

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

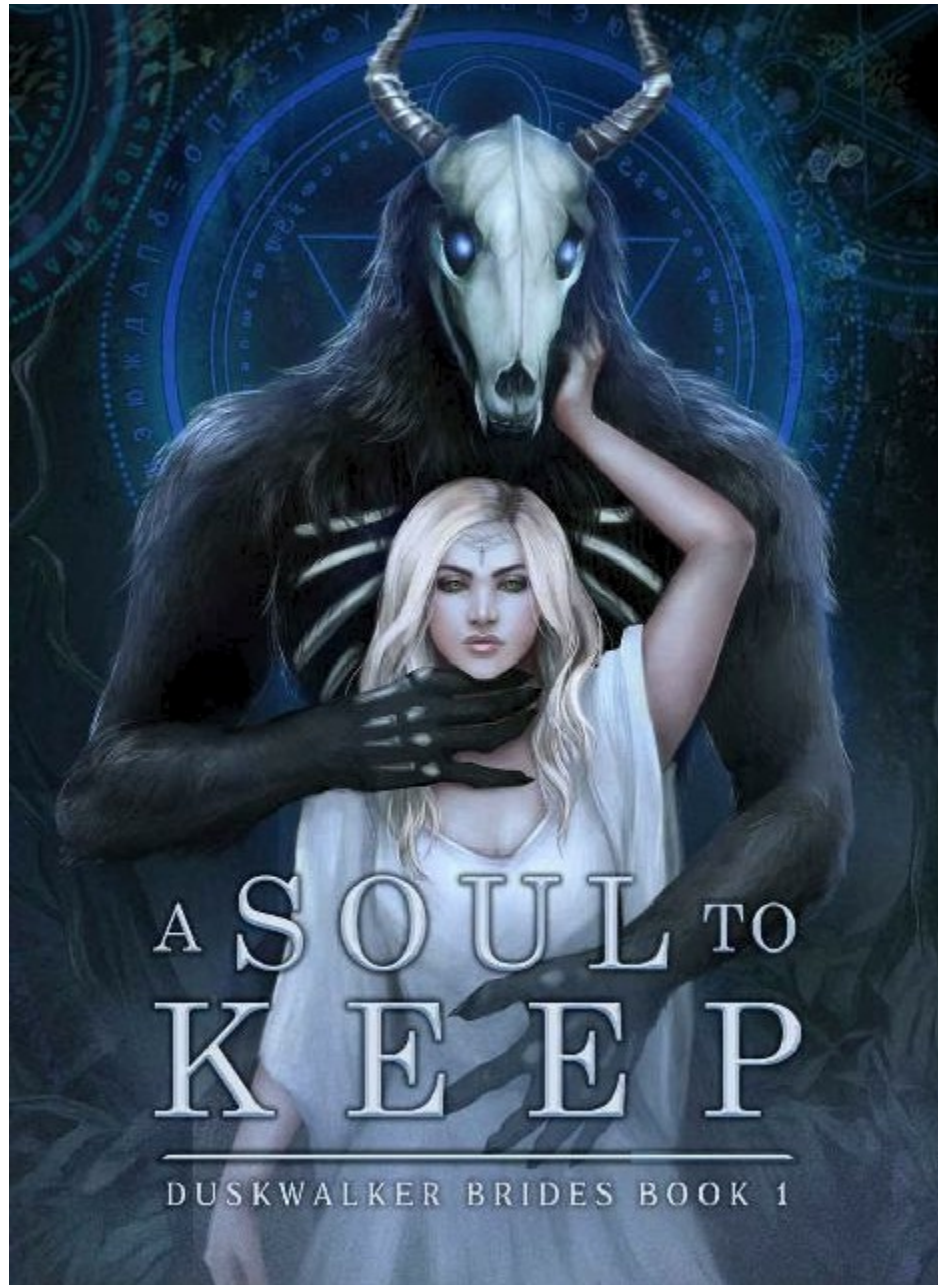
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OPAL REYNE

A SOUL TO
KEEP

DUSKWALKER BRIDES BOOK 1

OPAL REYNE

Saklanacak Bir Ruh

Duskwalker Gelinleri
Birinci Kitap

Opal Reyne

Telif Hakkı © 2022 Opal Reyne tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

ISBN: 978-0-6455104-0-9

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi: Sam Griffin
Ebook İç Çizimler: Opal Reyne

Dışarıdaki tüm canavar sikicilere, bu

kitap sizin için.

İnsan yiyen, yüzü kafatası olan karanlık bir varlık tarafından hiç kovalanmak istememiş gibi davranmayın - kapağı gördünüz, kendinizi neye bulaştırdığınızı biliyordunuz ve hala bu kitabı açıp okumayı seçti.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

Bu canavarların pençesine düşmekten kaçınmanın sadece iki yolu vardı. İnsanlar ya İblislerin dikkatini çeken kasabalardan uzakta yaşayabilir ya da kendi duvarları içinde hapsolmuş bir şekilde yaşayabilirdi.

Eğer biri kasabalarda yaşamayı seçtiyse, kasaba duvarlarının görece güvenliğinden ancak gündüz vakti, güneşin ışığının canavarları uzak tuttuğu zamanlarda yürüyebilirdi. Bu onların tek tesellisiydi, çünkü İblislerin hepsi olmasa da çoğu ışığa dayanamıyordu.

Gözlerden uzak yaşayanlar bunu küçük ailelerle yapıyor ve evlerini gün boyunca kendilerini koruyacak şekilde açıklıkların ortasına inşa ediyorlardı.

Geceleri pencereler kapatılmalı, kapılar kilitlenmeli ve gizli kalmak için çok fazla gürültü yapmamak ya da çok fazla ışık yaratmamak en iyisiydi. Ayrıca, birçok kasabaya ve sakinlerine yardım etmek için dünyayı dolaşan insan Rahipler ve Rahibeler tarafından duvarlara yerleştirilen büyülere de güveniyorlardı. Büyüler zayıftı ve kolayca bozulabiliyordu ama küçük İblisleri uzakta tutuyordu. Yine de bu koğu, onlardan oluşan bir seli ya da en güçlü olanlarını durduramazdı.

Neyse ki insanoğlu için, dünyaya dehşet saçan İblislerin çoğu küçüktü. Dünyanın korkunç durumu göz önüne alındığında şükrettikleri tek şey buydu.

Tüm bu canavarlar, ev olarak adlandırdıkları ve yaratıldıklarına inanılan yer olan Peçe'de yaşıyordu. Burası göz alabildiğine uzanan geniş bir ormanlık alandı ve tüm kıtanın dörtte birini oluşturuyordu. Uçurum kenarlarıyla çevrili olan ağaçların gölgesi, güneşin yere değmesine asla izin vermiyor gibiydi. Tüm bu yaratıkların özgürce dolaşabildiği bir yerdi - gündüzleri bile.

İnsanlar için tek teselli buydu. İblisler doğrudan güneş ışığına dayanamaz ve genellikle gün boyunca Peçe'nin güvenliğine kaçarlardı.

Kimse o korkunç yere yaklaşmaya cesaret edemezdi ve yaklaşanlar da asla geri dönmezdi. Peçenin içinde ne olduğunu kimse bilmiyordu.

Kabuslarla dolu bir yerdi.

Ancak, İblisler ve Peçe'ye rağmen, daha da korkunç varlıklar vardı. Korkunç alametler olarak dünyada dolaşan kabus gibi yaratıklar vardı. Güneş ışığında yürüyebilenler. İblisler gibi değillerdi, tamamen başka bir şey olduklarına inanılıyordu.

Duskwalkers.

Birini görmek ölümün yakın olduğu anlamına geliyordu. Sadece insanlar için değil, İblisler, hayvanlar, her şey için. Korkunç derecede zekiydiler. Konuşabilir, pazarlık yapabilir ve ruh halleri buna karar verirse yok edebilirlerdi.

Yaşadığı yerden çok çok uzaktaki bazı köylerde hiç rastlanmamıştı. Çoğu insan hayatı boyunca bir tane bile görmemiş ya da gören biriyle konuşmamıştı. Ne yazık ki, evi olarak adlandırdığı kasaba için durum hiçbir zaman böyle olmamıştı.

Küçüklüğünden beri Duskwalker'ları bilirdi. Uzakta bir tane görürse *kaçması gerektiğini*.

Bir Duskwalker'ı fark etmenin en kolay yolu yüzleriydi, daha doğrusu yüzlerinin olmamasıydı.

Muhtemelen Peçe'de onlara en yakın yaşayan Duskwalker, vücudunu boyundan ayağa kadar kaplayan siyah kıyafetlerle dolaşıyordu. Ayrıca başını örten siyah bir pelerin de giyiyordu.

Siyah kapüşonuna açılmış iki delikten çıkan Impala antilobu boynuzlarıyla yedi fit boyunda olduğu gerçeği olmasaydı, kıyafetine bakarak arkadan bir insan olduğunu düşünebilirdiniz. Eğer yüzünüze baksaydı, boş göz çukurlarında parlayan mavi kürelerle size bakan uzun burunlu bir kurt kafatası görürdünüz.

Duskwalker asla yalnız seyahat etmezdi, ona her zaman kürklerinin arasından mavi alevler fişkıran iki siyah ruhani kurt eşlik ederdi. Yüzleri de kafataşlıydı - sanki efendilerini taklit ediyorlarmış gibi - ve rahatsız edici derecede sessizdiler. Pençeleri kışın karda hiç gıcırdamaz ya da yazın yaprakları hışırdatmazdı. Nefes alıp vermiyorlardı. Ulumazlardı.

Sadece ölüyormuş gibi ses çıkaran garip, çarpık bir hayvan havlaması yaptılar ve

bunu sadece efendilerinin emriyle yaptılar.

Bir Duskwalker'ı ve yoldaşlarını Peçe'nin üzerinde, insan topraklarında dolaşırken görmek, en son görüldüğünden bu yana on yıl geçtiği ve bir kez daha kasabalarından birinde pazarlık yapmak istediği anlamına geliyordu.

Ve görünüşe göre, *Reia Salvias* kurban olarak sunulacaktı.

"Kendimizi bildik bileli canavarlar var," dedi Reia sert ama donuk bir sesle. Kollarını kaldırarak, kendisini giydiren Rahibe'nin ustalıkla beyaz bir elbise giydirmesine izin verdi. "Neden şimdi onların sebebinin ben olduğuma inanıyorlar?"

Elbisenin vücudunun üzerinden kayması yeterince basitti.

Kalçalarından ve bacaklarından gevşekçe sarkmadan önce gövdesinin kıvrımlarını sarıyordu. Dantel manşetleri fırırlıydı, bileklerinin etrafından uzun ve geniş bir şekilde sarkıyor, ellerini her hareket ettirdiğinde sallanıyordu. Elleri uyluklarının ortasında dursa da fırırlı kollar dizlerinin hemen altına kadar iniyordu.

Uzun kollarının dantelli olması dışında, dantelin olduğu tek yer belinin etrafıydı ve önünden aşağıya doğru inerek dizlerine kadar V şeklinde uzanıyordu.

Korkunç bir şekilde yapılmış gibi görünüyordu, ama hassas cildine karşı pamuk bulutu gibi dikkat çekici derecede yumuşaktı.

"Nedenini biliyorsun," diye cevap verdi Rahibe sert bir ses tonuyla. "Bize sizin kötü alametlerin habercisi olduğunuzu söylediler."

Rahibe -isimlerini paylaşmadıkları için Reia ona ancak bu şekilde hitap edebiliyordu- dikiş yerlerine büyük mor rünik semboller işlenmiş beyaz bir pelerin giymişti. Başlığın etrafındaki her dikiş, kollar, ortadaki açıklık ve hatta zeminin hemen üzerinde dans eden etek bile mor rünlerle kaplıydı.

Hepsi de beyaz kilden maskeler takıyordu ve maskelerin her biri altın rengiyle süslenmişti. Onu giydiren kadın, maskenin beyaz örgü kaplı gözlerinin etrafına kedi gözü deseni çizmeye karar vermişti; duyulabilmesi için sadece en ufak bir açıklık taşıyan dudaklar ise ruj gibi altın rengine boyanmıştı.

Rahibenin sesi Reia'nın yirmi altı yaşından çok daha yaşlı geliyordu ama yaşlı sesiyle köyün geri kalanıyla konuşurken gösterdiği nezaket yerine Reia'yla kaba bir şekilde konuşuyordu.

Bütün evi olan bu küçük odanın oval biçimli aynasında giyinişini izlemek zorunda kalmıştı. Rahibenin elbisesi Reia'nın bulup temizlemeyi başaramadığı tüm gizli tozları dağıttı. Ahşap döşemeli odaya vuran sabah güneşinde parıldayan tozlar, günün onun için ne kadar korkunç geçeceğine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Bunun yerine, güzel, huzurlu ve sıcak görünüyordu - baharın çok erken olmasına rağmen, kalan karın altında tek bir çiçek bile açamamıştı.

Önünde boy aynası, onun yanında da yaratılmış en rahatsız şiltenin bulunduğu ahşap oyma tek kişilik yatağı duruyordu. Yatak tüy, kürk ve yünden yapılmış olmalıydı; bunun yerine saman ve

samandan yapılmıştı.

Odanın diğerk tarafında küçük bir taş mutfak ocağı vardı.

Aşçı. Yemek masası ve tekli sandalye -hiç misafiri olmadığı için- bu dağınık evde ocağın hemen yanındaydı.

Sahip olduğu son mobilya parçası, kendi elleriyle diktiği kıyafetlerin bulunduğu bir gardıroptu - köy halkı onun giydiği kıyafetlere dokunmaktan korkuyordu - çirkin kumaş ruloları ona yaslanmıştı.

Başka bir şeyi yoktu.

Ne mücevher, ne ev dekorasyonu, ne de güzel tablolar. Reia'nın, kasabanın eteklerinde, kasabayı güvenlik için çevreleyen ahşap çivilerden oluşan duvarların arasında kendisi için inşa edilmiş olan bu küçük evden başka hiçbir şeyi yoktu.

Eminim ben gidince bu evi yakıp yıkacaklar.

Kabaca yapıldığı için soğuktu. Yıllar boyunca, rüzgarı dışarıda tutmak için yuvarlak ahşap çıtalarda bulduğu delikleri, giysi kreasyonlarından arta kalan malzemeyeyle doldurmaya çalışmıştı.

"Hayatta kalan tek kişi olmam benim suçum değil," diye homurdandı Reia, narin ayaklarını bir çift beyaz terliğin içine sokmaya zorlanırken sessizce.

Bu kıyafeti o yapmamıştı.

Ayın başlarında gelen Rahip ve Rahibeler tarafından getirilmişti. Duskwalker'ın eninde sonunda her on yılda bir ziyaret ettiği üç köyden birine yaklaşacağını bilerek gelmişlerdi. Elbise temizlenmişti, tıpkı Reia'nın ağır bitki ve yağ kokan parfümlü bir sıvıyla silinirken olduğu gibi. Rahibenin onun için vücudunu yıkadığı her andan nefret etmişti ama Rahibe kullandığı büyüün bunu kendisinin yapmasını gerektirdiğini iddia ediyordu.

"Bu doğru olabilir," dedi Rahibe, Reia'nın başına yapraklı, beyaz, çiçekli bir taç geçirirken. Reia'nın düz, sarı saçları tüm düğümlerinden arındırılmıştı ve tacın altında parlak görünüyordu, bir araya getirmek için kullandıkları saplardan ve yapraklardan bir miktar yeşil görünüyordu. "Ama yine de bunu yapan tek kişi sensin. Lanetli ailenin geri kalanıyla birlikte yok olmalıydın."

Reia dişlerini sıkarken elleri öylesine sıkı yumruklar haline geldi ki, soğuktan pembeleşmiş olan parmak eklemlerinin arkası da derisinin geri kalanı gibi beyaz ve solgun bir renge büründü.

"İblislerin beni neden ailemin geri kalanı gibi yemediğini bilmiyorum. Hayatta kalmış olmam lanetli ya da uğursuz olduğum anlamına gelmez."

Bunu yapmak istemiyorum! Sırf ailesi öldüğü için hayatı bu köy tarafından ona dikte edilmiş, her anı kendi kontrolü dışında geçmişti. Sonra da bunun için suçlanmıştı! Yüzyıllardır devam eden bir şey için suçlanmıştı. Şimdi de kendini feda etmeye, bu aptal küçük elbiseyi giymeye zorlanıyordu, çünkü bunu Reia'ya yaptırıyorlardı, yoksa sonuçlarına katlanacaktı. *Bu hiç adil değil!*

Olay olduğunda Reia sadece yedi yaşındaydı.

Hatıralarında devasa ve iri olan iki güçlü İblis'in evinin etrafındaki koruyucu duvarları kırmayı başardığı ve içindeki herkesi yok ettiği gece hakkında çok az şey hatırlıyordu.

Annesi, babası, küçük kardeşi... hatta havlamayı kesmeyen köpekleri bile sonunda yenmişti.

Çılgılık atmadığını, kaçmaya çalışmadığını, ailesinin yenmesini beklemekten başka bir şey yapmadığını biliyordu. Karanlık olduğu için görmek zordu. Gerçekten hatırlayabildiği tek şey cıtırdayan kemik sesleri, yırtılan deri, ağızların şapırdaması ve ailesinin ölmekte olan çılgınlıklarıydı.

Rahatsız edici seslerden saklanmak için kulaklarını kapatmış ve oturma odasının köşesine oturmuştu,

Ara sıra kan sıçradığını hissediyordu. Bu, sabah güneş nihayet evin içini aydınlatığında karşılaşacağı katliamın sadece başlangıcıydı.

Sadece üzüntü ve kayıp hissettiğini, ailesinin gittiğini bildiğini hatırlıyordu. Ağlayarak evinden çıkmış ve olanları anlatmak için köye doğru yola koyulmuştu.

Üç adamdan oluşan bir grup onu evine geri götürmüş ve olanları anlatmasını istemişti. Gerçekten, onun nasıl hâlâ hayatta olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Zaten ona karşı temkinliydiler ve dönüş yolunda, öğleden sonra ormanda yürürken küçük ve orta boy İblisler tarafından saldırıya uğradılar. Adamlardan sadece biri hayatta kalmış. Artık onun da tıpkı İblislerden kaçtığı gibi kendisinden kaçtığını biliyordu.

Ancak Reia'dan korkmalarına rağmen köylüler canavarların bir insanı daha yiyerek güçlenmesini istemiyordu. Bir İblisin ondan beslenip daha da güçlenmesi ihtimaline karşı onu ormanda tek başına hayatta kalmaya terk etmeyi reddettiler.

Onun kötü bir alamet olduğunu düşündükleri kadar, yenildiği takdirde kendilerine bir şekilde daha fazla güç vereceğinden korkuyorlardı - sanki bir tür seçilmiş insan olabilirmiş gibi.

Seçilmiş insan diye bir şey yoktur. Rahipler ya da Rahibeler bile buna inanmıyordu. Ölümün, karanlığın ya da kötü kehanetlerin habercisi olarak etiketlenmesinin dışında Reia sıradan bir insandı.

O uğursuz gece ve günün dışında, İblislerin etrafına saçtığı yıkım artık yaşanmıyordu.

Ne yazık ki, geceleri köyde yürümek hiçbir zaman güvenli olmamıştı. Bunu yapacak kadar aptal olanlar bazen yakalanır ve arkalarında kan izinden başka bir şey bırakmazlardı. Genelde uçan bir İblis olduğu ve bu olay o doğmadan önce gerçekleştiği için nadiren görülse de, bir şekilde bunun için suçlanırdı.

O kişinin o gün kendisiyle konuştuğunu iddia ederlerdi - oysa köyde hiç kimse onunla konuşmamıştı. Ya da o kişiyle göz teması kurduğunu ve evinden ayrılmamış olsa bile bu temasın yaklaşan ölümlerini kesinleştirdiğini.

Rahibe soğuk bir şekilde, "Ne olursa olsun hayatta kaldın," diye karşılık verdi. "İblisler seni yalnız bıraktı, bu bile başlı başına kötü bir alamet. Sen lanetlisin ve muhtemelen ailenin ölmesinin sebebi de sensin."

Reia'nın göğsünde öfke alevleri yanarken, beyaz pelerin boğazına öyle sıkı bağlanmıştı ki, hafifçe boğulmasına neden oldu.

"O zaman neden köy beni öldürmedi?" Reia cevabı zaten bildiği için sordu.

Sadece birinin bunu yüksek sesle söylemesini istiyordu ve bunun Rahibe'yi bunu durdurmasına yardım etmesi için ikna edeceğini umuyordu.

"Çünkü uğursuzluk habercisi unvanı verilmiş bir insanı öldürmek uğursuzluk sayılır."

"O zaman beni Duskwalker'a kurban etmek daha mı güvenli?"

Rahibe maskesinin arkasından Reia'nın göz kapaklarına altın rengi göz farı sürerken dilini şaklattı. Sonra yanaklarını pembeye boyadı ve dudaklarına kırmızımsı bir macun sürerek pürüzsüz bir şekilde kurumalarını ve renklenmelerini sağladı.

Kısa bir süre düşündükten sonra, "Bilmiyoruz," diye dürüstçe cevap verdi. "Ama senin lekeli ruhunu, tüm insan günahlarının ait olduğu Peçe'ye geri gönderdiklerine inanıyorlar."

Reia hayal kırıklığıyla ayağını hafifçe yere vurdu ve planının işe yaramadığını fark ederek saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı. *Daha açık sözlü olmalıyım.*

"Onları başka türlü ikna edemez misin? Bir sebep için yaşadım. Belki de ben aslında bir yaşam ve koruma getiricisiyim."

Rahibe bir kahkaha attı ve beyaz pelerininin başlığı altından başını salladı.

"Hayır. Kimi kurban edeceklerine köy karar verecek. Bu konuda söz hakkımız yok, özellikle de ne olacağını bilmediğimiz için. Bu, halkınıza refah getirebilir."

"Sadece benden kurtulmaya çalışıyorlar!"

"Doğru." İçini çekti, maskesi aşağı doğru eğilip sonra tekrar yukarı kalkarken sanki kıyafetini gözden geçiriyormuş gibi uzaklaştı. "Ama biz insanların zayıf büyülerimizle üretebileceğimizden çok daha güçlü bir koruma kalkanı sunuyor."

"Sizin büyüünüz de aynı derecede kutsal sayılmıyor ama yine de kurban edilmenize izin verilmiyor." Görünüşe göre, insanların içindeki büyü iğrençti ve İblisler ile Duskwalker'lar bu tadı sevmiyordu. Bu nedenle köyler ve kasabalar arasında seyahat ederken genellikle yalnız bırakılıyorlardı. "Ya aynıysa? Onu kızdırabiliriz. Aynı anda hem beni öldürebilir hem de tüm kasabayı kirletebilir!"

"Korkmana gerek yok." Rahibe kollarını geri çekerken ondan uzaklaştı. Reia'ya iğrenç bir hastalıkmiş gibi dokunduktan sonra kollarını ve ellerini temizlemek için bir kova suyun üzerine diz çöktü. "Onun gelini olacaksın. Güvende olacaksın."

Mesele şu ki, Reia korkmuyordu. Çok öfkeliydi!

Kendi ailesinin ölümünü tecrübe etmiş ve ardından iğrenç bir dışlanmış olarak muamele görmüştü. Kimseyle konuşmasına izin verilmedi, kimseye bakmasına izin verilmedi.

Hayatı boyunca hiç suç işlememiş olmasına rağmen kalıcı olarak hapisane hücrelerine atılmamasının tek nedeni, daha yüksek bir kozmik gücü üzmetten endişe etmeleriydi.

Sadece kendi başına yaşamasına izin veriliyordu ve evinden sadece yer meydanındaki diğer köylülerden yiyecek almak için çıkabiliyordu. Her zaman öğle vakti, güneşin en tepede olduğu saatlerde, sanki karanlığa biraz daha yaklaşırlarsa kesin ölümleri anlamına geleceğinden korkuyorlarmış gibi.

Ona özgürce veriyorlardı, ama Reia sepetini yere koyup birkaç metre ötede durarak doldurulmasını beklemek zorunda kalıyordu. Köylüler içindeki yiyecek ve suyu çoğu zaman eksik atıyor, Reia da onlar gittikten sonra kendisi toplamak zorunda kalıyordu.

"O zaman neden her on yılda bir yenisine ihtiyaç duyuyor?" Öfkesini haykırmak, bir çocuk gibi tekmelemek ve çığlık atmak istiyordu ama bunun anlamsız olduğunu biliyordu.

Uyumlu olmalıydı, yoksa onu yerin altında oluşturdukları hücreye atacaklar ve orada çürümeye terk edeceklerdi. Duskwalker'a kurban edilmek istemese de, hayatının geri kalanını bir hücrede geçirmeyi daha fazla istemiyordu.

Belki ondan kaçabilirim. Köyden hiç kaçamadığı için özgürlüğüne kavuşabilirdi. Muhafızlar sadece iki çıkışı gözlüyor ve onun bu çıkışlara yaklaşmasına asla izin vermiyorlardı.

Birkaç kez duvarlara tırmanmaya çalışırken yakalanmıştı ve ceza olarak onu hapisane hücrelerine atmışlardı, bu yüzden oranın ne kadar korkunç olduğunu biliyordu. Köyde yer kazanmak için yeraltındaydılar.

Reia oranın ne kadar karanlık, soğuk ve yalnız olduğunu biliyordu.

Reia'nın içinde mücadele vardı, hep vardı, hep olacaktı. Özgürlük istiyordu. Yumruklarını bir kez daha sıkıttı. *Özgür olacağım.* Bu köyde zincirlenmiş olarak yaşamayacaktı, ne de aşağılık bir kâbusun içinde.

"Bilmiyoruz. Bir haremi olabilir, onları kendisi öldürebilir, Peçe'de hayatta kalamayabilirler. O yerin insanların nefes alması için bile güvenli olup olmadığını bilmiyoruz. Karanlığın örtüsü zehirli olabilir."

Peçe Ormanı'nın uçurum duvarlarıyla buluşan kenarlarında bulut gibi asılı duran ve zaman zaman

derinlerdeki ağaçların arasından yükselen siyah bir sis vardı.

Reia donuk bir ifadeyle, "Yani temelde ne olursa olsun öleceğimi söylüyorsun," dedi.

"Bu nasıl güvenli olabilir?"

"Bu köyde kapana kısılıp burada yaşayan masum insanları lanetlemekten daha iyi değil mi? Yoksa bu kadar bencil misin?"

Reia onun maskesinin altından tek kaşını kaldırıp kendisine soru sorduğunu neredeyse hayal edebiliyordu. Reia dilini ısırırken dudakları sıkıntıyla inceldi.

Bencil olup olmadığım umurumda değil.

Kadın içini çekti ve elini ileri doğru salladı.

"Gel. Dün bu köye doğru gelirken görülmüş." Yakındaki diğer iki kasabadan biri yerine buraya geldiği için Reia'nın hazırlıklı olduğundan nasıl emin olacaklarını biliyorlardı. "Artık onun gelişini beklemek zorunda değiliz. Bugün gelecek."

Sanki kadının bir kahin gibi geleceği görme gücü varmış gibi, uzaktan bir çan çalmaya başladı ve onları yaklaştığı konusunda uyardı. Bağrıışmalar Reia'nın küçük evine kadar taşındı, sonra biri doğrudan kapısına bağırды, daha fazla yaklaşmayı, hatta kapıyı çalmayı bile reddetti.

"Kurbanın saf ve istekli biri olması gerekiyor," dedi Reia, bir hayaletin korkunç soğuk parmağı gibi omurgasından aşağıya bir dehşetin süzüldüğünü hissederek. Gözleri kapıya doğru kayarken, ayakları ölümle karşılaşmak istemediğinden yere sabitlenmişti. "Yalanlarını anlayacaktır."

"Tüm gereklilikleri karşılıyorsun. Safsın, çünkü hiçbir erkek seninle yatmaya cesaret edemez. İsteklisin, çünkü ya bu ya da hücre." Rahibe evinin kapısını açtı ve açık tutarak Reia'nın gitmesini bekledi. "Ve sen de onu ne olduğunu ve onun gelini olacağını bilerek karşılayacaksın. Burada kalıp onu karşılamamana izin var, başka kurbanlar hazırlandı, ama o gittiğinde, günlerinin geri kalanını yaşamak için yeraltına götürüleceksin."

Göğsünde bir kez daha kin ve nefret dolu alevler tutuştu.

"Hepinizin kalbi boş," diye tükürdü Reia eşikten içeri adım atmadan önce.

Çiçek tacının kenarlarına bağlanmış çingiraklı ziller, kasaba meydanına doğru attığı her adımda çınlıyordu - içlerindeki toplar kıyametinin şarkısıydı - sonunda Azrail'iyle buluşacağı yer.

Reia'nın elbisesi çok uzundu ve dışlanmış evinden şehir merkezine giden patikada yürürken eteklerini kaldırmak zorunda kalıyordu. Beyaz pelerini yerde sürükleniyordu, ağır ve ağırdı, ama giysilerinin altına batan kış soğuğunu engellemek için çok az şey yapıyordu. Tüyleri diken diken oldu, ardından hafif ürpertiler halinde vücudunda dans ettiler.

Sadece Duskwalker'ı görece kadar cesur olanlar merkezin etrafını sarmaya cesaret etti ve o içeri girdiğinde ona geniş bir alan bıraktılar. Artık götürüleceği için ona bakmaktan korkuyor gibi görünmüyorlardı.

"Gitmeye hazır mısın, *angelus mortem*?" diye sordu köyün şefi, hepsi gibi onun da adını anmak bile ölüm getirecekmiş gibi konuşmayı reddederek.

Gilford en az kırk yaşındaydı ve yıpranmış yüzünde bir dizi farklı kırıksıklık vardı. Güçlüydü, hem gücü hem de iradesi vardı, selefi öldüğünde yeni şef olarak seçilmesinin nedeni de buydu. Çok uzun boylu değildi, ama yine de kısa kahverengi saçları, çarpık burnu ve dolgun sakalıyla Reia'nın üzerinde duruyordu.

Bir zamanlar kasabanın baş muhafızıydı ve kasaba halkını birçok İblis'ten korumuştur. Kendisine güveniliyordu ve konumu ona gerekli liderlik becerilerini kazandırmıştı.

Elini, onu kasabanın yan tarafındaki kapılardan birine götürecek olan patikaya doğru salladı. Bu hareket kızın sarı kaşlarının derin ve şaşkın bir şekilde çatılmasına neden oldu.

Konuşmak için ağzını açtı ama adam ona bakarken yüzü rahatsızlıktan keskin mavi gözlerinin ardındaki neredeyse ölümcül ifadeye dönüştü.

Ah, yani lanet olası şeytana kurban edilmek üzere olsam bile hâlâ konuşmama izin verilmiyor. Reia'nın Rahibe ile konuşmasına izin verilmesinin tek nedeni kadının cüppesinin altında bir yerde bir koruma muskası takıyor olmasıydı.

Çenesini kapattı ve başını sallarken gözlerini dik dik baktı. *Anlamıyorum. Buraya geleceğini sanıyordum.* Sonra diğer yedek kurbanların hiçbirinin olması gerektiği gibi burada olmadığını fark etti.

Gilford'un kısa bir mesafe gerisinde, olaya tanıklık etmek isteyen insan kalabalığı onu takip etti. Tabii ki ondan uzak durdular.

Kasabada hiç ağaç yoktu, bu da bir İblis'in saklanabileceği ya da bir şekilde duvarları aşarsa gün içinde sığınak olarak kullanabileceği bir yer bırakmıyordu. Çalı yoktu, yeşillik yoktu, sadece birkaç parça çimen vardı; sadece toprak ve evler.

Reia'nın hiç kimseyi ziyaret etmesine izin verilmediği için tanımadığı evlerin yanından geçip gittiler. Kasabanın sınırına götürüldüğünde, kasaba ile şehir arasında geniş bir boşluk vardı.

koruyucu duvarlar.

Orada iki yedek kurban duruyordu, aileleri ağlıyor ve onları terk etmesi mümkün olan kişiye sarılıyordu.

"Seni aldığından emin olsan iyi olur, *angelus mortem*," dedi Reia'ya yaşça yakın olan kızın babası, onu tutarken gözlerini başının üzerinde kısarak.

Adı Clove'du ve her zaman tuhaf bir çocuk olmuştu. Köyde terör estiren canavarlardan korkmak yerine, çoğu kişinin aptalca bulduğu meraklı bir çocuk olmuştu. Reia'nın, kadının kurban edilmek üzere öne çıkmasının nedeninin Peçe'ye duyduğu ilgi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Güzel, kızıl saçlı bir kadındı. Bu kırmızılık onu beyaz elbisesi ve pelerininin içinde dikkat çekici kılıyordu,

ve çiçekli tacını giydi.

Darren ise altı kardeşin en büyüğüdü. Simsiyah saçları alnının ve kulaklarının solgun derisinin etrafında kıvrıktı.

"Ağlamayı kes anne," diye içini çektikten sonra onu kucakladı. "Bunu, canavar onunla gitmezse hepimizin korunacağından emin olmak için yapıyorum."

Canavar. Reia'nın da kendilerine musallat olan İblisler kadar kötü olduğuna inanıyorlardı. "Sally'nin, Tara'nın ve..."

Reia dinlemeyi bıraktı, bunu hepsinin uzun yaşamasını sağlamak için yaptığını iddia eden büyük bir konuşmanın parçası olarak tüm kardeşlerinin isimlerini sıraladığını biliyordu. *Bla bla bla.*

Soylu. Reia onu böyle tanımlıyordu ama ona ancak bu kadar saygı gösterebilirdi. Ona sık sık uzaktan gizlice yiyecek fırlatan birkaç kişiden biriydi.

On sekizinci yaş gününe daha yeni basmıştı ve kadın onun yerine onun kaçırılmasını tercih ederdi. *Gidip korkunç bir şekilde ölebilir. Böyle bir pislik olduğu için bunu hak ediyor.*

Kapıların etrafındaki dikenli duvar herkesin üzerinde yükseliyor, sabahın bu geç saatinde köy halkının güneşin altında durmaya cesaret edemeyeceği kadar gölge yaratıyordu. Sadece o, şef, diğer kurbanlar ve aileleri, ek koruma için burada bulunan üç Rahip ve iki Rahibe ile birlikte gölgede kalmaya cesaret etti. Gerçi onların da Duskwalker'a karşı yapabilecekleri pek bir şey yoktu.

Yukarıda çalınan çanlar durdu ve Reia'nın içine bir gerilim düştü, özellikle de açıklığın tam ortasında durması söylendiğinde. Cüppeli beş insan onun arkasında küçük bir halka oluşturmuştu. Darren ve Clove birkaç metre arkalarındaydı, Darren erkek olmasına rağmen ikisi de beyaz pelerinler ve elbiseler giymişti, aileleri ise güneşe doğru uzaklaşmıştı.

Rahipler zincirlere asılı tütsü kutularını sallayarak en kötü korku kokusunu bile gizlemeye çalışıyorlardı. Reia bunun işe yarayacağından şüpheliydi.

Dört adam dış dünyayı dışarıda tutmak için kullandıkları uzun kereste levhayı yukarı iterken Gilford bir adım öne çıktı. Sonra kapıları açmak için kapılara bağlı ipleri çekmeye başladılar ve Reia'nın yirmi yıldır ilk kez duvarların ötesindeki dünyaya bakmasına izin verdiler.

Gözleri uzaktaki ormanda gezinmeli ya da eriyen beyazın arasından çimlerin filizlendiği karla kaplı tarlanın güzel manzarasını seyretmeliydi. Dış dünya hakkındaki merakı ilgisini çekmiş olmalıydı.

Ama gözleri hemen parlak güneş ışığında duran ve kapıların açılmasını bekleyen yaratığa takıldı. Çenesini sıkı ve canavara ve arkadaşlarına karşı kalın bir şekilde yutkundu.

Birçokları onun insan şeklinde olduğunu iddia etse de, giydiği siyah pelerinli kukuletadan dışarı fırlayan kurt şeklindeki kafataslı yüzü, insanlık dışı olmaktan başka bir düşünceye izin vermiyordu.

Kesinlikle insan değil.

Ancak, o da bir İblis gibi görünüyordu.

Hâlâ kutsal olmayan ve şeytani görünüyordu, özellikle de yüzen, parlayan, mavi küreleri güzel olduklarından daha rahatsız ediciydi. Ama gerçekte gördüğü İblislere dair belirsiz anılarından gerçekten farklı görünüyordu.

Bu, ona karşı duyduğu ihtiyatsızlığı, bu gelinlikle burada dururken yaşadığı belirsizliği ve başına gelecekleri yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. *Ama ondan kaçabilirim.* Bu klostrofobik köyün sınırlarının dışına çıktığında Reia kaçabilirdi.

Rol yapacaktı, gerekirse Peçe'ye kadar rol yapacaktı ama özgürlüğünü elde etmenin bir yolunu bulacaktı. Kim olduğunu bilmeyen, onu kötü kehanetlerin habercisi olarak tanımayan bir köy bulana kadar seyahat edecek ve sonunda yaşayacaktı.

Ne yazık ki, öne doğru adım attığında, pantolonunun pelerinindeki açıklıktan geçen bacağı, onun ne kadar büyük olduğunu gözler önüne serdi. Aralarındaki uçsuz bucaksız boşluk onun daha küçük olduğunu düşünmesini sağlamıştı ama açıklığa girmesine izin verilip kapıdan içeri girdiğinde onun *herkesten* ne kadar büyük olduğunu gördü.

İzleyenler geri kaçıştılar, nefes sesleri yükselirken ayaklarını yüksek sesle sürüyerek yürüdüler.

"Duskwalker," dedi Gilford, içinde barındırdığı korku ya da tiksintiyi ustalıkla gizleyerek, derinlerde yatan bir saygı tonuyla parlak bir şekilde selamladı. Eğilirken bir kolunu karnının üzerine koydu, diğer kolunu da arkasından havaya kaldırdı. "Sizi selamlamak benim için bir onurdur."

Duskwalker, şefin tam önünde duraklayana kadar gittikçe daha da uzayarak yaklaşırken hiçbir tepki vermedi. Kurt arkadaşları yavaşça arkasından yürüdüler, sanki orada değillermiş gibi sessizdiler, ağızları sanki vahşice hırılıyorlarmış gibi geriye çekilmiş olmasına rağmen.

Reia'nın gözleri kapalı siyah pelerininin altından kafatası suratına kadar ilerledi ve sonunda kapüşonunun içinden çıkan Impala antilobu boynuzlarına yerleşti.

Alan o kadar sessizleşti ki rüzgârı duyabiliyordu ve tanıklık etmek için burada bulunan tüm insanların kekeleyen kalplerini neredeyse duyabildiğini düşündü.

Şefin dudaklarındaki endişeli şapırtı, boğazındaki belirsiz yumruyu yuttuktan sonra yüksek sesle çıkmıştı. Duskwalker'ın ona baktığını bilmelerinin tek nedeni -parlayan küreleri gerçekten nereye baktığını göstermediği için- kafatasının başının ona doğru dönük olmasıydı.

Gilford ondan en az bir karış daha kısa duruyordu ve yayını açtığında Gilford'un bakışlarıyla karşılaşabilmek için boynunu eğmek zorunda kalmıştı.

"Ah, eminim kim olduğumu merak ediyorsunuzdur. Lütfen, kendimi tanıtmama izin verin. Benim adım Gilford Borilette. Clement on iki yaz önce öldüğünden beri yeni şef benim ve Peçe'den en son çıktığınızda diğer köylerden birini ziyaret ettiğinizi biliyorum."

"Siz insanlar çok çabuk ölüyorsunuz," dedi Duskwalker, sesi derin, karanlık ve şaşırtıcı bir şekilde oldukça yumuşaktı. Reia da dahil olmak üzere çoğunun nefesinin kesilmesinin nedeni bu değildi. Çünkü kafatasının çenesini açmadan konuşuyordu. "Hepinizin adını öğrenmekten yoruldum. Buraya bir daha geldiğimde büyük ihtimalle ölmüş olacaksınız."

Gilford, Duskwalker'ın sözlerindeki soğukluk karşısında gözle görülür bir şekilde irkildi. "Şey-"

"Ne umurumda ne de zamanım var. Eve dönüş yolu çok uzun. Ayrılabilmem için adağım nerede?"

Başını kaldırıp kısa boylu adamın üzerinden, beyaz pelerini ve gelinliğiyle Reia'ya baktı. Reia onun bakışları altında içgüdüsel olarak kaskatı kesildi ama yine de kendinden emin bir şekilde çenesini kaldırdı.

"Ah, evet. İblislere karşı bir koruma kalkanı için gönüllü fedakârlık." Gilford

Reia'nın tam olarak gösterilebilmesi için elini yana sallayarak yoldan çekildi. "Saf ve geleceğini biliyor."

Duskwalker ona yaklaşmak için öne çıkarken tazılar oldukları yerde kaldı. Ayak sesleri toprakta çıtırdıyordu ama ağır görünümüne rağmen hafıftı. Kemikli kafatasını bir metreden daha az bir mesafede ona doğru eğdi ve kadın yavaşça çenesini kaldırarak kirpiklerinin arasından ona baktı.

Reia ondan, bazı İblislerin ürettiği gibi kan ya da çürüme kokusu gelmesini bekledi. Onun ölüm kokmasını bekliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, tüten maun ağacı ve çam kokuyordu.

Bu onu rahatlatmak için pek bir şey yapmadı, ama buna kıyasla hoş bir şeydi. Adam aşağıya bakarken dudakları kasıldı ve üzerine büyük bir gölge düşürdü.

Bu ona bir önsezi hissi veriyordu - sanki bugünden sonra ışığı bir daha asla göremeyecekmiş gibi.

Bölgeye bir kez daha sessizlik çöktü. Hava durgun gibiydi, sanki dünya da en az onun götürülmesini isteyen insanlar kadar nefesini tutmuştu.

Göz yuvalarındaki boşlukların önünde asılı duran gözlerinin parlayan küreleri adeta dönen bir ateş gibi dönüyordu. Kafatası temizdi ve güneş ışığı beyazına vurup onu parlattığında cilalanmış gibi görünüyordu.

Krem rengi olacağını düşünmüştüm. Ya da belki de çürüyen bir hayvanın eti, çürüyen bir ceset gibi gevşekçe sarkıyor olabilirdi.

"Adın ne?" diye sordu sonunda, ne kadar yakın olmalarına rağmen sessizdi.

Kahretsin. Konuşmama izin verilmezse adımı nasıl söyleyebilirim? Kahretsin, insanlar onun adını bile söylemedi. Onları üzmeden korktukları iki şeyi nasıl ihlal edecekti?

Reia ne yapması gerektiğinden emin olamayarak dudak büktü. Kimse ona tavsiyede bulunmamış ya da onunla konuşursa ne yapması gerektiğini söylememişti.

Ayaklarını endişeyle sürüyerek gözlerini şefe dikti.

"Konuş, çocuk!" Gilford bağırdı, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Reia şimdiden ortalığı karıştırmaya başlamıştı.

Artık çok geçti. Duskwalker'ın eli ileri fırladı.

Adamın eli boğazını sarmadan önce, siyah eldivenlerini yırtan koyu renkli, parlak pençeleri bir anlığına görebildi. Adamın onu yerden kaldırmasını bekledi ama adam onu sadece ayak parmaklarının ucuna kadar getirdi. Adam onun hizasına gelmek için öne doğru eğilirken basınç sıkıydı ama boğucu değildi.

"Reia," diye çıkmayı başardı, gözlerini bir kez daha dik dik bakacak kadar sakinleşmişti. "Benim adım Reia Salvias."

Orpheus başını çevirip tutunduğu minyon insana baktı, artık aralarında birkaç santim mesafe olduğu ve kaçamayacağı için yüzünü detaylıca inceledi.

Evet. Onu bu şekilde görmek çok daha kolay. Daha önce çok uzaktaydı, kemikli yüzüne insan yüzüne bakmak onun için çok zordu.

Korku kokusunu olabildiğince engellemek için burun deliğine çamur ve ot tıkadığı için onun kokusunu doğru düzgün alamıyordu. Rahatsız ediciydi ve bundan nefret ediyordu ama bunu yapması gerekiyordu, aksi takdirde korku kokuları yüzünden akılsız bir çılgınlıkla köye saldıracaktı.

Saçları sarıydı, düzdü ve eldivenli parmaklarının arkasında parlıyordu. Burnu küçüktü ama meydan okuyan bir kalkıklığı vardı, bu da daha önce çenesini ona doğru çevirdiğinde daha küçümseyici görünmesine neden olmuştu. Yüz hatları çenesi ve çenesinin etrafında yumuşaktı ama gözlerinin ve kaşlarının etrafında keskindi, bu da onun *bakışlarını* daha belirgin hale getiriyordu.

Cildi kar gibiydi, sanki güneşe pek çıkmamış gibiydi, ki bunun doğru olduğunu teninin saydamımsı solgunluğundan anlayabiliyordu. Eğer onu Peçe'ye götürürse, teninin ince bedeninin sıcak etini sarması gereken açık altın rengine dönüşeceğinden şüpheliydi.

Gözleri orman yeşiliydi ve bu onu memnun etti.

Aslında ona bakmak hoşuna gidiyordu ama çeşitli nedenlerle çoğu insan için böyle hissediyordu, bazıları diğerlerinden daha kötü ve acımasızdı.

Kurbanını detaylı bir şekilde incelerken, Orpheus korkunun kışkırtıcı kokusunun ağzını tükürükle doldurmasını bekledi. Ona çok yakındı. Tıkalı burnunun alamadığı kokunun tadını alabilecekti. Yakınlıklarından dolayı onun kokusunu ancak alabiliyordu ama bu, insanların geri kalanını ondan saklıyordu.

Çok uzun sürmedi. Gözeneklerinden havaya hafifçe yayılan koku, gözlerinin ışıltısını normal mavisinden açlık içinde kırmızıya çevirmek istemesine neden oldu.

Ama öyle olmadı, gözleri mavi kaldı.

Kokunun içinde gerçek bir açlık uyandıracak kadar güçlü olmadığını fark edince başını eğdi.

Bu dişi, bu insan kadın korkuyordu ama adam tarafından bu şekilde tutulurken olması gerektiği kadar değil. *Oldukça kızgın görünüyordu.*

Gilford adındaki kişi telaşla, "Eğer hoşuna gitmezse, gelinin olmak için başka kurbanlar hazırladık," diye mırıldandı.

Başkaları da mı var? Beyaz elbiseli iki insan Rahip ve Rahibelerin arasından geçerken, onu artık görüşünü engellemeyecek kadar alçalttı.

Siyah saçlı bir adam ve kızıl saçlı bir kadın.

Orpheus, sesini kafatasından yansıtarak duyulmasını sağlarken, "Hiçbir zaman amaçlanan birden fazla sunu olmadı," dedi.

Dudakları ya da konuşacak türden bir ağzı olmadığı için sesini kendi zihninin ötesinde aktif olarak üretmesi, ondan konuşması gerekiyordu. İstedğinde sesler çıkarabiliyordu ama bunlar genellikle gırtlaktan geliyordu ve başkaları için anlaşılmazdı.

"Sizi yatıştırdığımızdan emin olmak istedik, hepsi bu."

Bunun nesi var o zaman?

Orpheus, Reia adındaki sarı saçlı kadını yere yatırdı ve bir kez daha incelerken başını ona doğru çevirdi. *Bütün parçaları yerinde görünüyordu.* Hiçbir uzvunun eksik olmadığını ve insanların derilerinden sızan ölümcül hastalıkların görüntüsüne sahip olmadığını görebiliyordu.

"İstemiyor musun?"

"Öyle!" Gilford araya girdi.

"Sana sormadım," dedi Orpheus, sesinin derin bir hırıltı olarak çıkmasına izin vererek.

"Burada duruyorum, değil mi?" dedi ona doğru, boynunu ovuşturduktan sonra, onu tutmasının neden canını acıtmadığını anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatarak eline baktı.

Bu doğru.

Tüm kurbanlarını beyaz giydirmek gibi garip bir geleneğe sahipken, kurban edilmek üzere kendi isteğiyle önünde durduğu belliydi. Bunu hiç anlamamıştı, neden benzer tarzda ve renkte giyinmek zorunda olduklarını.

"Eğer ondan hoşlanmıyorsanız, Darren var."

Siyah saçlı adam Orpheus'u selamlamak için eğildi.

Elini umursamazca salladı, pençeleri güneş ışığında parlıyordu. Kolayca korkan insanlardan saklamak için onları geri çekti.

"Geçen sefer bir erkek aldım. Bir tane daha istemiyorum."

Onunla asla uzun süre dayanamadılar. Genelde daha az korku duysalar da, sık sık onu öldürmeye çalışırlardı. Her zaman açlıklarından birini onların üzerinde doyurmak için kısa bir çalışma yapardı. Midesinde et için yalvaran hafif bir gurultu hissetti.

Darren başını eğdi ve onun kolay kararıyla tartışmayı reddederek uzaklaştı. "O zaman Clove, belki?"

"Merhaba," dedi kızıl saçlı kadın, bir insandan duyabileceği en tatlı seslerden biriyle.

Nazikti, neredeyse bir şarkı gibiydi. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir onur."

Onun için reverans yaptı ve hatta bir adım öne çıktı. İstekli görünüyordu; artık daha yakın olduğu için gözleri onun üzerinde gezinirken garip bir duyguyla genişledi. *Merak mı? Belirsizlik mi? Yüzündeki duygu neydi?*

İnsan duygularını anlama konusunda pek de iyi olmadığını kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu.

Sarışını bırakıp kızıl saçlıya yaklaşmadan önce ona baktı. Korku ve diğer duygu karmaşaları, adam yaklaştıkça kadından akmaya başladı.

Gözlerini kızartacak ve ağzını salyayla dolduracak kadar güçlüydü. Kafatasının keskin dişleri ve azı dişleri arasına sızmaması için hızla yutkundü. Ondan saklanmak için nefes almayı bıraktı.

Adam üzerine doğru yükseldiğinde tenindeki sıcaklık soldu ve bir ayağı geri adım attı. Ürettiği diğer duygular, şimdi gerçekten karşısında olduğu için korkuya dönüştü. Adam nasıl tepki vereceğini görmek için boğazını avuçlamak üzere öne doğru uzandığında, gözleri adamın parlayan gözlerinden pençelerine kaydı. Ona dokunmadan önce elini geri çekti, ondan gelen kokunun ne kadar güçlü hale geldiğine dikkat etti.

Tüm kurbanları onunla böyle birlikteydi. Korkuyorlardı. İstekliydiler ama ondan korkuyorlardı, onları nereye götüreceğinden, onlara ne yapacağından korkuyorlardı. Lezzetli, lezzetli korku.

O da aynı derecede iştah açıcı. Belki de daha fazla. Saçlarındaki kızılın parlaklığı hoşuna gitmişti. Yine de Orpheus ondan uzaklaştı ve Reia adlı kızın etrafında yırtıcı bir şekilde dönmeye başladı.

Kokusunda daha önce hissettiği korku, doğrudan dikkatini çekmeden yatışmıştı ve bunu merak ediyordu. *O temkinli. Kokusunu* alabildiği şey buydu. Onun varlığında titremediğine ya da ürpermediğine göre taşlaşmış değildi.

Onun gibi sadece birkaç kişiyle karşılaştım. Şu anda bile, sadece yüzlerinden bile, güneşin altında ona ağzı açık bakan -çalınma riski olmayan- insanların bu beyazlı kadından daha çok korktuklarını anlayabiliyordu.

"Küçük insan, neden kendini bana sunuyorsun?"

Orpheus, geldikleri kasabada hâlâ ayakta duran bir insandan bunu hiç istememişti.

Eninde sonunda hepsinden neden kaçırılmak istediklerini öğrenecekti. Ancak, bu kızın neden karşısında durduğunu gerçekten merak ediyordu. İstekli olduğu anlaşılıyordu. Öyle demişti

çok belirsiz bir şekilde. Ama aynı zamanda... kızgındı.

Bana mı yoksa diğer insanlara mı kızgın?

"Halkımı korumaya yardım etmek için," diye cevap verdi dişlerini sıkarak.

Bir kez daha kızın karşısına geçtiğinde başını eğdi, kızın sıkılmış çenesine ve kırıışmış kaşlarına baktı.

Belki de bir yalan? Orpheus sırtabilseydi, sırtabilirdi.

"Evet. Sen yapacaksın." Eldivenli elini pelerininden çıkardı ve ona uzattı. "Sen benim en yeni insanım olacaksın, karlı olan."

"Onu götürecek misiniz?" Gilford yüksek perdeden bir şaşkınlıkla sorarken, kadın şaşkınlıkla onun eline göz kırptı.

"Evet, asıl kurbanı ben seçtim." Elini kadına doğru uzatarak avucunu onun avucunun içine koymasını istedi.

Birkaç dakika eldivenli avucuna baktıktan sonra tereddütle elini kaldırdı ve onun çok daha büyük olan avucunun içine soktu.

Bir kez daha, herhangi bir koku almamak için nefes almayı bıraktı. Pençeleri hızla dışarı fırladı ve ortadaki pençe bileğinin etine saplanarak küçük bir kan damlası oluşturdu.

Mavi bir ışık halkasının etraflarını aydınlatması için tek gereken buydu, ikisinin de pelerinleri - onunki siyah, onunki beyaz- aralarına giren büyü bir enerji patlamasıyla dalgalandı. Çemberin çizgileri arasında kadim rünik semboller olan bir çift çember yere döküldü, altı köşeli bir yıldız oluşturmak için çemberin içinde çizgiler oluştu.

Kadın şok içinde elini adamın elinden çekmeye çalışırken kalabalıktan nefes sesleri yükseldi ama adam koruma kalkanı tamamlanana kadar elini bırakmadı. Birliktelikleri büyü yüklenici olarak sağlamlaştı ve kanlarını veren kurbanlar sundu.

Eldiveni aracılığıyla ondan hissedebildiği sıcaklığın gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu merak etti.

İşini bitirdikten sonra elini geri çekti ve aralarındaki teması kesti. Elini göğsüne götürerek pençesinin derisini kestiği yeri avuçladı.

"Koruma koğuşu tamamlandı. Gidelim," diye hafif bir aciliyet duygusuyla talepte bulundu.

Bu insan kasabasında gereğinden fazla kalmak istemediğinden, kapılara doğru yürümeye başlaması için onun arkasında olmak üzere ilerledi.

"Bunu bu yüzden mi yaptın?" diye fısıldadı ona, ayakları toprağa yapışmış gibi görüldüğünde elini sırtının küçük kısmına bastırırken.

Hareket etmeye başlamadan önce tökezleyerek ilerledi, Orpheus da avuç içleri sırtında ve belinde kalacak şekilde onu takip etti.

"Evet. Kanla ödeme yapılmalı ve ben kendi kanımı kullanamam."

Orpheus kafası karışmış kadını ruhani arkadaşlarının arasında yönlendirirken Gilford hızla öne atılarak hafif bir mesafeyle yanlarında yürümeye başladı.

"Korumanız için teşekkür ederiz, *yüce Duskwalker*. Umarız kararınızdan memnun kalır ve gelecekte bizi tekrar kutsarsınız."

Bu bir lütuftur sayılmaz. Koğuşu on yıl içinde yok olacak ve farklı bir kasabada yeni bir tane yarattığında, yeni korunan köydeki İblisler beslenmek için zayıfladığında bu köye koşacaktı. Kaos ortaya çıkacaktı.

Orpheus yüzünü ona doğru çevirdi ve tek bir ifade bile verememesinin ardına gizlenmiş bir kızgınlıkla baktı. İnsanların onunla aşırı nazik bir şekilde konuşmasından hoşlanmıyordu çünkü bunun onu yatıştırmak için yapılan bir numara olduğunu biliyordu. Sanki bu onu kasabayı

mahvetmekten alıkoymaya yetecekmiş gibi

pençe ve dişlerle.

Eğer bu boşluğun doldurulmasını arzu etmeseydim, o zaman kesinlikle doldururdum.

Ondan korkuyorlardı, ondan nefret ediyorlardı. Ondan iğreniyorlardı ve bir gün onlara karşı kötü niyetli bir ruh olmaya karar verebilecekken herhangi bir şekilde güven inşa etmeye niyeti yoktu.

Her insan arasında geçen on yıl onun açlığını gidermek için çok az şey yapmıştı ve yıllar geçtikçe ve yaşlandıkça, akıl almaz bir şekilde sonsuza dek yaşadıkça, bundan daha da yoruluyordu.

Daha ne kadar sürecek? Eşleşen bir cevabı olmayan, süregelen bir soru. Kendisine yoldaş olmak isteyen bir insan bulması daha ne kadar sürecekti?

Köyden ayrıldıktan sonra, daha rahat edebilmek ve düzgün kokabilmek için nihayet burun deliğindeki sertleşmiş çamuru çıkardı.

Kemikli kafatasını önündeki sarışın kadının tepesine çevirdi. *Belki bu seferki farklı olur. Aksi takdirde, Orpheus yeni bir 'gelin' avlamak için yüzey dünyasına geri dönecekti.*

Çaldığı insanlara nadiren güvenirdi.

Köyün kapısından çıktıklarında Reia, Duskwalker'ın peşinden koştu ve kapılar kesin bir gümbürtüyle arkalarından kapandı.

Durakladı, yıllardır onu kasabanın içinde hapseden ahşap kapılara doğru döndü, bir önsezi ve yine de... özgürlük hissi duydu. Bir tür özgürlük. Daha çok bir hapishaneyi diğeriyle takas etmiş gibiydi. *Metaforik prangamın zincirlerini ne kadar sıkı tutacak?*

Şimdilik, kaçmak için bir plan yapması gerekiyordu.

Kapılara bakarken şimdi ne yapması gerektiğini düşündü.

"Hey!" diye bağırdı kurtlardan biri ayak bileklerine doğru dehşet verici, yürek hoplatan bir havlama çıkardığında. Bu üzücü ses karşısında tüyleri diken diken oldu. Ölmek üzere olan bir hayvanın son ağlama havlamasına benziyordu, ve belli belirsiz aynı anda bir ayı ve köpeğin karışımına benziyordu.

"Uzak dur benden!" diye bağırdı diğerine, çenesini diğer ayak bileğine geçirdiğinde. Bacağını tekmeleyerek onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Kötü giyimli ayağının yan tarafı yüzüne çarpmadan önce geri sıçradı.

"Isırmalarını istemiyorsan, ben olsam takip ederdim," dedi Duskwalker sakince, pelerininin etekleri uzakta dalgalanırken.

Rüzgâr uzun adımlarından yakaladığında bacaklarının etrafında bir kemer şeklinde açıldı.

Reia homurdanarak onun peşinden yürüdü, bu kadar kısa sürede bu kadar uzağa gitmiş olmasına şaşırılmıştı. Kasabayı çevreleyen ormanlık alandan ayıran geniş, çoğunlukla karla kaplı açıklığın diğer tarafındaki ormana ulaşmıştı bile.

Başlığındaki çanlar o hareket ettikçe çılginca şingirdiyordu.

"Öylece gidiyor muyuz?" Ona yetişirken omzunun üzerinden bakabilmek için boynunu bükte.

Ağaçlar kasabayı görmesini engellemeye başlamıştı bile, her adım onu kasabadan biraz daha uzaklaştırıyordu. Oradan ne kadar nefret etse de, yirmi yıldır Reia'nın eviydi. Buranın hayatından - büyük olasılıkla sonsuza dek- çıktığını görünce bir kayıp duygusuna kapıldı.

Sıcak nefesleri, koşarken ne kadar enerji harcadıysa o kadar soğuk ve serin havaya karşı hızlı nefes patlamalarıyla çıktı.

"Neden kalmalıydık ki?" Adamın sesinin yanı başındakinden daha uzakta olduğunu fark etti ve başını öne çevirdiğinde adamın metrelerce önünde olduğunu gördü. Bir kez daha, hızla onun peşinden koştu. "Orada ikimiz için de bir şey yok. Orası artık senin evin değil ve ben insanların yakınında olmaktan nefret ediyorum."

Onun yanındayken başını geriye çevirdiğinde köyün gitmiş olduğunu gördü. Omuzları

Gözlerini tamamen kaçırdığında, artık omzunun üzerinden kontrol etmenin bir anlamı olmadığını bilerek yere yığıldı.

Yine onun önündeydi!

Lanet olsun! Çok hızlı.

"Eşyalarımı toplamama bile izin vermediniz."

Aslında hiç eşyası yoktu.

Üzerindeki tek şey giysileri ve onunla yolculukları boyunca yiyecek bir şeyler bulabilmesi için ona verdikleri bir çanta dolusu yiyecekti. Fazla bir şey değildi, sadece birkaç günlüktü ve Peçe'ye varana kadar ona yeteceğini düşünüyordu.

O zaman onu beslemesi için Duskwalker'ın merhametine kalacaktı, tabii eğer beslediyse.

"Eğer bir şey getirmek istiyorsan, beni karşıladığında yanında getirmeliydin." Ona bakmak için başını yana çevirdi. Gözlerini dikip baktığını tahmin ediyordu ama gerçek gözleri olmadığı için bunu anlamak zordu. "Geride bıraktığın bir şey var mıydı?"

"Hayır, ama kimse bana bir şey getirmemi söylemedi, bu yüzden gerçekten düşünme şansım olmadı."

Şimdi omzunun üzerinden bakmadığı için, onun uzun ama telaşsız adımlarıyla yanında durmanın ne kadar zor olduğunu fark etti. Adam ondan çok daha uzun boyluydu, neredeyse bir metre kadar üzerinde yükseliyordu. Daha kısa olan bacakları, bazı adımlar arasında depar atmadan onun yanında duramıyordu.

Bir İblis'in üzerlerine düşmesinden endişe ederek yukarıdaki dallara bakmaya devam etmesi yardımcı olmadı. *Gündüz bile güvenli değil.* Bazı yerlerde daha kalın olan gölge, İblisleri güneşten korumak için yeterliydi ve her an üzerine düşebilirlerdi.

İçtenlikle Duskwalker'ın onu koruyacağını umuyordu, her ne kadar sonunda onun ölümü olacağını hissetse de.

"H-hey, yavaşla. Benim için çok hızlısın."

Sanki bunu göstermek istercesine, onun adımlarına yetişmek için birkaç adım koştığında, elbisesi ayaklarına dolandı.

Reia, ağaçlar zemini güneşin sıcaklığından koruduğu için ormanda daha kalın olan karın içine avuçlarını indirdi. Ön kolları beyaz tozlu soğuğa gömüldü ve vücudunda bir dizi ürpertiye yol açtı. Elbisesi soğuğu uzakta tutacak kadar sıcak değildi ve ayakları donuyordu, terliklerinden biri kar tarafından çoktan çalınmıştı.

Ona yardım etmedi ve ayağa kalkarken kabus gibi kurtlardan biri - yakından daha korkunç oldukları için - ona havladı. Sesin şokuyla ondan uzaklaştı ve diğerinin içine düştü. Daha doğrusu, *içinden!*

Hayvanın bedeni, birinin elini hayaletimsi bir figürün narin bedenine doğru sallaması gibi parçalandığında nefesi kesildi. Tekrar bir araya gelmeden önce karanlıkta dönüp durdu ve tekrar bir bütün haline geldiğinde başını ona doğru çevirerek sessizce hırladı.

"Ne oluyor be!?" Reia bağırdı, kıcı yerde kayarken elleri ve ayakları üzerinde ondan kaçmaya çalıştı. "Bu şeyler de ne?"

Kimse ne olduklarını bilmiyordu ama fiziksel olmadıklarını da kimse tahmin edemezdi!

İleriye doğru yürümeye devam ederken artan mesafeyle birlikte sesi de kısılmıştı.

"Arkadaşlarımın sadece birer yanılsama olduğunu çoktan keşfettiniz." Kollarından birini havaya kaldırarak kendi başını işaret etti. "Ancak, başlangıçta korkmanız gereken şey onların ısırtıkları değil."

Sıkılmış dişlerinin arasından çıkan tedinin bir hırıltıyla, yalan söyleyen kurt adamların arasından

kollarını salladı. Ayağa kalkmak için tepindi.

"Seni takip etmezsem ne yapacaksın?" diye bağırdı arkasından, onun peşinden gitmeyi reddederek.

"Senin yerinde olsam gelirdim, karlı insan."

"Hızlı mısın?" Bu sorunun cevabını zaten biliyordu, çünkü adamın ek bir çaba sarf etmeden ne kadar hızlı yürüyebildiğini biliyordu.

Sonunda yürümeyi bıraktı ve başını yana çevirerek, pelerininin neredeyse bir karış ötesine uzanan kurt kafatası suratının yan tarafını ona gösterdi. *Gerçekten bir önemi yoksa onu giymenin ne anlamı var? Yüzünü gizlemek için çok az şey yapıyor.* Sadece pelerininin arkasında kısmen saklanmış olan parlayan küreyi görebiliyordu.

"Avlanmayı seviyorum," diye cevap verdi ama küre kırmızıya dönüşmeden hemen önce sesi daha karanlık ve derindi. "Ama beni *acıktırıyor*."

Reia yutkundu, göz renginin değişmesinin iyi bir anlama gelmeyeceğini biliyordu. *Görüntüşe göre insanları ve iblisleri yiyor.* Onu acıktırmaması akıllıca olurdu.

Ellerini önce alnında, sonra da saçlarında hayal kırıklığı içinde gezdirirken, çiçekli tacı başının etrafında bir hale gibi hissetti. İçinde bulunduğu kıyafetin içinde kendini aptal gibi hissediyordu. O kadar çok koşarak saçlarını karıştırdığı için dokuma taç birbirine dolanmıştı ve onu başından çekip kenara fırlatarak Duskwalker'a doğru koşmaya başladı.

Onun hareketlerini izliyor olmalıydı çünkü kadın yanına geldiğinde başı yana döndü. Kısa bir süre sonra bir of çekti, gözleri maviye dönmeden önce sivriltilmiş kafatasının burun deliğinden küçük bir nefes sisi çıktı.

Bir kez daha yollarını açtı.

"Köyde mi yattın?"

"Ne hakkında?" Hem ona yalan söylediğini anlarsa ne yapacağından emin olamadığı için hem de karda tekrar tökezlemeden onun hızlı temposuna ayak uydurmak için bedenini zorlamak zorunda kaldığı için kalbi sıkışıyordu.

Sürekli elbisesinin eteklerini kaldırmak zorunda kalıyor, bu da soğuk pudranın çıplak bacaklarına baskı yapmasına neden oluyordu.

Çenesi rahatsız edici bir şekilde titrediğinde dişleri takırdamaya başladı. Diğer ayakkabısını da kaybetmişti ve el ve ayak parmakları yakıcı bir şekilde üşümeye başlamıştı. Parmak eklemlerinin arkası pembeleşmişti ve burnu ile ayak parmaklarının da öyle olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Kendini bana neden sunduğun hakkında."

"Her bir cevaba bağlı olarak ne yapacaksınız?"

"Hiçbir şey. Diğer insanların önünde cevap veremediğin için yalan söylemiş olman umurumda değil."

Reia saçlarından bir tutamı yüzüne doğru üflerken burnunun donacakmış gibi hissetmemesini diledi.

Burun deliğinden sürekli burnunu çekerek uzaklaştırmak zorunda kaldığı bir damla sıvı damlamasına neden oldu.

"Evet, yalan söyledim. Ya beni almanıza izin verecektim ya da hayatımın geri kalanını hapisane hücrelerinden birinde geçirecektim."

Elini yukarı kaldırarak kemikli burnunun ucunu kavradı. "Anlıyorum."

"Bak. Takip ediyorum çünkü takip etmezsem seni kızdıracağımı biliyorum ama gerçekten gönüllü bir kurban değildim." Reia'nın ayağı bir kez daha takıldı. Bir inilti çıkararak ayağa kalkarken yere vurdu. "Durum bu olduğuna göre, gitmeme izin verir misin?"

"Hayır," diye cevap verdi, elini çekip kolunu tekrar pelerininin içine soktu. Ellerini arkasında kenetlemek için arkasına doğru hareket eden kolunun belli belirsiz izini görebiliyordu. "Sen kendini

sundun. Koğuşun bedeli olarak senin kanın alındı ve ben bunu sadece seni elde etmek için yaptım."
"Yani, umurunda değil mi?"

Lanet olsun. Plan suya düştü.

"Umursamadığımdan değil. Bedel ödendi, pazarlık yapıldı ve yeni bir adak almak için geri dönmek ya da başka bir köye gitmek istemiyorum. Ancak, siz seçilmiş insanların, ailelerinizi korumak için ya da sadece kendi hayatlarınızı önemsemediğiniz için, sadece kendi seçimlerinizle benimle birlikte olmanız gerekiyor."

Reia'nın kaşları derin bir çatıklıkla birbirine yaklaştı. "Zorlandığımı anlıyor musun?"

"Evet, ancak bu kaderinizi değiştirmez. Yine de diğer insanların hilelerinden hoşnut olup olmadığımıdan emin değilim."

"Eğer bana özgürlük sağlayacaksa, geri dönüp ortalığı kasıp kavurmana izin veriyorum."

"Hayır." Başını ona çevirdi, gözleri bir kez daha kızarmıştı.

Reia dudaklarını ağzına götürdü ve ısırarak kapattı. *Tamam, kesinlikle yeni bir plana ihtiyacım var.*

Bir kez daha karın içine düştüğünde içinden bir çığlık koptu. *Kahretsin, bunu daha fazla yapamam. Zaten yorgunum.*

"Dur! Sen çok hızlısın, ben de çok üşüyorum. Sana yetişemiyorum."

Adam durup ona doğru döndüğünde ayaklarının çıtırtısını duydu, ama Reia kollarıyla iterek titrek adımlarla ayağa kalkarken yere bakıyordu. Onu ancak otuz dakika kovaladıktan sonra bitkin düşmüştü ve soğuk, sanki kemiklerini donduruyormuş gibi, uzuvlarının derinliklerine işlemeye devam ediyordu.

Adam onu yerden kaldırıp belinden tutarak havaya kaldırdığında ağrıyan ciğerlerinden bir çığlık koptu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, adam kızın sırtını dirseğinin kıvrımına yerleştirip kolunu kızın göbeğine dolayarak onu tuttuğunda.

Eli göğsünün hemen altından yan tarafına uzandı ve düşmeyeceğinden emin olmak için göğüs kafesini sıkıca kavradı.

"Çok hızlı olduğumdan ve karda yürürken çok üşüdüğünden şikâyet ediyorsun." Ona doğru baktığında, adamın çoktan kendisine baktığını gördü, parlayan gözleri bir kez daha maviydi. "Yavaşlamak istemiyorum. Seni ben taşıyacağım."

Reia bir eliyle onun önkolunu, diğeriyle de pazusunu tuttu, ellerinin sert ete battığını hissetti, sonra adam yeniden yürümeye başladı, bu kez onu taşıyordu. Reia onun ölümler gibi soğuk olmasını bekliyordu, ama adam şaşırtıcı derecede sıcaktı. Ona dokunduğu yerlerden sırtına ve gövdesine sızan sıcaklık, damarlarındaki ve kaslarındaki buzu eritiyormuş gibi hissetti.

"Ah... Teşekkür ederim?" dedi, sadece yüzünde değil sesinde de var olan bir kaş çatmayla. "Çok düşüncelisiniz sanırım."

"Daha Peçe'ye ulaşmadan ölmenize izin veremem. Siz insanlar basit hastalıklardan bile çok kolay ölüyorsunuz."

Dudaklarının kenarını ısırdı. "Peki evine gittiğimizde bana ne olacak?" "Bu tamamen sana bağlı."

Hafif bir hışımla gözlerini devirdi. *Bu uğursuz bir cevaptı.*

Ancak Reia onu gerçekten de düşünceli bulmuştu. Ondandır herhangi bir nezaket beklememişti. Karda yarı ölü bir şekilde yığılıp kalana kadar onun peşinden sürüklenmeye devam etmeyi bekliyordu. Peçe, köyünden dört günlük bir yürüyüş mesafesindeydi.

Canavar gibi görünebilir ama en azından derin sesi güzel. Onun sesini beğenmekten kendini alamıyordu. Huysuz, kaba, karanlık ve sıcaklıkla imza eden. *Bir de kokusu var. Şu anda bile ondan*

gelen o dumanlı maun ve am kokusunu alabiliyordu.

Bu sabah bu elbiseyi giyerken, onunla geçireceği her dakikanın bir korku hikâyesi olmasını bekliyordu. Onunla birlikte Peçe'de kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu ama bir yanı onu yemek için bu kadar beklemeyeceğinden endişeleniyordu.

Yine de Reia onun bir canavar olduğunu unutamıyordu, düşünceli gibi görünse de, hatta içinde bir çeşit iyilik barındırsa da. O insanlık dışıydı, İblisler kadar korkunç bir şeydi ve Reia bunu her zaman hatırlayacaktı.

Şimdilik, içinde bulunduğu durumun kafa karışıklığını ve belirsizliğini sakın kalmak için kullanıyordu. Onu şu anda burada onunla birlikte olmaya zorlayan insanlara kızgındı ve bunu korku içinde titremek yerine kendisini ileriye götürmek için kullanıyordu.

Aklını başına topla, bunu yapabilirsin. Bir yolunu bulabilirsin.

"Bütün yol boyunca beni taşıyacak mısın?"

Parmaklarını onun vücuduna daha sıkı soktu, parmaklarını siyah ceketinin kumaşına doladı, ondan gelen sıcaklığın donmuş parmaklarındaki ağrıyı hafifletmeye ne kadar yardımcı olduğunu hissettiğinde. Eğer uzanabilseydi, ayaklarını da ona doğru bastıracaktı.

"Eğer mecbur kalırsam."

Başını öne eğdi, ona doğru bakarken saçları başının bir tarafına dolanıyordu.

"Böyle ağır değil miyim?"

"Benim için bir hiçsin. Çok az bir çabayla vücudunu parçalara ayırabilirim."

Adamın yüzüne bakmamak için eğilirken sırtı kaskatı kesildi. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Zaten hafiften korku kokuyorsun." Sırtı daha da gerildi. Adamın kokuyu alabildiğini fark etmemişti ve bunu saklamakta iyi olduğunu düşünüyordu. Eğer adamın kolu onu sabit tutmasaydı, geriye doğru düşeceğinden emindi. "Sana sadece gerçeği söylüyorum."

"Bana cevap vermedin."

"Ama ben yaptım." Başını yana çevirdi, böylece onu kapüşonun arkasından görebiliyordu. "İstersen seni yol boyunca taşıyabilecek kadar güçlü olduğumu anlatmaya çalışıyordum. Seni korkutmaya çalışmıyorum."

Rahatlama, omuzlarının üzerinden akan bir şelale gibi vücuduna yayıldı. İçinde bulunduğu bu garip durumu düşünerek ayak bileklerini çaprazladı.

Kaç insan kolunda taşınırken bir Duskwalker ile sohbet ettiğini söyleyebilir? Eğer bu durumdan bu kadar rahatsız olmasaydı, gülebilirdi.

"Dürüst olacağım, daha korkutucu olacağını düşünmüştüm. Benimle oynayacağını ya da sana ayak uyduramazsam beni yerlerde sürükleyeceğini düşünmüştüm."

Arkasından boşluğu andıran kürkleri ve mavi alevlerden oluşan sessiz kurtlara baktı. Aslında katı olmadıkları için karın içine batmıyorlardı ve şimdi bunun farkında olduğu için gerçek olmadıklarını bilmesi gerektiğini fark etti.

"Evdeyken seninle özgürce oynayabilirim. Burası koruma giymeyen bir insan için güvenli değil, rahat da değil."

Aferin Reia. Aptalca bir şey söyleyerek bunun gerçekten iyi olabileceğine dair kendi fantezilerini paramparça et. İşkencenin masada olmamasını umuyordu.

Gözlerinin etraflarından hızla geçen ormanda gezinmesine izin verirken derin bir iç çekti. Görebildiği tek renk kardan gelen beyaz, ağaçların kalın kahverengi gövdeleri ve üzerlerinde beliren yeşil yapraklardı.

Yürürken aralarında, canavar ve insan, sessiz bir huzur dolaşıyordu. Adam her geniş adım attığında vücudunun zıpladığını hissediyordu, ayakları eriyen kara sadece baldırlarının altına kadar batıyordu.

"Peki, bir adın var mı? Yoksa sana sadece Duskwalker mı demeliyim?"

Orpheus, gece üzerlerine çökerken ayaklarının kara battığını hissetti. Çıtırdama sesi, kemiklerin birbirine çarpması ve karanlıkta gizlenen İblislerin gargara seslerini gizlemek için çok az şey yaptı.

Karanlıkta net bir şekilde görebiliyordu, gözleri etrafı aydınlatmak için çok az şey yapsa da bir parıltı sağlıyordu. Sadece kemikli yüzünü aydınlatırken, etrafındaki alanın geri kalanını karanlıkta tutuyorlardı.

Yaratıklar onun varlığını uzaktan bile fark edebiliyorlardı. Her ne kadar insan kokusu rahatsızlık verse de, Orpheus onu tutarken asla yaklaşmazlardı.

Onu dirseğinin kıvrımında başının üzerinde taşımaya devam etseydi, onu yukarıdan yakalamaya çalışabilirlerdi, ama kız dinlenmeleri için bir yol olup olmadığını sormuştu. Orpheus durmakla ilgilenmiyordu, bu yüzden onu iki kolunun arasına alıncaya kadar taşıdı.

Onu yorsa bile birkaç gün uykusuz kalabilirdi. Kendisi gececiye ve gün boyunca uyurdu ama Peçe'ye varmadan önce uyursa bu kadının kaçacağını hissediyordu. Peçenin içine girdiğinde, evinin etrafında gizlenen yaratıkların kadının kaçmasını engelleyeceğini biliyordu.

Pek çok kişi benden kaçtı.

Orpheus İblislerin saldırısından sağ çıkabilse bile, geceleyin durmak ona tehlike getiriyordu. Ne yazık ki, eğer ayrılırlarsa yaratıkların onu kurtarmaya fırsat bulamadan boynunu kıracaklarından hiç şüphesi yoktu.

Çenesini göğsüne doğru eğdi ve burnunun arkasından onu görebilmek için başını çevirdi. Uyuyordu, adam onu tutarken olabildiğince iyi kıvrılmıştı. Ona sırtını dönmüştü. *İnsanlar... Çok kırılgan, çok narin, çok zayıf.* Şu anda onun için en tehlikeli şey oydu.

Kollarını ve ellerini onun etrafında olduğundan daha fazla kıvrırırsa, gücüyle onun canını sıkacak ve dikiş yerlerinden patlatacaktı. Pençelerinin uzamamasını sağlamak için sürekli çaba sarf etmesi gerekiyordu, aksi takdirde kızın tereyağlı derisini kesebilirlerdi.

Uykuya dalması biraz zaman almıştı, büyük olasılıkla ondan çekindiği için, ama uyanık kalmak için boşuna çabalamasına rağmen sonunda gece yarısını biraz geçte uykuya dalmıştı.

Ay ağaçların hemen ötesinde parlıyordu ama yeterince doluydu ki İblisler onun ince ışığına dayanmak istemiyordu, çok uzun süre maruz kalırlarsa tıpkı güneş gibi onları yakacağını biliyorlardı. Sadece yaşlı ve güçlü olanlar ayın ışığında kalabiliyordu.

Orpheus'un güneş ya da ay hakkında endişelenmesine hiç gerek olmamıştı. Tam da bu nedenle ona Gecegezen deniyordu, gece ve gündüz özgürce yürüyebiliyordu.

Kadını yüzüne yaklaştırdı ve boynunu koklayabilmek için eğildi. Oflayarak hapşırdı ve geri çekildi. *İnsanların adaklarımı o otlar ve yağlarla yıkamasından nefret ediyorum.* Bunu koklamak onun için zordu ve kollarındaki kadının gerçek kokusunu almak istiyordu.

Sunduğu şeyin kokusunu beğenmediğinde, sık sık onu yok etme arzusu duyardı. Bununla birlikte, korkularının en kötüsünü maskeleye yardımcı oldu, böylece açlıktan boğulmayacak, akılsızca insanların üzerine düşüp onları yemeyecekti. Koku hâlâ mevcuttu, her zaman kokusunu alabilecekti ama zihnini korkunç bir ağrı gibi sarmayacak kadar maskelenmişti.

Sunduklarından yayılan sahte kokudan hoşlanmıyordu ama açlığını kontrol etme becerisi o lezzetli koku karşısında kaybolmadan önce korkularını azaltması için ona zaman kazandırıyordu - bazen. Bazen de hiçbir önemi yoktu. Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, insan ondan kurtulamıyordu.

Korku kokmuyor. İnce ipuçlarını beklemek gerekirdi. Hiç şüphesiz onun bir canavar olduğunu düşünüyordu ve böyle hissetmekte de haklıydı. Ancak, bu güçlü bir his değildi ve eğer şanslıysa, ondan tamamen kurtulabilirdi.

Ona hala güvenmiyorum. Yaptıkları anlaşmadan serbest bırakılmayı istemesi de bunu pekiştirdi. Orpheus kendine en ufak bir umut ışığı bile vermeyi reddetti. Diğer insanlar da ondan tamamen korkmamışlardı ve hâlâ hayatta kalamamışlardı. *Ona güvenmiyorum.*

Bir parçası bunun başarısızlıkla sonuçlanacağını biliyordu.

Zihninin sessizleşmesine izin verdi, yürürken etraflarını dinlemek için düşüncelerini durdurdu. Gelecek belirsizken onu düşünmenin bir anlamı yoktu. Geleceği öngörececek yeteneği yoktu ve kan dolu ve yalnız olacağına dair varsayımlarında ortaya çıkacak duygu boşluğuna izin vermeyecekti.

Uyandığında saat sabahın ilk saatleriydi.

Gözlerini ona dikmiş, üzerlerindeki küçük yaprak aralıklarından karlı tenine vuran güneş ışığının *parıltılarını* izlerken onun uyanışını yakalamayı başarmıştı. Bu neredeyse hipnotize ediciydi ve Orpheus daha önce hiç böyle bir şey görmediği için bunun nazik güzelliği karşısında büyülenmişti.

Güzel manzaralar onun gibi biri için sıradan bir şey değildi. Karanlığa alışkındı, yalnızlık ve tek başınalıkla örtülmeye alışkındı.

Bu huzurlu ve güzel bir manzaraydı.

İnsanların çok farklı ten renkleri olduğu için -ki bu onun merak ettiği bir şeydi- aldığı herhangi bir renk yelpazesine sahip herhangi bir insanın da güneş ışığının parıltılarıyla seyretmek için aynı derecede çekici olacağından emindi. Bunun özellikle Reia ile bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu.

Karın da ıslık ıslık parladığı hiç dikkatinden kaçmamıştı.

Eğer bu görebileceğim bir şeyse tüm sunularımı taşımalıyım. Bir avuç dolusu taşımayı denemişti, ama onlar hemen direnmişlerdi, çok korkmuşlardı ve genellikle salyalarını akıtacak bir duyguya kapılmalarına neden oluyorlardı. Onları yere bırakmak ve yorgunluktan yere yığılana kadar peşinden koşturmak zorunda kalırdı.

Onlara her zaman acımişti, ama açıkta oldukları sürece durmayacaktı.

Uzun zamandır bir insanı kucağıma almamıştım. Onlarca yıl olmuştu ve en son kendi eliyle değil, ölmek üzere olduğu için tutmuştu. *Ne kadar yumuşak olduklarını unutmuşum.*

Reia'yı sıcak ve yumuşak hissediyor, onu göğsüne daha sıkı bastırmak istiyordu. *Bunu yapamam, onu öldüreceğim.*

Yüzü seğirdi, gözleri hafifçe açılmadan önce daha sıkı kenetlenirken yanaklarından başladı. Gözlerindeki yeşil, gözlerini açmadan önce etrafına baktığı ormandan daha canlıydı.

yavaş yavaş aklına geldi.

"Kahretsin. Uyuya mı kalmışım?" Sonra gözleri parıltılı bir bakışa dönüştü. "Bana karşı bir büyü falan mı kullandın?"

Uyumaktan gevşemiş vücudu, başını ona doğru çevirirken attığı adımlardan dolayı kollarında hafifçe zıpladı.

"Hayır. Benim böyle bir büyüüm yok. Sadece illüzyonlar yaratabilir, korumalar yapabilir ve diğer küçük büyüleri yapabilirim ama bunları yapabilmem için bir şeylerin feda edilmesi gerekir."

Sivri kaşları bir araya gelerek aralarında derin bir kırıksıklık oluşturdu. "O kadar güçlü değilsin o zaman?"

"Hayır," diye cevap verdi açıkça, nereye gittiğini daha iyi görebilmek için başını yukarı kaldırarak. "Benim büyüümün gücü oldukça az."

"Büyüyü nasıl kullanabiliyorsun ki? İblisler yapamaz, sadece bazı insanlar yapabilir."

Orpheus onun kendisini bu şekilde kucaklamasına son vermesini talep etmemesine şaşırılmıştı. Bu pozisyonu Orpheus'un dirseğinin kıvrımında oturmaya tercih etmemişti ama uyandığına göre artık doğrudan bu pozisyona geçmeyi de istemiyordu.

"Bazı İblisler çok küçük büyüler kullanabilir. Ancak, büyüü özgürce kullanabilen ve benden bile daha güçlü olan biri var."

"Kim?"

"Endişelenmene gerek olmayan biri. Onunla asla tanışmayacaksın." Onu sıkmamak için sürekli çaba sarf etmesine rağmen, ellerinin onun etrafında kenetlenmesine engel olamadı.

Hayır. Onunla asla tanışamaz. Orpheus, her zaman başarılı olmasa da, insanların hiçbirinin bunu yapmadığından emin olmaya çalıştı.

"İyi ama neden sihir kullanabildiğine dair soruma hâlâ cevap vermedin."

Hiçbir şey söylemedi çünkü cevap vermek istemedi. *Onlara gerçeği söylediğimde bundan hoşlanmıyorlar.*

"Orpheus?" dedi kaşları çatık bir sesle.

Gözleri siyaha dönmüştü, kısa bir süreliğine gözlerini kapattığını ancak bu şekilde anlayabilirdi. *En son ne zaman birinin kendi adımı söylediğini duydum?*

Hatta yumuşak bir sesle söylenmişti. Vücudunda karıncalanma hissi uyandırdı, etini karıştırdı ve içini titretti.

Sadece bir avuç teklif onun bir adı olup olmadığını öğrenmeye tenezzül etmişti, sanki sadece buymuş gibi ona Duskwalker demeyi tercih etmişlerdi ama hiçbiri onunla bu adı *konusmamıştı*.

"Cevap gerçekten o kadar korkunç mu yoksa bilmiyor musunuz?"

Kadının sözleri gözlerinin açılmasına neden olurken zihninden bir tıslama sesinin yankılanmasına izin verdi. Başını aşağı çevirdi ve onu görmek için çevirdi.

"Sana bir nimet vereceğim."

Kollarını göğsünde kavuşturmak için kaldırdığında rahatlamış vücudu gerildi. "Bilmediğini söyleyebileceğin bir cevap için benimle ciddi ciddi pazarlık mı yapıyorsun?"

Bu kadar ciddi olmasaydı neredeyse kıkırdama isteği

duyacaktı. "Evet."

"İyi. Olay nedir?"

"Daha önce yaptığın gibi adımı tekrar söyle, ben de sana cevabını vereyim." "Bu kadar mı? Sadece adını söylememi mi istiyorsun?"

"Evet, ama daha önce yaptığın gibi."

Sesinin sert ya da kırılmış çıkması, içinde öfke ya da kızgınlık barındırmasını istemiyordu.

Nazik olmasını istiyordu. Kendisine daha önce verilen duygunun aynısının verilmesini istiyordu.

"Neden peki?"

"Çünkü bunu daha sonra tekrar söylemek isteyeceğinizi sanmıyorum."

Dudağını dişlemeye başladı, ön dişlerinden birini ısırmasını izlerken dikkatini çekti. *Baksanıza ne kadar da uzamışlar.* Dudakları yoktu, dudaklara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu ve daha önce hiç dudaklarını ısırıp ısırmadığını da hatırlamıyordu.

"Orpheus." Öncekinden daha da sessiz, daha da nazik, anlamadığı bir duyguyla karışmış bir şekilde söyledi. Utangaçlık mı? Koyunsuluk mu? Belki de çekingenlik, sanki adı paylaşılmaması gereken hassas bir sırmış gibi.

Gözleri bir kez daha kapandı, burnu gökyüzünü gösterene kadar başı geriye eğildi ve bedeninde daha da büyük bir heyecan ürperdi. Bu o kadar hoşuna gitmişti ki, daraltıcı giysilerinin altındaki insanlık dışı kısımlarının bile kabarıp şişmesine neden oldu.

O anın onu ele geçirmesine, onu çalmış olan duygunun kalmasına izin verdi. Hatta tüm varlığına yerleşen bu duyguyu hiçbir şey bozmasın diye adımlarını bile durdurdu.

Bunu duymak yıllarca işkence çekmeye değebilirdi.

Schluk. Keskin bir şey sağ omzuna saplandı ve diğer taraftan çıkmadan önce omzuna gömüldü. Darbenin şiddetiyle geri adım atmadı ama kolları kenetlendi.

Gözleri açıldı, acı kalbine saplanırken görüşü kıpkırmızı oldu. Göğsünden çıkan bir okun sapını görebiliyordu, üzerinde kahverengi ve donuk renkli üç tüy vardı.

Vücudunun yüzeyinin altında yanan bir cehennem titreşiyordu. Sıcak, için için yanan. Sanki beyninin yapışkanını okşayan bir ele dönüşmüş ve içinde donuk bir sızı yaratmak için zihnini sarmış gibi hissetti. Görüşü daha da kırmızılaştı, neredeyse kör edecek kadar parlaklaştı.

"Çok sıkı!" Reia giderek artan sinirli haliyle onu kavradığında nefesi kesildi, bu onun zihnini gevşetmeye yetti ama onu sakinleştirmeye yetmedi.

Çenesini ayırdığında çingırdadı ve takırdadı, boğazının arkasından derin bir hırıltı çıkmaya başladığında başı dönüyor ve seğiriyordu.

"Kadını yere bırak, Duskwalker!"

İnsanlar. İki tanesinin kokusunu alabiliyordu ama onlardan en ufak bir korku duymuyordu. *İblis avcıları.*

Bazı insanlar korkularını o kadar bastırmışlardı ki, kokuları İblisler tarafından takip edilemiyor, bu da onların dünyayı dolaşırken çoğunlukla gizli kalmalarını sağlıyordu. Bu insanlar genellikle İblis Avcısı olurlardı; yaratıkları azim ve bükülmez bir iradeyle avlayan insanlardan oluşan bir loncanın üyeleri.

Bir yoldaş bulmaya çalıştığı son yıllarda, onu hedef almaya başlamışlardı. Orpheus'un kötü olduğunu, avladıkları İblisler gibi bir canavardan başka bir şey olmadığını düşünüyorlardı.

Reia'yı karın üzerine yatırmak için eğildi. Ona söyledikleri için değil, Orpheus öfkeyle şekil değiştirmeye başladığı için; aç ve intikamcı. Giysileri de onunla birlikte şekil değiştirdi, sanki bedeni malzemeyi yiyormuş gibi derisine sızdı. Pelerini ona sıkıca bastırmadığı için kalmıştı.

Farklı bir şekle büründükçe, sanki o uyuşturan el beynini sıkıya ve düşüncelerini rahatsız etmeye başladı.

İnsan kadını tamamen unutarak, sanki onun varlığı öfkesinin ötesinde artık yokmuş gibi, ellerinde ok ve yaylarla ağaçların arkasından çıkan iki adamdan birine doğru atıldı. Pençelerini açmış ve ağzını açmış, keskin dişlerini göstermeye hazır bir halde, kendisine zarar vermeye cüret edenleri yok etme ve sakat bırakma niyeti onu sıkıca kavradı.

Akılsız, kana susamış bir hayvandan başka bir şey değilmiş gibi, Orpheus saldırdı.

Reia tam önünden bir ok fırladığında irkildi, ok Orpheus'un içine saplanırken iğrenç bir ses çıkarıyordu.

Gözlerinin önünde titreyen şaft karşısında gözleri büyüdü. *Neredeyse bana çarpıyordu!*

Sonra nefesi kesildi, Duskwalker onu vücudunun ezildiğini hissedeceği kadar sıkıca tutarken etrafındaki gerginlik şokunu çaldı.

Çökmekte olan ciğerlerinden umutsuzca bir nefes çekmeye çalıştı.

"Çok sıkı!" diye son nefesiyle boğulmayı başardı.

Onu yere yatırmadan önce tutuşu yumuşadı.

Hissettikleri onu parçalara ayırdı. Adam etrafında titremeye başladığında sempati onu kesti. Onun büyük bir acı içinde olması gerektiğini anladı. Bir an önce, onun adını ikinci kez söylemesine verdiği tepki karşısında bir parça şefkat hissetmişti.

Onu hiç tanı mıyordu ama gözbebeklerinin kararması ve başının arkaya eğilmesiyle neredeyse... coşkulu görüldüğünü düşünmüştü. Tepkisinin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama hangi duyguysa onu hissetmişti.

Eğer o insan olsaydı, bunu çözebilir miydi? Memnuniyet, üzüntü, yalnızlık ya da tamamen başka bir şeyin işareti miydi?

Her neyse, onunla ilişki kurabileceğini, onu anlayabileceğini hissetti.

Şimdiye kadar ona karşı yeterince nazik davranmıştı. Onu tutarken düşünceli davranmış, zalim bir efendi gibi peşinden koşturmak yerine sakın bir şekilde uyumasına izin vermişti.

Ok omzuna saplandığında Reia neredeyse uzanıp göğsünün etrafına dokunacaktı. Tam ona iyi olup olmadığını soracaktı ki, Reia'nın karnını sıkan bir ses duyuldu. *Hırıltılı* bir hırıltıydı bu ve Reia içgüdüsel olarak bunun tehlikeli olduğunu biliyordu.

Oh... Aman... Tanrım! Adam *değişmeye* başladığında gözleri dehşet içinde açıldı. Kemikli kafası baştan sona aynı kalmıştı ama giysileri çamura batan yapışkan gibi vücuduna sızmıştı.

Onu yere bıraktıktan sonra pençeleri uzadı ve antiloplarınkine benzeyen kısa kürkü ön kollarının üzerinde büyüdü. Sonra pazılarının ve omuzlarının üstünde kurt kürkü gibi daha kalın ve uzun hale geldi.

Bacakları köpeğe benzer yeni bir şekil almıştı ama giydiği siyah pelerinin aşağı ittiği, bacaklarının arasında sallanan uzun, geyiğe benzer bir kuyruk görebiliyordu. Dirseklerinin arkasından ve köpek şeklindeki bacaklarının topuklarından balık benzeri yüzgeçler sarkıyordu. Kaburga kemikleri, kafes etin altında değil de üstünde duruyormuş gibi göğsünün *dışına* doğru çıkıntı yapıyordu. Ayrıca el ve ayak eklemlerini de kaplıyorlardı.

Gözleri kan kırmızısı gibi parlarken Reia kâbusların gerçek olduğunu fark etti.

onu kucaklıyordum!

Ok omzundan çıkmaya devam etti ve kadının ağzı açık kaldı. *İnsanlar mı?* Kurtarıldığı için kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

İblis Avcılarından birine doğru sıçradı, insan elleri ve kurt bacakları hızlı olmasını sağlamak için birlikte çalışıyordu. Daha fazla ok fırlatıldı ama o oklardan sıyrıldı ve ileri doğru koşmaya devam etti. İnsanlar kendilerini saldırıya hazırlarken kılıçlarını çektiler.

Her ikisi de uzun boyluydu ve güçlü görünüyordular, sanki uyanık oldukları her anı canavarlara karşı savaşmak için eğitim alarak geçiriyorlardı. İblisleri avlarken gecenin karanlığında saklanabilmek için siyah giysiler giiyorlardı. Tepeden tırnağa örtülüydüler, burunları ve ağızları bile kapalıydı. Kafalarının geri kalanını gizleyen pelerinleri vardı ve görebildiği tek şey gözlerinin olduğu yerde bir insan parçasıydı.

Orpheus'un yoldaşları sanki ortadan kaybolmuş gibi hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Reia onun sağ kolunu arkasına doğru kaldırıp büyük pençeleriyle insanlardan birine vurmaya planladığını görünce geri çekildi.

Diğer insan, sanki kendisi onu kurtarmaya gelirken arkadaşının Duskwalker'a göz kulak olacağına güvenmiş gibi ona doğru koşuyordu. *Kaçabilirim. Bana yardım edecekler.*

Ayağa kalktı ve İblis Avcısı'na doğru yürümeye başladı.

"Teşekkür ederim," diye hırıldadı, kalbinin içinde bir duygu seli dönüyordu. Rahatlama, korku, lanet, her şey aynı anda. Reia nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Adrenalin tüm vücuduna yayılıp içini sıcaklıkla doldururken, kar ayaklarını üşütüyordu. "Çok teşekkür ederim."

Orpheus'tan kaçmayı başarabilirse İblis Avcıları'nı bulmayı planlıyordu. Reia hiçbir zaman korkak bir insan olmadığını biliyordu ve bir gün onlarla birlikte eğitim görebileceğini umuyordu.

Onlardan biri olmak istemişti. İblisler ailesini öldürmüş, hayatını mahvetmişti ve onlardan, kendisinden intikam almak istiyordu. İçinde büyüyen korkuyu şiddetli bir şeye, öfkeye ve kararlılığa dönüştürmeyi umuyordu.

Zebani Avcısı onun bileğini yakaladı ve sırtını göğsüne yaslayabilmesi için döndürdü. Kılıcın ucu boğazına dayandığında bir boğulma hissi onu kesti.

"Dur yoksa onu öldürürüm!" diye bağırdı başının yanında. "Ne yapıyorsun?"

Bacaklarını tekmeledi ve kendisine doğrultulmuş silahtan uzaklaşmak için hemen kıvranmaya başladı.

"Kapa çeneni ve iyi bir yem ol," diyerek onu ısırıldı. "Bunu Peçe'den son ayrıldığı zamandan beri planlıyorduk."

Duskwalker saldırdığı insandan başka bir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Pelerininin arkasından ne yaptığını göremiyordu, hareketlerini ve insanı koruyordu ama hiçbir şey onun çıkardığı mide bulandırıcı sesleri duymasını engelleyemezdi.

Hırıltılar, hırıltılar ve İblislerin çıkardığı o garip tıkırtı ve takırtı seslerini duydu. Bu ses kanının kıvrılmasına ve ciğerlerinde buz oluşmasına neden oldu.

"Kahretsin, dinlemiyor. Böyle giderse Hector'u öldürecek."

Reia onu serbest bırakması için ayağına vurmaya çalıştı. O da karşılık olarak sadece homurdandı. "Neden beni yem olarak kullanıyorsun? Beni Duvak'a götürdüğünde yiyeceğinden oldukça eminim!" "Siz gelinleri neden aldığımı bilmiyoruz. Diğerleri hâlâ hayatta olabilir."

Adam saçlarını canını acıtacak kadar sıkıca kavradığında bir çığlık onu terk ederken, bir kol kan püskürterek yana savruldu. Bir *insan* kolu. İblis Avcısı'nın tiz çığlığı havayı deldi.

Kızın ığlığı adamın dikkatini yeterince çekmiş olacak ki, kemikli kafası ona doğru döndü. O verdi

keskin, acı dolu bir kükreme duydu ve saldırmakta olduğu Zebani Avcısı'na geri döndü.

"Bir daha çığlık at," dedi başını saçlarından tutup sallarken. Kız yanıt olarak irkildi. "Yüksek sesle. Seni duymasını sağla yoksa boğazını keserim."

Kılıç dişleriyle yana savrulduğunda, Duskwalker son bir vuruş yapmak için pençelerini kaldırdı. "Şimdi!"

Bıçak daha sıkı bastırdığında ve gerçekten onu kesiyor olabileceğinden endişelendiğinde Reia, "Orpheus!" diye bağırdı.

Artık çok geçti. İkisi de İblis Katili'nin vurulduğunda boğulma sesini duydu. Ancak Orpheus başını sertçe onlara çevirdi ve bir kükreme sesi duyuldu. Hemen arkasını döndü ve elleri ve kurt ayakları üzerinde onlara doğru koşmaya başladı.

"Oh, kahretsin!" diye haykırdı Zebani Avcısı.

Reia bu çarpışmanın ortasında kalmak istemiyordu!

Kadın adamın karnına bir dirsek attı ve adam kadını tutuşunu gevşetti. İkisi de bilerek birbirlerinden ayrıldılar. Reia cehennemden kaçmak için, Zebani Katili de kendisine doğru gelen Duskwalker'a karşı kendini hazırlayabilmek için.

Hayır, hayır. Hayır, hayır. Hayır. Hayır. Aptal gelinliğinin eteğini kaldırarak, uzaklaşmak için hemen bir tepenin keskin eğimine doğru koşmaya başladı. *Koşmam lazım.*

Kavgayı dinlememeye çalışırken arkasına bakmadı. Duskwalker'ın ne kadar yaralı olduğunu bilmiyordu ama diğerinin onu öldürmesine yetecek kadar yaralı olduğunu umuyordu.

Yokuşun tepesine ulaştığında, çoğunlukla düz olan zeminde istikrarlı bir şekilde koşmaya başladı. Hava tenini jilet gibi keserken daha soğuk hissediyordu.

Emin olduğu tek şey umudunun boşa çıktığıydı. Uluyan bir kükreme duyuldu, ardından ağır adımların gümbürtüsü onu kovalamaya başladı.

Ben öldüm! Çok, çok ölüyüm.

Epey mesafe kat ettiğini biliyordu ama adam hızlıydı, hem de çok hızlı. Dört ayak üzerinde koşmasının onu daha da hızlı yaptığını hayal etti.

Homur homur çıkardığı sesler gittikçe yaklaşıyordu. Karda ve ağaçlarda yankılanıyor, sanki her yerden geliyormuş gibi görünüyordu. Koşmak anlamsızdı, bunu biliyordu ama bacakları hareket etmeyi bırakmıyordu.

Avlanmayı seviyorum. Bir gün önce ona söylediği bu sözler hafızasında yankılandı. Ama bu beni acıktırıyor.

Ne olursa olsun onu yakalayacaksa ne yapmalıydı? *Zaten beni avlıyor!*

Aklına bir düşünce geldi. *Ya durursam? Ya onu koşarken değil de orada öylece dururken bulursa?*

Adımları yavaşladı. Ne yaparsa yapsın yakalanacaktı. Eğer avı seviyorsa, o zaman devam etmeyecekti. Bu onun tek şansıydı.

Reia durdu ve arkasını dönüp ellerini kalçalarının yanlarına kenetleyerek öylece durdu. *Orada öylece kalmalıydım. Zebani Avcısı'nın kılıcını alabilirdim. Şu anda her ne halt ediyorsa onun yerine savaşmaya gitme onuruna sahip olabilirdi.*

Kurban mı? Ben baştan aşağı kanlı bir kurbanım.

Dişlerini sıktı. *Korkarak ölmeyi reddediyorum.*

Bunun yerine, bunu öfkeye dönüştürmeye çalıştı.

Ailesini öldüren ama onun canını bağışlayan İblislere duyulan öfke. Onu bir tür lanet olarak terk eden, ona zalimce davranan ve sonra onu burada olmaya ya da bir hücreye kapatılmaya zorlayan köye öfke. Öfke

Yaşamayı ya da ölmesi umurunda olmayan bir canavara karşı onu yem olarak kullanmaya çalışarak buna neden oldukları için İblis Avcılarına!

Orpheus'a kızabilirdi ama onun bir kabus olmasına engel olamıyordu. Duskwalker davranışlarıyla ona son yirmi yılda tanıdığı tüm insanlardan daha fazla nezaket göstermişti.

Belki de kaderim hep böyleydi, diye düşündü Reia onun tepenin kenarından çıktığını gördüğünde kara bir kahkaha atarak.

Düz zeminde dört ayak üzerinde koşuyor, homurtular çıkarıyordu. Gözleri parlak, derin bir kırmızı parıltıydı, küçük mesafeden kolayca görülebiliyordu. İnanılmaz hızıyla birlikte açıkça seçebildiği tek şey onlardı.

Azrail'inin gözleriydi. Umarım lezzetliyimdir!

Adam ona çarpmadan hemen önce göz kapaklarını sıkarak kapattı.

Yumuşak karın içine düşerken, bunu mümkün olduğunca acısız hale getirmek için kendi kararlılığından başka hiçbir şeyle onu sıkıştırmadığı için vücudundan ısı yayıldı. Adamın nefesi yüzünün tamamında gezinirken, ısı kadının üzerine yayıldı.

Muhtemelen gözlerini açmaması gerekiyordu ama yanağına sıçrayan bir damla sıvı onu irkiltti.

Açık çeneleri yavaşça yüzünün etrafında dönerken, çenelerini başının etrafına indirdi, boynu büküldü, böylece çeneleri her iki tarafından aşağı ineildi. Üst dişlerinden birinin keskinliğini yanağının üzerinden kayarken hissetti ama kesmiş gibi görünmüyordu.

Ağzı, onu içeri almak için gittikçe daha da genişledi.

Mor dili kıvrılmış ve seğirirken boğazının arkası simsiyahtı. Son düşüncesi renkle ilgili merakı, neden pembe olmadığını bilmek istemesi oldu.

Nefesi burun deliklerini işgal ettiğinde daha nahoş olmalıydı, ama dumanlı maun ve çam kokuyordu ve biraz da tatlıydı. Gerçekten hoş olmamasının tek nedeni, bu kokuya karışan bakır kanının metalik tangının kokusunu alabilmesiydi.

Burnu ve yuvarlak sivri çenesinin bastırıldığı karın çıtırtısı kulaklarında çınlarken yanağına bir damla daha salya damladı. Dili şimdi sıkıca yanağına dayanmıştı. Reia içinden bir korku kesiği geçtiğini hissetti ve titreyen dudaklarının arasından bir kahkaha süzüldü. Akıl almaz, panik içinde bir kahkaha. *Bu rahatsız edici.* Onun açık ağzının kafatasını ezmeye hazırlanışını izlemek. Onu öldürmek için tek bir kesik olduğundan emin olduğu şey inanılmaz derecede tedirgin ediciydi.

Kıkırdaması, sanki mezarın ötesinden kendisine cevap veriyormuş gibi ağzının yarığından geri yankılandığında daha çok güldü.

Adam durakladı ve kızın elleri göğsünün etrafındaki uzun kürkü kavramak için yukarı uzandı, o anın geldiğini biliyor ve kendini acıya hazırlıyordu.

Bekliyorum. *Bekliyorum.*

Biraz daha kıkırdadı ve sesi her geçen saniye daha da dönüyordu. Başını geri çekmeye başlamadan hemen önce derin bir huff sesi duyuldu.

Adam ağzını ondan uzaklaştırıp burnundan birkaç milimetre uzakta kapattığında Reia'nın kaşları birbirine iyice yaklaştı. Sonunda onun kemikli yüzünü doğru dürüst görebiliyordu. Parlayan gözleri hâlâ kırmızıydı, ama onu tepenin kenarından tırmanırken gördüğü zamanki kadar güçlü görünmüyorlardı.

Kan kafatasına sıçramış ve kafatasının ucunu tamamen kaplamıştı.

Başı öne doğru fırladı ve burnunun sert kemiği, daha önce dilinin ıslaklığını hâlâ hissedebildiği yanağına bastırdı. Onu kokladı. Kokladı! Üzerinde dalgalar oluşturan hızlı koklamalar.

"Ne yapıyorsun?" Bu his gıcıklıyordu ve sinirleri o kadar kızarmıştı ki, adamın kürkünü tutmaya devam ederken başka ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından emin değildi.

"Mürver ve gül tadındasın. Kokuyorsun."

Kürk kaybolmaya başladığında parmakları tutuşunu kaybetti, siyah bir ceket lifleri itmeye başladığında parmaklarını dışarı zorladı. Kırmızı gözlerinin donuk parıltısı, koyu sarı yeni bir renk olarak yerini alırken söndü.

"Böyle mi kokuyorsun?"

Yanağını koklamaya devam etti ve dilini yanağına değdirdiğinde bir gıcırta çıktı.

"Beni yiyeceğini sandım," diye fısıldadı, elleri yanında gevşek bir şekilde karın içine düştü.

Kalbi o kadar düzensiz atıyordu ki, derinden attığını hissedebiliyor ve kulaklarında duyabiliyordu. "Evet. Üzgünüm ama öyleydim."

Şimdi ortalık sakinleşmiş gibi görüldüğüne göre, bu teyidin kalbinin bir fırtına gibi damarlarında kan akışını sürdürmeden önce ne kadar hızlı çarpmasına neden olduğunu hissedebiliyordu.

"Neden yapmadın?"

"Bilmiyorum." Adamın sesindeki şaşkınlığın kaşlarını çatıldığını duyabiliyordu; asla yapamayacağı bir ifade. "Daha önce hiçbir insanı yemek üzereyken güldürmemiştim." Burnunun ucunu kızın boynuna gömdü ve dilini boynunun üzerinde gezdirdi; kızın içinden bir ürperti geçtiğinde irkilmesine neden oldu. "Ben de neden kan yerine mürver ve gül tadı alabildiğimi merak ediyordum. O adamların parçalarını yedikten sonra bu kadar aç olmadığım için şanslısın, çok geç olmadan aklım başıma gelmeyebilirdi."

"Nasıl olsa beni yemeyecek misin?"

Kızın boynunu koklamadan önce tekrar yaladı.

"Bu tamamen size bağlı. Hiçbir söz veremesem de, aslında size karşı niyetim bu değil."

"Değil mi?"

Reia gerçekten de onu akşam yemeği için eve götüreceğini düşünmüştü!

Adam göğsünü yaladığında ve dilinin göğüs ucunu ıskalayacağı kadar elbisesinin dekoltesine girdiğinde kızıdan bir inilti yükseldi!

"En güçlüsü burada, kalbinin hemen üzerinde." Tekrar yaladı ve nefes nefese boğulan bir başka inilti yarattı. "Evet. Nasıl koktuğunu artık çok net hissedebiliyorum."

Reia gözlerini sıkıca yumdu.

Benim neyim var böyle?! Göğsünün üzerindeki o iki basit yalama, uzun dilinin ne kadar sert ama kaygan olduğunu hissetmek, vücudunun her yerine bir yük göndermişti.

Sanki ona ihanet ediyormuş gibi, o taraftaki meme ucu hızla sertleşirken, diğeri yavaşça onun arkasında sertleşiyordu. Karnında bir ısı havuzu oluşmuş, tam göbeğinin üzerinde kasılmıştı.

Sinirler. Sadece sinir. Sadece heyecanlıyım çünkü beni yemek için yolundan çıkmayı planlamıyor!

İşte buydu, bu olmalıydı. Reia'nın şu anda bir canavar tarafından tahrik edilmesinin kesinlikle, kesinlikle, hiçbir yolu yoktu.

"Lütfen beni yalamayı keser misin?" Üstüneyken kaçamadığı için biraz kıpırdandı. "Beni yemeyeceğini söylemiştin ama bu biraz rahatsız edici, sanki doğruyu söylemiyormuşsun gibi."

Gözbebekleri kırmızımsı pembeye dönerken homurdandı. Aniden ayağa fırladı ve ona şunu gösterdi

Daha önceki Duskwalker şekline tamamen geri dönmüştü - insan şeklindeki vücuda ve kıyafetlere sahip olan şekle.

Artık gördüğü kâbus gibi değil, adını söyledikten sonra içinde bir anlık şefkat uyandıran yaratık gibi görünüyordu.

"Özür dilerim, karlı kız," dedi sakince. Sesinin alçak, yankılanan derin tonu karşısında kalçaları birbirine yapıştı, bedeni böylesine rahatsız edici bir şekilde karıncalanırken zihni bunu eskisinden daha da çekici buldu. "Korkunç bir gün geçirdiğine eminim, artık evimize gitmeliyiz."

Ayağa kalkmasına yardım etmek istercesine elini ileri uzattı.

Evimize git.

Teklifi ve sözleri karşısında midesi bulandı ve adamın neye dönüşebileceğini gördükten sonra kendi elini onun çok daha büyük olan elinin içine sokmakta neden tereddüt etmediğinden emin değildi.

Onu yukarı kaldırırken bir nezaket vardı. Kadının elini belli belirsiz sıktı, sanki onu rahatlatmak ya da güven vermek için sıkıyormuş gibiydi.

"Umarım sakıncası yoktur ama bir süre tek başınıza yürümenizde bir sakınca var mı?"

Elini sola doğru salladı, hareketleri ona başından beri gittikleri yönde yürümeye devam edeceklerini ve İblis Avcılarının olduğu yere geri dönmeyeceklerini söylüyordu.

Reia karda takılıp düşerken onun peşinden gitme fikri karşısında neredeyse inleyecekti ama bunu bastırmayı başardı. Artık adrenalini azalıyordu, buz çıplak ayaklarını dondurmaya başlamıştı bile. Ayak parmakları şimdiden ağrıyordu.

"Geldiğimiz yoldan geri dönmeyecek miyiz?"

"Hayır. Yüzeyde saklanan iblisler geride bıraktıklarını yemeye başlamışlardır bile."

Dudaklarını ısırıp ve başını salladı.

Adam uzun bacaklarıyla yolu göstermeye başladı ve kadın da hemen onu takip etti.

"Güçlü olmalısın," diye homurdandı, surat asışını gizlemek için başını ondan yana çevirerek. "İki İblis Avcısını öldürmeyi başardın."

"Bu onlar tarafından ilk kez saldırıya uğrayışım değil. Zaman zaman canımı almak niyetiyle adak adadığım zaman pusuya yatıyorlar. Ne zaman geleceğimi biliyorlar ama her seferinde daha az başarılı oluyorlar." Yuvarlanan bir hırıltı yüzünü ona çevirmesine ve gözbebeklerinin kırmızı olduğunu görmesine neden oldu. "Seni hedef aldılar. Neden?"

"Yem olarak." Reia ona ayak uydurmanın ne kadar kolay olduğunu fark edince dudakları kıpırdadı ve kaşları çatıldı. Daha önce olduğundan daha yavaş yürüyordu. "Muhtemelen bunun seni köşeye sıkıştıracağını düşündüler, sanki beni korumak için her şeyi yapacakmışsın gibi."

Bunun gülünçlüğüne güldü. *Neden benim hayatımı kendi hayatından daha çok önemsesin ki?*

"Korumak mı?" Başı seğirdi ama neden olduğundan emin değildi. "Evet, kılıcı karşıda gördüğümde yapmaya çalıştığım şey buydu."

Başı belirgin bir şaşkınlıkla geriye doğru dönerken hareketleri durakladı. Olduğu yerde kaldı ve adamın ayaklarının karda çıkardığı çıtırtı sesiyle uzaklaşmasını izledi.

"Hayatınız çok değerli. Elimden geldiğince bitmemesini sağlamaya çalışacağım." Dudakları sessizce aralandı.

Gerçekten beni korumayı planladığını mı söylüyor?

Bunu anlayamadı. *Benden ne istiyor?*

Ancak şimdi onun arkasındaydı ve yere sıçramış, dumanı tüten mor lekelerin peşinden geldiğini görebiliyordu. Siyah pelerininin kavisli etekleri biraz daha öne kaydıığında, bunların doğrudan ondan geldiğini görebildi.

"Are... Yaralandın mı?"

Bu düşünce neden göğsüne bir sızı sapladı? Onun yaralandığına memnun olmalıydı!

Bu yüzden bu kadar yavaş yürüyor.

"Evet. Birkaç kez bıçaklandım ve kesildim." Adam bunu umursamıyormuş gibi söylemişti, ama kadın içindeki derin sempati kuyusunun büyüdüğünü hissetmekten kendini alamadı.

Hatta hafifçe topallıyordu.

"Dur," diye ısırıldı dişlerini sıkarak. Adam durup onu selamlamak için arkasını döndüğünde ileri doğru koştu. Aşağı uzandı ve elbisesinin eteklerini yırtmaya başladı. "Kanamayı durdurumama izin ver."

"Buna gerek yok. Hava karardığında durumum hakkında endişelendiğinize eminim ama o zamana kadar kanama durmuş olacak. İblisler saldırmayacak."

Bunu hiç düşünmemişti bile. Adamın söylediklerine aldırmadan, etek ucunu parçalayıp birkaç uzun şerit elde edene kadar eteğini yırtmaya devam etti.

"Sadece... Bilmiyorum. Yaralarını sarayım mı?" Beyaz kumaş şeritlerini uzatırken bakışlarını kaçırdı. "Muhtemelen acı çekiyorsundur."

Orpheus,

elbisesinin

şeritlerini

yırtan

kadına

baktı.

Ona

İblisleri

uzak

tutmak

için

iyi

olacağını

söylemişti,

bu

yüzden

kadının

hareketlerini

anlayamıyordu.

Benim için endişeleniyor olabilir mi?

Koyu

mor

kan

sızan

ön

kolundaki

kesiği

göstermek

için

sağ

kolunu

uzatmasının

tek

nedeni

meraktı.

Daha

önce

hiç

bir

insan

onun

sağlığıyla

ilgilenmemişti,

bu

yüzden

kadın

kolunu

giysisinin

üzerine

sarmaya

başladığında

başını

ona

doğru

eğdi.

Sarışın

kaşları

birbirine

düğümleirken

dudakları

büzülmüştü.

Dirseğinden

kolunun

yarısına

kadar

örttükten

sonra

bir

fiyonk

bağlarken

sıkı

bir

baskı

uyguladı.

Buna

ihtiyacı

yoktu

ama

kanamayı

yavaşlatmaya

yardımcı

olacağından

emindi.

Ne

kadar

çok

kan

tutarsa,

o

kadar

güçlü

kalırdı.

Bunu

o

bile

biliyordu.

Ertesi

gün

tamamen

iyileşecek

olmasına

rağmen

bunu

ona

söylemedi.

"Başka

neren

kanıyor?"

Yeşil

gözleri

adamin

iri

bedeninde

gezinirken

alt

dudağını

dişledi,

sanki

yaralarını

kendisi

bulmaya

çalışıyordu.

Siyah

giysilerinin

arasından

sızan

mor

kanı

görmek

zor

olacaktı.

Ceketini

ve

gömleğini

açacaktı

ama

Orpheus'un

Reia'ya

giysisinin

altında

ne

olduğunu

göstermeye

hiç

niyeti

yoktu.

Onu

gören

her

insan

dehşete

düşmüştü.

Hepsi.

Onun

sessizliği

karşısında

tereddütle

öne

doğru

bir

adım

attı

ve

elini

uzattı.

Başı

onu

izlemek

için

daha

da

aşağı

eğilmişti

ve

elini

göğsüne

koymadan

önce

iyi

olup

olmadığını

kontrol

etmek

için

yukarı

baktı.

Adamin

vücudunu

okşamaya

başladı

ve

sonunda

bir

bıçak

yarası

bulduğunda

adamin

karnı

acıyla

sıkıştı.

Adamin

kanı

avucunu

kaplamıştı.

Kadının

elini

çekip

üzerindeki

kana

dehşetle

bakmasını

bekliyordu

ama

kadın

bir

süre

eline

baktı

ve

ikinci

bıçak

yarasını

bulana

kadar

onu

okşamaya

devam

etti.

"Başka

var

mı?"

Sesi

titriyordu

ve

ondan

her

zaman

gelen

korku

kokusunu

alabilmesine

rağmen,

bu

koku

güçlenmiyordu.

Sesini

başka

bir

şey,

farklı

bir

duygu

titretiyordu.

"Hayır.

Kesiğimi

çoktan

sardınız."

"Tamam."

Elbisesinin

kalan

uzun

şeritlerini

birbirine

bağlamaya

başlamadan

önce

elini

elbisesine

sildi

ve

üzerine

mor

lekeler

bulaştırdı.

"Sen

benden

çok

daha

irisin.

Kollarımı

arkana

uzatmam

mümkün

değil.

Pelerininizin

altından

geçsem

sorun

olur

mu?"

"Bunda

bir

sorun

görmüyorum."

"O

zaman

bunu

burada

tutabilir

misiniz?"

Kadın bir şeridin ucunu adamın yanına yerleştirdi ve adam da kadın onun etrafında dönüp pelerininin altından geçmeden önce söyleneni yaptı. Sonra tekrar geri döndü, adamın tuttuğu şeyin kuyruğunu kapattığından emin oldu, böylece sabitlendi ve tekrar etrafında dolaşmaya başladı.

Göğüs kafesi ile göbeğinin arası bağlanıncaya kadar bunu birkaç kez yaptı ve sonra hepsini birbirine bağladı. Kolu gibi bu da sıkıydı. Daha şimdiden içine mor sızmaya başlamıştı ama daha önce düşündüğü gibi, kanamayı durdurmaya yardımcı olmalıydı.

"Omzun mu?"

Başını eğdi, böylece hâlâ içine saplanmış olan okun kırık, çıkıntılı sapını görebildi. Sırtını ona verirken çömeldi, böylece onu tamamen parçalayan ve diğer taraftan görülebilen ok ucunu yakalayabildi.

Kemiklerinin içine gömülmek yerine aralarına saplandığı için şükreliyordu. "Daha önce kaçmıştın. Neden şimdi bana yardım ediyorsun?" diye sordu kadın arkasındayken. Kız oku çekip aldığı anda gözleri kıpkırmızı oldu.

"Birçok nedenden dolayı kaçtım." Hızla elbisesinin bir kısmını daha yırttı ve adamın omzunu ve kol çukurunun birleştiği yeri sarmaya başladı. "Dönüştüğün şeyden korkmadığımı söylemeyeceğim."

Kadının sözleri karşısında içi gerginleşti.

Artık bana karşı daha temkinli. Onun endişelerini azaltmayı umuyordu, daha da kötüleştirmeyi değil.

Bu hale gelmesine engel olamamıştı. Bunun nedeni öfke ve acısına, tehlikeye verdiği tepkiydi. *Onun* tehlikede olmasına.

İşini bitirdikten sonra geri çekildi ve adamın ayağa kalkıp bir kez daha kendisiyle yüzleşmesine izin verdi. Ona kendi tarafını göstermeden önce hemen başını ondan yana çevirdi.

"Ama İblis Avcısı'ndan da pek memnun değildim. Bana kılıç çekti!" Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Seni öldürmeyi başarsaydı neden etrafta dolaşıp onunla takılayım ki? Muhtemelen sen de ondan önce bir uzvunu koparırdın. O zaman İblisleri kendine çekerdi ve gece olduğunda bir sürü tarafından öldürülürdüm."

"Çoğu insan ormanda tek başına kalmaktan korkar. Tek başınıza daha güvende olacağınızı mı düşündünüz?"

Kolunu pazusundan ön koluna doğru ovuşturdu.

"Eğer köyden uzaklaşabilirsem bir İblis Avcısı olmak istiyordum. Genellikle hayvanları avlarlar ve onları kesip kanlarını akıtırılar, böylece İblisleri çekip öldürebilecekleri tuzaklar kurarlar. Onların dikkatini çekeceklerini biliyordum ve onlarla aramda ne kadar mesafe olursa kaçma olasılığım da o kadar artacaktı. İblisler hakkında yeterince şey biliyoruz ki, kendisinden kaçan bir insana saldırmaktansa, kolay yiyecek olan ölü bir insanın kokusunun peşinden gitmeyi tercih ederler."

"Bu... çok zekiceydi." Ondan uzaklaştı ve bir kez daha yollarına devam etmeye başladı. Yanına gelmeden önce onun ayak seslerini duydu. "İblis Avcısı mı olmak istiyordun?"

Bu ilginçti. Diğer tekliflerinden hiçbiri o avcılardan biri olmak istememişti.

"Onların az korkan insanlar olması gerekiyor," diye cevap verdi sessizce. "Bir insan ne kadar çok kokarsa, İblisleri o kadar çok çeker. Bazıları, eğer hiç kokunuz yoksa, onlar tarafından hiç koklanamayacağınıza ve geceleri bile gizli kalabileceğinize inanır. Ben hiçbir zaman korkan bir insan olmadım, çocukken bile."

Bu doğru değildi. İblisler korksa da korkmasa da bir insanın kokusunu alabilirdi ama evet, korkmamak bunu zorlaştırıyordu.

"Kokuyorsun," dedi ona. Kadının kendine yalan söyleyip söylemediğinden emin değildi ama korktuğunu anlayabiliyordu.

"Hissedemediğimi hiç söylemedim!" diye bağırarak bağını geriye atmasını sağladı. Gözleri büyüdü ve

hızla boğazını temizledi. "Demek istediğim, evet, korktuğumu biliyorum ama herkes gibi değil. Lonca ile eğitim alırsam bunu tamamen silmeme yardımcı olacaklarını umuyordum."

Hmm. Bu gerçekten de ilgi çekici bir fikir.

"Neden öyle olmak istedin? Değer verdiğin insanları korumak için mi?"

"Hayır." "Bakabileceğim kimse kalmadı" derken sesi kısıktı.

O zaman dişlerinin soğuktan ne kadar çok gıcırdadığını fark etti. Çıplak ayaklarına baktığında elbisesinin artık çok daha kısa olduğunu ve neredeyse dizlerine kadar geldiğini gördü.

"Ben sadece dünyayı özgürce dolaşabilmek istedim. Yol boyunca iğrenç İblisleri öldürmek de bonus olurdu." Bir an için ona baktı. "Eminim bu duymak isteyeceğin son şey olabilir."

"Hiç de bile. Ben bir İblis değilim."

Gözlerini bir kez daha ondan kaçırırken kısa bir kahkaha attı.

"Sanırım bu doğru." Kollarını ortasına sarmadan önce kapüşonunu başına daha sıkı geçirdi ve ısınmak istercesine kollarını ovuşturdu. "Sen nesin ki zaten? Kimse gerçekten bilmiyor."

Orpheus ne olduğundan bile emin değildi. Yarı İblis, yarı insan, yarı öteki olduğuna dair bazı inanışlar vardı. Çoğu kişi Duskwalker'ları öteki olarak görüyor, onları bilinmeyen bir kategoriye koyuyordu. Cevaplanmamış pek çok sorudan biri.

"Neden gözlerini benden kaçırıyorsun?" diye sordu ona cevap vermek yerine. "Benden bu kadar mı rahatsız oldun?"

Sesindeki kızgınlığı gizleyemedi. Kadının ona bakamaması hiç hoşuna gitmemişti.

"Yüzünüzde *insan* kanı varken, az önce bir *insan* yediğinizi belli ederken mi? Evet, öyle. Bunu oldukça ürkütücü buluyorum."

Hmm... İnsanların kendi türlerinin kanını rahatsız edici bulduğunu biliyordu. Uzandı ve parmaklarını karın içine sokarak eldiveninin etrafını kemirdiğini hissetti.

"Onu yemeyi bitirmedim." Islak tozu yüzüne sürmeye başladı. Vücudunun ıslak kanı temizlemeye yetecek kadar eritti. "Onun yerine seni bulmaya geldim."

"Beni yemek için mi?"

"Hayır, bulmak için," diye sertçe düzeltti. "Seni koşarken fark etmemem işime yaradı."

Onun peşindeydi ve eğer onu kovalamaya devam etmek zorunda kalsaydı nasıl davranacağından emin değildi. Zihnini sıkan o soğuk ve uyuşmuş elleri daha güçlü bir şekilde kavrayabilirdi. Aslında onu kırmızı puslu görüşünde, sanki onu bekliyormuş gibi orada dururken gördüğünde rahatlamıştı.

Bir yanı onu yemek istiyordu, içinde her zaman var olan insanları yeme arzusu, ama bir yanı da onu bulup korumak istiyordu.

"Hareketsiz durmanın gerçekten faydası oldu mu?"

"Evet." Büyük olasılıkla yakalandığında onu pençeleyecek ve kanını dökecekti. Açlık ve susuzluk onu delip geçecek ve gerçekten de onun sonunu getirecekti.

Kafatasını temizlemeyi bitirdiğinde nihayet başını ona doğru çevirdi. "İşte, daha iyi oldu mu?"

Yüzünü tamamen ona çevirmeden önce yavaşça ona baktı. "Çok daha iyi."

Adamın belirlediği yavaş tempoda yürümeye devam ederlerken gözleri titreyen kızın üzerinde gezindi. "Üşümüştün. Şu anda seni sağ kolumda taşıyamam, ama eminim ki kolumla seni tutabilirim.

Sola."

Kolunu ona uzattı.

Burnunu kırıştırdı ve bakışları endişeli bir hal alırken köprüsü kırıştı. "Ama yaralanmışsın."

"Benim için hiçbir ağırlığın yok. Beni yaralarımın daha çabuk yormayacaksın." "Şey... Sanırım daha sıcak *olur*."

"Gel, küçük insan." Sol kolunun daha büyük bir kısmını ona sunmak için elini uzattı. "İzin ver kalbini eriteyim."

Gözleri mor bir renge büründü, yanaklarının kemer kemiklerinde pembelik yükselmeye başladığında gözleri de bu renge döndü. Bu, onun yumuşak görünümlü dudaklarından gördüğü ilk gülümsemeydi ve içini ısıtarak acısını ondan tamamen çalmasına neden oldu.

Bu onun için garip, aptalca bir tepkiydi ama kızın kendi isteğiyle onun tarafına geçmesi ve onun için indirdiği dirseğinin kıvrımına oturması içinin cız etmesine neden oldu. Onu havaya kaldırıp kardan uzaklaştırırken, kolunu onun etrafında kıvırdı ve elini tamamen yanına doladı.

Bana geldi. Onun önünde en korkunç haline dönüştükten sonra bile. *Belki de her şeye rağmen bir umut şansı vardır.*

Göğsünü hızlıca birkaç kez kokladı ve doğal kokusunu örten otları ve yağları yalayarak temizledikten sonra garip bir gıcırta çıkarmasına neden oldu.

Mürver ve kırmızı güller - her renk gülün kendine özgü bir kokusu vardı. Anlamları gözünden kaçmadı ve Orpheus burnunu kızın etinden çekmeden önce içini bir memnuniyet dalgasının kapladığını hissederek ofladı.

Kokusu bana çok hoş geliyor. Bal, kaymak ya da yemek kokmuyordu ki bu da iyi bir şeydi.

Reia yine onun kollarında kıvrılmış, onu kucaklıyordu. Gece çökmüştü ve yaralarına rağmen onu bu şekilde taşımayı teklif etmişti.

Adımları bir kez daha hızlıydı.

Etrafının nefis bir sıcaklıkla çevrili olması ve ağaçların arasında bir İblis tarafından ezilme ihtimalinden uzak olma fikri kabul etmesinin tek sebebiydi.

Adamın sıcaklığı ve güçlü orman kokusu onu sarmaladı, bu hem rahatlatıcı hem de yatıştırıcıydı. *Bu kadar güzel koktuğuna inanamıyorum.* Kokladığı diğer tüm kanlardan daha keskin kokan kendi kanının metalik tınısı dışında, ona çekilmekten kendini alamadı.

Bazı açılardan, onun çürüme ve kokuşmuş olmasını diledi. Onun kollarında bu kadar rahat olmazdı. Bu ona sürekli onun iğrenç olduğunu ve onu kâbus gibi bir yaratıktan başka bir şey olarak düşünmemesi gerektiğini hatırlatırdı.

O senin arkadaşın değil, Reia.

Onun hayatını korumaya niyetli olduğunu söylemesine rağmen, ona güvenemiyordu. Ne olursa olsun

ona karşı nazik davransa da, etrafta olması hiç de hoş olmasa da, ona güvenilmemesi gerektiğini her zaman hatırlamak zorundaydı. Kaçma planı başarısız olmuştu ama özgür olmak için başka bir yol bulacaktı.

Merak ettiği için, siyah kurtlarının neden artık onu takip etmediğini sormuştu. Onlara konsantre olmayı bıraktığından beri ortadan kaybolduklarını açıklamıştı. Onları geri getirebilmek için büyüü yeniden yapması gerekecekti; bunun için de başka bir kurdu avlayıp yaşam gücünü takas etmesi ve onu yok ederek illüzyon büyüü yapması gerekecekti.

Görünüşe göre, hem İblisler hem de insanlar için caydırıcı oluyorlardı. Eğer yalnız olmadığını düşünürlerse, küstahça ona saldırmanın anlamsız olduğunu söylemesine rağmen saldırıya uğrama ihtimali azalacaktı.

Daha önce gördüklerinden sonra, onun yanıldığını ya da kibrinin temelsiz olduğunu söyleyemezdi.

Ama Reia'nın birçok sorusu vardı ve nereden başlayacağından emin değildi. O da pek çoğuna cevap vermemiş, bariz bir şekilde ve kasıtlı olarak onlardan kaçınmıştı.

"Neden Clove yerine beni seçtin?" Reia kafatasının arkasını kolunun sert etine bastırıp ona bakarken sordu. "Seninle gitmeye daha istekli olduğu belliydi."

"Öfken yüzünden. Beni karşılamıştın, bu yüzden seçimi senin yaptığını düşünmüştüm ama ilgimi çeken senin öfken oldu. Ayrıca ona yaklaştığımda korku kokuyordu, oysa sen korkmamıştın."

"Boğazımı sıktağında sana çok kızmıştım ama canımın yanmamasına şaşırdım." "Ondan önce de kızgındın." Kızgınlıkla dudaklarını büzdü; bunun kızgınlık olduğunu düşünmemişti.

çok açıldı. "Sana zarar vermek niyetinde değildim. Sadece seni daha iyi görmek istemiştim." "Korkmadığım ve kızgın olduğum için mi beni gelinin olarak seçtin?"

"Sen benim gelinim *değilsin*," dedi sertçe, başını eğdi ve ona bakacak kadar döndü. Sesinde bir miktar öfke olsa da, gözleri daha derin bir maviye dönüştü.

Hayal kırıklığı içinde aşındırıcı bir gölet gibi fokurdamadan önce bir şaşkınlık nefesi çekti.

"O zaman neden bana gelinlik giydirdiler?!"

Rahibe onu üzerine geçirdiği andan itibaren içinde kendini gülünç hissetmişti.

"Gelinim olabilmek için bana bir şey hediye etmelisin. Şimdiye kadar hiçbir insan vermedi ve vereceklerinden de şüphe duymaya başladım. Sen de farklı olmayacaksın."

"Gerçekten bir gelin mi arıyorsunuz?"

Cevabı yavaş geldi ama sonunda "*Evet*" dedi. Bu kelime sanki yapışkan ve söylenmesi hayal bile edilemeyecek kadar zor bir kelimeymiş gibi gıcırtılı bir sesle söylenmişti.

Bu onun da merak ettiği bir şeydi. Konuşmak için burnunu açmıyordu ama yine de sohbet edebiliyorlardı ve sesinde *duygular* vardı.

Başını kaldırıp nereye gittiğine bakarken aynı anda kendi başını da indirip kenetlenmiş ellerine baktı. Gecenin serin havasını dışarıda tutmak için pelerinini kapalı tutuyordu.

"Ne hediye edilmeli?"

"Hiçbir insan bu cevapla rahatlamamıştır." Tam zamanında başını kaldırıp adamın sadece kurt kafatasını aydınlatan gözlerinin ışıltısının daha da derin bir maviye dönüştüğünü gördü. "Artık sadece bir yoldaş arıyorum."

Tek aradığı bir arkadaş mı? Kız gözlerini kırpıştırarak adama bakarken kaşları birbirine öyle bir kenetlendi ki alnına doğru yayılan basıncı hissetti. *Gerçekten yalnız mı?*

Bunu bilmek nasıl olur da Reia'nın içinde ona karşı bir acıma dalgası yarattı? Reia hayatı boyunca yalnız kalmıştı, onun acısını anlıyordu, ama kaderini kabullenmiş ve kendini ıssız ve yalnız hissetmeden onunla birlikte yaşamıştı. Artık bir arkadaşı olması umurunda değildi. Tek istediği özgür olmak ve bu acımasızlıktan kaçınmaktı.

kötü alametlerin habercisi olarak dışlanıyor ve dışlanıyor.

Bir kasabada yürümek ve yüzleri korkudan solmadan biriyle konuşabilmek istiyordu. Sadece birinin gözlerinin içine bakmasını, gerçekten gerçek ve geçerli olduğunu bilmesini istiyordu. Bunun ötesi umurunda değildi.

Peki nasıl oldu da bu yaratık, canavar, kâbus, içinde ondan daha fazla insan yalnızlığı barındırdı? *Acaba ben onun kadar uzun süredir yalnız olmadığım için mi?* Yüzlerce yıl yaşadktan sonra kendisinin de aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini merak etti - çünkü onun o kadar uzun yaşadığına inanılıyordu.

O insan değildi, bu yüzden neden böyle hissettiğini hiç anlamıyordu. Duygular insanlar içindi. Çok benzediği İblisler gibi, insan kanına ve etine duyduğu derin susuzluktan başka bir şey hissetme yeteneğine sahip olmamalıydı.

"Aldığınız diğer insanlara ne oldu?"

Göğsü sanki derin bir nefes alıyormuş gibi genişlemiş, yan tarafına doğru itilmişti; sonra da buğulu nefesin bir iç çekiş gibi kemikli burun deliğinden burnuna doğru homurdanarak geçişini izledi.

"Pek çok şey." Onu biraz daha sıkıca kavradı, acı verecek kadar değil ama biraz ezecek kadar. "Pek çok kişi kaçtı ve öldü. Birçoğu kaçırıldı."

"Peki ya diğerleri?" diye sordu kısık bir sesle, cevabı gerçekten isteyip istemediğinden emin değildi. "Bana her seferinde biraz daha insanlık bahsettiler."

"Bu uygun bir cevap değil. Size insanlığı *nasıl* bahsettiler?"

Küçük bir iç çekiş yaptığında tutuşu gevşedi, çenesi sesin yankılanmasına izin vermek için bir parça ayrıldı. Dönüştüğü zaman dışında ilk kez çenesinin açıldığını görmüştü. Hemen kapandı.

"Aynı şekilde İblislere de biraz daha insanlık bahşedilir."

Evet. İçi anlayış ve belirsizlikle burkulurken midesi bulandı. Onları gerçekten yemişti... Bu benim de kaderim mi olacak?

Buna izin veremezdi.

Bir insanı yemenin hem Duskwalker'lara hem de İblislere daha fazla insanlık verdiğini öğrenmek onun için yeniydi. Bunu bilmiyordu ama bu onun neden bu kadar zeki olduğunu ve birçok duyguya sahip görüldüğünü açıklıyordu. *Birçok insan yemiş olmalıydı.*

"Gelin olman için sana ne hediye edilmesi gerekiyor?" diye tekrar sordu, bunu ona *asla* vermediğinden emin olmak için bilmek istiyordu. Uzun bir süre geçmesine ve aralarına giren sessizliğe rağmen cevap vermeyince gözlerini kıstı. *Acaba bunu söylemek yine işe yarayacak mı?* "Orpheus?"

Adamın vücudunun, kısa tüylü köpeklerin vücutlarından sel gibi su akıtmasına benzer bir şekilde dalgalandığını hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Adını söylemek ona bu kadar tepki mi veriyor?!

"Ruhunu benim için sunmalısın," dedi aceleyle.

İçine öyle güçlü bir gerilim yayıldı ki, içindeki her şeyin katılaştığını hissetti. *Tamam. Bunu kesinlikle yapmam!*

"Bir zamanlar yaşadığım sürece sonsuz yaşam pazarlığının yeterli olacağını düşünmüştüm ama hiçbir insan bana bağlanmak istemedi."

Evet, şey... sonsuza kadar bir canavara bağlı olma fikri kulağa cehennem gibi geliyordu.

Reia ancak ertesi gün kendini Peçe'nin ormanlık kanyonuna bakarken buldu. Normalde dört günlük bir yürüyüşü ama onun uzun adımları bu süreyi üçe indirmişti. Gördüğü çizimler, kanyonun gerçekten ürkütücü ve tedirgin edici görüntüsünü yansıtmakta yetersiz kalıyordu.

Daha yeni uyandığı için hâlâ Duskwalker'ın kollarına sarılmış olan kız, sinir bozucu manzaraya baktı.

Göz alabildiğine uzanan ve kilometrelerce devam eden, diğer taraftaki uçurum duvarlarını göremediği grimsi görünümlü ormanın tamamını siyah bir sis kaplamıştı. Görünüşe göre Peçe tüm kıtanın dörtte birini kaplıyordu ve topraklarının tam ortasında yer alıyordu.

Duman, uçurum duvarlarına yoğun bir şekilde baskı yapıyor ve bazı yerlerde daha yükseğe çıkmadan önce ağaçların boşlukları arasında uçuşuyordu.

Peçe ormanını çevreleyen kanyonun uçurum kenarları, geniş kavisler çizerek gölge düşürüyor ve ormanın olması gerekenden daha da kasvetli görünmesine neden oluyordu.

Görebildiği kadarıyla ağaçlar yemyeşil ve sağlıklı görünse de, çürüyen bedenler gibi çürük kokusu burun deliklerini işgal etti. Keskin ve güçlü olan bu koku içini burktu ve bayat ekmek ve çürük bir elmadan oluşan kahvaltısını yememiş olmayı dilemesine neden oldu. Uçurumun tam kenarında durdukları sürece midesi çalkalandı ve kabarmaya başlaması için onu cesaretlendirdi.

Reia eliyle ağzını ve burnunu kapatarak duyularını bu sestten korumaya çalıştı.

"Oraya girebileceğimi sanmıyorum. Bu şimdiye kadar deneyimlediğim en kötü koku."

Ve onu içine mi *almak* istiyordu? Dibinin ne kadar kötü olacağını ancak hayal edebilirdi.

"Sınırı her zaman oldukça iğrenç bulmuşumdur," dedi ve burnundan bir homurtu çektikten sonra başını sallayarak İblislerden sıkça duyduğu hafif bir tıkırtı sesi çıkardı. "Ancak, bu sadece sınırda mevcut. İçeri girdiğimizde artık kokusunu almayacaksınız."

"Bu bir yalan mı?" Sırf aşağıya inme konusunda uysallaştırmak için bir yalan olmalıydı; Peçe'nin içine girmeyi hiç istemediğinden değil!

Koku çürümüş olabilir ama daha iğrenç bir şey vardı. Dehşet. Onun içinden değil, *onun* içinden. Dehşeti hissedebiliyordu, sanki bu duygu elle tutulur bir şeydi. Ona yaklaşmamasını söylüyor, ona yalvarıyordu.

Ve Orpheus uçurumun kenarında yürümeye başlayıp kayalık basamaklar gibi aşağı inebileceği bir alan bulduğunda, dehşet onu koşturaya çağırdı. Kaçmaya. Çok geç olmadan geri dönmesi için.

Eğer bir taraflarında omzunun açıkça sürtündüğü bir uçurum duvarı, diğer taraflarında ise yere çarpmadan önce çığlık atarak oksijeninin tükeneceğini bildiği ölümcül bir düşüş olmasaydı, kaçmak için kıvranacaktı.

Hatta hafifçe dönmüş ve bir omzunu öne atarak yürüyordu, bu da bu doğal inişte yürümek için ne kadar az yeri olduğunu kanıtlıyordu.

Koku, burun deliklerini ve boğazını asit gibi istila etmeye başladı ve sinüslerini neredeyse acı verici bir şekilde yaktı. Ciğerlerinin içi yanıyordu ve boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Nefes nefese adamın ceketine yapıştı. "Lütfen," diye boğuk bir sesle bağırdı. "Beni geri götür."

Bu çok fazlaydı. Gözyaşları kirpiklerinde birikmeye başladığında Reia buna dayanamadı. Vücudunu öne doğru eğerken pelerini başının üzerine düştü.

"Buraya getirdiğim diğerlerinden bazıları bana çamur ve ağaç kabuğu gibi kötü kokmadığımı söyledi. Bu yardımcı olacaktır."

Pelerininin açılan eteğini kavradı ve onu yüzüne tamamen sararak rahatlatıcı kokusundan korudu. *Onun çamur koktuğunu mu söylemişlerdi?* Çamur kokusu alamıyordu ama kumaşın içinden düzgün bir nefes almayı başardı.

Yürüyüş pozisyonunun değişmesi ve pelerininin arasından parlayan güneş ışığının donuk bir gölgeye dönüşmesi en az bir saat sürmüş olmalıydı.

"Buradan itibaren yürümelisin," dedi ona, çıplak ayaklarını yere basmak zorunda kalana kadar onu hareket ettirirken. "Ve evime dönene kadar pelerininin içinde kalmalısın."

Yüzünü korkunç kokudan korumak için çaresizce ona yapıştı ve adam onu zorla kendisinden uzaklaştırmaya başladı. Adamın gücü galip geldi ve filtrelenmemiş havayı soluk soluğa içine çekti. Nefes nefese kaldı, boğuluyordu... ta ki bunun gerekli olmadığını fark edene kadar.

Doğruyu söylüyordu. Artık çürüyen etin kokusunu alamıyordu. Kaşlarını çatarak başını ona çevirdi, dudaklarını büzdü.

"Gördün mü?" Pelerininin kenarını kaldırarak onun için yan tarafında bir boşluk yarattı. "Çoğunuz bu kısmı sevmiyorsunuz ama gelin, çabuk olun, İblisler kokunuzdaki insanı almadan önce."

Peçe'deyim. İblislerin evi ve geldikleri yer. Yüzlercesiyle, *binlercesiyle* kaynıyor olmalı.

Başka hiçbir şey onu bu sözlerden daha hızlı harekete geçiremezdi ve kendini onun yanına sıkıştırdı. Pelerin tamamen üzerine düşmeden ve görüşünü karanlık kaplamadan önce kolu omzuna geldi, iri eli kalçasına uzandı.

Görebilmek için açmaya çalıştı, ancak adam diğer elini kullanarak hızlı bir şekilde onu sıkıca üzerine çekti. "Bahsettiğim gibi, çoğunuz bu kısmı sevmiyorsunuz ve bunun nedeni de Nereye gittiğinizi görün."

Körü körüne onu yönlendirmeye başlarken vücudu ve elleri onu sıkıca kendisine doğru tuttu.

"Dönüş yolunu bilmeyeyim diye mi?" Adımlarını dikkatli atmaya çalışıyordu ve adamın takılıp düşmemesi için normalden daha yavaş yürüdüğünü biliyordu.

"Hayır. Öyle ki kokunuzu tamamen maskeleydim. Sadece bir parmak bile İblisleri üzerimize çekebilir."

Reia yutkundu. Haklıydı, mecbur kalırsa körlemesine yürüyebilirdi. Ancak, pelerininin dışına çıkamazsa buradan nasıl kaçması gerektiğini anlamaya çalıştı.

O zaman beni buraya getirmek tehlikeli değil mi? Onun evine vardığında Reia'ya ne olacaktı? Gerçekten orada kapana kısılacağından ya da sonsuza dek içinde sıkışıp kalacağından endişeleniyordu. *Bir daha güneşi göremeyecek miyim?* Ellerini sıkıca yumruk yaptı. *Hayır, sorun*

yok. Her şey yoluna girecek.

Yürürlerken fark ettiği bir şey vardı. Düşünceleri zihninde dolaşırken dikkatini çekmesi uzun zaman alan bir şey.

"Burada hiç kar yok," diye yorum yaptı.

Zemin dondurucu soğuk olmasına rağmen ayakları kara batmıyordu. Çıplak ayaklarının altında belli belirsiz otlar, sopalar ve taşlar hissediyordu.

"Duvarlar onu soğuktan koruduğu için Peçe kışın yüzeyden daha sıcaktır." Hava hâlâ oldukça soğuk olduğu için buna sıcak demek zordu ama en azından donma tehlikesi yoktu. "Ve gölge sıcak dışarıda tuttuğu için yazın da serin."

Tam bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki, adamın eli gelip ağzını kapattı. Aslında ona kıyasla o kadar büyüktü ki, dehşet verici bir şekilde tüm yüzünü kaplıyordu. Elleri adamın bileğini kavramak için havaya kalktı.

Onu çekmeye çalışırken ayaklarını yere vurdu. Nefes alabiliyordu ama onun bunu yapmasından kesinlikle rahatsızdı! Onun çırpınışlarına rağmen yürümeye devam etti.

"Elinde ne var Mavka?"

Pelerinin dışından gelen sesle damarlarında buz dolaştı. Yalnız olmadıklarını fark ettiğinde çırpınmayı bıraktı, nefes almayı kesti.

"Bir avdan dönüyorsun Mavka. Bu bize yememiz için lezzetli bir şey getirdiğin anlamına mı geliyor? Bir kurt, bir geyik ya da bir insan, belki?"

Oh, lanet olsun. Konuşan bir İblis mi? Onların da konuşabildiğini bilmiyordu!

Reia, ağaçların arasında yanlarında yürüyen ağır bir şeyin pençelerini dallara geçirirken yaprakların sürtünme sesini duyabiliyordu.

"Sahip olduğum şey seni ilgilendirmez." Kulağının hemen yanında Orpheus'un göğsünden yumuşak bir hırıltı yükselmeye başladı. "Biraz daha yaklaşırsan yenilen sen olacaksın."

"Hiç eğlenceli değil," diye kıs kıs güldü, sesi kadınsı ve erkeksi karışımıydı ama aynı zamanda konuşmaya alışık değilmiş gibi tiz çıkıyordu. "Sadece onunla oynamak istiyorum. Kokusunu alamıyorum ama eğer geri dönüyorsan bir şeylerin olduğunu biliyorum. Nefes alışını duyabiliyorum. Gel, bize bir ısırık ver. Elbette hepsini yiyemezsin."

Adam onu sıkıca tutarken Reia havada sallanırken, vücudu sanki aniden kolunu uzatmış gibi öne doğru hamle yaptı. İblis, yere çarpma sesini belli belirsiz duymadan önce bir çılgılık attı.

Tısladı, sonra hızlı soluk vuruşlar kaçtığını gösterdi.

Olanlara şahit olamamak kalbinin hızlı atışını hafifletmek için çok az şey yaptı. Olayı görmediği ve adamın kokusunun etrafını sararak kokusunu almasını engellediği için şükrediyordu.

"Sınır sakinleri. En tehlikelileri değiller ama genellikle siz insanları yüzeyin üstünde avlayanlar onlar."

Elini yavaşça Reia'nın yüzünden çekip bir kez daha yanına koydu. Reia hiçbir şey söylemedi, onu duyan birileri olabilir diye artık konuşmak istemiyordu.

Saatler sürmüş olması gereken yürüyüşleri boyunca aralarında sessizlik hüküm sürdü. Yaprakların her hışırtısı, uzaktaki bir dalın her kırılışı, bir şeyin kayaya ya da ağaç kabuğuna her sürtünüşü dikkatini çekiyordu. Kemik takırtılarını, uzaktan gelen ürkütücü uğultuları ve bir kuş ile ağlayan bir çocuğun karışımına benzeyen bir sesin acıklı ciyaklamalarını duyabiliyordu.

Reia tetikteydi.

Eğer bir şey olursa, geldiğimiz yoldan geri koşarız. En azından bunu yapabileceğini düşündü. Sadece dolambaçlı bir patikada olmadıklarını ve Peçe'nin kenarından ziyade daha da içine doğru koştuğunu umuyordu.

Hâlâ gündüz olması gerektiğini bilmesine rağmen, görebildiği tek şey siyahtı. Peçenin içinde yere ulaşan güneş ışığı o kadar azdı ki, artık pelerininin kumaşında parıldamıyordu. Tek gördüğü karanlıktı. Yutan bir karanlık.

Hayır, karanlık değildi. Koyu gri olmalıydı. Çünkü çok geçmeden güneş batmaya başladı ve hiçliğin boşluğuna bakmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anladı.

Orpheus kasıtlı olarak yavaşladığında ona, "Adımına dikkat et," dedi.

Sol ayağının parmakları sert bir şeye çarptı. Ayaklarının dibinde ne olduğunu hissedip bir adımın keskin kenarını hissederken başparmağı ona sürtündü. Ayağını geçici olarak üzerine koydu ve bir duygu kalbini parçaladı.

Geldik mi? Neredeyse bütün bir gün boyunca yürümüşlerdi. Reia gerçekten de Peçe'nin derinliklerinde olduğunu, onun tarafından kuşatıldığını, etrafındaki İblislerle birlikte içeride hapsedildiğini anladı.

Bir parçası bir şey olmasını ve buraya gelmemeyi umuyordu. Tekrar kaçma şansı olabilirdi. Ama gerçekten hayatta kalabilmek için tüm umudunun bu yerin içinde değil, kenarında olduğunu biliyordu.

Sağ ayağı başka bir basamağa çarptı ve ardından ayakları düz ve geniş bir alana basmadan önce üçüncü bir basamak daha vardı. Zeminin pürüzlülüğünden ahşap kalasların üzerinde duruyor olması gerektiğini anladı. Durmadan önce onu birkaç adım ileri götürdü.

"Reia," dedi, onu şaşırtarak. Daha önce ona adını hiç söylememişti ve söyleme biçimi de belli bir nezaketle doluydu. "Kulaklarınızı kapatabilir misiniz?"

Bir kapının yavaşça açılıyormuş gibi gıcırdadığını duyduğu sırada ellerini kulaklarını örtmek için yukarı kaldırırken başını salladı. Yanındaki eli sıkılaştı ve onu sıkıca tuttu.

Elleri, ondan gelen tüyler ürpertici canavarca kükremeyi engellemek için çok az şey yaptı. Gözlerini kapatmadan önce irkildi. Keskin pençeleri olan yaratıkların çığlık çığlığa ağlama sesleri çıkararak uzaklaştığını duyduğunda, sonraki sesler donuklaştı.

Bir tanesi tam üstündeki bir yüzeyin üzerinden geçerken, arkasından yere çarpan küçük bir gümbürtüyle üzerlerinden atladığını anladı.

Orpheus onu tereddütlü bir yavaşlıkla ileri doğru itti ve kız ellerini indirerek onun hızla kokladığını duydu. Arkasından bir kapının kapandığını duymadan önce homurdanarak bir nefes verdi.

Uzaklaşan pelerinin hışırtısı duyularını doldurdu, ancak gözlerini karartan karanlığı ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmadı. Ondan uzaklaşırken ağır ayak sesleri yankılanıyordu.

Tek görebildiği karanlıkta parlayan iki mavi küreydi. Göz çukurlarının etrafındaki beyaz kemiği hafifçe vurguluyorlardı.

Bir kibrit çakıldı, bir mum yakılmadan önce titrek bir ışık verdi. Etrafında dolaşmaya başladı ve kadın etrafi hakkında bir izlenim edinmeye başlayana kadar mum üstüne mum yaktı.

Önce ona kıyasla devasa görünen bir masa aydınlandı. Üzerinde bir dizi farklı bitkinin yanı sıra bir kesme tahtası, bir havan ve havaneli ve yakından bakana kadar çözemeyeceği garip süslemeler vardı.

Ardından, önünde bir leğen bulunan uzun bir pencere pervazı aydınlandı. Pervazın üzerinde duran saksılarda asma benzeri otlar tezgahın üzerinden aşağıya, derme çatma yapılmış metal leğenin içine sarkıyordu. Tezgâhın üzerindeki duvarlara yaslanmış, içi bilinmeyen sıvılarla dolu mor, sarı ve hatta donuk kırmızı cam şişeler vardı.

Adam arkasına geçtiğinde her şey aydınlandı ve arkasını döndüğünde adamın geyik boynuzlarından yapılmış, içine mumlar yerleştirilmiş bir avizeyi yaktığını gördü. Bazıları

diğerlerinden daha aşağı sarkan iplerle ısıltılı biblolar sarkıyordu. Bazılarında kristaller, bazılarında taşlar ve kemikler vardı.

Kolakları farklı hayvan derileriyle kaplanmış iki sandalye vardı ki hem oldukça yumuşak hem de hantal görünüyorlardı. Aralarında küçük yuvarlak bir masa ve üzerinde yaktığı bir başka mum, önlerinde ise bir şömine ve baca vardı.

Ayaklarının altında yumuşak ve gıcıklayıcı bir şey olduğunu fark ettiğinde ayak parmaklarını oynattı ve kendini kürkün üzerinde dururken buldu. Ancak, içinde durduğu şeye bir kez daha hayret ederken gözleri aşağı dönük kalmadı.

Bir kütük kulübeye benziyordu. Duvarlar, hepsi aynı çapta görünecek şekilde özenle oyulmuş, uyluk büyüklüğünde, kalın kütüklerden yapılmıştı. Keresteler yıpranmış ve eski görünüyordu. Dışarıda ikinci bir katman olması gerektiğini biliyordu çünkü aralarında tek bir boşluk yoktu ve tek bir hava akımı bile hissetmiyordu.

"Burası senin evin mi?" diye sordu, alt dudağı inançsızlıkla düşerken.

Ama havanın kereste, kürk ve en önemlisi de onun dumanlı maun ve am kokusu gibi kokmasından buranın onun evi olduğunu anladı.

Ona bir homurtu ve tek bir baş hareketiyle cevap verdi.

"Bu buraya nasıl geldi?" Reia'nın beklediğı bu değildi.

Beni bir mağaraya götüreceğini sanmıştım. Bir tür barbar hayvan gibi! Ama burası bir evdi, gerçek bir ev.

Mobilyalar, mumlar ve sıcaklık. Bibloların çoğunun kemik ve küçük hayvan kafatasları olduğunu görebilmesine rağmen rahat görünüyordu.

İçinde durduğu oda geniş bir oturma odası ve mutfak alanını andırıyordu. Bir tarafında bir, diğer tarafında iki kapı bulunan ışısız bir koridorun aşağısında karanlık vardı.

Tavan, devasa boyu ve onu daha da uzun yapan Impala antilobu boynuzlarıyla hareket etmesine izin verecek kadar yüksekti. Avizenin altına hafifçe eğilmesi gerekti ama çok değil, sadece boynuzlarının avizeye arpmadığından emin olmak için.

"Çok uzun zaman önce inşa edildi," diye cevap verdi ve önce onun, sonra da etrafında iki sandalye bulunan uzun masanın etrafından dolaşarak -biri kendisine uygun görünen, diğeri ise çok daha küçük olan- tezgâha doğru yürüdü ve leğenin karşı tarafında bir ocak gördü.

Masa Reia'nın kalça hizasına kadar geliyordu, bu da tam göğüs kafesinin alt kısmına denk geliyordu. Bu odada, her şey onun ağırlığına ve kütlesine uygun olarak tasarlanmışken, Reia kendini kuşkusuz küçük hissediyordu.

Onun dirseğinin dibinde otururken ya da kollarına sarılırken kendini küçük hissetmişti ama ışık ve bu oda, onun ne kadar büyük olduğunu fark etmesini sağladı.

Boyu ayaktan kafatasına kadar en az bir metre iki santim olmalıydı, boynuzları en az bir metre dokuz santime ulaşıyordu ve Reia kısa boylu olmasa da, bir insan kadın için bir metre altı santim gibi güçlü olsa da, yine de bir devdi. Ayrıca genişti, etten ve kastan bir duvardı.

Tezgâhın üzerinde, geniş pencerenin yanındaki çok sayıdaki dolaptan birini açarak, beyaz kurdelelere sarılmış, üzerinde çıngıraklar ve kırmızı meyveler olan dört dereotu otu demeti çıkardı. Ayrıca bir iple yatay olarak aşağıya sarkan, sıçan uyluk kemiğine benzeyen bir kemik de vardı.

Ön kapıya doğru yürürken ona "İçeride kal, birazdan döneceğim," dedi. Kızın soracağını biliyormuş gibi ekledi, "Koruma büyülerim artık yerinde değil, çünkü sadece birkaç gün dayanıyorlar. Onları değiştirmeliyim."

Hemen oradan ayrıldı ve Reia'yı tek başına bırakarak evine yerleşti.

Parmak uçlarını uzun masanın üzerinde gezdirdikten sonra tezgâha doğru ilerleyerek etrafta başka ne gibi eşyalar olduğuna baktı. Ezilmiş otlar ve baharatlarla dolu ikinci bir taş havan ve havan tokmağı vardı.

Zil sesleri, adamın evin ön tarafındaki pencerenin hemen yanında, onun durduğu yere yakın bir yerde olduğunu gösteriyordu. Kadın sarı cam şişeyi alıp içindekileri koklamaya cesaret ederek açtığı anda, adamın ayak sesleri evin diğer tarafına doğru gümbürdemeye başlamıştı.

Burnuna gelen tuhaf ama tatlı kokudan bir şaşkınlık sesi duydu. Tahta bir kabı açıp içinde kuru siyah bir toz bulmak için onu tekrar yerine koydu. Kokladığında hapşırdı. Korkunç değildi ama burnunu sızlattı.

Asmalarından farklı bölümlerde üç yaprak filizlenen asma benzeri sağlıklı bitkilere dokundu. *Böyle bir şeyin Peçe'de yaşayabilmesine şaşırdım.* Ağaçları anlıyordu ama bu çok daha narin görünüyordu.

Süslerin ne olduğunu anlamak için masaya doğru ilerledi. Üzerinden yosun gibi gümüş cevheri kümeleri çıkan dalgaların karaya attığı odunlara benziyorlardı.

Tam daha yakından bakmak üzereyken masanın diğer tarafından parıldayan bir şey dikkatini çekti. Reia eğildi, masanın ortasına ulaşmak için kısmen zıplamak zorunda kaldı ve soğuk bir şeyi yakaladı.

Bir hançer. Ve birden fazla olduğunu görebiliyordu. *Beni silahlarla yalnız mı bıraktı?* Bu onun için oldukça aptalcaydı.

Sapı girdap şeklindeydi ve yumruğunu sıkıca kavrarken rahat etmesi için girintilere siyah deri ip geçirilmişti. Diğer elinin işaret parmağıyla kılıcın sivri ucuna dokundu, çift ağızlı bıçağın keskin olduğunu gördü ama parmağına batmamasına dikkat etti.

Siyah bir eldivenle kaplı büyük, pençeli bir elin sapı tutan elinin etrafını sarması şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu.

Silaha, onu belki de kendini kurtarmak için kullanma ihtimaline o kadar dalmıştı ki, adamın içeri girip arkasından yürüdüğünü duymamıştı.

Onun üzerine eğilip burnunu ürkütücü bir şekilde başının yanına indirirken, vücudunun sırtına baskı yapan sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Vücudumda bıçaklanacak tek bir yer bilmiyorsanız ve yeterince derine inmiyorsanız, başarısız olursanız bunun talihsiz ölümünüzle sonuçlanacağı konusunda sizi uyarmalıyım."

Kadın adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam onu bırakmayı reddetti ve hançeri tutmaya devam etmesi için onu zorladı.

"Öyle düşünmüyordum."

Tamamen yalan.

"Şunu anlayın ki, birçok teklif denemeden önce bana bu sözleri söyledi. Acıdan hoşlanmam ve daha önce de gördüğünüz gibi bende kontrol edilemez bir öfke uyandırdığı kesindir."

"Tamam, evet. Anladım," diye mırıldandı elini daha sert çekerken. "Şimdi bırak beni."

Onu serbest bıraktı ve hançeri masanın üzerine fırlatmadan önce elini havaya kaldırdı. Hançer masanın yüzeyinde sekerken tıngırdadı. Reia hızla arkasını döndü ve ona ters ters baktı, ama adam çoktan ondan uzaklaşmaya başlamıştı.

Uzanıp pelerininin bağını boynundan çözdü ve boynuzlarını deliklerden geçirip çıkarmak için öne doğru çekti. Onu yemek masasındaki sandalyenin arkasına yerleştirdi ve dudaklarını ısırarak kapatmak için ağzına götürdü.

Pelerin, vücudunun iriliğini gizlemek için çok şey yapmıştı. Oldukça zayıf olmasına rağmen, güçlü kasların giysilerine baskı yaptığını görebiliyordu, çünkü o odada hareket ederken pazuları ve kalçaları esneyebiliyordu.

Sonunda adamın kafasını da bir bütün olarak gördü. Kemikli yüzünün ön tarafı keskin dişleriyle

kurt gibi görünse de, arka tarafı o ağır dişleri desteklediği için daha çok geyik gibi görünüyordu.

Kafatasından yukarı ve geriye doğru dönüp duran boynuzlara benziyordu.

Daha önce yaşam alanını aydınlatmak için kullandığı mumu eline aldığında ona, "Evin geri kalanını aydınlatacağım, sonra insan kokunu teninden çıkarmak için ılık bir banyo yapmalısın," dedi. "Bunu duvarlardan sızmadan ve yakınlardaki İblisleri buraya başka bir insan getirdiğim konusunda uyarmadan önce yapmalıyız. Eğer acıktıysan, önce dinlenmek istemezsen sonra sana yemek vereceğim."

Rahatlatıcı bir banyo, yemek ve ardından uyku, tam da ihtiyacı olan şeylerdi. Günlerdir yolculuk ediyorlardı ve Reia çok yorgundu. Planlarını ve fikirlerini çevresini daha iyi tanıdıktan sonra düşünebilirdi.

Güzel, sıcak, rahatlatıcı bir banyo Reia'nın geleceğinde yoktu.

Adam onu evin en uzak odasına götürdükten sonra onu huşu içinde izlemişti. Tahta küvete doğru ilerledi, ardından başparmağının pençesiyle bileğini keserek birkaç damla kan akmasını sağladı. Küçük bir büyü ile birkaç damla mor renk parlamaya başladı ve berraklaşarak küveti buharlı suyla doldurdu!

Tuvalet küçüktü, sadece küvete ve onun tarafından hiç kullanılmamış gibi görünen kapaklı bir çöp kovasına izin veriyordu. Tahta küvet yeterince büyük olduğundan, içine sığabileceğini ve hareket edebileceği geniş bir alan olduğunu düşündü.

Otlar yanıyor, davetkâr bir hava yaratıyor, mumlar sadece duvarları çevreleyen birçok bitkiyi değil, aynı zamanda büyük kristalleri de vurguluyordu. Hatta bu mor kristallerden bazıları onun kalça hizasına kadar geliyordu.

Odanın neden bu şekilde tasarlandığını sorduğunda, Duskwalker ona buraya getirdiği insanlar için rahatlatıcı bir ortam yaratmaya çalıştığını söyledi.

İyi iş çıkardın dostum.

Kesinlikle büyüleyici ve sakinleştiriciydi.

Bunun korkunç gerçeği gizlemek için kasıtlı olarak yapıldığını fark etmemişti!

Adam küvet dolduktan sonra dışarı çıktığında her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştü, böylece soyunup küvetin içine atlayabilecekti. Ancak adam, kız ısıtılmış suyun içinde gevşemeye başladıktan kısa bir süre sonra elinde bir şeyle geri dönmüştü.

Ve bu onun mücadelesinin başlangıcı olmuştu. Suya birkaç damla bir şey döktü ve sonra onun arkasında diz çöktü.

Elini bir çeşit yağa batırıp tenine sürmeye başladığında ona rahatlamasını söylemişti.

Kız, adamın çıplak bedenine dokunması fikrine tamamen karşı çıkarak ileri atılıp kaçmaya çalıştığında, adam onu yerinde tutmak için diğer kolunu omuzlarına doladı.

"Kendim yapabilirim!" Reia bağırdı, adam sabunlu, yağlı, eldivenli elini omzunda gezdirmeye çalışırken suda kıvranıyordu. Reia suyun içinde debeleniyor, yüzü öfke ve utançtan kıpkırmızı kesiliyordu.

"Hayır, bunu ben yapmalıyım," dedi sertçe, elini kolundan dirseğine kadar ovuşturarak.

"Bırakın beni!" diye bağırdı.

Elinden geldiğince kurtulmak için kıvranırken, bir koluyla göğüslerini örttü ve diğeriyle kalçalarını ve uyluklarının arasındaki tepe noktasını korumaya çalıştı.

Islak saçları ona çarparken, hareketlerinin gücüyle su sıçradı ve şıprıladı.

Su küvetin kenarından taşıtı. İtiş kakış. Kavg.

Diğer kolu kızın boynuna dolanmadan önce kısık bir hırıltı duyuldu, eli kızın başının arkasını kavradı ve parmakları diğer tarafa geçerek kızın yüzünün yan tarafına dayandı. Pençelerinin ucu gözünün hemen altındaki deriye, burnunun yanına ve dudağının kenarına saplandı.

"Sakin ol, küçük insan." Adam homurdandı ve kız göz ucuyla adamın gözbebeklerinin parlak kırmızıya dönüştüğünü gördü. "Sadece avın kıvrandığını anlamalısın. Son nefesini vermek, yaşamak için savaşıırken kıvrılır ve bu da içindeki *yırtıcıyı* yok etmeye, *yemeye* teşvik eder."

Reia hareketsiz kaldı. Hareket eden tek şey, kaçmaya çalışırken kaybettiği nefesi yakalamaya çalışırken kabaran göğsüydü. Kalbi hızla çarpıyor, göğsünde gümbür gümbür atıyordu ve adamın kollarının onu sıkıca kavradığını fark etti - sanki bunu duyabiliyor ya da hissedebiliyordu.

"Lütfen sakın ol." Sesi sanki kendini zorluyormuş gibi kısık ve gergindi. "Buraya kadar gelmeyi başardık. Seni buraya sağ salım getirmeyi başardım. Bunun bir son olmasına izin verme."

"Kendim yıkanabilirim," dedi ona, neredeyse yalvarırcasına.

Gözleri tüm kristallere ve bitkilere takıldı, bu odayı rahatlatıcı hale getirmeye çalıştığını anladı çünkü tedirgin edici olacaktı.

"Eminim yapabilirsin." Ona olan bağını gevşetmeye başladı, hareket etmeyeceğini anladığında kollarını yavaşça geri çekti. "Ancak sabunun kokunuzdaki insanı gizlemesi için, büyü'nün içine işlemesine izin vermek için kendi elimle uygulamam gerekiyor."

Gözleri anlayışla eğildi, ancak bu onu pek rahatlatmadı. *Rahibe beni de elle yıkamak zorunda kalmıştı.* Ona gelinlik giydirmeden önce yıkadığı sabun için de aynı şeyi söylemişti. Korku kokusunu güçlü bir parfümün arkasına saklamak içindi, böylece seyahat etmesi güvenli olacaktı.

Elini yüzünün önüne getirdi ve görebilmesi için orada tuttu.

"Siz insanların bundan hoşlanmadığını öğrendiğimden beri size doğrudan dokunmamak için eldivenlerimi giydim, ama bu yapmam gereken bir şey ve her gün yapılmalı." Elini indirdi ve yan tarafa doğru eğilerek onu kaplamak için kullandığı yağdan bir kaba uzandı. "Aksi takdirde İblisler evime inecek ve seni korkutmak için ellerinden gelen her şeyi yaparak pusuya yatacaklar. Eğer başarılı olurlarsa, ne sen onlardan ne de ben onlardan kurtulabiliriz."

İblisler yiyeceklerinin dehşet ve korkuyla dolu olmasını tercih eder. O da aynısı olur muydu? Orpheus'ta da onlar gibi açlık uyandırır mıydı?

"Tamam," diye kabul etti, başını eğerken omuzları çöktü.

Hem neden endişeleniyorum ki? Belli ki bir erkek olduğu için, en azından sesinin derinliği ve vücudunun şekli göz önüne alındığında öyle olduğuna inanıyordu, arzu gibi ilkel dürtüleri olduğundan şüpheliydi.

Bir kez daha yağlı sabunu cildine sürmeye başladı, omzundan başlayıp koluna doğru ilerledi. Parmak uçlarını parmaklarının boşluklarında gezdirirken ve hatta tırnaklarını temizlerken dikkatliydi, dokunuşu hafifti.

"Eldiven kullandığım için bunu sabah ve akşam yapmam gerekecek. Özümün gücünün cildinize nüfuz etmesini engelliyorlar. Bu nedenle, gelecekte, daha rahat olduğunuzda, onları kullanmamama izin verirseniz daha iyi olur."

Reia boğazındaki yumruyu yuttu ve başını sallayarak anladığını belirtti. Diğer koluna geçmeden önce boynunu, çenesini, yüzünü, hatta kulaklarındaki kırıksıklıkları bile temizledi. Saçlarını bile yıkadı.

Dudaklarını ağızına götürüp herhangi bir stres sesini bastırmak için ısırırken elleri kenetlendi,

İki eliyle göğsünü yıkamaya başladığında kaskatı kesilmemek için kendini zor tutuyordu. Gerginliğine rağmen meme uçlarının tomurcuklandığını hissettiğinde yüzü ısındı, kulakları bile sıcak hissetti.

Sorun değil. Bunu sapıklık olsun diye yapmıyor. Kendi kendine söylenirken, eldivenleri üzerlerinde gezindiğinde içinden geçen garip zevkli sızıya aldırılmıyordu. *Aleti olduğundan bile şüpheliyim. Yoksa var mı?* Bu düşünceyle yüzü daha da ısındı, özellikle de elleri aşağıya doğru kaymaya başladığında.

Ellerini kıvrımlarının dudakları arasına soktuğunda, ellerinin sertliği vücudunun seğirmesine neden oldu. Adamın dokunuşu üstünkörü ve ilgisiz olsa da, vücudu bu yabancı okşamaya yine de tepki verdi. Bacak kasları gerginleşti ve eli vücudunun yarığından geçip kıç yanaklarının arasını temizlediğinde klitorisinin tepesi zonklamaya başladı.

Vücudunun kendisine bu kadar yakından dokunulmasına verdiği haince tepkiden uzaklaşmak için, "Bana neden büyü yapabildiğini hiç söylemedin," dedi.

"Dediğim gibi, bu cevap hiçbir insanı rahatlatmadı."

Reia yüzünde biriken bir su damlasını silkelemekten önce sıkıntıyla oflayıp pufladı.

"Bak, insan yeme meselesinin etrafından dolanabilirsin ama bu çok açık." Başını ona çevirdiğinde gözleri kıpkırmızı parladı. Kadın meydan okurcasına çenesini ona doğru kaldırdı. Adam onun öfkeli ses tonundan ya da küfürlerinden hoşlanmamış gibiydi. "Ve hâlâ burada uslu bir kız gibi oturup beni yıkamana izin veriyorum. Ayrıca pazarlığını kabul ettim ve üzerime düşeni yerine getirdim."

İçini çekmeden önce göğsünü genişleten geniş bir nefes aldı. Gözbebekleri bir kez daha maviye döndü.

"Başlangıçta böyle bir yeteneğim yoktu," dedi sırtını temizlemeye başlarken. "Yolculuklarım sırasında bir grup Rahip ve Rahibeye rastladım. Zaten yiyecek bir hayvan arıyordum. Yanlış zamanda yanlış yerdeydiler ve sonunda onları yedim." Dili ağzının içinde tıkırdarken çenesi hafifçe açılıp kapandı. "Büyülerinin tadı tüketmek için iğrençti. Ancak, bana onu kullanmamı sağladı ve o zamandan beri minnettarım. Adaklarımı daha iyi korumamı sağladı."

Bacaklarını yıkamak için küvetin kenarından aşağı indi ve kalçalarından başladı.

Her nasılsa, onun doğru sözleri içinde korku ya da dehşet uyandırmamıştı. Onun geçmişindeki şiddet fikrine çoktan alışmaya başladığını hissediyordu.

Yine de bunun muhatabı olmak istemem.

Adam ayaklarını temizlerken elleri gıdıklandığında Reia küçük, gergin bir kahkaha atarak biraz kıpırdandı. Ayak parmaklarının arasına bile girdi.

"Ah, evet," dedi pençesinin sivri ucunu ayağının altından geçirirken. "Siz insanların çoğu burada gıdıklanıyorsunuz."

Reia bir çığlık attı ve tepki olarak bacağını tekmeledi.

Orpheus kıkırdadı ve diğerini temizlemek için ayağını bıraktı.

Vücudu onu kasıtlı olarak gıdıklamasından kurtulmak için dönmeye çalıştığından yan yatarak, gözlerini kocaman açıp küvetin duvarına baktı.

Az önce güldü mü? Bakışları şok içinde küvetin kenarındaki adama kaydı. Onun gülme yeteneğine sahip olduğunu bilmiyordu ve zengin sesindeki derinlikle bu gülüş nefis ve büyüleyici olmuştu. Ayağını yıkamayı bitirdikten sonra, onu ayak bileğinden sıkıca tutarken parmağını kıvırdı, Siyah keskin pençesini bir kez daha göstererek. "Tekrar yapmalı mıyım?"

"Hayır!" diye bağırdı, umutsuzca ayağını ondan çekmeye çalışıyordu. Adam ayağını neredeyse bir santim kadar yaklaştırdı ve kadın panikle güldü.

"Pfft," diye homurdandı, uzaklaşıp onu serbest bırakırken içinden bir kıkırdama daha döküldü. "Siz insanlar çok tuhafsiniz. Sanki sizi gıdıklıyormuş gibi görünüyor ama yine de gülüyorsunuz... ben daha başlamamışken bile. Bunu hiç anlayamadım."

Buna inanamıyordu. O... o onunla alay ediyordu!

Reia onu kendi elleriyle yıkadıktan sonra küvetin içinde çırılçıplak yatıyordu, istenmeyen zevk sarsıntıları hissediyordu ve şimdi bu *canavar* onunla alay ediyordu.

Elleriyle yanan yüzünü kapattı. *Bu çok garip*. Buraya gelirken hiç de beklediği şey bu değildi.

İnsanları yiyor. Yine de Reia göğsünde onun kahkahasına ortak olmak isteyen bir mizah kıpırtısı hissediyordu, çünkü o bile insanların gıdıklanmaya verdiği tepkinin tuhaf olduğunu biliyordu. Bu bir işkenceydi, acıdan başka daha kötü bir şey düşünemiyordu ama yine de kıkırdamasına neden oluyordu.

"Büyüyü tamamladım." Orpheus ayağa kalktı, kapıya doğru ilerlemeden önce onun üzerinde yükseldi. "Kurulanman için bir bez var. İşiniz bittiğinde seslenin, size odanızı göstereyim."

O gittiğinde, Reia dudakları suyun yüzeyine değene kadar kendini aşağıya indirdi ve sıkıntı baloncukları üfledi. Kalan ısıнын yorgun kaslarına işlemesine izin verdi ve dinlenirken başının gevşemesine izin verdi.

Açım ve yorgunum. Her ne kadar burada kalmak istese de, bu gidişle küvette uyuyakalacağından endişe ediyordu.

Ayağa kalktı ve kollarını kokladı ama üzerlerinde hiçbir koku bulamadı. Adamın onu bir şeyle köpürttüğünü biliyordu ama ne olabileceğine dair hiçbir ipucu bulamadı.

Sonra dışarı çıktı ve havlu yerine geçeceğini düşündüğü büyük bir çarşafa sarındı. Adamın havlu yapabilecek yeteneklere sahip olduğundan şüpheliydi. Çıplaklığını gizledikten sonra, adam onun her yerini görüp dokunduğu için bunun bir önemi yoktu, ona seslendi.

Onu koridordan geçirerek banyo odasının hemen yanındaki odaya götürdü. Koridor evin ortasında değildi. Banyo odası ve onun olacağını düşündüğü oda koridorun aynı tarafını paylaşıyordu. Tek bir kapının bulunduğu diğer tarafa göre daha dar görünüyorlardı.

Uyuduğu yer orası olmalı. Boyuna bakılırsa ondan çok daha fazla odaya ihtiyacı var. *Acaba bir yuvada mı uyuyor?* Bunu öğrenmekle ilgilenmiyordu.

Kapıyı onun için açtı ve eliyle onu ileriye doğru yönlendirdi.

"Aç mısın? İnsan yemeği pişirme konusunda iyi değilim, bunu kendin yapman gerekecek ama şimdi sana yiyebileceğin bir şeyler getireceğim."

Reia başını salladı ve adam onu bir kez daha yalnız bıraktı.

Kapıyı arkasından kapatırken odanın içine girdi ve etrafı inceledi. Fazla bir şey yoktu. Küçüktü, genişliğinden daha uzundu ve bir zamanlar penceresi olduğunu düşündüğü ama şimdi tahtayla kapatılmış bir yer vardı. Tek mobilya eski ve yıpranmış görünen küçük bir ahşap yatak, yan sehpa ve bir dolaptı.

Fazla yer olmadığı için yatak koridorla ortak duvara yaslanmıştı. Kare şeklindeki sehpanın üzerinde üç mum yanıyordu ve Reia içinde ne olduğunu görmek için dolaba doğru yürüdü.

Rahatsız edici bir şekilde, burada giydiğine benzer beyaz elbiselerle doluydu. Başka hiçbir renk, pantolon, gömlek ya da etek yoktu. Sadece gelinlikler vardı.

Gelinliğin dışında giyecek başka bir şey olmasını dileyerek onları gözden geçirmek rahatsız ediciydi ama çıplak kalmayı tercih etmezdi. O kadar sade bir elbise seçti ki üzerinde hiç dantel ya da dikiş yoktu ve bunu kendisi için bir uyku elbisesi yapmaya karar verdi.

Görünüşe göre bir başkası bu düşünceye çoktan kapılmıştı, çünkü uyurken bacaklarına dolanmaması için daha kısa ve rahat olacak şekilde kesilmişti.

Buraya gelirken kaç kişi öldü?

Reia bu düşünceyle oyalanamazdı. Bu geçmişte kalmıştı ve onun için önemli olmamalıydılar. Onlar zaten ölmüşlerdi. Önemli olan tek şey kendi hayatta kalmasıydı.

Adam kapıyı açmadan ve yatağının ucuna tahta bir kâse koymadan önce onu giydi. İçinde bir avuç çilek, yaban mersini, ahududu ve fındık vardı.

"Meyve mi?" diye sordu merakla.

Çileklerden birini alıp bir ısırık aldı ve çok tatlı olduğunu görünce şaşırdı.

"İnsan gıdası yetiştirmenin kolay olduğunu öğrendiğim bir bahçem var. Çok fazla değil ama siz insanların düzenli olarak yemek yemesi gerektiğini anlıyorum. Bunu çağlar boyunca sürdürdüm." Kız dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını çatınca başını yana eğdi. "Neden kafan karışmış gibi görünüyorsun?"

"Tüm bunları kabullenmek çok zor. Ne bir ev ne de böyle taze yiyecekler bekliyordum. Yemek dediğinizde bana bir parça et atacağınızı falan sanıyordum. Ben sadece..." Reia yanaklarını ovuşturdu, yorgunluk gözlerini ağırlaştırmıştı. "Neyse boş ver. Yemek için teşekkür ederim. Yoruldum. Uyumak istiyorum."

Başını sallamadan önce diğer tarafa doğru eğdi.

Reia saatin ne kadar geç olduğunu bilmiyordu ve yatağın misk ve toz kokmasına rağmen içine girdi. Sertti ama yine de saman ve samandan yapılmış kendi yatağından daha yumuşaktı ve battaniyesi aslında birbirine dikilmiş hayvan kürkleri idi.

Bir topun içine kıvrılırken kalbi göğsünde ağırlaştı, gözlerini kapatmaktan çekindi ama yine de uykunun onu almasına izin verdi.

Orpheus, her zamanki yumuşak ışıltısına kavuşmadan önce görüşünün bir anda siyahtan parlak maviye dönmesiyle uykusundan rahatsız oldu. Uyuduğu odanın kapısının önündeki zeminde ilerleyen, parmak ucunda olduğu belli olan küçük ayak sesleriyle irkilerek uyandı.

Uyandı. Yüzüstü yatarken başını yattığı yerden kaldırmadan bakışlarını pencereye çevirdi.

Sabahın geç saatleriydi ve yolculukları boyunca bir kez bile uyumadığı için hâlâ çok yorgundu. İkisi de alışılmadık derecede uzun bir süre uyumuş olsalar da, kendini zar zor dinlenmiş hissediyordu.

Kısa bir süre sonra onu kontrol edip gerçekten uyuduğunu gördükten sonra, Orpheus kendi uykusunu ve iyileşmesini arayacak kadar rahat hissetmişti. İblisler gibi gececi olmasına rağmen, şimdi kendini gece geç saatlere kadar uyumaya zorlamaya başlayacak, gelecekte de insanı Reia'yı aynı şeyi yapmaya zorlamaya çalışacaktı. Umarım uyku düzenleri uyuşur ve her ikisi de şafakta ve sabahın büyük bölümünde uyuyana kadar uzlaşırlardı.

Bir insanın ayak parmaklarının yavaşça toprağa değdiğini duymaya devam edince iç çekti.

zemin. Evinin etrafında gizlice dolaşıyormuş. *Neyin peşinde?*

Kendini elleri ve dizleri üzerinde durmaya zorlayan Orpheus ayağa kalktı, sırtını ve göğsünü kaşıdı, giysilerinin darlığı içinde uyumaktan dolayı kaşınıyordu. Pantolonu pek umursamıyordu ama düğmeli gömleğiyle uyumayı her zaman rahatsız edici bulmuştu.

Reia'ya vücudunu gösteremediği için katlanmak zorunda kalacaktı. Diğerleri gibi o da büyük olasılıkla paniğe kapılacaktı. Etnin insanları rahatsız ettiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Sessizce botlarını giydi ve ceketini alma zahmetine katlanmadan oturma odasına gitmek üzere odasından çıktı.

Kadın kapıdaydı, sessiz olmak için elinden geleni yapıyordu ama kapının kolunu çekince kilitli olduğunu gördü. Tabii ki kilitlemişti. Kadının tek başına dışarı çıkmasına izin veremezdi.

Arkasından yaklaşarak elini kapının köşesine koydu, böylece kapıyı yerinde tutmuş ve açmaya çalışırken takırdamasını engellemiş oldu.

"Ölmek mi istiyorsun?" Adam neredeyse kızgınlıkla içini çekecekti.

Bazen insanların aptal olup olmadığını merak ediyordu. Bunu hep yaparlardı, onun şüphelenmediğini düşündüklerinde hep gitmeye çalışırlardı. *Hepsi aynı.*

Sırtını kapıya dayamış ve kollarını arkasına almış bir halde hızla dönüp ona bakmadan önce irkildi.

"Hayır," diye ciyakladı, gözleri yana düşmüştü, adam onun üzerinde yükselip aşağı bakarken bakışlarından kaçınıyordu. "Sadece dışarıya bir göz atmak istedim."

Bunun bir yalan olup olmadığını merak etti.

"Dışarının nasıl olduğunu görmek isteseydin pencerelerden bakabilirdin." Eliyle odayı işaret ederek önce yemek pişirme alanındakini, sonra da şöminenin yanındakini gösterdi.

Başını tekrar ona çevirdiğinde, gözlerindeki derin kısıklıktan ona ters ters baktığını anladı. *Sevimli*, diye düşündü. Bu küçük, minicik kadının ateşli kişiliğini çok sevimli bulmuştu.

Ahşap kapıya sert bir şeyin sürtündüğünü duydu ve elinde bir şey olması gerektiğini anladı. İmgelemine masaya gönderdi ve masanın üzerindeki üç hançerden birinin, özellikle de önceki gün incelediği hançerin kayıp olduğunu gördü.

"Peki bununla nereye gitmeyi planlıyordun?" Sesi hem öfke hem de merakla doluydu.

Kendini korumak için bir silah alacak kadar akıllıydı, ancak bu bir İblis'e karşı çok az işe yarayacaktı.

"Sadece dışarıya hızlıca bir göz atmak istedim, tamam mı?" diye tersledi onu, ellerini öne doğru uzatmayı reddederek. "Kaçmayı falan planlamıyordum." Bir kez daha, bunun yalan olup olmadığından emin değildi, ancak *neredeyse* samimi geliyordu. "Pencerelerden güneşi görebileceğimi düşünmüştüm."

İşte *bu* gerçek gibiydi.

Geri adım atmadan önce ona yer açmak için ondan uzaklaştı.

"Senin için bir şeyim var." Kendisi için değerli olan bir şeyi almak üzere odasına gitmek üzere uzaklaştı.

Tam çıkarken ayak sesleri duydu, ardından hançerin masanın üzerine bırakılırken çıkardığı donuk ses geldi.

Döndüğünde vücudunu daha iyi gizlemek için ceketini giymişti ve elinde özel bir mücevher tutuyordu. Reia'yı yaşam alanındaki kürk derileriyle kaplı sandalyelerden birine götürdü ve ona kıyasla büyük olmasına rağmen daha küçük olana oturtuktan sonra bir dizinin üzerine çöküp diğer ayağını yere koydu.

Her ne sebeple olursa olsun, onun isteklerine uyuyordu.

"Bu bir koruma tılsımı," diye açıkladı diadem halkalı tacı kızın alnına yerleştirmeye başlarken. "Seni güvende tutmaya yardımcı olacak."

Metal gümüş rengindeydi ama önden kıvrımlı halkalarla birbirine bağlanmıştı ve sanki kolayca çözülüp yok edilebilecekmiş gibi narin görünüyordu. Orpheus deneyimlerinden bunun çok sağlam olduğunu biliyordu. Küçük, berrak, ışıltılı elmaslar metal sicim ve yapıştırıcıyla dönen bağlantılardan geçirilmişti.

Daire şeklindeki kolları düz bir şekilde saçlarının altına iterek tacın içine gömülmesini sağladı ve ince zinciri başının arkasında birleştirerek yerinde kalmasını sağladı. Tacın V şeklindeki ucundan gözyaşı damlası şeklinde mavi bir safir mücevher sarkıyordu. Tacı taktıktan sonra kaşlarını çatan kızın alnına, kırışık kaşlarının tam ortasına vurdu.

Düz yuvarlak kolların ve süslü gevşek bağlantıların her iki tarafta birbirine geçtiği yerde iki iğne vardı ve onları yerine sabitlemek için saçlarından geçirirken büyük parmaklarıyla onu incitmemek için elinden geleni yaptı.

"Bana bir taş mı veriyorsun?" Adamın işi bittiğinde taca dokunmak için uzandığında sesi şaşkınlıkla karıştı.

Ayağa kalkmadı, önünde diz çökmüş halde kalmayı tercih etti çünkü onu sandalyeye hapsedmesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Korkusu azalıyor. Günden güne, dakikadan dakikaya, hatta saniyeden saniyeye, ondan gelen kokunun azaldığını hissedebiliyordu. Şu anda bile, yüzüğü kızın alnına yerleştirmeden önceki halinden çok daha az belirgindi.

O kadar az vardı ki, kokusunu alabilmek için biraz daha yaklaşması gerekiyordu. Ve öyle de yaptı, sadece onu algılamaya çalışmak için değil, aynı zamanda onun mürver ve gül kokusunu açgözlülükle içine çekmek için.

Önceki akşam onu içine kattığı karışım çoktan donuklaşmış ve azalmıştı ama bu onu koklamaktan asla alıkoymamıştı. Büyünün sahibi o olduğu için büyü onu değil, sadece başkalarını etkiliyordu.

Kokusunu seviyorum. Eğer kız ondan bu kadar çekinmeseydi, ki bunu hâlâ görebiliyordu, öne doğru eğilip onu yalayacak ve böylece tadına bakabilecekti.

Bütün insanlar farklı kokuyordu. Bazıları bitki gibi, diğerleri meyve gibi kokuyordu ve sonra çılgınca kötü kokan birkaç kişi vardı. *Onunki şu ana kadar en sevdiklerimden biri.*

Meyveli ve çiçekli kokusunun ardındaki anlamlar, onların anlamlarıyla çalışan biri için sembolikti. Geçmişte korunmak için ara sıra mürver kullanmıştı ama daha önce güllerle hiç çalışmamıştı.

Adam keyifle homurdandı, kadın da bunu evet dediği şekilde algılamış olmalı ki sordu: "Bunu nasıl aldın? Ve neden bir taş? Bir kolye daha kolay olmaz mıydı?"

"Bilmiyorum. Bunu ben yapmadım," diye dürüstçe cevap verdi. Orpheus böyle bir şeyi, bu kadar narin, güzel ve bu tür garip ama güçlü bir sihirle dolu bir şeyi nasıl yaratacağını bilmiyordu. "Bana verildi."

Gözyaşı damlası safiri parmaklayarak alnına doğru sallanmasını sağladı. "Kim tarafından?"

"Bunu ben de bilmiyorum. Onu çok uzun zaman önce mutfak masamın üzerinde buldum ve üzerinde korunmaları için insanlarıma vermemi söyleyen bir not vardı."

O zamanlar, birinin evine fark edilmeden gizlice girmeyi başarmasına ve intikam almak için arkasında tek bir iz bile bırakmamasına çok sinirlenmişti. Bununla birlikte, buraya getirdiği bir sonraki adak için söyleneni yapmış ve o da diğerlerinden biraz daha uzun süre hayatta kalmıştı.

Bir pençesini kaldırdı ve metal halkanın V şeklindeki ucuna dokundu.

"İblislerin ona dokunmayı reddettiklerini keşfettim ve dokunanlar da yanmış gibi yanıyorlardı.

güneş ışığına adım attın. Güneşe kısa bir süre dayanabilen güçlü İblisler yine de size dokunabilir, ancak zayıf olanlar dokunamaz."

Mükemmel değildi ama hiçbir şeyin mükemmel olacağından şüpheliydi. İblis ne kadar güçlüyse öldürmesi de o kadar zordu. Hâlâ tılsımı ellerinde tutamıyorlardı ama Reia adil bir oyun olacaktı ve açlıklarını yatıştırmak için kafası dışında her şeyi yiyeceklerdi.

Daha zayıf olanlar ona dokunmaya çalıştıklarında acı içinde çığlık atarlardı.

Bu onu rahatlatmaya yetiyordu çünkü Peçe'nin bu kısmında tek tük birkaç kişi dışında genellikle zayıf olanlar dolaşırdı. Onun bölgesinden uzak duracak kadar zekiydiler ve o da onlarınkinden uzak duruyordu, aralarında bir tür sözsüz ateşkes vardı.

"Bunu bana neden veriyorsun? Eviniz yeterli koruma sağlamıyor mu?"

"Dışarı çıkabilmen için, tabii ki benim gözetimim altında."

"Bekle," diye nefes nefese ellerini indirdi ve başını ona doğru eğerek gözyaşı damlasının sallanıp yana düşmesine neden oldu. "Beni gerçekten içeri hapsetmeyeceksin değil mi?"

"Gerçi bu en iyisi olur," dedi ve ayağa kalkabilmek için arkasına yaslandı. "Siz insanların içeride kilitli kaldığınızda kısmen delirdiğinizi öğrendim."

Elini ileri uzattı, daha önce bir kez yaptığı gibi elini tutmasını umuyordu.

"Aman Tanrım." Kadının sesi tizdi ama ayağa kalkmasına yardım edebilmek için elini uzatıp kendi elinin içine koyduğunda bir sevinç kıvılcımı hissetti. "Bizim hakkımızda bu kadar çok şey bilmek için buraya kaç kişi getirdin?"

Sorusuna cevap vermek yerine, "Kendini daha iyi hissetmek için dışarıda taşımak istersen odamda bir kılıcım var," dedi.

Miktarı biliyordu ama çok fazlaydı. Yüz seksen yılı aşkın süredir her on yılda bir adak adıyordu. Reia onun on dokuzuncusuydu ve belki de sonuncusu olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı.

Artık benden korkmuyor. Ama onu kalmaya nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Bunu hissedebiliyordu, geçmişteki davranışlarından ve sözlerinden biliyordu, kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu - tıpkı ona benzeyen diğerleri gibi.

Ayağa kalktığında elini hızla geri çekti, ama ne olursa olsun elini en başta tutmuştu.

Hâlâ umuda izin vermeyi reddediyordu.

"Nasıl kılıç kullanacağımı bilmiyorum."

"Dışarıda yapmam gereken bir şey var ve bunu yapmam biraz zaman alacak. Bu görevi tamamlamamı izleyebilir ve tamamlandığında keşfedebilirsiniz ya da size bir çay yapabilirim ve içeride kendi başınıza oturabilirsiniz."

Güzel yeşil gözleri, alt dudağının iç kısmını dişlemeye başladığında şöminenin yanında, onlara en yakın pencereye kaydı. Bunu sık sık yaptığını fark etmişti ve bu hareketin görmesine izin verdiği dudaklarının yumuşak, dolgunluğu onu giderek daha fazla büyülüyordu.

Orpheus ona bağlanmak istemiyordu, bir insanı kaybetmenin ona verdiği acıyı daha fazla yaşamak istemiyordu ama onun güzelliğinde kendini kaybetmemek de zordu.

Sarı saçları düzdü ve beline kadar iniyordu ama güneş ışığının saf çizgileri gibi görünüyordu. Göründükleri kadar sıcak olup olmayacaklarını ya da eldivenleri olmadan doğrudan parmak uçlarında parlayıp parlamayacaklarını merak etti. Teni solgundu ama yine de son derece yumuşak olduğunu biliyordu ve canı yanmadan önce avuçlarının altında ne kadar yumuşayacağını merak ediyordu.

Üzerindeki elbise uyumak için seçtiği elbise değildi ama beyazdı ve kıvrımlarını sarıyordu. Tüm insanları yumuşak bulurdu, ama bu kız daha yumuşak görünüyordu, sanki çok sıkabilirmiş gibi

onu ezmeden önce.

Zayıf değildi, kalın da değildi, ama ortalarda bir yerdeydi. Bu, tüm kadınların sahip olduğu kadınsı kıvrımları daha yuvarlak hale getiriyordu. Elbisesinin eteğine baskı yapan kalçaları genişliklerini gösteriyordu ve göğüsleri, büyük bedenlerine göre çok darmış gibi malzemeye baskı yapıyordu.

"*Gerçekten* dışarıyı görmek istiyorum," diye homurdandı sonunda, bakışlarıyla tüm vücudunu yuttuğunu fark ettiğinde dikkatini çekti - gözbebekleri bunu göstermeyeceği için bilemezdi.

"Karar verildi o zaman. Önce insan kokunu gizlemek için yıkanmalısın." Kadının yüzü soldu ve Orpheus göğsünde bir kıkırdama hissetti.

Bir kez daha, adam eldivenleriyle onu yıkarken kırıdamamak için kendini zor tuttuktan sonra, Reia yataktan kalktığına giydiği önlüğü giydi.

Daha önce dışarı çıkmak istemesinin bir nedeni, gerçekten güneş ışığı gördüğünü sanması ve gözlerinin yanılısama yaratıp yaratmadığını bilmek istemesiydi. Diğer nedeni ise uyandığında yastığına sarılmış olması ve yastığını duvara dayamaktan kaldırdığı için izler gördüğünü fark etmesiydi.

Başparmağıyla oyulmuş düz çizgilerin üzerinden geçerek onları incelediğinde, ne olduklarını hemen anladı.

Günler. Birinin kaç gündür orada olduğunu gösteren oyma işaretlerdi bunlar. Özellikle de sadece sekiz gün işaretlenmiş olduğu için bu zaten kaygı vericiydi ama asıl kaygı verici olan, diğer insanların da günlerini saymak için aynı oymalara işaret koymuş gibi görünmeleri.

Sadece bir değil, birkaç tane. İlk üç gündeki derin oyuklar, pek çoğunun o kadar uzun süre dayanamadığını gösteriyordu. Sırada beş kişi vardı ve görünüşe göre sadece bir kişi sekize kadar dayanabilmişti.

Ürkütücüydü ve kaçma isteği duymuştu.

O kadar ileri gitmemişti ve dışarı çıkıp ormanı gördüğünde aslında gideceğini de sanmıyordu ama bilmek istiyordu, kendisini bir kafesin parmaklıkları gibi sıkıştıran ağaçları tam olarak görmeye ihtiyacı vardı. Kendisine bir kâbusun içinde olduğunu ve bu şirin kulübenin aldatmaca ve yalandan başka bir şey olmadığını hatırlatması gerekiyordu.

Ona ölmek isteyip istemediğini sormuştu ve ilk başta bunun bir tehdit olduğunu düşünmüştü. Sonra ona tılsımlı tacı vermiş.

Ne işe yaradığını açıkladığında, içini büyük bir rahatlama kapladı. Sözleri bir güvenlik ve rahatlık battaniyesi gibiydi ve o zaman İblislerin elinde ölmek isteyip istemediğini kastettiğini anladı.

Birçoğu kaçtı ve öldü. Birçoğu kaçırıldı. Adamın bu sözleri, önünde diz çökmüş kafasına takarken söylediğini hatırlıyordu. Sonunda duvarlardaki işaretlerden bazılarının onun tarafından öldürülmemiş olanlara ait olduğunu fark etti.

Hayatınız çok değerli. Elimden geldiğince bitmemesini sağlamaya çalışacağım. Ona zarar vermek niyetinde değildi ve tılsım da bunun bir başka kanıtıydı.

İlk kez onun varlığında kendini gerçekten güvende hissediyordu. Sadece dış dünyaya karşı değil, ona karşı da. Belki tam anlamıyla rahat değildi ama yine de güvendedeydi.

"Gelinlik giyince kendimi gülünç hissediyorum." İçini çekerek koridorda yürüdü ve oturma odasında kendisini bekleyen kocasını karşıladı. Adam orada öylece duruyordu.

Kolları iki yanında gevşek. "Keşke benim için giyecek farklı bir şeyiniz olsaydı."

Adam başını ona doğru eğdi; kız bunun merak ya da düşünce ifade ettiğini anlamaya başlamıştı. "Kıyafetlerden herhangi birini beğenmediyseniz, değiştirebilirsiniz."

Uzun elbisenin eteğini çekti ve aşağıya baktı. Adamın aldırnamasına şaşırmıştı ama bunun önemli olmayacağını biliyordu.

"Yine de beyaz olurlar."

"Boya olarak kullanılabilecek bitkilerim var. Çok güçlü değiller ve çok fazla renkleri de yok ama eminim ki onları sizin beğeninize göre boyayacak bir şeyler bulabiliriz." Elini kaldırdı ve işaret parmağıyla burnuna vururken burnunu kapattı. "Başka hiç kimse rengini değiştirmek istemedi, ama sanırım ben farkı takdir ederdim."

"Evet, lütfen!" diye neredeyse ciyaklıyordu, dudaklarına parlak bir gülümseme yayılırken olduğu yerde zıplıyordu.

Beyaz renk dışında her şeyi giymek istiyorum! Artık kendimi kurban edilmiş bakire bir kız gibi hissetmemek için.

Gülümsemesi üzerine parlayan gözbebekleri hızla mor renge dönüştü ve yüz hatlarında küçük bir ürperti belirdi. Onların bu renge dönüştüğünü ikinci kez görüyordu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Kadının neşesi azalınca gözleri tekrar maviye döndü ve boğazını temizliyormuş gibi bir ses çıkardı. Ondan uzaklaşıp mutfığa yöneldi ve tezgâha tırmanmadığı sürece dünyada ulaşamayacağı dolaplardan birini açmak için yukarı uzandı.

Büyük bir seramik kap ve kabaca yapılmış metal bir çivi aldıktan sonra ceketinin cebinden bir anahtar çıkardı ve ön kapının kilidini açtı. Reia onu takip ederken hem endişeli hem de baş döndürücüydü.

Bu kütük kulübenin içi, içinde doğa ve ıvır zıvır barındırdığı için garip bir şekilde güzeldi. Dışarıdan nasıl görüldüğünü ve görünüşe göre sahip olduğu bahçeyi merak ediyordu.

"Ben çemberi tamamlayana kadar yanımda kalmalısın, ama tamamladıktan sonra çemberin içine girebilirsin."

Ayakları yıpranmış ahşap bir sundurma buldu ve başını tereddütle kapı aralığından dışarı çıkardı.

Ahşaptan yapılmıştı ve köşelerinde çatıyı tutan kirişlerin bulunduğu bir parmaklığı vardı. Dereotu demeti, ip, çilek, kemik ve çanlardan oluşan süsler her iki köşeden sarkıyordu.

"Bunlar ne?" diye sordu onları işaret ederken.

"İblislerin eve girmesini engelleyen küçük korumalar. Rüzgarın etkisiyle kırılabilirdikleri için zayıftırlar ve canlı yönleri solmaya başladığında koruma da çürür."

Bir gün önce körlemesine yürüdüğü üç sundurma basamağından aşağı inmeye başlayan adamın arkasından yürürken gözleri ormanda gezinmeden önce anlayışla başını salladı.

Evet. Düşündüğüm kadar kasvetli bir yerdi. Tüm ağaçların arasında gri bir sis tütüyordu, bu da bölgenin hayalet gibi ve gerçeküstü görünmesine neden oluyordu. Ne kadar uzağı görebilirse, gölgeler o kadar mavi ve siyah görünüyordu.

Kulübe, kısa otların ve toprak parçalarının bulunduğu geniş bir açıklığın ortasında olduğu için oldukça uzakta olduğuna şükretti.

"Eğer istersen, büyü gerektirmedikleri için gelecekte onları yapmamda bana yardımcı olabilirsin. Birbirlerine bağlandıklarında dünya ile bir bağ oluştururlar. İnsanlar bile onları korunmak için kullanabilir."

"Böyle eşyalar yapabileceğimizi bilmiyordum."

Onu orman sınırına daha da yaklaştırmak için omuz silkti. Derin bir duygu göğsünü yardı.

"Korkunu kontrol et," dedi sert bir şekilde, başını çevirerek ona bakabildi.

omuz. "Seni koruyamayacak olsaydım burada benimle olmana izin vermezdim."

Ona inandı ve endişesinin azaldığını hissetti.

"Ancak, arkamda kal."

Sonra yere diz çöktü ve metal çiviye zaten mevcut olan bir oyuya soktu. Yana doğru keserek, derinlere doğru oyarken onu takip etti. Yaklaşık üç metre ilerledikten sonra seramik kabı yere koydu, kapağını çıkardı ve oluğun içine beyaz toz halinde bir madde serpmeye başladı.

"Bu da ne?" diye sordu onu ilgiyle izlerken.

"Tuz. Bir bariyer görevi görür." Henüz kazmadığı oyma çizgisini işaret etti. "Bunu sadece siz insanlardan biri buradayken yapıyorum. İblisleri dışarıda tutmaya yardımcı oluyor. Ancak silmek için fazla bir şey yapmaya gerek yok. Sadece üzerine toprak atarsınız ve o bölümden geçilebilir." Ayağa kalktı, işaret ettiği yere doğru yürüdü ve biraz daha tuz serpmeden önce orayı da oymaya başladı. "Zayıf olanlar aptaldır ve bunu asla anlayamazlar."

"Yine de anlamıyorum." Ellerini arkasında kavuştururken kaşlarını çattı ve onu daha iyi izleyebilmek için öne doğru eğildi. "Neden beni aldığında köyde kullandığın koruma kalkanını kullanmıyorsun?"

"Bir seferde bunlardan sadece bir tanesine sahip olabilirim ve bunu yapmak için bir insanın kanı gerekiyor." Dudaklarını kıvrırken acımasızca bir sırıtma bastırdı.

"Kanımı alıp buraya dökmeniz için size izin veriyorum."

Beni buraya gelmeye siz zorladınız ve ben de memnuniyetle korumanızı elinizden alacağım. Yıllar boyunca kendisine nasıl davrandıkları umurunda olmasa da köy halkı ölebilirdi.

Başını omzunun üzerinden ona baktı, söylediklerini tuhaf bulmuş gibi eğdi ve sonra salladı. Bir zamanlar İblislerin çıkardığı sesi hatırlattığı için onu ürküten o ince tıkırtı sesini çıkarıyordu ama artık ondan gelen bu sese alışmaya başlamıştı.

"Pazarlık yapıldı. Her on yılda sadece bir kez yapabiliyorum, bu yüzden sadece o zaman adak için geliyorum. Tahsis edilen süre dolana kadar bunu tekrar yapamam."

Reia dudaklarını büzdü. *Ne yazık.*

Kadın arkasında durup izlerken dizlerinin üzerinde evin yarısını dolaşması neredeyse bir saatini aldı ama başka bir şey dikkatini çekince ilgisini kaybetti.

Sonunda bahsettiği bahçenin yakınına geldiler.

Vay canına! Tahta kazıklardan ve yatay kütüklerden oluşan küçük bir çitle çevrili, çeşitli bitkilerden oluşan uzun ve geniş bir bahçe vardı.

Nasıl tarım yapılacağını bilmiyordu, çünkü köy, yiyeceklerine hastalık bulaştıracakmış gibi yaklaşmasına asla izin vermiyordu, ama birkaç bitkinin ne olduğunu bilebileceğini düşünüyordu.

Lahanalar, marullar, domatesler ve balkabakları toprak üstünde büyüdüğü için ayırt etmek kolaydı. Turpların, soğanların ve havuçların tanıdık saplarını gördüğünü düşündü. Yaban mersini, ahududu ve çilekleri çalıların içindeki renklerinden dolayı seçmek kolaydı.

Nispeten küçük olan fındık ağacı dışında elma ya da portakal gibi ağaç bitkileri yoktu.

Dereotu ve nane dışında tanımlayamadığı daha birçok bitki ve kışa çok yakın olduğu için tomurcuklanmayan, ancak çabaladıkları anlaşılan bir avuç çiçek çalısı da vardı.

Veil'deki sıcaklığın iyi kontrol edildiğini söyledi. Kışlar daha ılık, yazlar daha serin, bu da bitki yetiştirmek için mükemmel bir ortam gibi görünüyordu. Özellikle de güneş öğleden sonra kaybolmaya başladığından beri, ama hâlâ ormanın tepelerindeki son bir çalıyı aydınlatan ışığının bir parçasını görebiliyordu

Ağaçlar.

Haklıydım. Bahçede güneş ışığı gördüm. Onu selamlamak için yanına gitti, ellerini uzattı ve sanki elle tutulur bir şeymiş ve ona dokunabilirmiş gibi parmaklarını oynattı. Yüzünü ona dönmeden önce ellerinin üzerinden akan sıcaklığı hissetti. Bahse girerim bu bahçeyi tamamen yıkıyordur.

Ne kadar güzel. Peçe'de ışıktan bir yer vardı.

Açıklığın birileri tarafından daha büyük olması için ağaçların sökülmesiyle oluşturulduğunu ve bu boşluğun ormanın ve gri sisin arasından yeterince güneş ışığının geçmesine izin verdiğini görebiliyordu.

Güneş ağaçların üzerinden uzaklaşırken son kıvılcımı da kaybolmadan önce parıldamasını izlerken ellerine bakıp gülümsedi. Hâlâ öğleden sonraydı, bu yüzden buraya sadece birkaç saatliğine ulaşabildiğini hayal etti.

Yine de bu, evinin düşündüğü kadar kasvetli olmadığına dair bir umuttu.

Bir şey hızla yere çarparken hızlı bir oflama ve homurdanma dikkatini çekti. Bahçenin ortasında dururken, dört ayak üzerinde kendisine doğru koşan bir İblis gördüğünde yüzü yana doğru fırladı.

Hay aksi! Reia hızla geri çekildi ve bahçedeki bir bitkiye takılarak bir oomphft ile yere düştü.

Çılgık atıp onu bırakmadan hemen önce pençe uçlu siyah elini ayak bileğine doladı. Sonra, Orpheus onu acı içinde bıraktıktan hemen sonra boğazından kavrarken, görüş alanına doğru koşan siyah bir gölge vardı.

"Mavka!" diye bağırdı ve Orpheus daha sert sıktığında boğulacak gibi oldu.

Diğer eliyle omzunu tırmalamasını izlerken hırıltısı derin ve hayvani bir hal almıştı.

"Dokunma!" diye kükredi.

Bir an sonra şişenin mantarını patlatır gibi kafasını gövdesinden ayırdığında bunun bir önemi kalmadı.

Başsız bedeninden mor yapışkan kan sıçrayan adam, her ikisini de yana, bahçenin dışına ve yanındaki açıklığa fırlattı.

Ona doğru döndü, gözleri parlak, parlayan bir kırmızıydı, parmakları gerginlikle kıvrılmıştı, keskin pençelerinden nem damlıyordu.

"Sana benimle kalmanı söyledim!"

Kadın neredeyse toprakta yatarken, adam onun üzerinde korkunç derecede devasa görünüyordu. Adamın yüzüne bakabilmek için boynunu iyice geriye atması gerekti.

Yine de Reia ondan korkmuyordu. Elbette, kesinlikle endişeliydi ve parlayan kürelerindeki kırmızının korkunç bir şeyi simgelediği açık olsa da, onun kendisine zarar vermek *istemediğini* biliyordu.

"Özür dilerim! Bahçeyi gördüm ve unuttum!" diye bağırdı ama sesinde öfke yoktu. Daha çok onu sakinleştirmek için yalvarıyor gibiydi. "Ve tılsımla iyi olacağımı söylemiştin."

Dört ayak üzerinde onun üzerine gelene kadar alçaldı, pençeleri toprağa saplanarak omuzlarının yanında bir çıtırtı sesi çıkardı.

"Olası ölümden! Bu yine de zarar göremeyeceğiniz anlamına gelmiyor! Zayıf bir İblis seni tutamayabilir ama yine de pençeleriyle sana saldırabilir." Daha da yaklaştı, göğsünün derinliklerinden gelen bir hırıltı duyuldu. "Ve dişi, eğer çok kan kaybediyorsan, İblisler buraya gelip seni çoktan yediğimi görecekler! Kendimi açlık dürtülerime kaptırmadan önce başa çıkabileceğim çok şey var." Bir elini yerden kaldırıp kadının sırtına yerleştirdi

Onu daha yakına kaldırıırken başını geniş avucunun içine aldı. "Ve ben bunu *istemiyorum*."

Adamın sesindeki samimiyeti duyabiliyordu, sanki onun güvenliğini her şeyden çok istiyormuş gibiydi. Bu durum onun içgüdülerinin gerilmesine neden oldu.

"Siz insanlar neden etrafımda bu kadar aptalsınız? Sanki ben bundan kaçınmak için elimden geleni yaparken hepiniz ölümünüzü bulmak istiyorsunuz. İşim bittiğinde evimin etrafında dolaşabileceğinizi söylemiştim."

Reia bakışlarını kaçırdı, onun haklı olduğunu ve hatayı yapanın kendisi olduğunu biliyordu.

"Dediğim gibi, özür dilerim. Sadece bahçeyi ve güneş ışığını gördüm ve güzel olduğunu düşündüm."

"Güzel mi?" diye sordu, sesi öfkeden birkaç ondalık daha hafifti. Etrafına bakınırken hırıltısı kesildi. "Sen... evimle ilgili bir şeyi beğendin mi?"

"Bu bahçeyi kim sevmez ki?" Onu daha fazla üzmemek için başını eğmesine izin vererek bahçeyi işaret etti. Ayrıca bahçeyi pek de nahoş bulmamıştı. Sonra sessizce homurdandı, "İçi de o kadar kötü değil."

"Evimi beğendin mi?" Başını eğip onu yavaşça yere yatırmaya başladığında gözleri kırmızıdan sarıya döndü.

"Evet," diye cevap verdi. Bibloları ve odunsu konforuyla harika, rahat niteliklere sahipti. "Ama yine de bir kafes."

Burada gerçekten mutlu olmadığını unutmasına izin vermezdi. Hiçbir insan mutlu olamazdı.

Kadının sözleri üzerine gözleri her zamankinden daha koyu bir maviye dönüştü. Yavaşça ayağa kalkmak için ondan uzaklaştı. Kendi başına ayağa kalktı, ancak işi bittiğinde ona yardım etmek için elini uzattığını fark etti.

Yanına götürmeden önce onu yumruk haline getirdi.

Bir kez daha etraflarına baktı. "Eğer bahçeyi seviyorsanız, bana öğretildiği gibi size bahçeyle nasıl ilgileneceğinizi öğretebilirim."

"Biri sana nasıl yapılacağını mı gösterdi? Bir insan mı?"

Duskwalker oymakta olduğu tuz halkasına geri dönmek için ondan uzaklaştı. Hâlâ öfkeyle ofluyordu.

"Evet. Çok uzun zaman önce yaşamış biri."

Onun bakışlarından kaçmak için arkasını dönüp dönmediğini merak etti. Olması gerektiği gibi yakın durmak için onu takip etti.

"Size bu evi gösteren kişi de o muydu?"

İblisler gelmeden önce insanların bir zamanlar Peçe'de yaşayıp yaşamadığını merak etti. Her zaman Dünya'da değillerdi.

Diz çöktü ve kazmak için metal çiviyi toprağa saplamaya başladı.

"Hayır. Benden onun için inşa etmemi istedi, ben de yaptım."

"Peki ya tüm mobilyalar?" Sesi heyecan ve merakla aydınlanmıştı. "Bir yatak, sandalyeler ve hatta bir ocak gibi insan eşyaları bulmak beni şaşırttı."

"Bana ne istediğini söyledi ve ben de onu inşa ettim ya da elde ettim."

"O kim? Bu ne kadar zaman önceydi?" Reia'nın bu konuda o kadar çok sorusu vardı ki, hepsi birden ağzından dökülmek üzereydi.

"Çok uzun zaman

önce." Ardından

sessizlik geldi.

"Bana onun kim olduğunu söylemedin."

Cevap vermeyip başka bir bölüme geçtiğinde, cevap vermeye niyeti olmadığını anladı. Kızgınlıkla yanaklarını şişirdi.

"İyi. Ona ne oldu?"

"Eğer sorduğun buysa, onu yemedim" derken cevabı sert ve keskindi.

Yutkundu. *Tamam, belli ki hassas bir konu. Bu onun önemseydiği biri olduğu anlamına mı geliyor?*

Birini önemseydiği fikri ona tam olarak makul gelmiyordu.

Gizemli kadın hakkında soru sormayı bıraktı ve onun sadece birkaç adım gerisinde kalarak sessizce çalışmasını izledi. Sonunda başladığı yere gelene kadar etrafından dolaştı.

İşinin bittiğini göstermek için ayağa kalktığı anda gökyüzüne baktı.

"Gece çöküyor ve hava karardığında içeride kalmalısınız." Reia bu sokağa çıkma yasağını tamamen kabul etti. "İçeri girmeden önce yemek için bahçeden biraz yiyecek almak ister misin?"

Orpheus, evine getirdiği küçük insanın ocakta çalışmaya başlamasını büyük bir ilgiyle izledi. Kendi şöminesine oldukça benziyordu ve onu korumak için kerestenin etrafındaki bir girintiye yüksek ve geniş taş ve kayalar yerleştirmişti.

Ocak, alevlerin oduna asla ulaşamayacağı kadar küçüktü ve içine yakmak için iyi kereste yerleştirdiği küçük kaya benzeri bir havzada duruyordu. Küçük bir delik baca görevi görüyordu ama bir İblis'in geçebileceği kadar geniş olmamasına dikkat etmişti.

Yaptığı şöminede tam da bu nedenle küçük bacalı birden fazla havalandırma deliği vardı.

Adam masaya oturmuş, taze dereotu ve kırmızı yılbaşı meyveleriyle uğraşırken, kadın da ateşin üzerine bir tencere su koyuyordu.

Kaynarken mutfak tezgahına doğru yürüdü ve bir çeşit çorba yapmak için elde ettiği patates, havuç ve diğer çeşitli sebzeleri soymaya ve kesmeye başladı.

Buraya getirdiği insanları yemek yaparken izlemekten her zaman keyif almıştı. Benzer yemekler yapsalar da, ikisinin yaptığı yemeğin aynısını kokladığını hiç sanmıyordu. Bir zamanlar nasıl yapılacağını bildiği ama yalnız kaldığı uzun çağlar boyunca unuttuğu için yardım etmek, *öğrenmek* istiyordu.

Onlara yakın olmasından ve gözlemlemek için omuzlarının üzerinden bakmasından hoşlanmadıklarını bildiği için bunu yapmaya çalışmadı.

"Neden bunlardan daha fazla yapıyorsun?" Reia keserken sordu, sanki her zaman nerede olduğunu bilmek istiyormuş gibi ara sıra ona bakıyordu. "Diğerlerini daha dün yerleştirdin ve birkaç gün dayandıklarını söylediğini sanıyordum."

Bakışlarını yapmakta olduğu koruma biblolarına çevirdi.

"Bunlar yola çıkmadan önce hazırladıklarımdı, böylece varır varmaz onları ipe dizebilirdim." Kuş ve tavşan parçaları gibi farklı küçük hayvan kemikleri içeren ahşap bir kavanoza uzanmadan önce sicimi ilkinin etrafına bağladı. "Çoktan soldular ve çok zayıflayıp rüzgârdan parçalanmadan önce onları değiştirmeliyim."

Üçüncüsü üzerinde çalışırken, kadının sık sık onun yaptığı şeye doğru baktığını fark etti.

Sonunda oturduğu kısa masaya bağlı masanın uzun kenarının yanında durmaya başladı.

Orpheus, kız dereotu sapı demetinin yanındaki biblolarından birini kapıp zillerini şingirdatarak incelediğinde durakladı. Elini Orpheus'un elinin hemen yanına uzatmıştı ve ondan bir adım kadar uzakta duruyordu.

Daha önce, güvenlikleri için değilse, kendi istekleriyle yanına gelen bir insan olup olmadığını hatırlayamıyordu.

Aslında, daha önce tuz çemberini oymayı bitirene kadar diğerlerinin içeride kalmasına izin verdiğinde onunla dışarı çıkmasına izin vermesinin tek nedeni, onun yanında olmaktan çok rahatsız görünmemesiydi. Ve Orpheus her zaman insanların yakınında ya da huzurunda tutmak isterdi.

"Bana öğreteceğini söylemiştin," diye yorumladı bibloyu bir o yana bir bu yana döndürürken. "Şimdi mi?" diye sordu şaşkınlıkla, görüşünü sarı bir renk kaplamıştı. "Ama şu anda yemek pişiriyorsun."

Masanın üzerine koydu ve elini umursamaz bir şekilde aşağı yukarı salladı. "Sebzeler kaynıyor. Hazır olmaları biraz zaman alacak."

Öğrenmek istiyor. Sarı daha parlak bir tona dönüştü, içini hoş bir duygu doldurdu. Sevinç ya da mutluluk olabileceğini düşündüğü bir duygu.

Fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı zaman kaybetmek istemeyen adam, ona en başından gösterebilmek için yapmakta olduğu koruma biblosunu parçalarına ayırdı.

Adamın dereotlarını bir araya getirip beyaz bir kurdeleyle bağlamasını izledi. Kız onu taklit etmek için kendi bohçasını kaptığında, tüm varlığına bir heyecan yayıldı ve insanlık dışı parçalarını karıştırdı.

"Daha sıkı olması gerekiyor," dedi ona sesinde bir belirsizlikle, onu eleştirmenin görevle ilgili hevesini kaybetmesine neden olup olmayacağından emin değildi.

Başını salladı ve kurdeleyi dereotunun yaprak sapları basınçtan dolayı alevlenene kadar daha sıkı çekti. Daha sonra kırmızı Noel meyvelerini kurdeleye bağlamasını ve fiyonk yapmasını gösterdi. Kız, adamın çingiraklı zilleri takmasını izlerken bakışları dikkat kesilmişti; kendisi takmadan önce bunların diğer ikramların başlıklarından geldiğini fark etmediği için minnettar görünüyordu.

Orpheus, bir kuşun bacak kemiğinin ortasına ip dolayarak aşağı sarkıtmaya başladığında kızın bir sonraki bölüme karşı çıkacağını düşündü ama kız kavanoza uzanıp aynısını yapmakta hiç tereddüt etmedi.

Elinden almak için uzandığında kızın irkilmemesinden memnun oldu ve çalışmasını incelerken başını salladı.

"Mükemmel, bu da benimki kadar iyi olacak."

Gözlerinin keskin açıları yumuşarken dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı.

"Sanırım iyi bir öğretmensiniz." Ellerini elbisesine sildi. "Diğer tekliflerinizi birçok kez göstermiş olmalısınız."

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Öğrenmek isteyen ilk kişi sensin."

"Ne, gerçekten mi?" Gözleri yaptığı şeye kaymadan önce irileşti. "Yine de yapması çok kolay görünüyordu."

Orpheus cevap vermeyi reddetti.

Diğer teklifleri, önceki gün ona gösterdiği yatak odasında kalmış, genellikle yıkanmak ya da yemek yemek dışında oradan ayrılmayı reddetmişti. Yeterince uzun yaşamış olsalardı, evi ya da çevresindeki bahçeyi ziyaret edebileceklerini düşünmüştü, ama hiçbir zaman yeterli zaman olmamıştı.

Onun bilmediği nedenlerden ötürü, Veil'e her geldiklerinde ve onun evini gördüklerinde korkuları hep büyümüştü. Ya buna tepki verir ve asla içeri giremezlerdi ya da bunu yeterince

bastırıp kaçmanın bir yolunu bulurlardı. İçlerinden biri ikinci kez pencereden tırmanıp kaçtıktan sonra sırf bu yüzden odasındaki pencereyi kapatmıştı.

Yatak odalarından çıkmayı reddettiklerinde de iyi tepki vermiyor, gün geçtikçe daha da öfkeleniyordu. Onları buraya yalnızlığını hafifletmek için getirmişti, derinleştirmek için değil ve orada kendisinden açıkça nefret eden bir şey olduğunu bilmek her zaman içinde bir sızı yaratmıştı.

Kendilerini ona sunmuşlardı ama buraya onunla birlikte gelene kadar bunun gerçekliğini anlamamış olmalıydılar.

Ancak Reia, onunla birlikte geçirdiği birkaç günden sonra bile bu kadar rahat olan ilk kişiydi. Tuz çemberini oyarken dışarı çıkardığı ilk kişiydi, onu buraya taşımasına izin veren ilk kişiydi, koruma biblolarının nasıl yapıldığını öğrenmek isteyen ilk kişiydi.

Bana ilk gülümseyen o oldu.

O farklı olacak mı? Orpheus'u korkutan pek bir şey yoktu ama ona bağlanmaktan korkuyordu.

Tekliflerine bağlanmaktan yorulmuştu, çünkü onlar onu öyle ya da böyle terk edeceklerdi.

Adam cevap vermeyince omuz silkti ve ocağın yanına gidip sebzelere bir bıçak sapladı. Sebzelerden memnun kalınca tencereyi ateşten uzaklaştırdı ve içinde bir şeyler yapmaya başladı, belki de daha yumuşak olan sebzeleri eziyordu ama bulunduğu yerden emin değildi.

Orpheus onun yaptığı bibloyu aldı ve göğsünde ağırlaşan bir duygu girdabıyla ona baktı. Onu kullanmak istemiyordu. Ondan bir hatıra olarak saklamak istiyordu.

Bana bir şey yaptı.

Yavaşça cebine itmeden önce elini etrafına kapattı, tamamen çürümeyecek kadar iyi korumanın bir yolunu bulmayı ve özel odasına asmayı planlıyordu. Kız uyuduğunda yerine bir tane daha yapacaktı.

Reia tahta bir kepçeyle sıvı yemeğini bir kâseye doldurduktan sonra masanın üzerine koydu. Masaya ulaşabilecek kadar yüksek olduğu için sandalyeye tırmanmak zorunda kaldı ve rahatça yiyecek için diz çökmek zorunda kaldı.

"Burada mı yiyeceksiniz?"

Kaşları çatılırken bir kaşık yemeğin buharını üflerken durakladı.

"Başka nerede yiyebilirim ki?"

Başını uyku odasına doğru çevirdi, geçmiştekilerin çoğunun burada onunla oturmak yerine yemeklerini oraya götürmesine alışkındı. Hepsi değil ama çoğu ve bunu yapanlar genellikle rahatsız görünüyordu, oysa onun omuzlarında herhangi bir gerginlik yoktu.

"Başka bir yerde yememi mi tercih edersiniz?"

"Hayır." Başını salladı, insanların bu sesten rahatsız olduğunu bildiği için takırdayınca neredeyse ırkilecekti. Kızın umurunda değil gibiydi. "Yemeğinizi istediğiniz yerde yiyebilirsiniz."

"Dışarıda bile mi?" Sesi tizleşti, neredeyse umutluydu. "Neden

dışarıda yemek istiyorsun ki?"

Orman kasvetliydi. Neden uzun süre bakmak istediğini anlamıyordu. "Peçe'de güneşin yere hiç ulaşmadığını sanıyordum, ama gördüm ki bahçe boyunca." "Haklısınız."

"O zaman her gün içinde oturabilirsem iyi olur diye düşündüm." "Ama kahvaltıda yumurta yemeyi özleyeceğim," diye mırıldanırken dudakları büküldü.

"Kuş yumurtası gibi mi?"

Kuşların Peçe'de yuva yapıp yapmadığını düşünmeye çalıştı, böylece onun için biraz yuva elde edebilirdi, ama İblislerin onları yapmaya bile vakit bulamadan yiyeceğini düşünerek pek sanmıyordu.

"Pfft, hayır!" Sonra güldü, sorusunu hiç de komik bulmadığı halde söyledikleri karşısında gözleri mizahla kırıştı. Alay edildiğini hissettiğinde görüşü karardı ama insanlar hakkında ancak bu kadarını biliyordu. "Tavukların yumurtaları."

Sadece tavukların yumurtalarını mı yiyorlar?

Aradaki farkı anlamadı.

"Bunun için endişelenme." Kaşığı sıvı yemeğine daldırmadan önce başını salladı ve bibloların olduğu yöne doğru başını salladı. "İnsanlar evlerini korumak için bunları yapabiliyorsa, nasıl oluyor da bizim haberimiz olmuyor?"

Gözlerini onlara dikti. "İnsanlar bana çok fazla soru sormama eğilimindedir. Benden kendilerine fayda sağlayabilecek bilgiler edinmekten çok korkuyorlar."

"Ailemin bunu bilmesi iyi olurdu," dedi sessizce, kaşığı kâsenin içine düşerken onu tutuyordu.

Yemeğine derin derin baktı.

"Değer verdiğin kimse olmadığını söylemiştin."

Yemeye devam etmeden önce sırtı sertleşti. "Ben yemem."

"Ama az önce ailenizden bahsettiniz. Bu tür ilişkilerin sizin türünüz için önemli olduğunu öğrenmeye geldim."

"Benimkilerin hepsi öldü." Yüz hatlarına karanlık bir duygu çöktüğünde gözleri kısıldı. Bunun üzüntü mü yoksa öfke mi ya da belki de ikisinin karışımı mı olduğundan emin değildi.

Onu üzmemekten çekindiği için sorusunu sorması uzun sürdü. "Onları İblisler mi öldürdü?" "Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum" derken başını yana çevirip başka tarafa baktı. Adam konuyu uzatmadı.

Reia'nın Duskwalker'ın evinde yaşadığı üçüncü gün, yaptığı bir şeyi göstermek için onu dışarı çıkardı.

Ona diz hizasına kadar gelen bir ağaç kütüğünü ve evin arka tarafına, bahçenin tam ortasına yerleştirilmiş oturma odasındaki küçük sehpayı gösterdi.

"Bana oturacak bir yer mi yaptın?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Dün kahvaltını toprakta oturarak yaptın." Reia'nın bir önceki gün bahçenin ortasında yere oturup meyve yediği, özgürce ne varsa topladığı günü kastediyordu. Başını eğdi, sonra dönüp sıcak güneş ışığıyla dolu bahçeye baktı. "Eğer tercih ettiğin buysa onu götürebilirim."

Adamın çoktan gidip masanın üzerine tahta kaşıkla bir kâse koyduğunu görebiliyordu. Her ne kadar kanıyla büyü yaparak banyo suyunu üretmiş olsa da, aslında kısa bir süreliğine çok uzak olmayan taze bir dereden su almak için ayrılacaktı.

Suyun küveti doldurmak için taşınmasının çok uzun süreceğini ve geçmişte insanların kanından elde edilen suyu içmek istememesiyle ilgili sorunlar yaşadığını düşündü. Reia meraklı bir insandı ve her sabah ve gece yağları cildine sürmeye başlamadan önce küvet suyunun tadına bakmış ve tüketmek için iyi olmadığını görmüştü.

Kokusu olmamasına rağmen, metalik ve kanlı iğrenç bir tadı vardı.

Masada, kâsenin yanında duran su bardağının, adamın dereden taşıdığı bir kova su olması gerektiğini biliyordu.

"Hayır, bunu daha çok sevdim." Kütüğün üzerine oturdu ve kabul ettiğini göstermek için ona zoraki bir gülümseme verdi

o.

"Sana uygun bir sandalye yapabilirim."

Reia bir şeyin kalbinin tellerine dokunduğunu hissetti. "Benim için yolunuzdan çekilmenize gerek yok."

Parmaklarını kütüğün üst yüzeyinde gezdirirken bakışlarını kucağına çevirdi ve pürüzlülüğünü hissettim. Kökleri hâlâ bağlıydı ve devrilmemesi için sağlam bir taban oluşturmak üzere koparılmış gibi görünüyordu.

Bu gerçekten çok düşünceli.

Gerçekten düşünceli davranıyordu.

Ama onun kendisi için bir şeyler yapmasını istemiyordu. Kendisi ayrılmanın bir yolunu bulmaya niyetliken onun evini değiştirmesini istemiyordu.

D n cesaretini toplayıp o buradayken ne yiyeceğini öğrenmeyi başarmıştı.

Çünkü onu yemeye niyeti yoktu. Ona eninde sonunda avlanmak için ayrılacağını söylemişti. Hayvanlar, bir geyik ya da kurt avlamak için yüzeye çıkmayı planlıyordu. Ancak, tesadüfen bir insana rastlarsa onu da avlayabileceğini düşünmüş. Çiftleşme mevsimi sona erdiğinde ve daha fazla balık dolaştığında ara sıra yakındaki dereye balık tuttuğunu bile söyledi.

Güneş ormanın sağ tarafında kayboluyordu. Buraya gelirken hep günbatımına doğru yürüdüklerini biliyordu, bu da tek yapması gerekenin ters yöne gitmek olduğu ve Peçe'nin uçurum duvarlarını bulmayı umduğu anlamına geliyordu.

O kadar uzun süre hayatta kalırsa ve avlanmak için ayrılmasına yetecek kadar güvenini kazanabilirse - çünkü şimdi bunu yapacağından şüpheliydi - o zaman ayrılacağına karar vermişti.

O zamana kadar uslu durmalıyım. Onu kızdırmamalıyım, acıktırmamalıyım, kazara kendimi yaralamamalıyım ki çok fazla kanamam olmasın.

Ne yapmaması gerektiğine dair zihninde bir liste hazırlıyordu. Niyeti hayatta kalmaktı ve ona verdiği tılsım, insan kokusunu gizlediğini söylediği banyo ve onu koruyan pelerini sayesinde, akıllı davranırsa Peçe'den güvenle geçebilirdi.

Bu da Reia'nın bu sabah üzücü bir karara vardığı anlamına geliyordu.

"Seni rahat ettirmek istiyorum," diye tersleyince kız içten içe ürperdi.

Suçluluk duygusu içine işledi. Bir yoldaş, lanet bir *arkadaş* istiyordu ve Reia kaçmayı planlıyordu. Zaman zaman söylediği bazı şeylerde yalnız görünüyordu, örneğin hiçbir insanın onunla biblo yapmak istemediğini söylediğinde. Ayrıca onun önünde yemek yemek istemedikleri izlenimine de kapılmıştı.

Onu üzme.

"Eğer bir sandalye yapmak isterseniz, buyurun."

Bahçeden çıkmadan önce başını salladı.

"Ben dönene kadar ışıktan ayrılmayın."

Onun emrini dinleyerek kasesini aldı ve parlak güneş ışığıyla yıkanan bahçede yürüdü. İsteddiği meyveleri topladıktan sonra geri dönüp kütüğün üzerine oturdu.

Çok geçmeden geri döndü ve masaya ikinci bir fincan koyduktan sonra geri çekildi, sanki bunu yapmasını tercih edeceğini düşünmüş gibi ona alan açtı. Orpheus onu asla sıkıştırmazdı.

"Bu da ne?" diye sordu, elini uzattığında sıcak olduğunu ve içindeki sıvının bal renginde tatlı bir kokusu olduğunu gördü.

"İstemiyorsan içmek zorunda değilsin ama bu bir çay." Çitin diğer tarafındaki açıklığa gelene kadar yürüdü. "Nasıl yapıldığını bildiğim tek çay bu."

Tereddüt etti ama kokusu oldukça davetkârdı.

Adam da onu izliyordu, sanki beklenti içindeydi ve bu yüzden onu reddedemeyeceğini anladı. Yavaşça yüzüne doğru kaldırdı ve bir yudum almadan önce içindekileri kokladı.

Vay canına! Bu gerçekten çok güzel.

Daha büyük bir yudum aldı ve adamın gözlerinin bir saniye içinde maviden parlak sarıya dönüşmesini izledi.

"Teşekkür ederim, beğendim."

Sırtını çitin ahşap kazığına dayayarak oturmak ve yüzünü ormana dönmek için uzaklaşmadan önce başını salladı.

"Yemek yerken sana göz kulak olacağım."

Sabahın geç saatleri olmasına ve güneşin parıldamasına rağmen, Peçe ormanının kasveti her zaman mevcuttu. Mavi sis hiç solmuyordu ve yutan karanlık, içinden bakmaya çalışmayı rahatsız edici hale getiriyordu. Ancak, aynı zamanda dingin ve mistikti. Sanki artık yeryüzünde değilmiş

gibi,

Ama öte dünyada, öbür dünya gibi bir yerde.

Yarı yarıya bir hayaletin içinden bakmasını bekliyordu.

Bahçeye baktı, bir gün önce ona göstermek için zaman ayırdığı için burada ne ekili olduğunu daha iyi öğrenmişti. Ayrıca yemek pişirmek için kullandığı bitkileri söken de o değildi, çünkü adam bunu kendisi yapmaya kararlıydı, sanki ona yardım etmekten başka bir şey istemiyormuş gibi.

Sanki akıllı başka yerde değilmiş gibi, sonunda bakışlarını adamın sırtında buldu. Kemikli kafatası yavaşça sağa ve sonra sola dönerek etraflarını saran ormanı dikkatle dinliyormuş gibi görünüyordu.

Güneş gölgesini öne doğru düşürüyor, kafatasının arkasındaki beyazlığı neredeyse parlıyor gibi görünecek kadar vurguluyordu. Boynuzları kıvrımlıydı ve gökyüzüne doğru çapraz bir şekilde hızla geriye doğru uzanmadan önce dibinde alevleniyordu.

Ona karşı devam eden nefretine rağmen artık onu korkutucu bulmuyordu. Onun düşünceli ve düşünceli olması, bu düşünceleri parçalamaya başlamıştı ve arkasında gözlerini üzerine diktiği kafa karıştırıcı yaratığı bırakmıştı.

O insanlık dışıydı, bu asla değiştirilemezdi. İnsan gibi görünmüyordu ve içinde bariz bir insanlık olmasına rağmen, gerçek bir insan da değildi. Canavar bedeninde bir insan değildi, hırıltıları ve homurtularıyla zihni bunun için fazla... canavarımsıydı, ama görebildiği insanlık parçaları onu çözüyordu.

Ondan nefret etmek istiyorum. Gerçekten de her şeyden çok istiyordu ama onu burada kafese kapatması dışında nefret edebileceği pek bir şey yoktu. Onu tehdit etmemişti. Ona sadece içinde bulunduğu tehlikeli durumun gerçeklerini anlatmıştı. Ona zarar vermedi, kaba ya da zalim de değildi.

Ona seveceği yiyecekler ve susuz kalmaması için su vermeye özen gösteriyordu. O kadar temizdi ki, onu sabah akşam yıkadığı düşünülduğünde dünyanın en temiz insanı olabileceğini düşünüyordu.

Yemeğini yarıladıktan sonra başını tekrar kucağına çevirdi ama bu sefer giydiği elbisenin eteğini çekiştiriyordu. Daha kısa olmasını tercih etmesine rağmen, soğuğun en kötüsünü dışarıda tutmak için uzun tutmuştu. Ispanak sevmezdi, bu yüzden önceki gün ıspanağı kaynatıp elbiseyi ıslatmak için istediği kadar almasına izin vermişti.

Onun kendisine yardım etmek istediğini anlayabiliyordu. Bitkileri kaynatırken mutfağın hemen dışında oyalanmıştı ama temkinliydi. Bunu ondan sürekli hissediyordu, özellikle de ona sessizce tuzla boyamayı planladığı kumaşı hazırlaması gerektiğini söylediğinde, böylece gerçekten ona yapışacaktı.

Şimdi soluk bir yeşildi ve beyazı neredeyse hiç yoktu.

Tercih ettiği renk bu değildi ama yiyecek kullanarak giysileri nasıl boyayacağını bilmiyordu ve diğer bitkileri olası bir başarısız deneme için harcamak istememişti. Yeşil düzensizdi ama yine de memnun kalmıştı. Bu gece tekrar ıslatacak ve sabaha daha iyi olması için asacaktı.

Artık kendini gelinlik giymiş bir aptal gibi hissetmiyordu ve bu ona büyük bir rahatlama getirmişti. Buna izin veriyordu, istediği her şeye izin veriyordu, bir yandan da onu memnun etmek için elinden geleni yapıyordu. Sürekli bir şeye ihtiyacı olup olmadığını, bir şey isteyip istemediğini soruyordu. Et tercih ederse dere kenarında ona balık tutmayı bile teklif etmişti.

Göğsünde hissettiği karıncalanma duygusu hoş karşılanmamıştı ama bunun ona duyduğu şefkate benzer bir şey olduğunu biliyordu. Duskwalker'a karşı pek çok duygu hissediyordu.

Yalnızlığında acıma. İnsanları anlama konusundaki eksikliğine mizah. Onu korumak istediği için rahatlık. Onu elinde tuttuğu için hayal kırıklığı. Şefkat çünkü kendi tarzında tatlı ve nazikti.

Ve son olarak, gerginlik, çünkü banyo zamanı tüm *yanlış* nedenlerden dolayı tedirgin edici hale gelmişti.

Artık bu konuda sakindi, üç gün boyunca günde iki kez yıkandıktan sonra buna alışmıştı. Ancak, vücudu buna garip tepkiler vermeye devam ediyordu ve her seferinde sanki bedeni bu dokunuşu bekliyormuş gibi daha da güçleniyordu.

Samimiydi. Oda her zaman loştu, gölgelerin en kötüsünü uzak tutmaya yetecek kadar mum ışığı vardı ve rahatlatıcı bir ortam yaratmak için hoş kokulu kuru otlar tütsü gibi yakılıyordu. Su her zaman mükemmel derecede sıcaktı ve sıcaklık kaslarını yumuşatmak için harikalar yaratıyordu.

Yine de, sanki çamaşır ya da bulaşık yıkamaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi, eldivenleri onu üstünkörü yıkarken teni karıncalanırdı. İğrenç hissetmesi gerekirken, meme uçları bir vuruş için geriliyor, klitorisi bir dokunuştan sonra zonkluyordu.

Hafifti ama yine de tedirgin ediciydi.

Onu hiç çekici bulmuyorum. Yaban mersinlerini öfkeyle yemek için kaşığını eline almadan önce ellerini yumruk yaptı.

Dokunuşu çok hassastı. Diğer zamanlarda ceketinin kollarını ıslatmamak için sadece düğmeli gömleğini giymeye başlamıştı. İnsan şeklindeki kaslı göğsünü ve dar kalçalarına doğru keskin bir şekilde kıvrılan belini vurguluyordu.

Ayrıca boynundaki yüksek yakadan siyah kürkün dışarı çıktığını görmesine izin verdi, ancak diğer bölgelerden dışarı çıkmadığı için vücudunun daha aşağısına inmiyor gibi görünüyordu. Arkasına saklandığı tüm o giysilerin altında nasıl göründüğünü merak etmeye başlamıştı ve utanç içinde derin bir şekilde kızardı.

Utaniyordu çünkü bir canavarın gerçek dehşetini keşfetmekten ziyade heyecan verici bir meraktan kaynaklanıyordu.

Derin, hırıltılı sesi duyularını rahatlatan ve karıncalandıran bir canavar. Ve onun parlayan gözlerinin renk değiştirmesini izlemekten zevk almaya başlamıştı.

Sarının farklı tonları. Normalden daha koyu mavi. Kırmızı en yaygın değişimdi ve mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştığı bir şeydi. Sadece iki kez mora dönüştüklerini görmüştü. Hangi duyguları yansıttıklarını ve yeşil, turuncu ya da hatta pembe gibi başka renklere nasıl dönüştüklerini merak ediyordu.

Gözleri bir şekilde karanlıkta daha güzeldi. Onun nerede olduğunu her zaman bilirdi ve kendi tarzında, ona bakmak ruhani bir şeydi. Yakışıklı değildi, böyle bir kelimeyi hak edecek bir insan yüzüne sahip değildi.

Ama artık onun yanında yeterince rahat olmaya başladığında, görünüşünün büyüleyici bir cazibesi olduğunu fark etti. Dünya dışı bir güzellik.

Şimdi bile onu bahçenin diğer tarafında güneş ışığında otururken izlemek, o tuhaf güzelliğin ondan parlamasına neden oluyordu.

Hadi ama Reia. Yüzü kafatası gibi. Onu neden tamamen çekici bulmadığını sorgulayıp duruyordu. *Dokunuşundan tamamen nefret etmediğim için mi?* Daha önce hiç dokunulmadığı için olması gerektiğini biliyordu. Kendine sürekli bunu söylüyordu.

Harika. Ben lanet olası bir sapığım.

Bu gece ondan eldivenlerini kullanmamasını istemeyi planladığında bunu çok daha kötü bulabileceğini düşündü.

Bütün gün boyunca kokusunu saklayarak korunmak istiyordu. Onun kendisini günde iki kez değil, bir kez yıkamasını istiyordu. Zamanlarını en aza indirmenin yardımcı olacağını umuyordu. *Eldivenlerini çıkarması o kadar da farklı olamazdı.* Belki de gerçek ellerini görmenin dehşeti onu

duygularını bastırarak kadar rahatsız ederdi.

Reia sadece, sonunda ava gitmek için onu terk ettiğinde hazırlıklı olacağından emin olmak istiyordu. Onu yıkamak için geri dönmek zorunda kalmazsa daha uzun süre bırakabilirdi ve bu ona, o dönmeden önce bu lanet evle arasına mesafe koymak için daha fazla zaman kazandırırđı.

Onun güvenini ne kadar çabuk kazanırsa, bu o kadar çabuk olacaktı. Kaçabildiğı kadar uzağı kaçacaktı ve umarım adam onu asla bulamazdı, böylece özgür olabilirdi.

Orpheus'un görüşü sonunda kenarları sarıdan her zamanki maviye dönüştü, ama göğsünde uzun süre kalan sevinç hissi devam etti. *Onun için yaptığım çayı içti.* Derisi olan bir insan yüzü olsaydı, sırtarak gülümseyeceğini biliyordu.

Dünyayı dinlemeye devam etti ve şimdilik hiçbir İblis hissetmedi. Ara sıra yaklaşıyorlardı ama onu umursamadan çekip gidiyorlardı. Bir insanı barındırıyor olsun ya da olmasın, evine çok yaklaşırlarsa onlara saldıracağını bildikleri için evinin etrafında dolaşmaktan hoşlanmıyorlardı.

Ne tür bir sandalye istediğini merak ediyorum. Arkalıklı bir şey mi yoksa dışarıda oturmak için sade bir tabure mi tercih ederdi? *Belki de ona sormalıyım.* Onun için bir şeyler yapmaya devam ederse, onun için bir şeyler yaparsa, ondan hoşlanmaya başlayacağını umarak karnında bir heyecan fişegi yandı.

Eviyle ilgili her şeyi değiştirir, eğer isterse onun için yeni bir yatak yapar, onun tercih ettiğı tasarımları göz önünde bulundurarak yeni süsler dizerdi, eğer bu onu memnun edecekse.

Onu götürmek istediğı bir yer bile vardı, bir insan için çok tehlikeli bir yerdı ama kendisi için istediğı şeyleri seçebildiğı sürece güvende olmasını ve korunmasını sağlayacaktı. Buraya getirebileceğı eşyalar sayesinde evini kendisi için dekore edebilecekti.

Aptalcaydı. Aptalca davranıyordu ama Reia farklıydı.

Evinin etrafında bu kadar az İblis'in dolaşmasının nedeni, ondan korku kokusu gelmemesiydi. Tamamen yok olmuştu.

Yemeklerini onun huzurunda yedi, çayını içti, dışarıda onun yaptığı koltuğı oturdu. Yaptığı koruma biblosu şu anda uyuduğı yerin üzerinde asılı duruyordu ve son iki gecedir bir insanın onun için bir şey yapmış olmasına hayretle bakıyordu.

Ve benimle konuşuyor. Daha önce tekliflerinden biri onunla hiç bu kadar sık konuşmamıştı. Bana kendimle ilgili sorular soruyor. Ve onun cevaplarından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Kendini... gerçeğı ondan bu kadar çok saklamak zorunda değilmiş gibi hissediyordu. Onun geçmişte kendi türüne şiddet uyguladığını biliyordu ama yine de bu tür konuşmalardan üzüntü ya da tiksintiyle uzaklaşmıyordu.

Artık kokusu korkunun tatlılığıyla lekelenmediğinden, onun kokusuna *bayılmaya* başlamıştı. Sırf kokuyu derinlemesine içine çekebilmek için kendini sık sık ona olması gerekenden daha yakın buluyordu.

Ve saçları güneş ışığının saf çizgileri gibi görünüyor. Hatta güneş ışığında parlıyordu, aynı parlaklıkta ve göz kamaştırıcıydı. Gözleri o kadar koyu bir orman yeşiliydi ki, ona baktığında

yolunu kaybetmiş bir gezgin gibi gözlerinde kaybolmaya başladığını fark etmişti.

Kaçmak yerine *bana baktı*. *Bana gülümsedi* ve bunu görünce kalbinin çarpmasına engel olamadı. Ve nadiren de olsa kahkahası en tatlı şarkıydı.

Güneş batana kadar dışarıda kaldılar ve saatler geçmesine rağmen, onu koruma arzusu onu şikayet etmeden yerinde sabit tuttu. Madem dışarıda olmayı bu kadar seviyordu, o zaman bu görevi her gün itiraz etmeden yapardı. Bir gün onun yanına oturmasına ve bunu yaparken kendisini seyretmesine izin vereceğini umuyordu.

Başımı onun kucağına koymak istiyorum.

Diğerlerinin yanında her zaman derin bir yalnızlık hissederdi, ama şimdi bile, aralarındaki küçük mesafeyle birlikte, bu his içinde her zaman olduğundan daha derin yankılanmıyordu.

Reia içeri girmeye hazır olduğunda ona haber verdi ve o da Reia'nın o akşamki yemeği için içeriye getirmek istediği yiyecekleri seçmesinin ardından onu takip etti.

Isıya ihtiyacı olmadığı halde onu sıcak tutmak için şömineyi yakarak meşgul görünmeye çalıştı. Yapabildiği her yüzeyi temizledi, süs eşyalarını hafifçe yeniden düzenledi, böylece onu rahatsız etmeden mutfakta dolaşırken onu izleyebilecekti. Masaya oturup ona istediği gibi merak ve ilgiyle bakarsa bunun onu rahatsız edeceğinden ve uyku odasına çekileceğinden endişeleniyordu.

Yine ıspanak kaynatıyor. Elbisesi zaten soluk yeşildi, etek ucu ve kol manşetleri daha koyuydu çünkü asarken boya damlamış ve oraya yerleşmişti. Dantel desenleri de diğerlerinden daha koyuydu, sanki bu malzeme boyayı daha iyi emmiş gibi.

Akşam yemeği tamamlandığında, evini farklı sebzelerin kokusuyla doldurdu. Midesinin açlıktan guruldamasına neden olmuyordu ama eve asla veremeyeceği bir hayat veriyordu.

"Son suyu da kullandım," dedi ona, yemeğini masaya koyup yemek için sandalyeye diz çökerken.

"O zaman sabah sana daha fazlasını getiririm," diye aceleyle cevap verdi, ihtiyacı olabilecek hiçbir şeyden yoksun olmadığından emin olmak istiyordu.

Dere sadece bir saat kadar uzaktaydı, belki daha az ve o uyanmadan geri dönebilirdi.

Yemek yerken onunla birlikte oturmak, ona yakın olmak istiyordu ama bunun yerine kendini ateşin önündeki kolçaklı, kürk kaplı büyük sandalyeye yerleştirdi. Yine de zihni Reia'nın yemeğinden ayrılmadı, gözleri alamadığı için diğer duyuları onu içine aldı.

Orpheus ancak kaşık ve kâse şıngırtılarının yanı sıra ayak seslerini duyunca ayağa kalktı.

"Banyonun hazırlayacağım," dedi ona, çoğu gece yemek yedikten sonra yaptığı gibi.

Kızın solgun yanaklarının rengi bir ton daha koyulaşarak adamın başını eğmesine neden oldu çünkü daha önce böyle bir şey yaptıklarını hiç görmemişti. Başını salladıktan sonra bir kez daha solmaları uzun sürmedi. Koridorda yürürken masadan bir kibrit alıp çakmak için ayrıldı.

Mumları yakmaya başladı. Üçü odanın köşesinde, yıllar önce gezintileri sırasında bir mağarada bulunduğu büyük bir ametist parçasının üzerinde bir araya toplanmıştı. Bu bulunduğu en büyük parçaydı ve hayatı boyunca birçok kez neredeyse berrak, saf taşın geri kalanını elde etmişti. Diğer üç mum küvete yakın bir yerdeydi. Daha büyük bir tanesi, neredeyse hiç kokusu olmayan ama yine de yaptığı iş için etkili olan yağı koyduğu yerin yanındaydı.

Kibriti, içinde kuru otlar bulunan metal kaseye attı, böylece etraf daha güzel ve rahatlatıcı kokacaktı.

Adamın işi bittikten kısa bir süre sonra içeri girdi ve dolabından seçtiği bir uyku önlüğünü göğsüne bastırarak bekledi. Kız her zamankinden daha gergin görüldüğünde başını hafifçe eğdi.

Onu buraya getirdiği ilk gecenin ertesi sabahı gibi davranıyordu.

Derin bir nefes alarak içeri girdi ve elbisesini hızla çıkarmadan önce kapıyı kapattı

gün boyunca giydiği.

Kanıyla doldurduğu kúvete doğru yürürken bir koluyla göğüslerini, diğerıyla de alt bölgelerini örttü. Bu büyüden pek hoşlanmıyordu ama bu büyüklükte bir şeyi akarsuya gidip gelmek zorunda kalmadan doldurmanın en kolay yolu buydu ve suyu ocakta ısıtmak da aynıydı.

Orpheus'un herhangi bir ısı ya da ateş büyüsu yoktu. Bunu yapmasına izin veren tek büyü buydu. Kız suya girdiğinde, yağ kavanozunu açmak için dönmeden önce kızın alışmasını ve omuzlarının gevşemesini bekledi.

"Aslında," dedi garip, tiz bir sesle. "Eldivenlerinizi kullanamaz mısınız?" Parmakları kavanozun içine dalmak üzereyken duraklayan adam, şaşkınlıkla başını ona doğru çevirdi. "Eldivenlerden vazgeçmek mi istiyorsun?"

Kıvrınarak hafifçe başını salladı. "Bunu artık günde iki kez yapmak istemiyorum. Eminim cildim için iyi değildir."

Avuçlarını yukarı doğru çevirip aşağıya baktı, avuçlarının altında ne göreceği konusunda endişeliydi.

"Emin misin?"

"Evet."

Gömleğinin manşetine uzanıp bir eldivenin paçasını aşağı doğru çekmeye başladığında içini endişe kapladı. Ama içinde yükselen tek duygu bu değildi. İkincisini çıkarırken daha güçlü, daha yaygın bir duygu daha yayılmaya başladı. Heyecan.

İlk kez doğrudan tenine dokunmanın verdiği heyecan.

Her seferinde yaptığı gibi, kızın narin cildini çizmemek için pençelerini kınına sokarken, yağ parmak uçlarında soğuk ve ıslak bir his uyandırdı.

Nasıl hissedecekti? Karlı teni hayal ettiği kadar yumuşak mıydı?

Elini çıplak, yuvarlak omzunda gezdirdiğinde ve teninin şimdiye kadar dokunduğu tüm yüzeylerden daha pürüzsüz ve bir çiçek yaprağı gibi ipeksi olduğunu keşfettiğinde, vücudunun verdiği irkilme onun zevkini bastırmak için çok az şey yaptı. Elini pazusunun üzerinde gezdirip kasların avuçlarına değdiğini hissetmek için içine girdiğinde, banyodan dolayı teninin daha sıcak olup olmadığını merak etti.

Bakımları genellikle ona kayıtsız kalırdı ama bunu yapmaktan her zaman zevk almıştı.

Bu kez, içini huşu kaplarken daha yavaş ve daha dikkatli olmaktan kendini alıkoyamadı.

Ellerinin teni kızın tenine karşı sert olmalıydı ama kız inanılmaz derecede esnekti. Sırf onları gerçekten hissedebilmek için normalde yaptığından daha fazla masaj yaparken küçük kaslar doğal gerginlikle gerilmişti. Dirseğinin etrafını hissederken hassas davranmaya çalıştığı kırılğan kemiklere bağlanan tendonlar sertti.

Küçük ellerinin ne kadar narin olduğunu hissettiğinde, parmak uçlarını yayılmış parmaklarının ağına soktuğunda yoğun bir ilgi duydu. Hatta başparmağını kızın donuk ama uzun tırnaklarının üzerinde gezdirdi.

Bunu yaptığına neredeyse inanamıyordu. Sunduğu hiçbir şeyi eldivenleri olmadan yıkamamıştı ve kızın vücudu onu şimdiden büyülemişti.

Diğer kolu üzerinde çalışırken, sanki ilkinin anısı içine kazınmak için yeterli değilmiş gibi aynı dikkati ona da verdi.

Kadın aniden onu sakinleştirmek için elini tuttu. Belirsizlik içinde donup kalan adam, kadının elini incelemek için öne doğru eğilmesini izledi.

"Elin..." Hafifçe soludu, avuç içini yukarı çevirdi ve arkasını görebilmek için tekrar çevirdi.

Teni koyu griydi, bu yüzden çok insandışıydı, ancak eli büyüklüğüne rağmen onunkine benzer bir şekle sahipti. Başparmağını elinin parmaklarıyla birleştigi boğumların üzerinden geçirdiğinde boğazında küçük bir tükürük yumağı tıkanı.

Adamın etinden çıkan çıkıntılı kemiği inceliyordu, parmak eklemleri bembeyazdı. Aslında derisi ona yapışıkta ama yarılmıştı, böylece elinin beş parmak kemiğinin her biri, başparmağı da dahil olmak üzere derisini aşırıyordu.

Elini tekrar çevirerek daha koyu renkli, nasırlı deriyi inceledi.

Ancak avucunu gıdıklaması nedeniyle parmakları bir karıncalanma hissiyle seğirdiğinde ellerini savurdu.

"Özür dilerim!" diye haykırdı.

Orpheus'un kalbi hızlı atıyordu. *Bana dokundu.* Onun elini isteyerek tutmuş, okşamış, dehşetten ziyade merakla incelemişti.

"Önemli değil," diye cevap verdi, sesi bir dakika öncesine göre daha sertti, tüyleri diken dikendi.

Kollarıyla işi bitince, daha fazla yağ elde edebilmek için ellerini çıkardı ve yüzünü nazıkçe yıkamaya başlamadan önce suya daldırdı.

Dudakları hafif baskıya boyun eğerken dolgunlaştı, kapalı göz kapaklarının üzerinden geçerken kirpikleri titredi. Elini önce çenesinde, sonra da boğazında gezdirdiğinde gözbebekleri maviden mora dönüştü.

Kız ona yardım etmek için boynunu yana doğru uzatırken, içinde daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü bir *arzu* alevleniyordu.

Ellerini saçlarında gezdirirken ıslak saçları ipeksiydi, kalın tellerin arasından yağı cildine ulaştırdığından emin olmak için kafa derisine masaj yaptı.

Kulağının arkasında, saç çizgisinin hemen yanında büyük bir yara izi fark etti. Bir şey ona çarpmıştı, deride belirgin bir kabarıklık bırakacak kadar derindi. Saçlarını yoldan çekince, sadece birkaç yıllıkmış gibi pembe olduğunu gördü.

Kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı, avuçları göğsünde gezinirken görüşündeki morluk derinleşiyordu. Dokunuşunu kayıtsız tutmalıydı, göğsünü yıkamak için avuçlarken bunun çok samimi ve yavaş olduğunu biliyordu, ama Reia itiraz edecek bir şey söylemedi.

Belki de onun dokunuşunun arzu ve istekle dolu olduğunu bilmiyor ya da değişimi fark etmiyordu.

Dudaklarını ısırarak kapattığı için dudaklarının inceldiğini ve vücudunun kasıldığını fark etti. Diğer göğsüne gittiğinde kaşları sıkıca birbirine yaklaştı, istese bile oyalanamayacağını biliyordu. Meme ucu sertleşmişti ve uzaklaşırken emin olmak için başparmağıyla hafifçe vurmaktan önce avucuna sürtündüğünü hissetti.

Kız sıkıntıyla bir ses çıkardığında arzusu azaldı. Kokusunu doğrudan almak için burnunu boynunun kıvrımına bastırdı.

Kız bir çığlık atarak ondan uzaklaştı ve Orpheus gözleri bembeyaz olurken ellerini kızın bedeninden uzaklaştırdı. Boynunu kavrayarak, kocaman gözlerle ona döndü.

"Neden beni kokladın?"

Göğsünün kabardığını görebiliyordu.

"Korktuğunu düşündüm, o yüzden emin olmak istedim," diye dürüstçe cevap verdi. "Suyun içinden bunu söylemek zor."

"Korkunun kokusunu mu almaya çalışıyordun?" Gözleri yumuşadı, kaşları duygudan çok düşünceyle birbirine yaklaştı.

"Garip bir ses çıkardın. Korku kokusu alsaydım, eldivenlerimi giymemi isteyip istemediğini

soracaktım.

geri dön."

Ama korku kokmuyordu. O sesi çıkarmasının nedeni bu değildi ve o zaman neden çıkardığını anlayamadı.

Bir kahkaha attı, ama esprili bir kahkaha değildi. Aksine, her şeyden çok paniklemiş gibiydi.

"Korkmadım ve bu gıdıkladı."

Orpheus şaşkınlıkla başını eğdi.

"İnsanların boyunlarının gıdıklandığını bilmiyordum. Sadece ayakları ve koltuk altları."

Yüzü zaten kızarmıştı, genellikle banyo suyunun sıcaklığından kaynaklanırdı, ama hafifçe kararmış olabileceğini düşündü.

"Bazen olabiliriz." Bakışlarını kaçırdı, alt dudağını büzdü. "Sorun değil. Devam edebilirsin.

Üzölmek istememiştim."

Küvetin kıvrımına yaslanarak dinlenmeye geri döndü ve Orpheus tereddütle parmaklarını yağa daldırdı.

Arzu hâlâ ona yapışmıştı ama eskisi kadar yoğun değildi. Sırtını yıkadı, daha az... samimi olan bir yerden başlayarak yanlarına ve sonra karnına doğru ilerledi.

Adam göbeğini avuçladığında karnı aşağıya indi ama parmak uçları kasık tümseğinin sarı kıvrımlı tüylerini gıdıklarken bunu fark etmedi bile.

Çabalarına rağmen, içindeki arzu ateşi bir kez daha ısınarak bir cehenneme dönüşüyordu.

Nabzı vücudunda hızla atarken, neredeyse ihtiyacı olduğunu unutarak daha fazla yağa uzandı. Uyluklarının tepe noktasında, vücudunun yarığına daldırdığı parmakları, içindeki insanlık dışı kısımları karıştırdı. Dudakları parmaklarını okşarken, merak ettiği sert bir yumru, yarıktan geçerken etine baskı yaptı.

Her iki elinin tırnaklarını kalçalarına batırdı, vücudu dokunuşun altında hareket etme dürtüsünü bastırmış gibi seğiriyordu.

Sonra diğer taraftan yanaklarının arasından çıktı. Her ikisini de yıkadı, her birine tek tek, minnettar bir yoğunlaş verdi.

Zor kısmı bitti, diye düşündü gerginlikle.

Parmakları onun bu kısmını keşfetmek, derinlere inmek için kaşınıyordu. Kontrolünü neredeyse kaybetmişti, ihtiyacı çok fazlaydı. Yumuşak ve kaygandı ve o kadar çok farklı dokusu vardı ki hepsini keşfetmek istiyordu.

Ama kızın bunu istemediğini biliyordu ve mecbur olduğu için onu temizliyordu. Orpheus onun dokunuşundan hoşlanmasını, ondan hoşlanmasını, onu istemesini istiyordu. Ama bunu yapacağından şüpheliydi ve onun hakkında böyle hissettiğini bilse dehşete düşeceğinden emindi.

Onun güzel olduğunu düşünüyordu ve onunla ne kadar rahat olursa, bunu görmesine o kadar izin veriyordu. Onun karanlığıyla tam bir tezat oluşturuyordu, her şey aydınlıktı.

Şimdi bacaklarından aşağıya doğru ilerlerken, şüphenin onu doldurmasına izin vermek için arzusu bir kez daha hafifledi. *Ondan hoşlanmaya başlıyorum*. Umuda izin vermesini çok kolaylaştırıyordu.

Bu acıya katlanmak istemiyordu ama kadının hareketleri, sözleri, hatta eldivenlerini çıkarmasını ve onu doğrudan hissetme zevkini tatmasını istemesi bile görmezden gelinecek gibi değildi.

Onu istiyorum. Kalmasını, yoldaşı olmasını, onu rahatlatmasını.

Sunduklarının çoğunu sevmişti ama hiçbirini onu sevdiği kadar sevmemişti. Onu köyden aldığı andan bugüne kadar bir haftadır onunla birlikteydi ve ona diğerlerinden daha yakındı.

İkinci ayağını yıkarken gözlerinin yavaşça maviye dönmesine neden olan duygu özlemli. Pençesini ayağının altına çekti çünkü onun gülüşünün tatlı şarkısını duymak istiyordu.

O yapmadı.

Hızla başını kaldırdığında, göğsü hızla inip kalkan kızın gözlerinin kendisine yapışmış olduğunu gördü.

Gülmedi.

"Bu genellikle seni gıdıklar," dedi sesini yükselterek şaşkınlıkla. Bir kez daha yaptı ama kaşlarının seğirdiğini gördü.

Eli ayak bileklerinin üzerinden kayd, onu gıdıklamak için kınından çıkardığı pençeleri bacağını indirirken baldırının etini sıyırdı. İki eliyle ağzını kapatmadan önce ondan boğuk bir ses geldi.

Başını hızla yana eğdi ve ondan gelen kemik takırtılarını duydu. Çıkardığı ses onu telaşlandırmıştı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye ellerinin arkasından ciyakladı. "Burada her şey şeftali ve krema gibi."

Başını salladı. *Anlamıyorum.* Sonra ayağa kalktı, onu tepeden tırnağa kendi elleriyle yıkamasını gerektiren büyüğü tamamlamıştı.

"İşim bitti." Kurulanması için hazırladığı katlanmış beze el salladı. "Ben artık gidiyorum."

Adam küvetin etrafından dolaşıp giderken başıyla onaylamakla yetindi. Banyo odasından her zamanki gibi hızlıca çıkmadı, orada daha önce hiç olmadığı kadar uzun süre kaldı.

Kemikli bir kafa karanlığın içinde süzüldü. Kemikli kafası karanlığın içinde yüzüyordu. Bir Impala antilobunun boynuzlarına sahip bir kurdun kafatası.

Reia suyun altında yüzüyormuş gibi hissediyordu, ama nefes alabiliyordu ve soğuk hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu, hiçliği yutuyormuş gibi.

Parlayan küreleri parlak bir mavi renkte parlıyor, etraflarını saran boşluğun korkunçluğunu ona ışık ve rahatlık vererek uzaklaştırıyordu. Onlara perçinlenmişti, başka tarafa bakamıyordu.

Etrafında süzülüymüş gibi görüldüğünde bile dikkati ona çekildi ve bakışlarını onun üzerinde tutmak için başı döndü. Nerede olduğunu ya da neler olduğunu bilmiyordu.

Bir rüya mı? diye düşündü. Kabus değil, bunun için fazla güvenli hissetti.

Keskin bir pençenin omurgasından aşağı inen darbesi onu ürpertirken nefesini tutmasına neden oldu. Kendisine dokunan elleri aramaya çalıştı ama o daha onları göremeden karanlığın içinde kayboldular.

Orpheus'un yüzen kafatasını bir kez daha buldu.

Sanki onun etrafında dans ediyor, o süzülürken vücudunun etrafında uçuyormuş gibi görünüyordu. Adam her yaklaştığında kalbi hızla çarpıyor, sonra tekrar geri çekiliyordu.

İki çift pençe ensesinden saçlarına doğru okşadı ve uçları kafa derisini lezzetli bir şekilde sıyrırken saçlarını topladı. Soluk soluğa bir inilti koptu ondan.

Bu iyi hissettiriyor.

Meme uçları tomurcuklanırken, hassas etinde ve vücudunda tüyleri diken diken eden bir sel patlak verdi, ta ki karnının içinde sıcaklık olarak birikene kadar.

Eller bir kez daha ortadan kayboldu, gitmeden önce sadece bir anlığına görmesine izin verdiler.

Bir sonraki gizli, beklenmedik dokunuş için içinde beklenti ve heyecan gümbürdemeye başladı. Nefes alış verişi kısıydı, yanakları ve vücudu sıcaktı. Kalbi o kadar yüksek ve hızlı atıyordu ki boşlukta yankılanıyordu.

Korkmuyordu, hatta hiç korkmuyordu. Adam karanlıkta onunla bu saklambaç oyununu oynarken Reia tahrik olmuştu, hem de çok tahrik olmuştu.

Bu elleri bir sonraki hissedişinde, baldırlarının hemen altındaki sinir demetlerinin üzerindeydi. Bu daha önce de deneyimlediği tanıdık bir dokunuştı ve elektrik çarpması dizlerini bükerek ağrıyan çekirdeğine kadar ulaştı.

Islanmıştı, o kadar ıslanmıştı ki, uyarılmışlığının damlalarının parıldayan damlalar halinde etrafında süzülmeye başladığını düşündü.

Onun derin oflamalarını duyabiliyordu. Huysuz ve alçak. Sonra o uzun ve alçak homurtusu

vardı.

Ara sıra burnunu ona dayayarak tenini kokladığında olduğu gibi.

Şimdi bunu hissettiğinde ayak parmakları kıvrıldı, sıcak nefesi boğazını kavramak istercesine arkadan dolanırken yumuşak bir çığlık attı.

Sonra o ellerin yanlarına doğru kaydığını hissetti, pençeler neredeyse dilimlenmiş gibi hissettirecek şekilde içeri girmişti ki göğüslerinin etrafını saran sıcaklığı hissetti. Aşağıya baktığında koyu gri derisinin arasından beyaz eklem kemiklerinin çıktığını gördü.

Kolları göremiyordu, eller tek başınaydı ve hiçbir şeyle bağlantısı yoktu. Bunun, adamın geri kalanının neye benzediğini bilmediği için olabileceğini düşündü. Giysilerinin altında ne yattığını hayal bile edemiyordu.

Biri kaldı, ileri geri hareket ederken meme ucunu tekrar tekrar fiskeledi, zihnini ihtiyaç ve istekle köreltti. Diğeri karnını avuçlamaya başladı ve karnı tepki olarak sıkıştı, klitorisinin sert tepesi sabırsız bir bekleyişle zonkluyordu. Aşağıya bakıp izlemeye koyulduğunda görüşü sersemlemişti, tıpkı adamın kemikli kafasının hareketsiz olduğunu ve onu izlediğini fark ettiği gibi.

Ellerinin ona dokunuşunu izlemek istiyordu.

Boynunu önden okşayan sıcak bir nefes bir kez daha haykırmasına neden oldu ama bu sefer daha yüksek sesle. Kirpiklerinin arasından yukarı baktığında adamın bunu yapmak için yaklaşmadığını görünce kaşlarını çatı.

Adamın eli onu avuçlamadan hemen önce daha fazla uyarılma damlası süzüldü. Sert, nasırlı bir ısı klitorisine baskı yaparak onu rahatlattı. Reia'nın bu dokunuşa ihtiyacı vardı, bunu o kadar çok istiyordu ki muhtaç ve çaresiz hareketlerle elin içine doğru dalgalandı.

Pençeli parmak bir fiske vurdu ve klitorisinden geçerek doğrudan amına girdi. Kasıldı, daha fazla sıvı üretti ve Reia ürperdi. Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum. Bir parmak kıvrımlarını okşadığında neredeyse rahatlatarak iç geçirerek elin içine daldı.

Bir nefes daha göğsüne çarptı, tıpkı önceki kadar sıcaktı ama ağrıyan ve hassas duyularına fazla gerçekçi geldi. Çok iyi hissettirdi.

Bu rüyanın bir parçası değil, diye düşündü.

Farkına vardığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Reia kendini yatağında sırtüstü yatarken buldu, Orpheus da karanlıkta onun üzerindeydi.

Orpheus'un kürelerinden başka ışık yoktu ama onlar da ikisinin arasını zar zor görebileceği kadar aydınlatıyordu.

Elleri ve dizleri üzerindeydi, başının etrafını kokladığını duyduğunda onu hapsediyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı, gecenin bir yarısı odasına hiç gelmemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kırık ve hışırtilıydı ama bunun sersemliğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ellerini onun göğsüne bastırmak için kaldırdı. Nefis sıcaklık ve sertlik neredeyse inlemesine neden oluyordu, vücudu ağrıyordu ve rüyasından dolayı kafası karışmıştı.

Onun ıslak rüyası... onun hakkında.

"Senden gelen tuhaf bir koku var," diye açıkladı, derin ve sert sesi az önce kendi zihninde yaşadıklarından sonra onu sarhoş hissettirdi. Göz kapakları titrerken içinden bir nefes geldi. "Senden hiç böyle bir koku almamıştım."

Tanrım, tahrik olduğumun kokusunu alabiliyor. Onun altında kıpırdandı, klitorisindeki, göbeğindeki şiddetli basınçtan dolayı kalçalarını birbirine sürttü.

"Ne oldu?"

Kolunu koklamak için başını kaldırdı, sanki kaynak oradan geliyormuş gibi, sonra oflayıp başını salladı. Burnu göğsüne, kalbinin hemen üzerine indi.

Adamın nefesini sertleşmiş meme uçlarından birinin üzerinde hissettiğinde sırtı neredeyse

yataktan fırlayacaktı

elbisesinin ince kumaşının arasından görünüyordu. Gerilmişlerdi, ilgi için kaşınıyorlardı ve nefeslerinden gelen çok küçük bir miktar bile onları okşadı.

İçinden gelen boğuk sesi gizlemek için bir eliyle ağzını kapattı. Gözleri şaşkınlık ve sıkıntıyla eğildi. O kadar iyi hissettiriyordu ki, onun kendisini koklamayı bırakmasını istemiyordu.

Çok azdım. Onun daha fazla koklamasını, her yerini koklamasını ve kaynağın nereden geldiğini keşfetmesini *istiyordu*. Bu çılgınca bir düşünceydi.

Aminin yarığı boyunca kayganlık hissettiği için kıvrımlarının dudakları arasında ne kadar ıslak hissettiğinden güçlü olması gerektiğini biliyordu. Uyluklarını birbirine sürtmek aslında klitorisini yan yana hareket ettirdi ve kendini inlemekten ve tekrar yapmaktan alıkoymak zorunda kaldı.

Banyodaki dokunuşu içinde bir şeyleri harekete geçirmişti ve şimdi bedeni tıpkı o zaman olduğu gibi serbest kalmak için *yalvarıyordu*. *Ama bu* daha kötüydü, rüyası sadece arzularının tadıydı. Bu gerçek değildi, bu gerçektir ve başını eğmeye başladığında bile onu durduracak iradeyi kendinde bulamadı.

Mantık duygusu felç olmuştu.

Adamın devasa bedeninin onu yatağa hapsetmesi korkunç bir kâbus olmalıydı. Boynuzları onun bir İblis, bir şeytan, olması gereken canavar olduğunu düşünmesine neden olmalıydı ama aklı, şehvet dalgası altında çırpınırken tutunacak mükemmel şeyler olduklarını biliyordu. Saf beyaz kemikli yüzü rahatsız edici olmalıydı, ama gözlerinin parıltısı onu yatıştırdı ve ağzının içinde, bir zamanlar Peçe'nin üstündeki yüzeyin karlı ormanında göğsünün üzerinde kayarken harika hissettiren uzun ve ıslak bir dil olduğunu biliyordu.

Ondan ısı yayıldı ve kaynağını keşfetmek için kürkleri aşağı çekerken kıvrılan dalgalar gibi hissetti.

Reia, burnu kasık tümseğine değdiğinde leğen kemiğinin hemen üstünden kanalı boyunca bir spazm dalgalandığında ciyakladı. Bir eliyle kalçasını kavradı ve yana çekti, kafası anlamaya çalışıyormuş gibi dönüyordu. Bacakları ayrıldıktan sonra doğrudan klitorisine bastırdı ve elleri onu durdurmak için aşağı fırladı.

Ondan hafif bir hırıltı geldiğinde havada durdular. Göz açıp kapayınca kadar gözbebekleri koyu bir mora dönüştü ve kadının nefesi kesildi.

"Tahrik olmuşsun," diye homurdandı, başını kaldırıp ona baktı.

Sesinin karanlık derinliğine tepki olarak amı sıkıştı ve o kadar çok sıvı biriktiğini hissetti ki damladı ve sızdı. Vücudu gerilirken ve titrerken kaçmakla tehdit eden iniltiyi durdurmak için alt dudağını ısırды. Üzerinde dans eden dalgalanmalar hafiflediğinde şok içinde ağzını bir kez daha kapattı.

Siktir, bana bunu söylediği için neredeyse boşalıyordum.

Vücudu aşırı hassaslaşmıştı. Nefesi, sesi, dumanlı maun ve çam kokusunun onu boğması delirmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Uzuvarları titriyordu. Aklını kaçırmıştı ama o anda vücudu zonklayıp ağrırken Reia'nın umurunda bile değildi.

"Nefis kokuyor," dedi yuvarlanarak, hırıltılı bir ses tonuyla, pençe uçlu eli hafifçe büktüğü dizinin iç baldırında gezinirken. *"Tatmak istiyorum."*

Adamın başı eğildiğinde ve eli elbisesinin eteğini beline dolamak için yukarı sardığında kalbi göğsünde tekledi. İç çamaşırı olarak kullandığı bağlı kumaş şeridini bile dikkatli pençeleriyle indirdi.

Onu durdurmadı, denemek için tek bir dürtü bile hissetmedi.

Adamın ne yaptığını gerçekten anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama nefesleri o kadar sık ve kısaydı ki, burnunu klitorisinden yarık girişine kadar tüm amına bastırıp içine çektiğinde *nefesleri*

kesildi.

Sonra bir baskı hissetti.

"Hm?" Bu düşünceli bir sestir, çünkü onun küçük bir şeyi dillediğini hissetti ve

İnce.

Bekle... bu benim mi- Dili sertçe itti ve bir şeyi kırdı, kanalına hafif bir acı gönderdi.

"Eep!" Reia ciyakladı.

Kendi salvia'sından ve orgazmının kalıcı ıslaklığından kayganlaşan dili, rahim ağzına çarptığını ve ona karşı parçalandığını hissedene kadar içeri doğru itmesine izin verdiğinde bacakları kalktı. Çeneleri, üstteki kasık tümseğinin üzerinden kayarken ayrıldı, en uzun köpek dişlerinden biri, kıvrımlarının yarığının üzerindeki saç kıvrımlarından geçmeden önce hassas klitorisini sıyırdı.

Acı onu seyreltmeye çalışsa da baskı olağanüstü hissettiriyordu. Kollarından ve bacaklarından aşağıya doğru tüyleri diken diken olurken gerçekten nasıl hissettiğinden emin olamayarak kıpırdandı. Adamın dili biraz geri çekildi ve ileri doğru itilmeden önce kızın içinde çelişkili acı ve zevk kıvılcımları gönderdi.

Adam aniden donup kalmadan önce kızdan bir inilti koptu. Gözleri kıpkırmızı parladı.

Adamdan öncekinden farklı, vahşi bir hırıltı yükseldi. Adamın elinin yatağa süründüğünü bile duydu ve pençeleri batarken kalçasının etrafında sıkılaştığını hissetti.

Kahretsin, tamamen öldüm!

Kan. Kokusunu alabiliyordu, *tadını* alabiliyordu ve bu, içinde dipsiz bir açlığın ürpermesine neden oldu.

Kasıklarındaki arzunun zonklayan, acı veren, delici pençesi, ki bunu tüm gücü ve kuvvetiyle özgürce hissetmek olağanüstü bir şeydi, yerini karanlık bir şeye bıraktı. Ellerin görünmez kavrayışı kafatasını kazıyor ve beynini sıkıyor, açlığını dindirmesi, et arzusunu tatmin etmesi için onu çağırıyordu.

Dilini geri çekti ve kanın tadını tamamen içine çekebilmek için ağzına götürdü. Çenesini daha da açtığında bir hırıltı koptu. Karnının üzerinde durmak için öne doğru eğildi ve keskin dişlerini esnek etine batırmak niyetiyle elleriyle onu kalçalarına sabitledi. Yemek için.

Bu pozisyon vücudunu zorluyor, pantolonunu kasıklarına bastırıyor ve tüm vücuduna, insan, insan olmayan, eklemlerini ve kemiklerini karıştıran bir heyecan gönderiyordu. Arzu, aç sisini bir kez daha, onu düşündürecek kadar uzun süre deldi.

Gözbebeklerinde beyaz bir ışık parladı ve tüm renkleri tamamen yok etti. Korku Orpheus'un içini parçaladı. Dizlerinin üzerinde doğruldu, hırıltısı kısa kesildi ve ellerini burnunun etrafına sararken onu serbest bıraktı.

Artık düşünebilecek kadar kontrolü elinde tutabildiğine göre, tekrar bir çılgınlığa kapılmamak için kan kokusunu kendi avuçlarıyla saklıyordu.

Reia ondan hızla uzaklaştı, gözbebeklerinin kırmızıya dönmesinin tehlikelerini anladığına şüphe yoktu.

Ancak şimdi beyazdılar ve açlığının geçtiğini gösteriyorlardı. *Şimdilik.*

"Canımı yaktım," diye homurdandı, ona zarar verdiği için kanadığını biliyordu.

Kan kokusu hafifti, sadece birkaç damlaydı ama doğrudan diline değmiş ve içinden şarkı söylemişti.

Hâlâ onun arzusunun kokusunu alabiliyordu, burnunun her yerindeydi, orgazmının ve uyarılmasının kalıcı tadı da dilinde aynı derecede yaygındı. Vücudu onun etinden çok buna açlık duyuyordu ama korkusu azalmadı.

"Hayır, sorun değil," diye cevap verdi küçük bir sesle.

Ellerini göğsünde kavuşturdu ve dizlerini de sanki ondan uzaklaşıyormuş gibi kavuşturdu. Korku kokmuyordu, bu da onu rahatlatmıştı ve nefesleri eskisi kadar kısa ve sığdı.

"Ama kanaman var." Ciğerlerinin derinliklerinde bir sızlanma ısıldı. "Seni incitmek istememiştim."

Çok mu serttim? Orpheus çok heyecanlanmıştı, onun tadında, kokusunda, dilinin etrafındaki hissinde kaybolmuştu. *İçerisi çok yumuşaktı.*

Düzgün düşünemediğini, balının lezzetli tadını yutarken onun narin ve kırılgan bedenine yeterince dikkat etmediğini biliyordu. Yavaş yavaş tadını çıkarmaya çalışıyordu ama bir hata yapmış olması gerektiğini biliyordu.

"Sanırım kızlık zarımı bozdun."

"Neyin?" diye sordu, başını eğerek kadının leğen kemiğine doğru baktı. "Seni *kırdım* mı?"

İnsanlar çağlar boyunca zayıfladı mı? İçini bir korku kapladı. Eğer onu kırdıysa, çılgılık atıp ağlaması gerekmez miydi?

"Ne? Hayır!" diye paniklemiş bir ses tonuyla güldü, gözleri irileşmiş ve donuklaşmıştı. "Kızlık zarımı bozdun, bana hiç bir erkek tarafından dokunulmadığını kanıtlayan şey gibi."

"Ben... Ben anlamıyorum."

Tek duyduğu onu kırdığıydı ve kanının tadından onu incittiğini biliyordu. "Sen... uh."

Yanakları parlak bir kırmızıya büründü. "Bekaretimi dilinle aldın."

"Bekaretin mi?" Şimdi anlamıştı. Erkek ya da kadın tarafından yapılan ya da alınan ilk penetrasyon. "Bu gerçekleştiğinde insanların kanaması olur mu?"

"Sadece kadınlar! Kızlık zarı denen bir deri parçamız var ve bu parça kırık." Sonra bakışlarını kaçırmadan homurdandı, "Bunu açıklamak zorunda olduğuma inanamıyorum. Bunu bildiğini sanıyordum."

Göğsünde bir öfke parlaması yükselirken neredeyse hırlıyordu. "Neden bir insan hakkında böyle bir şey bileyim ki?"

"Çünkü tüm sunularının saf olmasını istedin!" diye bağırdı ellerini sıkı yumruklar halinde kısırmıştı. Yanakları daha önce hiç görmediği kadar kızarmıştı.

Bana bağırdı. Bağırdığına inanamadı. İnsanlar ona kızgınlıklarını nadiren gösterirlerdi.

"Hastalıktan."

"Bekle, ne?" dedi hızla, sesi soluk soluğaydı.

Bakışları hızla ona yöneldi. Yumruklarındaki gerginlik, onda gördüğü ve kendisinininkini yansıtan öfke patlamasıyla birlikte azaldı.

"Saf hastalık, hastalık." Şaşkınlıkla başını eğdi. "İnsanların ölecek olanları bana aktarmasını istemedim."

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı, gözleri düşünce ve farkındalık içinde yatağın üzerinde geziniyordu. "Her zaman saf seksi kastettiğini, el değmemiş bakireleri gelin olarak istediğini düşünmüştük. Bunun seks için mi yoksa dokunulmuş bir insanın saflığını tadabildiğin için mi olduğunu bilmiyorduk. Bunun senin gibi bir şey için neden önemli olduğunu anlamıyordum ama bu çok daha mantıklı."

Benim gibi bir şey. Bunu asla bilemeyecekti ama sözleri onu çok incitmişti. "O

zaman... o zaman incinmedin mi?"

Konuşmaları sırasında kadının uyarılmışlığı yumuşamıştı ama hâlâ kokusunu alabiliyordu.
Orpheus istedi ki

Daha fazla. Onun inlemelerinin sesini duyarak, onun ya da kendisinin tadını çıkarıyordu. Vücudu onun ilgisinden dolayı seğiriyor ve titriyordu.

Hepsi ondan geliyor, onun için, onun *yüzünden*.

"Biraz acıdı ama şimdi iyiyim. Acı uzun sürmedi."

Yanakları biraz daha kızardı, kar gibi teni sayesinde bunu görmek ve anlamak onun için çok kolaydı.

Orpheus onun yanağını şefkatli bir dokunuşla okşamak niyetiyle yatağın diğer tarafına uzandı. Kadın irkildi, omuzları içe doğru dönerek uzaklaştı.

Elini havadan çekti, tahrik olmasına neden olan şeyin geçtiğini ve artık arzuyla dolmadığını biliyordu. Çağlar geçip dünya etraflarında parçalanana kadar olduğu yerde kalmaktan mutlu olacak olsa da, devam etmek istemedi.

Ama bu bir kez olmuştu. Bunun tekrar olabileceği düşüncesiyle içinde özgürce umut yeşerdi. *Onun tadına baktım, boşalmasını sağladım.*

Bu anıyı hayatının sonuna kadar saklayacaktı.

Yataktan geriye doğru sürünürken görüşü her zamanki maviliğine geri döndü. "İyi uykular, benim *küçük geyiğim*."

Sonra kızın odasından çıktı, içinde bir şefkat ve sevinç kabarması hissetti.

Koşmalıyım, diye düşündü Reia, ormanın içinde hızla ilerlerken. Arkana bakma, sadece ilerlemeye devam et.

Gözyaşı damlası mücevherin, odaklanmasını ve sakinleşmesini sağlayan bir ritim gibi alnına vurduğunu hissetti. Efor kaslarını zorladığı için bacakları ve ciğerleri yanıyordu ama asla yavaşlamaya ya da dinlenmeye cesaret edemeyerek ilerlemeye devam etti.

Elini büyük bir kayanın pürüzlü yüzeyine koyarak zıplamak için bacaklarını üzerinden geçirdi ve sonra koşmaya devam etmek için itti. Ağaçlar ıslık çalarak yanından geçiyor, yapraklardan ve tozdan oluşan döküntü dolu rüzgâr etrafında uçuşurken görüşünün kenarlarında bulanıklaşıyordu.

Ne kadar süredir koştuğunu bilmiyordu. Bir saat, belki biraz daha fazla?

Beyaz bir pelerinle örtünmüş, elindeki hançeri sıkıca kavrayan Reia, Peçe'nin karanlığında ve kasvetinde koşuyordu. Tılsımın ve ona olan inancının onu güvende tutacağını umarak korku hissetmeyi reddetti.

Başarabilirim, sadece koşmaya devam et.

Orpheus'un lanet dilini içine soktuğu aradan sonra Reia panik içinde yatağına oturmuştu. Utanç ve mahcubiyet kanının adrenaline dolmasına neden olmuştu. Onun kendisine dokunmasına, yalamasına izin vermişti ve vücudu daha fazlası için *yalvarıyordu*. Adam gittiğinde bile vücudu onun geri döneceği ve başladıkları işi bitireceği umuduyla gümbürdüyordu.

Ve bu onu çok korkutmuştu.

Tam gün ağarırken, kürküne sıkıca sarılmış, stresten neredeyse hiperventilasyon geçirirken, onun gittiğini duymuştu.

Belki de onun uyuduğunu sanıyordu, ama söz verdiği gibi su almak için gitmiş olması gerektiğini biliyordu. Gitmesi uzun sürmeyecekti, belki bir ya da iki saat, ama Reia hareket etmeye başlamıştı.

Yeşil elbisesini giymiş, tılsımlı yüzüğünün yerinde olduğundan emin olmuş, bir hançer kapmış ve kapı açılana kadar kilidi kurcalamıştı. Muhtemelen kapıyı kilitlemenin onu içeride tutmaya yeteceğini düşünmüştü, ama Reia köydeki evinin içinde o kadar çok engellenmişti ki, kapıları nasıl kıracağını kendi kendine öğrenmişti.

Sonra kaçabilmek için Peçe'nin uçurum kenarına giden yol olduğunu düşündüğü yere doğru fırladı.

Yapılacak en akıllıca şey, avlanmak için ayrılana kadar beklemek olurdu, o zaman gerçekten saatlerce gitmiş olabilirdi.

Ama yaptıklarından sonra.

Reia kalamadı, kalmayı reddetti.

Beni esir alan kişiye aşık olan insanlardan biri olmayacağım. O yapamazdı.

Kelimenin ne olduğunu hatırlamıyordu - yeterince doğru düşünemiyordu. Ama Reia Stockholm Sendromu'nun geleceğinde olmasını istemiyordu.

Onun yüzünden geldiğime inanamıyorum.

Koşmaya devam ederken nefesleri ciğerlerini delip geçiyordu, banyosunun kokusunu gizlemesine ve kendisini avlayan İblislere rastlamamış olmasına şükrediyordu.

O bir Duskwalker! Bir Duskwalker'ın beni yalamasına izin verdim!

Ve onun bunu yapmasını istemişti. Utanç bir kez daha ruhuna bir yumruk gibi inmişti. *Ben bir sapığım. İnsanlar bana gülerdi.* Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursadığından değil, kötü alametlerin habercisiydi. Ama topukları yanıyormuş gibi hareket etmeye devam edebilmek için ayaklarına güç verecek her şeyi kullanıyordu.

Ayakkabısı olmadığı için soğukla doluydular. Diğer tekliflerin hiçbirinin ayakları onun için uygun boyutta değildi. Ayakları zarif değildi ama onu hızlı kıldığı kesindi.

Bir parçası dilini tekrar üzerinde gezdirmesi umuduyla geri dönmek istediğinde inledi. *Peki, tamam. Onun aptal dilini, parlayan gözlerini, kemikli yüzünü ve aptal kokusunu seviyorum. Hem neden bu kadar güzel kokuyor ki?* Şeytani bir kokuydu, onu kucağında günah işlemeye çağırıyordu.

Onun ne kadar tatlı ve düşünceli olduğunu sevmesine rağmen geri dönmeyi reddetti. *Beni incittiğini düşündü.* Ve tepkisi çok sevimliydi.

Yine de suçluluk duygusu ağır basıyordu. Kaçıyordu, kaçıyordu ve bunun onu inciteceğinden emindi. *Yalnız olması neden umurunda olsun ki? Birlikte olacağı başka birini bulabilir, gerçekten Peçe'de yaşamak isteyen birini.*

Kimse Peçe'de yaşamak istemiyordu.

Onunla biblo yapan ilk kişi olmam kimin umurunda? Koşmaya devam etti. *Bahçesinde oturmak isteyen ilk kişi ben olsam kimin umurunda? Kendisine dokunmasını isteyen ilk kişiysen kimin umurunda diye düşündüğünde ayaklarının yavaşlamasını engellemek zorunda kaldı.*

Ve bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü adam kızın neden kanadığını anlamamıştı. Bekâretini aldığı ilk insandı; Reia bunu ruhunun derinliklerine kadar biliyordu.

Gerçekten de onlara dokunmasını isteyen ilk kişi ben miyim? Gözleri onun için üzüntü içinde eğildi. *Ama o kadar da kötü biri değil. Nazik ve tatlı biri ve sadece beni mutlu etmek istedi. Onun da hepsi için aynı şeyi yapmaya çalıştığından emindi.*

Onun en az yüz yıldır, hatta belki de iki yıldır insan kaçırdığını biliyordu. Ondaki bu özelliği başka kimse görmemiş miydi?

Banyodaki dokunuşu özenle doluydu, evinde korunduklarından emin olmak istiyordu. Muska, tuz çemberi, dereotu bibloları. O, insanları kendisini beslemeleri için cezbetmeye çalışan bir canavar değildi.

Ben... Ondan hoşlandığım için mi kaçıyorum? Reia'nın bile çok ama çok aptalca bulduğu bu şeyi yapmasının nedeni bu muydu?

Düşüncelerini temizlemek için başını sallayarak daha hızlı koştu. *Ondan hoşlanmak istemiyorum. Dokunuşundan, sesinden heyecanlanmak istemiyorum. Ben... bunu istemiyorum.*

Peçe'nin içinde hapsolmuş, kendi çapında oldukça güzel olan kasvetli bir ormanla çevriliydi. Onu yiyecek canavarlarla doluydu.

Evinin sıcak ve rahat olması önemli değildi. Güneş ışığı alan güzel bir bahçesi vardı. İçinde o vardı.

Reia ayağı bir şeye takılınca homurdandı, tılsımının yerinden oynadığını ve saçlarından çekildiğini hissetti. Tılsım sekerek uzaklaştı ve ayağa kalkabilmek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Tekrar tökezledi, bu sefer hançerini kaybetti, sonra ayağının bir şeye dolandığını hissetti. O da

ayağını kurtarmak için döndü ve onu hapseden şeye daha fazla sarıldı.

Ayağının etrafını saran beyaz ve ince bir şey gördüğünde kaşları birbirine çarparak kırıştı. Ayağını çekti ve o da onu geri çekti.

Çıkarmak için öne doğru eğildiğinde, madde parmak uçlarına yapıştı ve eli de sıkıştı. Her neyse ona yapışan diğer elini bileğine dolayarak onu çekmeye çalıştı. Ama madde sabit kaldı ve onu hem eli hem de ayağıyla tuttu.

Bu da ne böyle? Çekiştirmeyi bıraktı ve ince, yapışkan maddeyi inceledi. Gözleri irileşti, içine öyle bir soğukluk çöktü ki iliklerine kadar üşüdü.

Hayır. Nonono. Tek ayağının üzerine kalkmaya çalıştı, vücudu kavisli ve eğikti, uzaklaşmak için tüm gücünü kullandı. *Bu bir örümcek ağı, örümcekten başka her şey olabilir!*

Reia'yı korkutan pek bir şey yoktu ama örümceklerde her zaman ürkütücü bir şeyler vardı. Küçük sevimli gözleri ve tüylü pençeleri olması umurunda değildi. Küçük olmaları, her şeyin içine girebilmeleri ve genellikle zehirli olmaları onu her zaman korkutmuştu.

Yere düştü ve yere tırmanmaya başladı, gözleri kendini kaldırmanın bir yolunu arıyordu, ancak etrafında daha fazla ağ olduğunu gördü. Geriye dönüp baktığında, ağlarla kaplı bu alanda sadece birkaç metre koştuğunu fark etti, ancak düşünceleri o kadar dikkatini dağıtmıştı ki fark etmemişti.

Sıkıştım! Ve şimdi vücudu garip bir şekilde bükülmüştü çünkü elini ona karşı koymak bile onu tuzağa düşürmüştü. Umutsuzca hançere ve tılsıma uzandı ama ikisi de ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Tam onları daha da yaklaştırmak için bir sopa ararken, *dal* değil ama bir *dalın kırılması* dikkatini çekti. Böylesine uğursuz bir sesi, gittikçe yaklaşan yaprakların gürültülü çıtırtıları izledi.

Gözleri beyaz sisin içinde sürünerek yaklaşan siyah bir şekle takılana kadar etrafına bakınırken kendini kurtarmak için umutsuzca çekiştirdi. Birden fazla cılız bacak hareket etti ve Reia'nın kalbi boğazına fırladı.

Örümcek. Bu büyük bir örümcek.

Ve ondan uzak durmak istiyordu.

Korku, Orpheus kadar devasa ve uzun boyuyla içinde bulunduğu boşluğa girdiğinde derisinin altına süzüldü.

Boşluklu, siyahımsı derisi ona bir İblis olduğunu söylüyordu. Şekli örümceğe o kadar benziyordu ama yine de o kadar farklıydı ki iticiydi.

Tarantulanın gibi yağlı bir arkaya bağlı, siyah ve kıllı, kavisli sekiz bacağı vardı. Üst kısmı insan şeklindeydi, ancak arkası dönüktü ve görebilmek için sırtını kavislendirmişti. İnsan dirsekleri neredeyse öne bakan sırtına değiyordu, omuzlar bükülmüştü, böylece onları kendi önünde kullanabiliyordu. Başı arkaya doğru kavisli ve baş aşağı duruyordu ve göğüsleri yukarı kalkık vücudu nedeniyle gökyüzünü gösteriyordu.

Alnında insan şeklinde, içinde beyaz olmayan üç çift kırmızı göz vardı; ağzında dudak yoktu ve açıkta kalan diş etleri çok sayıdaki dişini ortaya çıkarıyordu.

"Peki, burada neyim varmış?" diye kadınsı bir ses tonuyla tısladı ve çenesini açıp kapatarak bir çiğneme sesi çıkardı. "İnsana *benziyor* ama *insan kokmuyor*."

"Benden uzak dur!" Reia bağırdı.

Sürünerek yaklaştı, sekiz bacağının her biri farklı zamanlarda çalışıyordu. Sırıtıyordu, ama yüzü ters çevrilmiş bir kaş çatmaya benziyordu ve yaklaştıkça daha da groteskleşiyordu.

"Evet, kesinlikle insan." İnce vücudu, kaburga kemiklerinin etrafındaki deriyi daha da çukurlaştırdı.

güldüğünde hızlı nefesler aldı. "Bir insan Peçe'ye girdi ve benim bölgemde mi yakalandı?" O kadar yaklaştı ki, başının üstünden sarkan siyah saçları boynunu gıdıklarken, derin derin ona baktı. "Korkunun kokusunu alıyorum, lezzetli lokma."

Suratına yumruk atmaya çalıştı ama tam zamanında eğildi. Hırıltıya benzer bir sesle kıs kıs güldü ve boğuk sesi korkunç bir tiksinti dalgasına yol açtı.

"Oh, ne kadar eğlenceli olacaksın." Kıvrılmış kollarıyla aşağı uzanarak arka tarafındaki sivri uçlu topağtan bir ağ elde etti. "Seni ne kadar çabuk çığlık attırıp ağlatabileceğimi merak ediyorum."

Uzun süre beklemesi gerekmedi.

Reia'dan hemen bir çığlık koptu, onu sarmaya başladığında dokuma tarafından boğuldu. Çırpındı ama yapışkan olmayan dokuma güçlü olduğu için kısa sürdü ve onu hareketsiz kalmaya zorlamak için etrafına sıkıca sarıldı.

İnce bir kozaya sarıldıktan sonra, pençelerini kullanarak onu sıkıştığı yerden kurtardı. Onu yerden kaldırıp vücudunun altına aldı ve onunla birlikte uzaklaşmaya başladı.

Reia yerdeki tılsım ve hançere baktı, kalbi hızla çarpıyordu.

Bu sıradan bir İblis değildi. Bu zayıf biri değil, birçok insanı yemiş biriymi. Tılsımın onu korumak için bir şey yapıp yapmayacağını merak etti. Ama tılsım olmadan, onu yemesini engelleyecek hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Bir örümcek. Neden bir örümcek olmak zorundaydı ki? Bir İblis ve örümcekten daha korkunç bir kombinasyon düşünemiyordu ve şu anda onun pençesindeydi.

Örümcek onu ağlarla kaplı bölgenin derinliklerine götürdükten sonra hamak benzeri büyük bir örümcek yuvasının bulunduğu bir açıklığa geldi. Yuva yerden yüksekteydi ve örümcek onu yuvanın ortasına götürüp üzerine yatırdı.

Sonra ağaçlara tırmanmaya başladı, insan bedeni sarkana kadar yukarıdaki gölgeliklere doğru süründü ve doğru yolu yaptı.

"Diğerleri kadar korkmuyorsun." Vücudu zevkle titrerken gözlerini kapattı. Bacaklarındaki tüyler yükselip titreşerek Reia'ya ona sahip olduğu için ne kadar mest olduğunu gösterdi. "Ama üzerinde hâlâ nefis kokuyor, küçük lokma." Dili dudaksız yüzünü yalamak için yukarı çıktı. "Ancak ben senden farklı bir duygu istiyorum."

Reia'nın vücudu bağlarının sıkılığı yüzünden ağrıyordu. Elleri ayak bileğine yapışıp kalırken vücudu doğal olmayan bir şekilde büküldü.

Kollarını öne doğru uzatarak yüzünü kavrayacak şekilde eğildi. Ağzı dokumayla kapalı olduğu için onunla konuşamıyordu ama serbest burnu, bu kadar yakındayken ondan gelen keskin çürüme ve çürüyen beden kokusunun midesini bulandırmasına izin verdi.

Burnunu bir hamlede onun yanağına değdirdi.

"Benim için üzülmecek misin? Ekşi tadı seviyorum."

Reia gözlerini dik dik bakacak şekilde kısarak ona istediği hiçbir şeyi vermeyi reddetti. Ağzı hızla açılıp kapandı ve keskin bir çıt sesi çıkardı.

"Hayır mı?" Kıs kıs güldü. "Özlediğin kimse yok mu? *Görmek* istediğin kimse yok mu?" Yüzüne bir gölge düşmeden önce sesi büküldü ve yankılandı.

Reia'nın gözleri bir hayalet figürünün yüzü kendi yüzünün üzerine düştüğünde açıldı; tanıdık bir yüzdü bu. *Anne mi?*

Sarı saçlar kendi saçlarını örterken, mavi, tekil bir çift göz yalvarırcasına onunkilere bakıyordu. Görüntü, gerçek annesinin anılarına tıpatıp benzeyen mükemmel bir yaratımdı.

"Neden?" diye sordu, annesinin gözleri eğilirken sesi Reia'nın kulaklarına doldu. "Neden İblisleri

üzerimize getirdin?"

Kalbi göğsünde sıkıştı. Başını sallamaya, ona hayır demeye çalıştı. *Ona* hayır demek için.

"Hepsi senin suçun." Reia İblis'le ilgili başka hiçbir şey göremezken annesinin sesi ikna ediciydi. Ona o kadar yakındı ki diğer her şeyi engelliyordu. "Eğer sen olmasaydın, hâlâ hayatta olurduk."

Hayır! Hayır! Reia gözlerini sıkarak kapattı, gözlerinde yaşların biriktiğini hissediyordu. *Bu bir İblis. O benim annem değil.*

"Neden bana bakmıyorsun, Sweetpea?"

Sweetpea. Sadece ailesi ona öyle derdi. *Bu o değil. O olamaz.* Ama bu İblis bunu nasıl yaratabildi? Bu ismi kullanmayı nasıl bildi?

"Yaptığın şey yüzünden bana bakmaya dayanamıyor musun?" Reia kıpırdanmaya çalıştıysa da tuzaklarında yer bulamadı. "Bizi sen öldürdün, Reia."

Benim adım mı? Gözlerini açtığı anda annesinin yüzüyle karşılaştı; acı ve ıstırap doluydu. "Bizi yemelerine izin verdin. Ruhunun iradesiyle onları evimize getirdin. İblisleri kendine çekiyorsun kötü bir alamet gibi." *Bu benim hatam değil.* Onun suçu olamazdı. Haberci olmak gerçek değildi, doğru değildi. Bu sadece korkunun ona verdiği bir etiketti. "Bizi öldürdün!"

Gözleri dolmaya başlarken boğazından bir çığlık yükseldi ve burnundan duyuldu. "Küçük kardeşini öldürdün!"

Yüzü değişti, üç yaşından büyük olmayan küçük bir çocuk ortaya çıktı. Kahverengi saçları, yeşil gözleri ve çillerle kaplı yüzüyle, gözlerinden düşen küçük yaşlarla feryat ederken yüzü buruşmuştu.

"Acıyor, Wreia," diye hıçkırdı. "Neden beni korumadın?"

Bunu yapmak istememiştin! Ölmelerine izin vermek istememişti, hiçbir şey yapmak istememişti. Çığlıklarını duymuştu, ağlamalarını duymuştu, yırtılma, kan sıçraması, kan ve organ emme sesleri duyulana kadar savaştıklarını duymuştu.

"Babam beni her zaman korumanı söyledi. Ama... Ama sen beni yemelerine izin verdin."

Reia onun sesine çocukken yaptığı gibi kulaklarını tıkamak istedi. Acı göğsünü doldurdu ve suçluluk duygusu boğazını sıktı. Gözlerinden yaşlar süzülüp şakaklarından aşağı inerek saçlarına karışırken bir hıçkırık duydu.

"Onu koruman gerekiyordu!" diye kükredi babası, yüzü öfke ve kızgınlıkla kızarmıştı. Kısa, açık kahverengi sakalı kızın burnunu gıdıklıyordu. "Onun yerine bize ölüm getirdin! Annene, kardeşine, bana. Senin yüzünden öldük."

Özür dilerim! Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim!

"Bize yardım edin!" diye bağırdı annesi, yüzü içeri girerken. "Wreia!" Caleb ağladı.

"Keşke hiç doğmasaydın!" diye bağırdı babası.

"Acıyor!"

Yüzleri ve sesleri tekrar tekrar içeri giriyor, ıstırabının ve o geceye dair anılarının derinliklerine ulaşıyordu. Korkmadığı bir geceydi ama o zamandan beri onları kaybettiğini hissediyordu.

"Neden bizi sevmedin?" diye sordu annesi gözyaşlarıyla dolu bir sesle.

Ama ben yaptım! Çırpınışları arttı. *Onları çok sevdim. Hepsi benim suçum. Benim yüzümden öldüler. Onları ben öldürdüm.*

Ve Reia hayatının geri kalanında bunun bedelini ödedi. Dışlanmış biri olarak. Bir utanç. Korkulması gereken bir şey. Tek başına. Çok yalnız.

Ağlarken gözlerini kapattı; korku, ezici keder, kayıp ve acıya yenik düşmüştü. *Hepsini çok özlüyorum.*

İlkbaharda bahçelerinde çiçeklerin büyüdüğü o sevimli bebek kardeşiyle bir daha asla dışarıda oynayamayacak ya da onun sevimli bir çocuktan yakışıklı bir adama dönüşmesini izleyemeyecekti. Evleri tehlikeli bir ormanın içinde gözlerden uzaktı ama ailesi nesiller boyunca orada güvende ve zarar görmeden yaşamıştı.

Reia gelene kadar.

Onları ben öldürdüm!

Bir çene yüzüne yayılıp duyularını iğrenç bir nefesle doldururken, dişlerinin keskinliğinin derisini sıyırdığını hissetti ama gözlerini açamadı ya da ağlamayı durduramadı.

Ailemi istiyorum. Kardeşimi tekrar kucağıma almak istiyorum.

Annesinin yemeklerini ve kucaklaşmalarını, babasının fantezi ve umut dolu masallarını özlemişti. Ailesinin şöminenin etrafında paylaştığı kahkahaları. Her şeyi özlemişti.

Neden bu benim başıma geldi?!

Birden fazla dalın kırılmasıyla çıkan çatırtı kulaklarını doldurmadan önce pis koku aniden kayboldu. Ses gözlerini açmaya zorladı ve yaşlı gözlerle dev örümceğe saldıran beyaz yüzlü ve boynuzlu siyah bir figür gördü.

Ama Reia kaybına ağlamayı bırakamıyor ve Orpheus'un onu bulmasıyla rahatladığından, hatta endişelendiğinden bile şüphe ediyordu.

Orpheus, çeneleri Reia'nın kafasının etrafında genişleyen örümcek İblis'i gördüğünde kükreyerek bağırdı. Saldırdı, görüşü kıpkırmızı olmuştu.

Omzunu kullanarak tüm vücudunu Reia'nın etli arka bölümüne doğru iten Orpheus, ikisinin de yuvanın diğer tarafına yuvarlanmasına neden oldu. Orpheus kendini Reia'nın diğer tarafında bulurken, Reia çılgınlık atarak vücudunu bir ağacın kalın gövdesine çarptı.

İpek hamak yapışkan değildi ve Orpheus'un elleri ve arka patileri üzerinde özgürce gezinmesine izin veriyordu. Ayrıca ikisinin de ağırlığını zıplatarak taşıyabilecek kadar güçlüydü.

Daha hayvansı bir formdaydı, bacakları kurt şeklindeydi ve uzun kürkü üst gövdesini kaplarken, geri kalanı daha geyik benzeri bir kürkle ve bir kuyrukla kaplıydı. Kemikler vücudundan keskin açılarla çıkarken, balık yelkeni yüzgeçleri sırtından, dirseklerinden ve baldırlarının arkasından uzun kemerler halinde sarkıyordu.

Başı hep aynı kaldı, hiç değişmedi.

Ağlayan insana döndü, daha önce hiç görmediği gözyaşlarını görmek için başı döndü.

Onu saran kozayı kesmek için pençelerini kaldırdığı sırada, boğazına ve boynuzlarına bir ip dolandı ve onu geriye doğru çekti.

"Bu benim akşam yemeğim Mavka," diye tısladı örümcek İblis, pençelerini kullanarak kendini kurtarmayı başarana kadar Orpheus'u geriye doğru sürükledi.

Dört ayak üzerinde sürünürken ona döndü. Reia'yı kurtarmak istiyordu, ama anlıyordu ki

önce İblis'le savaşmak zorundaydı.

"Benim," diye hırladı Orpheus cevap olarak, çeneleri uyarı ve tehdit amacıyla dişlerinin uzunluğunu ve keskinliğini göstermek için açıldı.

Reia'yı kaybetmeye bu kadar yaklaşmış olması insanın içini burkuyordu.

Ona su getirdikten sonra evine döndüğünde, daha önce onunla ilgili anılarıyla mutlu olmuşken, onun gittiğini öğrendiğinde kalbine bir acı saplanmıştı.

Acı ve öfke, o görünmez sıkıcı ellerin beynini kafatasının içinde o kadar sıkı kavramasına neden olmuştu ki, evinin tam ortasında anında daha tedirgin haline dönüşmüştü.

Kendini kapıdan zorlukla içeri atabilmiş, dışarı fırladığında kapının baskı altında inleyip gıcırdadığını duymuştu. Onun kokusunu takip ederken, bir avın sonunda açlığının giderileceği hissi uzun adımlarını hızlandırdı.

Onu koruma isteği, kovalamacanın heyecanına ve et ve kan tüketme arzusuna yenik düştü. Eğer onu yakalayan Orpheus olsaydı, onu kaçarken bulsaydı, pençeleri ve dişleriyle dolu mücadelesinden sonra yaşayacağından şüpheliydi.

Ama sadece aldığı muska ve hançeri bulduğunda onun mürver ve gül kokusu yerden kaybolmuştu.

Avının bir başkası tarafından ele geçirilmiş olmasına duyduğu öfke beyninin yumuşak etini delerken, Reia'nın gitmiş olmasından duyduğu korku da boğazını sıkıyordu.

Aklı yerinde değildi. Düşünceleri, tüketme arzusu ile koruma isteğinin geri dönen baskısı arasında karmakarışık ve her iki taraftan da onu çekiştiriyorlardı.

Orpheus içindeki kaosu içinde kaybolmuştu.

Onunla ilgili, başka bir tekliften asla elde edemeyeceği tatlı anıları, içindeki açlığın kazanmasına izin vermeyen tek dikişti. Eğer o da diğerleri gibi olsaydı, onu kozasından kurtarmaya çalışmazdı. Örümcek İblis daha kırbacını boğazına geçirmeye fırsat bulamadan onu ısırırdı.

Orpheus açlıktan ölürken o da cesedin kalan parçaları için savaşmaya çalışıyor, bir yandan da yemek için mücadele ediyordu.

Ama gülümsemesinin, ona bakan gözlerinin ve yatağının üzerinde asılı duran biblosunun geçici anıları, kafatasının içindeki kavrayıcı ellerle savaştı. Onun teninin tadı, onun uyarılmışlığı, ağzının bu aromaya kan kadar salya akıtmasına neden oldu. Ve onun adını söyleyen güzel sesi, kahkahaları ve boşalırken çıkardığı zevk iniltileri, kaslarındaki gerginliği hafifletti.

Açlık duyuyordu ama onu bir başkası tarafından yenmek üzereyken bulduğunda koruma isteği daha da arttı.

"İnsan benim bölgemdeydi," diye tısladı, dudaksız yüzü öfkeyle buruşurken ağzı kendi dişlerini ortaya çıkarmak için açıldı. "Ben senin evinden uzak dururum Mavka."

Orpheus Reia'nın üzerinde durmak için geri geri giderken İblis de yukarıdan sarkabilmek için ağacın kenarından geriye doğru yürümeye başladı. Bu, geriye doğru uzanan vücudunun dik görünmesini sağladı ve siyah saçları başının üstünden değil omuzlarının üzerinden döküldü.

"Dokunma!" diye kükredi.

"Ah?" Üç çift kırmızı gözü genişledi ve ardından hırıltılı bir şekilde kıs kıs gülmeye başladı. "Bu senin küçük oyuncaklarından biri mi?" Yukarıdaki ağla kaplı gölgelikte sürünerek ilerledi ve adam zıplamadıkça onun ulaşamayacağı bir yerde durdu. Aşağı indiğinde Reia'nın üstüne düşebileceği gerçeği olmasaydı atlardı. "Ne kadar acınası. Bunu yemen ne kadar sürecek?"

Hafif bir inilti ciğerlerinin dibini titretirken kalbinin etrafında acı dönüyordu.

"Hayır," diye bağırdı.

Reia'nın sonunun diğerleri gibi olmasını istemiyordu.

"Ne kadar istemediğini görebiliyorum," diye kıs kıs güldü, adam yüzünü ona dönmek zorunda kalana kadar onun üzerinde hareket etti. "Senden kaçtı. Senden *nefret ediyor*."

Orpheus cevap olarak homurdandı, öfkesi kabarmıştı ama bu öfke hüznle karıştı. Kadın haklıydı. Reia da diğerleri gibi Orpheus'tan kaçmıştı.

Bunu daha önce de hissetmişti, hüznün bu soğuk tadını. Orpheus'un bir insandan hoşlanmaya başlaması ama sonra ondan öğrendiği için onu terk etmesi. *Reia da aynı mı? Her şey uzun zaman önce olduğu gibi mi sona erecekti?*

"Seni terk etti Mavka." Başını eğip Reia'nın yüzüne doğru baktı. "Anılarını görüyorum. Her zaman seni terk etmeyi planlıyordu." İblis sırttan yüzünü tekrar Orpheus'a çevirdi, kırmızı gözleri kötü bir mizahla eğiliyordu. "Onu elinde tutamayacaksın."

O hüzn girdabı kontrolü ele geçirdi ve kalbinde uzun yıllardır taşıdığı sürekli bir ağrı gibi umutsuzlukla doldu. Görüşü öyle koyu bir maviye dönüştü ki, sanki yüzüne bir perde çekilmiş gibi her şey daha karanlık ve daha yalnız göründü.

"Sonu *onun* gibi olacak."

Gözlerini Reia'ya çevirdiğinde onun yeşil gözlerinin hâlâ yaşlarla dolu olduğunu ama kendisine bakarken genişlediğini gördü. Orpheus pençelerini batırmak için başının tepesine doğru uzanırken ürperdi. Kafatası zihninin baskısı altında çatlıyormuş gibi hissediyordu; İblis onun en derin belirsizliklerine, şüphelerine ve korkularına ulaşıyordu.

Beni asla istemeyecek.

Orpheus neden her zaman trajediyle sonuçlanan bir eş, hatta bir gelin bulmaya çalışıyordu? İnsanlar, *bu insan*, ona asla düşkün olmayacaktı. Ne yaparsa yapsın, ne denerse denesin, onları öyle ya da böyle kaybedecekti.

"Suçluluğunu hissediyorum." İblis'in sesi yumuşadı. Neredeyse rahatlatıcı, şefkatli bir ima vardı, istediğini elde etmek için zalim bir manipülasyondan başka bir şey olmamasına rağmen Orpheus'u önemsiyor gibiydi. Bunu biliyordu ama ilk kez bir şey ona karşı bu kadar nazik konuştuğu için bunu görmezden gelmek zordu. "Onları yemek istemiyorsun. Onlara zarar vermek istemiyorsun ama kanlarını dökmekten de kendini alıkoyamıyorsun."

Yüzler İblis'in üzerinde titreşmeye başladı ve ona son yüz seksen yıl içinde kaybettiği her bir insanı gösterdi, her birinin arasında bir tane daha süzülüyordu. Diğerleri tekrar etmediğinde tekrar eden bu tek yüz, onun kayıp ve acı içinde boğulduğunu hissetmesini sağlıyordu.

Gittiler. Hepsi gitti. Hepsi kayboldu... onun yüzünden. Onun eylemleri yüzünden öldüler, çünkü onları buraya o getirdi. *Gittiler*.

"Bu insan da farklı olmayacak." Reia'ya bir pençe doğrulttu. "Neden onu yediğinin hatırasını taşıyorsun?" Sonra biraz daha yaklaşmaya cesaret etti, sesi daha da yumuşaktı. "Onu bana ver. Seni terk ettiği için onu cezalandıracağım. O suçluluk duygusunu senden alacağım, böylece tekrar deneyebilirsin."

Kırmızı gözünde parladı, parlak ve her zamanki gibi tehlikeliydi. "*Hayır!*" diye kükreyerek kızın geri çekilmesini sağladı.

Onun aklına girmeye çalışıyor, yemeğini yemek için acısının bağlarına tutunmaya çalışıyordu. O, Hüznün Araknid İblisi'ydi.

Orpheus buna izin vermez!

Altındaki Reia'ya doğru döndü ve pençelerini savurdu. Kozası parçalandı, geriye sadece diğer eliyle dikkatlice kopardığı birkaç tel kaldı.

"O benim!" İblis'in sallanan kollarından birini yakalamak için Reia'dan uzaklaşarak öne doğru

atladı.

İkisi de hamağın üzerinden yuvarlanmadan önce örümcekle birlikte onun üzerine düştüler. Hamak zıpladı, ardından Reia artık özgür olduğu için hareket ederken bulunduğu yerden gelen titreşimler geldi.

İblis pençelerini insan gövdesinin arkasına geçirdiğinde çığlık attı ve sekiz bacağının üzerinde ondan uzaklaştı. Pençelerini açıp ona saldırmak için ileri atılırken mor kan damlalar halinde vücudundan sızıyordu.

Dikenlerinin olduğu yerden hızla bir diken çıktı ve vücudunu kıvrarak dört arka bacağının üzerinde yükselirken dört ön bacağı da adamın etrafından dolanarak onu yakaladı.

Çivi böğrüne saplandı ve vücuduna soğuk bir sıvının girdiğini hissetti.

Niyetine rağmen, Orpheus'un ağzını açabileceği ve örümcek bölümünün insana benzeyen kısımla bulunduğu yere yerleştirebileceği şekilde kendini onun etrafına yerleştirdi. Isırdı, dişleri derinlemesine kesti, bir yandan da pençelerini mümkün olan her et parçasına saplamak için onun altında çırpındı.

Onun çektirmeye çalıştığı kendi acısını umursamıyordu.

Pençeli ayakları arkasındaki örümceğe bastırırken, bir eliyle boynunu tutmayı başarmadan önce kendi pençelerini göğsünde gezdirerek çığlık attı. Bir yandan dişlerini kemirirken bir yandan da çekmeye başladı.

"Acıyor!" diye bağırdı. "Dur! Acıyor!"

Tadı kötü, zengin kan ağzına girdi ama durmayı reddetti. İnsan ve örümcek arasındaki sert bölümü yeterince parçalayana kadar, üst bedenini çekerken alt yarısını itebilene kadar durmayı reddetti.

Kadını ikiye bölüp vücudunu parçalara ayırırken derisinin ve kaslarının yırtılmasının ıslak sesi kulaklarını doldurdu.

Ellerine ve pençelerine geri dönerken derin bir nefes alarak parçaları uzağa fırlattı.

Örümcek yarısı yan yatmış, kıvrılıp bükülürken sekiz bacağı havada seğiriyordu. İnsana benzeyen yarısı, ağlayıp gargara yaparken ellerini sürünmek için kullandı, yaşamı yavaş yavaş ondan uzaklaşıyordu. Korkunç hırıltılarla sarsılıyor, hareket ettikçe yuvayı mor kanlar kaplıyordu.

Sonra üst yarısı öne doğru yığıldı, dişlerinden kan damlarken parçalanmış gövdesinden kan akıyordu.

Orpheus'un içinde bir duygu girdabı bir kasırga gibi dönüyordu. Yaralarının acısı neredeyse aynı şiddette içinde alevlenirken titredi ve sarsıldı.

Ve Reia gitmişti.

Kırmızı, görüşünün derinliklerinde parladı ve onun gittiği yöne doğru sıçradı. Onu *kovaladı*. Kokusunu *avlıyordu*.

Benim! O onun insanıydı! Onun ikramıydı! Dokunmak onun, görmek onun, **yemek** onun.

O insanlık dışıydı. Asla insan olamazdı. Öyleyse neden bir insan onu istesin ki? *Ama ben onu istiyorum.*

İçindeki her türlü açlık onu istiyordu. Arzusu, yalnızlığı, ete ve kana olan ihtiyacı.

O bir canavardı. Hepsi ona öyle diyordu. Onlar için bir kabustu.

Yaklaştıkça kızın kokusu daha da güçlendi ve hızlı ama hafif ayak seslerinin altında çıtırdayan yaprakların sesi ona kızın koştuğunu söyledi.

Orpheus dişlerini göstererek böğürdü, kovalamaca ona elektriksel bir heyecan ve heyecan verdi. O eller beynini sıktı ve nefes nefese kaldı. Zonklayıp dururken görüşü sersemlemişti.

O kadar yakındaydı ki, kükremesinden kadının soluğunu duyabiliyordu, ona doğru geldiğini biliyordu. O onun ölümü, kıyametiydi.

Sonra onu gördü. Reia durdu ve tam ona saldıracağı sırada ona döndü.

Yere çarptı ama durması pençelerinin onu parçalamasını engellemişti, onun yerine sırtında hava buldular. Çenesini hızla genişletirken çingırdadı ve tıkırdadı, başını onun üzerinde gezdirirken yer

açmak için geri çekildi.

Adam hızlı bir hamle için dişlerini kafasına geçirmek üzere başını öne eğdiğinde, kadın da aynı anda başını öne eğerek adamın onu ıskalamasına neden oldu. Çıtırdayan, ıslak bir hırıltı kendi kulağına bile geliyordu.

"Orpheus!" diye bağırarak kollarını boynuna doladı ve yüzünü onun kürkle kaplı devasa göğsüne gömdü.

Dondu kaldı. Onun adı ve kızın sıkı sarılığı, kovalamaca yüzünden zihnini bulandıran sisi dağıttı.

"Özür dilerim!" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, göğsünü kabartırken gözyaşlarının tuzu adamın koku alma duyusunu dolduruyordu

ona karşı. Tırnakları adamın omuzlarındaki uzun kürkü delerek etine saplandı. "Beni kurtardığın için çok teşekkür ederim."

Ne yapacağını bilmiyordu. Duyguları hâlâ çok karışık, düşünceleri hâlâ kontrolsüzdü. Hâlâ ona saldırabilirdi. Hala ona zarar verebilirdi.

Onu neredeyse yiyordum. Bir parçası hâlâ yemek istiyordu.

"Reia," diye uyardı onu kendisinden uzaklaştırmak için elini omzuna koyarken. Sakinleşmek için alana ihtiyacı vardı. Hâlâ oldukça tedirgin bir durumdaydı.

Onu daha sıkı sıkarken başını salladı.

"Çok özür dilerim. Çok aptalca davrandım. Gitmemeliydim."

Yere düşen ince bir dalın kırılma sesini duyunca kafasını yana çevirdi.

Gitmemiz gerekiyor. Araknid İblis'in kanının kokusunu alan iblisler kısa süre içinde bu bölgeye üşüşecekti - ve şu anda çevresinde bir insan vardı.

"Gitmeliyiz," dedi ona, ellerini ve patilerini kullanarak onu bırakmaya çalıştı. Sonra ayağa kalktı, vücudunu kolları öne doğru sarkacak şekilde bükmüş olsa da tek başına pençeli ayakları üzerinde durabiliyordu.

Havada sallanana kadar adama tutunmaya devam etti, sonra da bağlı kalmak için bacaklarını adamın beline doladı.

Daha fazla hışırtı duydu ve zamanlarının tükenmekte olduğunu anladı. Orpheus bir koluyla onu sıkıca sardı ve koşmaya başladı, ara sıra öne eğilerek serbest eliyle kendini dengeliyordu.

Gözleri seyrelmiş bir kırmızıydı, onun güvenliğinden duyduğu korku gözlerinin normalden daha beyaz görünmesine neden oluyordu. *Tılsımı takmıyor.*

Evlerine doğru koştu, onu oradaki koruyucu tuz çemberinin içine sokması gerekiyordu. Onun güvende olmasına ihtiyacı vardı.

Orpheus onu ormanın içinden geçirirken Reia hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

Havanın soğukluğunun tenini kesmesinden hızlı gittiklerini anladı ama yaydığı sıcaklık ürpertiye uzak tuttu. Sanki bir şey ya da birden fazla şey onları takip ediyormuş gibi yanlarındaki hareketin hissettirisini duyabiliyordu.

Orpheus hırladı ve çenesinin havada çıkardığı keskin, kırıcı sesle yana doğru sıçradı. Bir uyarı. Takip edildiklerini o da en az onun kadar biliyordu.

"İnsanı bize ver, Mavka." Solundan duydu.

"Besle bizi!" Bu kez ses sağdan geliyordu, farklı bir ses ona ikinci olduğunu söylüyordu. Yetiştireceklerinden daha hızlı koşuyordu ve hızla geride kaldılar.

Ağlamayı durduramıyor, ona sarılmayı bırakamıyor, onu bırakmaya cesaret edemiyor ya da korkmamasına rağmen İblisleri görmek için başını kaldıramıyordu. Ona güveniyordu. Onun kendisini koruyacağına güveniyordu.

Ne kadar süredir koştuğunu bilmiyordu ama ayrılımlarının tek nedeni bacaklarının parçalanması ve yanlamasına yere düşmeleri idi. İçinden bir nefes koptu ve toprağa çarptığında şoktan kolları gevşedi.

Yere düştüklerinde kocaman elini başının etrafına sararak onu korumaya çalışmıştı ama düştükten sonra kız ondan uzaklaştı.

"Orpheus?" diye sordu gözyaşları arasında, onun da aynı şeyi yapmaya çalıştığını görünce ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Kolları çökmeden önce titrediği için zayıf görünüyordu.

Onun nesi var?

"Çemberin içine... gir." Ona neredeyse içinde olduklarını göstermek için ileriye işaret etti.

Gözyaşlarının ıslak izlerinin teninde kuruduğunu hissedebiliyor, gözyaşlarının tuzu hafifçe canını yakıyordu. Çemberin içinde olmaktan, onun tarafından korunduğunu hissetmekten başka bir şey istemiyordu, ama Reia ayağa kalkamayacak gibi görüldüğünde ona doğru koştu, tüm gücüyle yavaşça ileri doğru sürünmeye çalıştı.

"Neyin var senin?" Adamın bileğini yakaladı ve yaklaşılabilesi için onu çekiştirdi.

"Zehir," diye homurdandı.

Daha fazla gözyaşı birikmeye ve ağır damlalar halinde düşmeye başladığında kalbi göğsünde sıkıştı. *Hepsi benim hatamdı.* Onun yüzünden incindi. *Kaçmamalıydım.*

"Ölecek misin?" diye bağırdı, onu tüm gücüyle çekerek sadece birkaç santim ileri kaymasını sağladı.

Öldürölmesinin sebebi ben mi olacağım? Tıpkı ailesinde olduğu gibi? Reia acının onu çektiğini hissetti.

Orpheus'un ölmesini her şeyden çok istemiyordu. Ona iyi davranmıştı; bunu hak etmemişti. Başka kimseyi kaybedemezdi. Değer verdiği başka birini kaybedemezdi.

Onsuz ve onun koruması olmadan ölebileceği gerçeğini düşünmedi bile. O anda onun için önemli olan tek şey onun hayatı için duyduğu endişeydi. Onu eve doğru yaklaştırmak için tekrar çekti.

Çemberin dışında kalırsa İblislerin onu yemeye çalışacağını biliyordu, insanlar ve hayvanlar kadar birbirlerini de yediklerini biliyordu.

"Hayır," diye homurdandı ve yere yığılmadan önce tuz çemberinin önünde onu son bir kez daha ileriye doğru sürüklemesine yardım etti. "Sleeeep."

Gözbebekleri 'kapalı' olduklarını belirtmek için yavaşça siyahlaştı.

Sadece uyuyacağını söylemesi onu rahatlatmıştı ama topal bir form olarak çok ağırdı. Kolları tuz çemberinin üzerine gelene kadar onu çekerken ayakları zeminde kaydı, birkaç saniye sonra kafası, sonra da gövdesi yavaş yavaş sürüklenmeye devam etti.

Siyah bir figür arkalarındaki toprağa düştüğünde korkuya kapıldı. Üç parmaklı ayaklarının üzerinde yaklaşmaya başladığında üzülmesi için zaman yoktu. Bir kuşun gövdesine sahipti ve küçük, uçamayan kanatlarını daldırdıkça çırpıyordu. Kafası neredeyse insan biçimindeydi ve geniş bir diş ağzı vardı.

Lanet olsun, lanet olsun! Reia daha sert ve daha hızlı çekerek Orpheus'u tuz çemberinin ötesine geçirdi.

Neredeyse geldik, neredeyse geldik!

Üç parmaklı ayağını bacağının üzerine koydu, tam o sırada kadın geri kalanını da geçirdi. Geriye düştü, diğer taraftaki İblis'e bakarken göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

"Korkunun kokusunu alıyorum." Uzun, mor bir dille dudaklarını yaladı ve yüzünün geri kalanını da kısmen yaladı. "Ölmekten mi korkuyorsun, lezzetli insan?"

Ancak Reia kendisi için korkmuyordu, bilinci yerinde olmayan Orpheus için korkuyordu.

"Siktir git!" diye bağıarak yerden bir taş aldı ve İblis'in suratına fırlattı.

Başka bir İblis sağdan ona doğru koşarken ve görünmez bir duvara çarparken kafası geriye doğru savruldu. Sersemlemiş bir halde yana düşmeden önce kafası karışmış bir şekilde oflayıp pufladı.

İlki, vücudunu daha sinsi bir pozisyona alçaltırken öne doğru adım atmadan önce kuşa benzer bir çığlık atarak feryat etti.

Çemberin içinden geçti!

Gözleri irileşti ve Orpheus'un bacağının üstüne basmasıyla geri çekildi. Gözlerini çembere çevirdiğinde, bedenini sürükleyerek onu orada rahatsız ettiğini ve bunu yaparak ona erişim sağladığını gördü.

Sırtında durarak kanatlarını ona doğru çırpı.

"Önce seni yiyeceğim, sonra da Mavka'yı!" Ona doğru atılmadan önce yüksek sesle ciyakladı ve Reia ayağa fırladı.

Daha küçük bir başka İblis'in soldan tuz çemberine doğru koştuğunu gördü. İçinde hiç insanlık yokmuş gibi hayvani sesler çıkararak ofladı ve sonra onu pençeledi.

Eve doğru koşarken, İblis ona ulaşmadan verandaya çıkmayı başardı. Zıplamadan önce kanatlarını işe yaramaz bir şekilde çırparak çığlık attı ve basamaklar boyunca uzanan bariyere çarptı. Sırtını kapıya dayadığında, gözleri evin bu duvarının tüm uzunluğu boyunca uzanan verandanın her köşesinde asılı duran bibloları takıldı.

"Akıllı, lezzetli insan," diye iltifat etti. "Ama o gittiğinde içeri girmemiz ne kadar sürer?"

Bakışları hâlâ yerde çaresizce yatan Orpheus'a kaydı. Diğer İblisler henüz zayıf noktayı bulamamıştı ve görünmez bariyere çarpıyorlardı. Kırmızı gözleri Orpheus'a dönmeden önce diğer

İblislerin üzerinde gezindi.

Reia aceleyle evin içine girdi.

Bir silah, bir silaha ihtiyacım var! Yemek masasına doğru koştu ve bir hançer kapmak üzere ortaya uzanmak için kısmen zıplamak zorunda kaldı.

Onu tuttuğunda, elinde oldukça küçük hissettiğini düşünmeden edemedi. İki İblis'i yakından gördükten sonra, biri Duskwalker'ın ürkütücü boyunu yansıtacak kadar büyüktü ve diğeri de kuşa benziyordu, kendisinininkine benziyordu, kendini önemsiz bir hançerle koruyabileceğine inanmakla aptallık ettiğini düşünmeden edemedi.

Odasında bir kılıç olduğunu söyledi. Hançeri masanın üzerine fırlattı ve uyku alanına doğru kaçtı.

Hiç tereddüt etmeden kapıyı açtı. Adamın rahatlatıcı kokusu üzerine yayılırken gördüğü şey karşısında irkildi. Normal görünüyordu.

Ortadaki arka duvara iki kişinin sığabileceği büyüklükte bir yatak ve iki yanına yerleştirilmiş iki yan sehpa vardı. Yerde kürkler vardı, daha fazlası ise ışığı engellemek için uzun pencerenin kenarından bir raya asılan perdeler oluşturmak için birbirine dikilmişti. Pencerenin karşısındaki duvarda bir gardırop ve bir çekmeceli dolap vardı.

Ne beklediğini bilmiyordu. Belki ortasına kürkler serilmiş dallardan oluşan bir yuva, ama normal bir yatak odası gibiydi.

Gözleri köşede parlayan bir şey gördü. Gördüğü birden fazla kılıca doğru atıldı ve diğerlerine göre daha iyi kullanabileceğini düşündüğü için kısa bir kılıç gibi görünen bir tanesini aldı.

Reia daha sonra dışarı koştu ve İblis'in Orpheus'un böğrünü ısırıldığını görünce bir çığlık attı. Reia çığlık atıp kılıcını yana doğru savururken İblis ondan bir parça kopardı.

Ondan kaçmak için kanatlarını çırparak zıpladı. Avluda onu kovaladı, kılıcını dikkatsizce sallayarak ona saldırmak için her yolu denedi. Geri çekilirken ciyak ciyak ötüyor, tekrar kaçmadan önce ileri atılmak için zıplıyordu. Hiçbir beceri ya da eğitim almadan saldırırken ona yer vermeyi reddetti.

Sırtının görünmez bariyere çarpması, ilerlemesini anında durdurdu ve bu ona, yan tarafını derinlemesine kesmek için ihtiyaç duyduğu açıklığı sağladı. Feryat ediyor, kurtulmak için umutsuzca kıvranıyordu ama duvarın ve kılıcının baskısı, Reia onu kesmeye başladığında hareket etmesini engelledi. Reia tekrar tekrar savurdu. Kılıç tekrar yan tarafına saplandı, sonra omzuna, sonra da kendini korumaya çalışan kanadına.

Ancak yerde hırıltılı bir şekilde yatarken, cansız olana kadar yukarıdan bıçaklamaya başladı. Bir savaş çığlığı atarak, iyileşip iyileşmeyeceğini bilmediği için ölü kaldığından emin olmak için kafasına sapladı.

Çürümüş, asit kokulu kan sızıyordu ve her tarafı kanla kaplıydı.

Yaptığı şeyden dolayı elleri titriyordu ama travmasının yatışmasına izin veremezdi.

Bir başka İblis tuz çemberinin kenarına doğru süzüldü. Küçüktü, yürümek için kullandığı sadece iki kolu vardı ve gövdesi ya da bacakları olmadığı için şekli iğrençti.

Hâlâ kılıcı kavrayan Orpheus'a doğru koştu ve onu eve doğru sürükledi, onu güvende olacağı, ikisinin de güvende olabileceği bir yere götürmesi gerekiyordu. Arkasındaki kan izlerinden Orpheus'un ağır kanaması olduğunu biliyordu.

İblisler hareket ediyordu ama orta boy olanı kararlılıkla çemberin etrafında sürünüyor, içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışırken yeri kokluyordu. Her şeyden çok köpek şeklindeydi, insan kolları ve bacakları, yüzünde kalın bir ağız bulunan bir hayvanınki gibi bükülmüştü.

Orpheus'u verandanın merdivenlerinden yukarı sürüklerken onu ayak bileğinden yakalayıp çekene kadar bariyerdeki zayıf noktayı bulduğunu bile bilmiyordu.

Pençeleri baldırını kesti ve onu döndürürken kılıcını savurdu. Kılıç yan tarafına saplanınca irkildi ve geri sıçradı.

Orpheus'u içeri sokmadan önce onunla savaşıması gerektiğini biliyordu.

Topallayan Reia, İblis onu takip ederken bir daire çizerek yürüdü. İblis saldırmak için bekliyor gibiydi, bu da onu daha da korkutucu kılıyordu. Onu köşeye sıkıştırmayı düşünecek kadar bilinçli miydi? Ona hiçbir şey söylemedi ama havlıyor ve ağzından köpükler saçıyordu. Kırmızı gözlerini avından ayırmak istemeyerek ona dikmişti.

Ona saldırmak için öne atladı. Aynı anda yukarı doğru sapladı ve kılıcı tek seferde göğsüne sapladı. Bir kez daha bağırmadan önce omzunu pençeledi.

İnledi ve acı içinde göğsünü yırttı. Saldırmak için ileri atıldığında, daha yüksek sesle sızlandı ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak kaçtı. Neredeyse gülmek istiyordu. İblis *ondan*, onun keskin ve sivri kılıcından korkuyordu.

Orpheus'a geri döndü, onu yavaşça merdivenlerden yukarı sürükledi, sadece yaralı İblis kaçmadan önce kılıcını ona sunmak için ara sıra durmak zorunda kaldı.

Ölmek istemiyordu ama verandanın basamaklarının kenarında sallanırken açıkça onu istiyordu.

Onun güvende olduğunu bilerek merdivenlerin başında dinlenebilirdi, ama hareket etmeyi bırakırsa kalıcı olarak çökeceğini düşündü. Reia onu yavaş yavaş odasına kadar sürükledi.

"Neden bu kadar ağırsın!" diye bağırdı onu yatağına itmeye çalışırken.

Birkaç denemeden sonra, her bir uzvunu şiltenin üzerine atabilecek kadar onu bağlamayı başardı. Yüzüstü yattı, kısmen yan yattı ama sonunda dinlenebileceği bir yere gelmişti.

"Bu hayatımın en stresli günüydü."

Dizlerini göğsüne çekerek yere oturdu ve parmak uçları alnına batacak şekilde yatağına baktı.

Reia bir süre orada oturdu, nefes alışını sakinleştirmeye çalışırken yorgun bacaklarında ve kollarında yanma hissediyordu. Üzerindeki İblis kanının kokusunu fark etmesi uzun zaman aldı ve yarasını incelemek için omzuna dokunduğunda nefesini tısladı.

Parmak uçlarındaki kana baktı, yarasına Demon kanı bulaşmış olmasından ve enfeksiyon kapmasından endişelendi.

Neredeyse ölüyorduk.

Az önce yaşadıklarının kokusunu ve kanıtlarını temizlemek istiyordu. Reia yemek masasına yöneldi, adamın kendisi için getirdiği büyük su kovasını orada görmüştü.

Daha küçük bir kova alıp içine daldırarak doldurduktan sonra onu tuvalete taşıdı ve kan lekeli önlüğünü soyarak tenine acayip bir şekilde yapıştığı yerden çıkardı, kuru öğürme dürtüsü diyaframını kabarttı. Küvetin içine oturarak çıplak vücudunu silmek için bir bez kullandı ve sıkmadan önce bezi suya daldırdı.

Vücudunu tatmin olacak kadar temizlemesi uzun zaman aldı ve Orpheus'un genellikle cildini yıkamak için kullandığı yağı vücuduna sürdü. Yağ etine işlemiş ve kokunun silinmesine yardımcı olmuştu. Az önce Orpheus'un büyüünü sildiğini biliyordu ama umursamadı.

Büyüyü kendisinin yapabileceğini, belki de ona yalan söylediğini ve sadece ona dokunmak istediğini umdu. Bu düşünceye sempati duydu; belki de sadece yalnız hissettiği için dokunmak istemişti.

Suçluluk duygusu da boğazını sıkıca kavramış, hafiflemeyi ya da kalkmayı reddediyordu. Kadın kaçmıştı ve şimdi adam yaralıydı ve uyku durumuna zorlanmıştı.

Neden kaçtım ki? O kadar da kötü değil.

Reia yağla cildini silerken çığlıkları duvarlarda yankılandı. Herkes için travmatik bir gündü, ama özellikle de bu duruma düşmeyi hiç istememiş biri için.

Çok aptalım.

Ayak bileğini ve omzunu sarmak için önlüklerden birini yırtarken gözyaşları dinmedi, sonra bir kova su daha aldı, çok azını geride bırakarak ona götürebilmek için.

Kovayı ve bezi yere koyarak, adamın gömleğini hançerle kesti; adamın üzerinde kesmesi daha zor olacak kalın ceket olmadığına şükretti.

Gövdesindeki uzun kollu gömleği yavaş yavaş keserek vücudunu ortaya çıkardı. Belki başlangıçta gördüklerinden rahatsız olabilirdi ama temizleyip sarabilmek için yaralarını ararken zihni aralarındaki farkları pek umursamıyordu.

Parmaklarının ucundan pazusunun altına kadar koyu gri bir deriyle kaplıydı ve kısa, siyah, geyik benzeri kürkü derisinin arasından filizlenerek omuzlarının, sırtının üst kısmının, göğsünün ve boynunun etrafında bir kurdun kürküne benzeyecek şekilde uzadı. Göğsü geniş ve ferahtı, geyiğe benzeyen kürkü göğüs kaslarının ve siyah meme uçlarının kıvrımlarının hemen üzerinde geri geliyordu. Sonra bir kez daha koyu gri bir deriye dönüşüyor, insan şeklindeki karnının ve kalçalarının üzerine yayılıyor, beli normalden biraz daha fazla kıvrılıyordu.

Karnının ortasında, göğsünden göbeğine ve oradan da kalçalarına uzanan bir şerit halinde daha kısa tüyler vardı ve pantolonunun arkasında kaybolmadan önce uzuyordu.

Beyaz kaburga kemikleri, onunkiler gibi etinin altına gizlenmek yerine açıkta ve etinin dışındaydı. Göğsünü çevreleyen bu kemikler, omurganın her bir omurunu da görebildiği sırtına doğru dolanıyordu.

Bununla birlikte, balık benzeri yelken yüzgeçleri kollarının arkasından dirseklerine kadar gevşek bir şekilde sarkıyor ve büküldüğünde sarkan bir sivri ucla onları kaplıyordu. Ayrıca kısmen omurga segmentlerinden çıkan bu yüzgeçler, sırtında omurga kemiklerinin üzerinde altı yüzgeç varmış gibi görünmesine neden olan bir sıra halinde uzanıyordu. İlki en uzun olan ikincisinden daha kısaydı ve sırtından aşağıya doğru küçülüyorlardı.

Omurgasındaki beyaz çıkıntılı kemik dışında, sırtının alt kısmı insan şeklinde görünüyordu.

O farklıydı, çok farklıydı ve köylere giderken onun ve diğer insanların yanında her zaman kıyafetlerinin arkasına saklanmasına şaşmamalıydı.

Hemen adamın yan tarafındaki ısırik parçasının üzerinde çalışmaya başladı ve gövdesini sarmak için elini adamın altına soktu. Bu aynı zamanda diğer tarafında görebildiği, örümcek İblis'in zehrini saplamış olabileceği deliği de kapatmaya yardımcı oldu. Son yara göğsünün üzerindeydi, pençe izlerinden kürküne kan sızıyordu ve yerinde tutmak için geçici bandajlarını omzunun ve göğsünün etrafına sardı.

Kandan kurtulmak için onu elinden geldiğince iyi bir şekilde sildi. Bir kısmı kötü kokuyordu ama çoğu metalik bir tınıyla onun gibi kokuyordu.

Reia işini bitirdikten sonra ellerini yıkadı ve onu kendi haline bıraktı, keşke kürklerin üzerinde yatmasaydı da üstünü örtebilseydi.

Hem fiziksel hem de duygusal olarak çok yorgundu.

Yatağına uzanarak uyumak için elinden geleni yaptı. Uykusu bölük pörçüktü ve sonunda evin dışından gelen pençe sesleri ve ardından ayak seslerinin gümür gümür gelmesi onu rahatsız etti.

"Kokunu alıyoruz, insan." Pencerenin yanında bir oflama sesi duydu ve gözlerini sıkarak kapattı, saklanmak için battaniyeyi başının üzerine daha da çekti. "Çık dışarı, çık dışarı, her neredesene."

Pençelerini tekrar dış duvara sürmeden önce bir dil şapırtısı duyuldu.

"Korumanın etkisi geçene kadar vaktin var," diye kıs kıs güldü başka biri. "Seni ele geçirmemize ne kadar var?"

Reia korkmamaya çalıştı, ama daha fazlası geldikçe, evin üzerinde sürünüp onunla konuştukça, ona ne kadar lezzetli koktuğunu, bağırsaklarını çıkarırken ne kadar eğlenceklerini söyledikçe, kalbine sızdığını daha çok hissetti.

İlk geceyi yalnız geçirdi, uyumak için elinden geleni yaptı ve sadece birkaç göz kırpabildi. Gün ağardığında, kahkahaların ve tehditlerin giderek daha ısrarlı hale geldiğini duyarken titreyerek ıvır zıvır yaptı. Ulumalar, inilti, feryatlar ve kemiklerin tıkırtısı sessizliğin geri kalanını doldurdu.

Saat geçtikçe daha fazlası geliyordu. Ahşap duvarların dışında küçük bir sürü olması gerektiğini biliyordu.

Reia eskilerini kaldırmadan, ama onları oraya yerleştirdiği zamandan beri solmaya başladıklarını görerek, ikisini verandanın köşelerine astı, ama dışarıya fazla yaklaşmayı reddetti. Diğerlerini nereye yerleştirdiğini bilmiyordu ama evin diğer tarafında olduğuna dair bir his vardı ve onları oraya yerleştirmek için verandanın önünden geçmeyi reddetti.

İçeride hiç yiyecek yoktu ama kalan az miktardaki suyu içti. Sonra Reia yatağına kıvrıldı, başını kürklerle örttü ve dışarıda Orpheus'u korumak için kullandığı kılıcı tuttu.

"İnsan kokusu çok taze, çok davetkâr. Derini yırtmak *iyi* hissettirecek. Çılgılık atacak mısın?"

Her zaman onun bulunduğu odanın etrafında dolanırlardı ve Orpheus'un yalan söylemediğini hiç şüphesiz biliyordu. Büyüsü gitmişti ve bu da onun kokusunu almalarına izin veriyordu. Eğer yatak odasıdaysa, orada geziniyor gibiydiler. Mutfakta ya da tuvaletteyse, onu takip ediyorlardı.

İblislerden saklanmak, kendini güvende hissetmek istiyordu. Aklına tek bir çözüm geldi. Reia tereddüt etmedi.

Orpheus bir başlangıçla uyandı. Görüşü aydınlandı, böylece neredeyse yüzüstü yatarken görebiliyordu.

Neredeyim ben? Etrafına bakındı ve tanıdık manzara karşısında hemen uyku odasında olduğunu anladı. *Ne olmuştu?* Bunun cevabını sadece düşünerek bulabileceğinden şüpheliydi.

Kasları gerilirken görüş alanına beyaz girdi.

Reia nerede?

Buraya nasıl geldiğini ya da neden uyuduğunu bilmiyordu. Tek bildiği onun daha önce kaçtığıydı. *Ben uyurken mi gitmişti?*

Kolunun altında ve yanında bir şey kıpırdandı ve onu bulmak için ayağa fırlamasını engelledi. Altına bakmak için kolunu kaldırdı, tam o sırada form kıpırdandı ve ona yer açtığında arkasına döndü.

"Reia?" diye sordu, kafası karışırken görüşüne sarı bir renk girmişti.

Önündeki yatağın üzerinde duran kılıcı iki eliyle tuttuğunu görebiliyordu. Adam kürklerin üzerindeyken, kadın onun yanında, onun ve kürklerin altında dinleniyordu. Nedenini anlayamamıştı.

"Sonunda uyandın," dedi yumuşak bir sesle, sesi çatlak ve kırıktı. "İki gündür uyuyordun."

O kadar uzun mu? Ama bu yine de aklındaki diğer pek çok soruya cevap vermiyordu.

"Neden..." diye başladı, sorduğu sorunun onu terk etmesine neden olup olmayacağından emin değildi. Yanında kendini çok sıcak, çok yumuşak hissediyordu. "Neden benimle yatıyorsun?"

Kız ona bakarken, adam da eliyle diğer tarafına yaslanmış, ona yer açacak kadar kendini destekliyordu. Kaçamasın diye neredeyse tekrar uzanmak istiyordu.

"İblisler duvarları tırmalıyor ve içeri girmeye çalışıyorlar," dedi ona. Adam onun solgun görüldüğünü, gözlerinin altında koyu lekeler olduğunu ve her zaman parlak olan saçlarının düğüm düğüm olduğunu fark etti. "Kokumu alabiliyorlardı. Kokumu saklamak için altına yatmamın işe yarayacağını düşündüm, tıpkı beni buraya pelerininin altında getirdiğinde yaptığın gibi." Sonra gözleri sanki ona bakamıyormuş gibi odanın içinde gezindi ve "Senin yanında kendimi daha güvende hissettim" dedi.

Benimle güvende hissediyor mu? Kadının sözleri, penceresinden gelen tıkırtılara ışık tuttu. Genellikle açık bırakılan perdeler kapalıydı ve evin dışında gezinen İblislere bakmak zorunda kalmamak için onları kapatmış olması gerektiğini biliyordu.

Birçoğunu duyabiliyor ve kokusunu alabiliyordu ama odasının etrafına yayılmak yerine dağılmışlardı.

Haklıydı. Adamın vücudunu kalkan olarak kullanarak kokusunun en kötüsünü gizlemişti.

"Buraya nasıl geldim?" Hatırladığı son şey tuz çemberinin diğer tarafına yığıldığı oldu.

"Seni buraya ben getirdim." Kılıcı bıraktı ve ona daha fazla döndü. "Bu arada sen de çok ağırsın. Çok uzun sürdü."

Orpheus onun kesinlikle haklı olduğunu bilerek kıkırdadı. O küçük bir insan kadındı. Onu yerde sürüklemiş olmalıydı çünkü onu taşıyabildiğinden şüpheliydi. Aslında taşıyabilmiş olması bile inanılmazdı.

Daha önceki kaotik duyguları ve zihni uzun süre uykuda kaldıktan sonra sakinleşmişti ama bu, kızın kaçmış olmasından duyduğu hayal kırıklığını engellemedi. Umut ışığını kaybetmişti. Bununla birlikte, onun yanında, ona karşı yatması, onunla güvende hissettiğini söylemesi neşe ve rahatlama getirdi.

"İyi misin?" diye sordu göğsüne dokunmak için öne doğru uzanırken.

Kadının göğsünün üst kısmındaki kürkü karıştırdığını hissettiğinde Orpheus'un gözleri karardı. Parmak uçlarının göğüs kafesinin çıkıntılı kemiklerini okşayan tüy kadar hafif dokunuşlarının hissi, içinden bir zevk titreşimi gönderdi.

Görüşü tekrar beyaza döndü. Yere baktı, kadının doğrudan vücuduna dokunduğunu gördü ve geri çekilip ondan uzaklaştı.

"Kıyafetlerim mi?" Pantolonunun hâlâ üzerinde olduğunu görmek için aşağıya doğru baktı ama çok uzun zamandır vücudunu korumadan bir insanın huzuruna çıkmamıştı. Nasıl görüldüğünü bilmek onları rahatsız ediyor ve dehşete düşürüyordu.

Elini geri çektiğinde eli göğsüne çarptı.

"Yaralanmıştın. Seni sardım ve senden temizleyebildiğim kadar kanı temizledim."

Göğsüne dokundu, orada kumaş şeritlerini görebiliyordu, sonra eli gövdesinden aşağıya kayarak diğerlerinin olduğu yere geldi.

Bedenimi görmüştü. Ve yine de onun yanında yatmayı seçmiş ve onu güvende olarak görmüştü. Ayrıca, şimdi bakışlarını üzerinde gezdirdiğinde bile ondan korku kokusu alamıyordu.

Kaçmaya çalışmıyordu. Rahatsız olmuş gibi bile görünmüyordu. Sadece kürklerin altında yatmaya devam etti.

Omzunun üstündeki açıkta kalan çıkıntıyı, elbisesini ve onu ortaya çıkaracak kadar alçak kürkünü görünce başı öne eğildi. Sanki vücudunda bandajlar varmış gibi görünüyordu.

Öne doğru uzandı, kürkleri ve elbiseyi daha fazla hareket ettirerek onun yaptığını gördü. Göğsünde hafif bir hırıltı titreşti.

"*Yaralanmışsın.*" Öfke ateşi midesini kavrarken gözleri kıpkırmızı oldu. "Acılar Araknidi'nin ölümünü daha acı verici hale getirmeliydim."

Onun bölgesine hiç girmediği için her zaman onu yalnız bırakırdı. Bu, evini çevreleyen daha zeki İblislerle yaptığı sessiz ateşkeslerden biriydi. Bir insanı olduğunun kokusunu alsalar bile onun topraklarına asla girmezlerdi.

Reia eliyle omzunu kapattı. "Bunu örümcek olandan almadım."

"*Başka* bir İblis sana zarar mı verdi?" Daha fazla öfke kabardı, *kendisine ait* olana dokunmaya cüret edenleri sakatlama ve incitme arzusu.

Genellikle giysilerinin aşağıda kalmasına yardımcı olduğu yüzgeçleri, sertleştiklerinde uzadı ve artık gevşek kanatlar olmaktan çıktı. Kürkü kabardıkça kabardı, şüphesiz bu onu daha iri ve vahşi gösteriyordu.

"Seni korumaya çalışırken oldu," diye homurdandı, büyük olasılıkla onu sarstığı belli olan bakışlarını kaçırarak.

Her şey aniden değişti.

"Beni korumak mı?" Gözleri arkasındaki kılıca kaydı ve kılıcın üzerinde kurumuş İblis kanı kalıntıları olduğunu gördü.

"Seni içeri sürüklediğimde tuz çemberini kırdım ve iki tanesi de beni takip etti." "Sana içeri girmeni söyledim!"

"Seni orada öylece bırakamazdım," diye kekeledi, yüzü derin bir kaş çatmayla buruşmuştu. "Seni yiyeceklerdi! Ölmene izin veremezdim."

Onu azarlamak, kendisine getirdiği tehlikeleri anlatmak için zihninden daha fazla düşünce geçirmek üzereydi ama bunlar hiçbir zaman yansıtılmış bir sese dönüşmeyi tamamlayamadı. Farkına vardı.

Ölmemi istemedi. Beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. Onu! Bir Duskwalker. Diğer teklifçiler onu öldürmeye çalışmıştı ama Reia onu kurtarmak için kendi yolundan sapmış, yaralanmasına izin vermişti.

Göğsünde ve kalbinin etrafında yayılan şefkati bastıramayarak ofladı. *Beni önemsiyor mu?*

Bu mümkün olabilir mi?

Üzerindeki kürkü yırttı ve yarasının hafif metalik kokusunu bulmak için omzunu kokladı. Sonra vücudunun etrafını kokladı ve daha fazlasını aramaya çalışırken onu kendisine izin vermeye zorladı. Ayak bileğine ulaştığında homurdandı ve orada bir bandajın yanı sıra kokuyu da buldu.

"Bir daha asla," diye hırladı ona. "Hayatın çok değerli. Dışarı çok tehlikeli."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, adam üzerine doğru sürünürken bakışlarını bir kez daha çevirdi. "Ve özür dilerim. Bir daha gitmeyeceğim, söz veriyorum." Tüm mücadelesi sözleriyle birlikte yok oldu, tüm gücü yatağa gevşekçe düşerken kayboldu. "Gerçekten çok yorgunum. İçeri girip bize saldıracaklar diye endişelendim."

Gözlerinin altındaki karanlık derinleşiyor

gibiydi. "Uyumamışsın."

Başını iki yana salladı.

İki gündür uyuduğumu söyledi.

Vücudu iyileşene kadar uyku zehriyle dolu olduğunu biliyordu ve sonra muhtemelen bir pus içinde uyku halinde kalmıştı. Araknid tarafından daha önce sadece bir kez sokulmuştu ve o zaman da hemen uyanmamıştı, sanki zehir yok olmasına rağmen zihni uykuda kalmak istemişti.

"Burada kalabilir miyim? Hareket edemeyecek kadar yorgunum."

Onu sıcak tutmak için kürkleri üzerine çekebilmek için geri geri giderken derin mavi görüşünü doldurdu ve daha sözünü bitirmeden gözleri kapandı. Eğilip burnunun ucunu kızın şakağına dayamadan önce tereddüt etti.

"İyi uykular."

Nefes alış veriş derinleşirken kadın gitmiş, sözleri duyulmamıştı.

Evinin etrafında dolaşan İblislerin sesleri dikkatini Reia'dan uzaklaştırdı ve Reia'nın güvende olduğundan emin olmak için her şeyi düzeltmek üzere odasından çıktı. Ancak omzunun üzerinden kapı aralığına baktı ve Reia'nın yatağında uyuyor olmasından duyduğu memnuniyeti hissetti.

O kadar küçük ve çaresiz görünüyordu ki, cüssesi onu cüceleştiriyordu. Dörtte birini bile zor kaplıyordu. Bu manzara karşısında içi ısındı ve sonsuza kadar orada kalıp bu görüntüyü seyretmeyi diledi.

İsteksizce uzaklaşarak pişirme alanına gitti ve dolaplardan birine uzanarak seramik tuz kavanozunu ve yanındaki kazma çivisini aldı.

Dışarı adımını attığı anda İblislerin çoğu dağıldı. "Bu Mavka, kaç!"

Ondan ne kadar korktuklarını bilmek ona her zaman keyif verirdi. Yaşamı boyunca pek çoğunu öldürmüştü ve onlar da onun en büyük yırtıcılarından biri olduğunu biliyorlardı.

Bir tanesi verandanın önünden geçerken dikkatini çekti.

Köpek şeklindeki gövdesinden Reia'nın kokusunun en ufak izini bile alabiliyordu. Dışarıdan getirdiği eşyaları verandanın parmaklıklarına bıraktı ve hemen ardından hırlayarak koşmaya başladı.

Dört bacağının üzerinde koşmasına rağmen Orpheus hızla ona yetişti. Dalarak onu bacağından yakaladı ve tuz çemberinden çıkamadan altına çekerek boşluktan geçen diğerlerini takip etmeye çalıştı.

Aptal İblisler görünmez duvara defalarca kafa attılar, yolu gösteren yaklaşık dört kişilik küçük bir izdiham olmasına rağmen nasıl gideceklerini anlayamadılar.

Onları pek umursamadı çünkü eninde sonunda onları dışarı çıkaracak ve böylece onları mühürleyebilecekti. Bakışlarını altında kıvranan, bağırان ve havlayan hayvana çevirdi. Birçok insan yemişti ama konuşamıyordu.

Orpheus onun bileklerinden birini yakaladı ve pençelerini burnuna götürdü. Dişlerini göstermek için ağzını açtığında boğazını bir hırıltı yırttı. Reia'nın kurumuş kan kokusu ağzını boyadı.

"Ona zarar veren sensin."

Ne de olsa intikam almak için sakatlama arzusunu gerçekleştirecekti.

Bileğini çekip yavaşça, çok ama çok yavaşça kolunu omzundan ayırırken inledi ve feryat etti. Derinin yırtılma, kasların kopma ve kemiklerin yerinden çıkma sesleri kulaklarında harika bir şarkı gibi çınlarken içinden bir zevk yükseldi. Dehşete düşmüş, acı dolu çığlıkları omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi ve onu bastırmak için kumaş olmadan alevlenen tüm insanlık dışı parçalarını karıştırdı.

İblis kanı çok iğrenç olduğu için onda nadiren açlık hissi uyandırırđı.

Diğer eline geçmeden önce kopan uzvu kenara fırlattı ve ona da zarar verip vermediğini kontrol etmek için kokladı. Zarar vermişti. O da aynısını yaptı, dili burnunun kemikli kenarları üzerinde kaymak için dışarı fırladı, çünkü o da çıkarıldığında omzundan kan fişkırdı.

Gargara yaptı, bir kelime oluşturmaya çalıştı. Belki dur ya da lütfen.

Bu orta boy bir İblis'ti, bir insanın savaşabileceğı kadar güçlü ama Orpheus'a göre zayıftı. Kolsuz bedeni acı ve korku içinde çırpınan İblis'in tüm parçalarını yakalayarak -koku ondan yayılıyordu- onu tuz çemberinin dışına sürükledi.

Ağladı, tam olarak ne yapmak üzere olduğunu biliyordu.

Onu açıklığa doğru fırlattı. Sabırla bekledi, arka bacakları ve gövdesiyle sürünerek uzaklaşmaya çalışmasını izledi.

Diğer İblisler onun kanıyla ve korkusuyla üzerine çullandı. İçeride olanlar, nasıl dışarı çıkacaklarını bilemediklerinden, ona doğru koştular. Birden fazla ağız tarafından yenildi, beslenecek bir cesetten başka bir şey olmadığında susturulmadan önce tüketilirken çığlık attı.

Tuz çemberini tamir etmek için eşyalarını toplamak üzere döndü.

İşini bitirdikten sonra evi korumak için dört biblo yaptı, Reia'nın onları uzak tutan tek şey olan verandanın üzerindeki ikisini değiştirdiğini gördü. İblisler evin diğer tarafını kazıyarak içeri girmeye çalışıyorlardı, Reia'nın odasındaki pencereyi kapattığı yerde küçük bir delik açılmıştı.

Şanslı ve akıllıydı. Onların içeri girmesini engellemek için tam zamanında uyanmıştı ve şafak söktüğünde -gece olduğu için- içeri girmiş olacaklarını düşünüyordu.

Sonra Orpheus, kadının tılsımı düşürdüğü yere gitmek için evinden ayrıldı. Hançer yerinde yoktu ama taç bozulmamıştı. Eğilip onu aldı ve eve dönmeden önce cebine yerleştirdi.

Bahçeyi kontrol ettiğinde çiğnenmiş ama çoğunlukla sağlam olduğunu gördü.

Tamamlaması gereken son bir görev vardı, o da dereye gidip daha fazla su getirmesini

gerektiriyordu.

Su. Onu bırakıp gitme konusunda kararsızdı, kaçacağından endişeleniyordu ama kaçmayacağına dair ona söz vermişti.

Ne olursa olsun onun bütün bu süre boyunca uyuyor olabileceğini düşündü.

Evin her tarafı kan içindeydi, *adamın* kanı yerlere bulaşmıştı. Reia'nın temiz ve düzenli bir eve uyanabilmesi için zamanının geri kalanını temizlik yaparak geçirecekti.

Orpheus ancak küvette yıkanmayı bitirip vücudunda kalan kirleri temizlediğinde Reia'nın uyandığını fark etti. Yaşam alanına doğru gitmek için kapının önünden geçiyordu ve uyuduğu saatler boyunca sık sık yaptığı gibi onu kontrol etmek için başını içeri uzattığında onu yatağında dik otururken gördü.

Dizlerini yukarı kaldırmış, kollarını kavuşturmuş ve başını dizlerine gömmüş halde otururkenki görüntüsü onu zaten tedirgin etmemiş olsaydı, bir hıçkırık sesi onu tedirgin ederdi.

Şu anda onu yanında isteyip istemeyeceğinden emin olamayarak odaya girdi. Geçmişte insanlar ağladıklarında onun kendilerinden mümkün olduğunca uzakta olmasını tercih ederlerdi.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle, başını yana eğerek.

"Ailemi özlüyorum." Bacaklarını daha sıkı tuttu. "Onları çok uzun zamandır özlüyorum."

Yavaşça yatağın yanındaki dizinin üzerine çömeldi, kendini alçalttı, böylece onun üzerinde bir figür gibi durmuyordu.

"Onlara ne oldu?"

Ona söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordu. Daha önce de reddetmişti.

"Onları ben öldürdüm," diye bağırdı, nefesleri titrerken sırtı kabarıyordu. "Benim yüzümden öldüler."

Ona rahatlatıcı bir okşayışla dokunma arzusu Orpheus için dayanılamayacak kadar fazlaydı. Pençelerini kınına soktu ve elini kızın dizleri ile başı arasından geçirerek onu selamlaması için yüzünü kaldırdı.

"Acıların Araknidi sana aileni gösterdi, değil mi?"

Başını sallamadan önce başka bir hıçkırıkla ayrıldıklarında dudakları titredi.

"Annemi, babamı ve küçük kardeşimi gördüm. Seslerini duydum. Onları çok uzun zamandır görmemiş ve duymamıştım. Küçük bir kız olduğumdan beri." Kaşları birbirine yaklaştı ve alnı kırış kırış oldu. Daha önce hiçbir insanda bu kadar derin bir ıstırap görmemişti. "Ve hepsi öldü, hepsi benim yüzümden. Neden ben de ölemedim?"

"Onları nasıl öldürdün, Reia?"

Kadın yüzünü çevirmeye çalıştı ama adam yüzünün yan tarafını kavradı ve yüzünü kendisine doğru çevirdi.

"İblisleri evimize getirdim." Ağır gözyaşları daha hızlı döküldü. Cam gibi gözlerinin çizgileri pembe ve çiğ, burnu ve yanakları şiş ve kırmızıydı. "Ben kötü alametlerin habercisiyim. Bu yüzden köylüler beni kendimi sana sunmaya zorladılar. Benden kurtulmak istediler çünkü tek yaptığım ölüm getirmek!"

"Kötü alametlerin habercisi nedir?"

Böyle bir terimi daha önce hiç
duymamıştı.

"Etrafindakilere İblisleri getiren biri. İblislerin öldürmediği biri

herkesi yiyor." Adam yüzünün yan tarafını tutmaya devam ederken, kadının elleri adamın bileğini kavramak için kalktı. "Bir köşeye saklandım ve ailemin ölmesine izin verdim. Onları kurtarmak için hiçbir şey yapmadım. Hepsi benim hatam. Sanırım iki ya da üç İblis evime saldırdı ve ben de lanetli şansımla onları oraya getirdim. Muhtemelen seni de öldürteceğim."

"Öyle bir şey yok, Reia," diye cevapladı başını hafifçe sallayarak, takırdatmamaya çalışarak. Gerçek buydu, bunu biliyordu. "Korkuyor muydun?"

"Hayır mı? Sanmıyorum. Sadece karanlıkta oturduğumu ve iğrenç seslerden kulaklarımı kapattığımı hatırlıyorum."

Yani, her zaman biraz korku içindeydi.

"İblisler korkunun tadını severler ve bir kez öldürdüklerinde, yedikleri şey tarafından tüketilirler. Eğer korkmadıysan, muhtemelen ailenin kanı yüzünden orada olduğunu bile fark edemeyecek kadar dikkatleri dağılmıştır." Başını iki yana salladı ve ona hayır demek için ağzını açtı. "Sessiz olsaydın, gürültü yapmasaydın ve gözden uzak kalsaydın, korkun onları sana yönlendirmeseydi, kokun zaten evinde güçlüyse seni koklayamazlardı."

"Ama orada öylece oturmasaydım, yapabilirdim-"

"Ne yapabilirdi? Onlarla birlikte ölebilir miydim? Yardım etmek için harekete geçtiğin anda senin de sonun tıpkı aileninki gibi olurdu. Sadece fark edilmediğiniz için şanslı olduğunuz için yaşadınız ama İblisleri ailenizin üzerine siz getirmediniz. Eviniz keşfedildi ve koruma olmadan saldırıya uğradı."

"Ama ailem nesillerdir o evde yaşıyor. Onu korumak için Rahiplerden bir koruma büyü aldık."

Mizahtan yoksun bir kahkaha attı.

"İnsanların büyüü zayıftır. Eğer güçlü bir İblis evinize rastlasaydı, koğuş onun geçmesini zorlaştırmaktan başka bir şey yapmazdı." Başparmağıyla kızın yanağının sevimli burnuyla birleştiği kıvrımı okşadı. "Araknidin söylediği yalanların içini kemirmesine izin verme. Bu senin hatan değil. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü İblisler insanların düşündüğü gibi değildir. Benim gibi zeki olmak için yeterince şey yaptıklarından artık insan avlamayanlar var. Bir kasabada yaşıyorlar ve eğer özel insanlar olma ihtimali olsaydı, bu konuda konuşurlardı. Benim de bundan haberim olurdu."

"Bir İblis kasabası mı var?" Gözleri şaşkınlıkla irileşti, onlar konuştukça gözyaşları yavaşlıyordu.

"Evet. Peçe'nin kalbine daha yakın. Siz insanlar bunu bilmiyorsunuz çünkü hiçbiriniz burada onu keşfedecek kadar uzun süre hayatta kalamaz ve sonra da bunu anlatmak için ayrılırsınız." Elini indirerek Reia'nın ayaklarının yanındaki yatağın üzerine koydu. "Sen özel değilsin Reia."

Onun için, evet. Reia onun için çok özeldi. Ama ona anlattığı kadarıyla, karanlık bir yeteneği olan seçilmiş bir insan değildi. O normaldi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, kollarını boynuna dolamak için eğilip ona sıkıca sarıldığında onu şaşırtmadan önce. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ben sadece... bana söyledikleri şey çok gerçekçi geldi, sanki gerçekmiş gibi."

Kolunu kadının gövdesine doladı ve onun kucaklamasının sıcaklığını hissetti. *O bana sarıldı.* Neredeyse onu takdir etmek için ezmek ve sıkmak istiyordu.

"Acıların Araknidi en derin üzüntülerinize ulaşır ve bu bilgiyi sizi manipüle etmek için kullanır. Bunun ekşi tadını, gözyaşlarının tuzunu severdi."

Hatta gücünü Orpheus üzerinde kullanmaya bile başlamıştı. "Bana onların yüzlerini nasıl gösterdi?"

"O da benim gibi büyü olan insanları yedi. Bu ona kişinin anılarına ulaşma ve size yüzlerini gösterme ve sizi kandırmak için sadece sizin bilebileceğiniz bilgilerle konuşma yeteneği verdi."

"Buraya getirdiğiniz diğer insanları gördüm." Sanki buz gibi bir banyoya itilmiş gibi gerginleşti. Bunu hissettiğinde ona daha sıkı sarıldı. "Onlardan çok fazla vardı. Bu kadar çok insan kaybettiğin için üzgünüm."

"Sorun değil," diye cevap verdi, kafatasının yan tarafını kızın başına yaslayarak. "Şu anda önemli olan tek kişi sensin."

Ezici bir hüznle dolu bir kıkırdama çıkardı. "Bu çok tatlı."

Karnından yüksek sesli bir homurtu geldi ve kollarını karnına sarmadan önce nefesini tuttu. Ağlamasıyla hiçbir ilgisi olmayan pembelik elmacık kemiklerini belirginleştirmişti.

"Üzgünüm, çok açım. İki gündür bir şey yemedim."

Beyaz, görüşünü kesti. "Ne?!"

"Bütün yiyecekler dışarıdaydı. Ben alamadım."

Orpheus ayağa fırladı, bahçeye gitmek için neredeyse koşarak dışarı çıktı. Küçük insanının aç kalmasına izin veremezdi! Çiğ olarak yiyebileceklerini bildiği için yerden bir havuç kopardı, sonra da kalan çilekleri çalılarından topladı.

Elinde tutarken, belki de yanında bir kâse getirmesi gerektiğini düşündü. Elde ettiği her şeyi bir kâseye koydu, böylece elinin çıplak etiyile yemeğine dokunduğunu bilmiyordu. Sonra bir fincanı suya daldırdı ve hepsini ona getirdi.

"Yiyin, için," diye buyurdu, neredeyse onu itekleyerek.

"Evet! Su." Suyu uzandı ve çabucak yuttu. Ayrıca adamın getirdiği her şeyi de hızlıca yedi.

"Teşekkür ederim, bu çok daha iyi."

İşi bittiğinde, kâseyi ve bardağı ondan aldı ve geri dönmeden önce mutfak tezgâhının üzerine koydu.

"Seni yıkamam gerek. Kokun İblisleri çekiyor ve daha fazlası gelmeye devam edecek."

"Ama hâlâ çok yorgunum." Küçümseme ve sersemlikle yanağını silerek inledi. "Bunu daha sonra yapamaz mısın? Daha fazla uyumak istiyorum."

Orpheus başını salladı. "Ne kadar çok gelirlerse, o kadar çok oyalanırlar. Eğer yanlışlıkla tuz çemberine toprak atarlarsa, onu kırarlar ve eğer bahçedeysen sana zarar verebilirler. Artık bahçede rahatça oturamayacaksınız."

Ve bunu her gün yaptığından beri bunun ona ne kadar keyif verdiğini görebiliyordu. "Ya benimle uzanıp kokumu saklarsan?"

Başı o kadar keskin bir şekilde döndü ki, başka herhangi bir yaratığın boynunu kırabileceğini düşündü. "Pardon?" "Altında uyursam, beni koklamalarına engel olur muyum?"

"Şey, evet. Yardımı olur," diye cevap verdi, sonra belirsizlik içinde ağzının içini yaladı. "Sen... seninle yatmamı mı *istiyorsun*?"

Başını hafifçe salladı, neredeyse utangaçtı.

"Gerçekten sıcaksın. Eğer istemiyorsan, sorun değil. O zaman ben banyo yaparım."

İsteddiği son şey buymuş gibi konuşuyordu.

"Hayır," dedi hemen. "Ben biliyorum."

Onunla yatmak istiyorum. Sadece bu teklif bile kalbinin daha hızlı atması için yeterliydi ama yatağın diğer tarafına doğru yürüdüğünde bu his daha da derinleşti. Bu konuda emin değildi.

"Beni kürklerin üzerinde mi istiyorsun?"

"Hayır, sorun değil." Uzandı ve kürk örtüsünü geri çekti.

Kürklerin altında sürünürken görüşünün kenarlarında sarı dans ediyordu ve ona doğru bastırılana kadar daha fazla kıpırdayan kişi olduğunda derinleşti. Yüzü ona dönüktü, kolları önünde rahatça dinleniyordu.

"Beni saklamakta pek de iyi bir iş çıkarmıyorsun," dedi ses tonunda şakacı ve alaycı bir imayla.

"Bu kadar korkmana gerek yok. İstersen bana sarılabilirsin."

Orpheus yavaşça döndü, kalbi her saniye daha da hızlanıyordu. İnsanlarından biriyle dinlenmeyi, onlar uyurken onlara sarılmayı her şeyden çok istemişti ve Reia bunu teklif ediyor, istiyordu. Reia kaçtıktan sonra hissetmemesi gerektiğini söylediği her şey kendisine rağmen yükseliyordu.

Şefkat, sevgi, neşe ve *umut*.

Yastığını değiştirmek için kolunu başının altından geçiren Orpheus, diğer koluyla onu sıkıca sardı ve onu kucaklayana kadar kendisine doğru itti.

Nefesleri hafifti ve çıplak göğsünde dalgalanıyordu. Banyodan hemen sonra giymeye niyetlenmiş olmasına rağmen henüz gömleğini giymemişti. Kadının mürver ve kırmızı gül kokusu onu sarmaladı ve kadının yumuşaklığı içinde bir heyecan yarattı.

Kalp atışlarını hissedebiliyordum. Her yerden geliyordu, damarlarında *hızla* ilerliyordu.

Yatıştırıcı.

Eli göğsüne dokundu. "Yaraların geçmiş. Bir yara izi bile yok."

Uzun çenesinin altını kızın saçlarının tepesine dayadı. "Bir gün içinde iyileşirim." "Şanslı piç. Bileğim hâlâ acıyor."

Kendisi için alışılmadık ve nadir bir ses olan kıkırdama duyuldu. Kadın birkaç dakika sessiz kaldı ve adam onun tekrar uykuya daldığını düşündü.

"Neden sana Mavka diyorlar?"

"Orman yarattığı anlamına geliyor. Bana böyle diyorlar, tıpkı sizin türünüzün bana Duskwalker demesi gibi çünkü hem gecenin karanlığında hem de gündüzün güneşinde yürüyebiliyorum."

Bir kez daha sessizliğe büründü ve sonunda uykuya daldığında nefes alış veriş i düzleşti.

Memnuniyet onun içine yayıldı. Çenesinin yanıyla hafifçe başının üst kısmını okşadı, Kollarında nasıl hissettiğine bayılıyordu. Kalbi bu kadar hızlı atarken fazla dinlenebileceğinden şüpheliydi ama her işkence saniyesinden zevk alacağını biliyordu.

Reia pençe uçlarının kafa derisini hafifçe tırmıkladığını hissederek uyandı ve neredeyse mutluluktan inleyecekti.

Saçları fena halde düğümlenmiş halde tekrar uykuya daldığını biliyordu. Orpheus parmaklarını uzun süre saçlarında gezdirmiş olmalıydı ki saçları artık karışmamıştı.

Uçları alnının üstündeki saç çizgisinden başlayıp kafatasının sivri ucuna ulaşana kadar geriye doğru fırçaladı ve uzun saçlarını çekti. Bunu tekrar yaptığında, ensesinden başladı, pençelerinin arkaları tekrar o çukura ulaşana kadar yukarı doğru hareket etti ve saç telleri boyunca ilerledi.

Her iki seferde de vücuduna bir ürperti yayıldı ve meme uçları sert noktalara dönüştü.

Her ne kadar devam etmesini istese de, eğer devam ederse, basit bir dokunuşla tahrik olmaya başladığının kokusunu alacaktı. Adamın burnunun ne kadar iyi olduğunu ve vücudunun ona verdiği tepkiyi ne kadar ele verdiğini anlamaya başlamıştı.

Reia başını yukarı çevirince adam durakladı ve kendi başını kaldırdı.

"Uyanık mısın?" Parmaklarını kızın saçlarından çekti. "Uykunu mu böldüm?"

Başını iki yana salladı ve uyurken onun gövdesine sarıldığını fark etti. Yüzünü adamın göğsüne gömdü ve utangaç bir tavırla adamın zengin orman kokusunu derin derin içine çekti. Kasları onun sıcaklığıyla o kadar gevşemişti ki hareket etmek istemedi.

Ne var ki, Reia onun kucağında olmaktan utanmazca zevk alsa da, kıpırdandı. Karnının alt kısmındaki hissi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı, oldukları gibi kalmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama ne kadar çok uyanırsa, o kadar baskıcı oluyordu.

Reia uzaklaşmak için göğsünü itmeden önce inledi.

"Bir sorun mu var?" Onu bıraktı, gözleri derin bir mavi kuyuya dönüştü. "Seni üzdüm mü?"

"İşemem lazım!" diye haykırdı, ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse yataktan yuvarlanıyordu.

Hem ilk seferde hem de ikinci seferde ne kadar süredir uyuduğunu bilmiyordu ama *uzun* süredir işemediğini biliyordu.

Kahretsin, altımı ıslatmak üzereyim! Tuvalete doğru koştu, kapı kapanırken lazımlığın kapağını çıkardı. Üzerine oturduktan sonra serbest kaldığında inledi, bunu koridorda yapsaydı tamamen utanç verici olacağı gerçeğine neredeyse gülüyordu.

Sanırım bu beni yataktan kaldırmanın bir yoluydu.

Ayrılmayı hiç istemediği bir yatakta, sarılmayı çok istediği bir yaratığın kollarında. Kendi kendine, ona sarılmayı bırakamayacak kadar yorgun ve halsiz olduğunu söylemek, gerçekte olduğundan daha suçlu bir zevkti.

Gözlerindeki uykuyu elinin tersiyle silmeden önce ellerini yıkadı. Tuvaletten çıktı.

Oda.

Neden bu kadar ani bir şekilde tahliye edildiğini anlamış gibi görünürken, adamın koridorda kollarını kavuşturmuş bir şekilde durduğunu ve yolunu kapattığını gördü. Üzerinde gömleği vardı ve biraz hayal kırıklığına uğramasına engel olamadı.

Tuhaf görünebilirdi ama şaşırtıcı bir şekilde Reia onun vücudunu beğenmişti. Farklıydı, ama bu Reia'nın giderek daha çok alıştığı öteki dünyaya özgü güzelliğini daha da artırıyordu. Ayrıca ne kadar sıkı olduğunu, parmak uçlarını soktuğunda kaslarının ne kadar direnç gösterdiğini de biliyordu.

"Reia," diye başladı ama Reia devam edemeden sözünü kesti.

Elini kaldırdı.

"Bu işkenceye henüz hazır değilim." Ellerinin vücudunda gezinmesi ve arkasında heyecan verici karıncalanmalar bırakması fikri şimdiden içini ısıtmaya başlamıştı. "Önce yemek yiyebilir miyim? Gerçekten çok açım."

Homurdandı, gözbebekleri maviye dönmeden önce hafifçe kırmızılaştı.

"Evet. Eğer acıktıysan yemelisin. Ama biz yiyene ve tılsımı tekrar takana kadar dışarı çıkamazsın."

"Bana ahududu ve boysenberries getirebilir misin?"

Rengi derinleşti. "Üzgünüm ama ahududu fidanı yok oldu. Tohum ekmek için elimden geleni yapmak zorundayım."

Reia alt dudağını ısırды. Ahududu bahçedeki en sevdiği meyveydi. Kadın başını salladı ve adam da ona ne bulabilirse getirmek üzere hemen oradan ayrıldı.

"Dışarıya ıvır zıvır astığını gördüm," dedi birkaç dakika sonra ağzına meyve atarken.

Kadın masada otururken, adam diğer tarafta ayakta durmuş, belli ki sabırsızlıkla onun bitirmesini bekliyordu.

"Evet, astıklarının çürüyeceğinden endişelendim." Sonra kaşığıyla kısa koridoru işaret etti. "Onları odanın köşelerine de astım."

Başı hafifçe yana doğru dönerek kıvrıldı.

"Öyle mi yaptın? Bunu fark etmemiştim."

"Şey, eğer İblisler eve girerse, ulaşamadıklarım muhtemelen solmuş olduğu için, onları oradan uzak tutabilir diye düşündüm."

Gözleri parlak sarı renkte parladı. "Bu çok akıllıcaydı. Bunu hiç yapmak zorunda kalmadım ama işe yarayacağından eminim."

Reia gözlerini kırıştırdı, kaşları birbirine yaklaştı.

"Gözlerinin sadece meraklı ya da düşünceli olduğunda sarıya döndüğünü sanıyordum." Ellerinden birini parlayan bir küreyi örtmek için yukarı kaldırdı.

"Hayır, renkler çeşitli anlamlara gelebilir. Ayrıca mutlu olduğumda ya da gurur duyduğumda sarıya dönüşüyor, az önce olduğu gibi."

Yanakları kızardı. *Benimle gurur mu duyuyordu?*

Lanet olsun. Ondan hoşlanmamamı o kadar zorlaştırıyor ki. Hem bu gerçek yüzünden hem de artık banyo yapmamak için başka bahanesi kalmadığı için, son meyve parçasını dudak bükerek ağzına attı.

Reia iyi bir uyku çektikten, onun kucağında ve konuşmalarında rahatladıktan sonra kendini çok daha iyi hissetti. Suçluluk duygusu ve hayatı boyunca kendisine nasıl uğursuzluk habercisi dendiği konusunda onu rahatlatmıştı.

Şimdi... şimdi en başta kaçmasına neden olan duygularla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Bunu dört gözle beklemiyordu. Onlarla yüzleşmek istemiyordu. Onları bir cehalet örtüsünün altına gömmeyi tercih ederdi.

Kalçalarının arasını yaladığında ona ne yaptığını gerçekten anlayıp anlamadığını hâlâ bilmiyordu. Onu boşalttığını ve bunun ne anlama geldiğini.

Hissedemeyen bir yaratığa karşı arzu duymam ne kadar çılgınca olurdu? Belli ki yeterince biliyordu ama cinsel organı bile olmayan bir şeye ilgi duyma fikrine pek sıcak bakmıyordu.

Adam ona aynı şekilde tepki vermiyor gibiydi ve bu da kendini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

Neden bu kadar önemsiyorum ki? Etrafta onu yargılayacak ondan başka kimse yoktu. Peki ya o arzu hissediyorsa ve adam hissetmiyorsa? Bu hisleri o istememişti ki.

Siktir et, şu işi bitirelim.

Bunu aşmayı öğrenmesi gerekecekti. Banyo zamanı gelmeye devam edecekti ve sadece vücuduna tepki vermemeyi öğretmesi gerekiyordu.

Göründüğünden çok daha zor görünüyordu.

Reia kaşığını kâseye koyup bir süre öylece oturduktan sonra, "Reia," diye uyardı.

"Pekâlâ!" Ayağa kalkmak için masadan uzaklaştı. "Hadi gidip insan kokumdan kurtulalım."

Kristallerin yansımalarıyla parıldamasını sağlayan mumları yakarak alanı hazırlayan adamı izledi. Kabaca yapılmış metal kâseye yeni kurutulmuş otlar ekleyerek havada tatlı bir tütsü yarattı. Sonra pençesiyle bileğini kesti ve küvete dolduğunda buharı tüten banyo suyunu canlandırmak için kurban olarak kanından birkaç damla verdi.

Devasa gövdesine sığacak kadar büyük olan oval şekilli, uzun, ahşap küvetin başının arkasında diz çöktü. Kızın cesaretini toplayıp soyunmasını ve suya atlamasını bekliyor, karanlık bir ortamdayken her zaman daha güzel olduklarını düşünmesine neden olan mavi parlayan gözleriyle ona bakıyordu.

Bu bir banyo. Sadece bir banyo. Heyecanlanmak için bir neden yoktu.

Hızla elbisesini çıkardı. Sanki dokunmayacak ve görmeyecekmiş gibi çıplaklığını korumak için kollarıyla kendini örterek yürüdü ve suyun içine girdi. İçeride çömeldi, bacaklarını hafifçe bükecek şekilde dışarı kaydırmadan önce kendini suya daldırdı.

Nefis bir sıcaklık etrafını sarmış, endişeli ve kaygı dolu kaslarını rahatlatmaya çalışıyordu.

"Eğer vücudumdan rahatsız olmuyorsanız, kollarımı sıvamamın bir sakıncası var mı?" diye sordu, sesi garip bir mizahla dolmadan önce. "İşimiz bittiğinde onları kurutmak için üstümüzü değiştirmek can sıkıcı oluyor."

Kalbi neredeyse göğsünde çarpıyordu.

"Sorun değil," diye titrek bir sesle cevap verdi, hazırlık için saçlarını ıslatmak üzere başını arkaya eğdi.

Adamın giysilerinin hışırtısını ve ardından kalın yağa batırdığı parmak uçlarının tanıdık sesini duydu.

Kalbinin ne kadar hızlı çarptığını, suyun içinde yüzen ve her atışta hafifçe sallanan sol göğsünden anlayabiliyordu. Derin bir nefes alan Reia kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Her zaman yaptığı gibi omzundan başlayıp hafif masaj yapan parmaklarıyla koluna doğru ilerledi. Orpheus parmaklarını kollarında gezdirmeye başlayana kadar kollarındaki kasların ne kadar hassas olduğunu, bu tür bir uyarıma nasıl tepki verdiklerini hiç fark etmemişti.

Her gün onu şımartarak kaslarının asla sertleşmemesini veya ağrımasını sağladı.

Başparmağını her bir parmağının arasında gezdirmeden önce avucunun içine bastırdı, onları yaydı ve her bir kıvrımına dikkat etti. Diğer koluna geçerek ona da aynı yavaş parmak hareketini yaptı. Sonra yüzünü yıkadı, gözlerine, ağzına ya da burnuna bulaşmaması için en az miktarda yağla en nazik şekilde yıkadı.

Adamın her zaman dudaklarında oyalandığını, neredeyse başparmağıyla onları birbirinden ayırdığını fark etti.

Beklentisinin artması dışında çok az tepki verdi. Bu işin kolay kısmıydı. Geri kalan her şeyi görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

Elleri boynunun hassas taraflarına dokunup onları okşadığı an, her zaman ilk ürpertisini başlatırdı. Adam saçlarını taramaya başladığında elleri küvetin kenarını kavradı, pençelerini sadece bu kısım için açıp kafa derisini sıyırdı.

Bir inilti serbest kalmakla tehdit etti ve dudaklarını ısırarak kapatmak için ağzına götürdü.

Kulağının arkasındaki yara izi üzerinde bir süre oyalandı, başparmağını merakla üzerinde gezdirdi ama ona bu konuda bir şey sormadı. Dizindeki yara izinde olduğu gibi bunu da sık sık yapardı - kızın fark edilir derecede büyük yara izlerinin olduğu tek iki yer.

Sonra elleri göğsünde gezinmeye başladı, gözleri koyu mora dönmüştü. Adam daha göğüslerine varmadan meme uçlarının sertleştiğini hissettiğinde utançtan yerin dibine girdi. Bekliyorlardı, okşanmak istiyorlardı. Zihnini arzuyla bulandıracak nazik bir geçiş için sert ve kaşınıyorlardı.

Bunu yapabilirim. Adam yıkamak için bir göğsünü avuçladığında, dişlerini dudaklarına ne kadar sert geçirdiğinden kan akıtacağından korkarak gözlerini yumdu. Reia sarsıldı, sırtını hafifçe kamburlaştırarak avucuna daha sıkı bastırdı, böylece daha güçlü hissedecekti.

Adamın nasırlı eli meme ucunun ağrıyan noktasını sıyırıp geçerken bacakları kasıldı ve neredeyse bir çığlık kopacaktı. Bu ona ihtiyaç duydukları şeyin anlık bir tadını verdi. Kaygan eli, aynı şeyi diğerine yapmadan önce temizlemek için tüm tümseği kapladığından emin olmak için bir daire içinde çalıştı.

Her zaman hareket ediyorlardı, sadece en hafif baskıyı uygulasa bile yumuşaklık dönüyordu. Baş döndürücüydü, göğüslerinin daha sert bir sıkışma, daha sert bir dokunuş için yalvarmasına yer bırakıyordu. Gitmek yerine oyalanan bir dokunuş.

Ne yaptığını görebilmesi için omzunun üzerinden bakarak kafasından en uzaktaki eliyle ağzını kapattı. Artık ağzını kapalı tutamıyordu. Pantolonu o kadar ağırdı ki, hafifçe aralanmış dudaklarından çıkmanın rahatlığına ihtiyaçları vardı.

Neden bana bu tepkiyi veriyor? Orpheus'ta onu bu kadar güçlü bir şekilde tahrik eden şey neydi? Şimdiden klitorisi ve amcığı zonklamaya başlamıştı ve bunların acısından kirpiklerinde minik gözyaşları birikmişti.

Kulaklarının dibindeki ağır nefeslerinin sesi bile içini ürpertiyordu.

Adamın iki eli de daha fazla yağ topladıktan sonra belini ve yanlarını çevreleyip aşağı doğru kayınca Reia seğirdi ve neredeyse sıçrayarak ondan uzaklaştı.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Adam bir sonraki hedefinin tam olarak neresi olduğunu bilerek göbeğinin üzerinden geçtiğinde karnı iyice çöktü. Vücudu dokunmak için çığlık atıyordu.

Teni kızarmıştı, sudan değil ama vücudunda oluşmaya başlayan sıcaklıktan.

Arzu karnında bir sarmal gibi geriliyordu ve onun çözülüp serbest kalmasını o kadar çok istiyordu ki.

Daha fazla yağ almak için ellerini kaldırdı ve kadının gözleri bu işkencenin ıstırabıyla eğildi.

Yapabilirim... Sert eli kıvrımlarına bastırarak zonklayan klitorisini çevreleyen dudakları okşadı. Kalmadı, oynamadı ve yağdan bile daha kaygan hissettiren girişinin üzerinden aşağı doğru çekildi, bu onun için hiçbir şey değilmiş, onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi görevine devam etmek için. *Bunu yapamam!*

Her iki eli de öne doğru fırlayarak adamın hareketlerini durdurmak için onu kavradı. Bir eliyle işaret ve orta parmağını, diğeriyle de yüzük ve serçe parmağını kavrayıp sıkıca tuttu.

Burnu Reia'nın boynuna gömülmüş, sorunun ne olduğunu anlamak için tenini kokluyordu. Küçük bir çığlık onu terk ederken Reia neredeyse ölecekmiş gibi hissetti. Vücudu kıpırdandı ve onu hareket ettirmek için omzunu kulağına doğru kaldırdığında kafası ona çarptı.

"Sorun nedir? Tuhaf davranıyorsun."

Nefes nefese, "Gözlerin neden mora dönüşüyor?" diye sordu.

Ne anlama geliyorlardı? Onu yıkarken sık sık bu renge dönüşüyorlardı ve dili kalçalarının arasında gezinirken de bu renkte oluyorlardı. Ayrıca ara sıra gülümsediğinde de bu renkte oluyorlardı.

Bilmesi gerekiyordu, bilmek zorundaydı.

Beyaz renkte parladılar ve o da bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu! "Önemli değil."

Kaşlarını sıkıca örerek başını öne eğdi. "Lütfen, anlat bana."

"Eminim tüm duygularınızın bu kadar kolay okunmasını veya anlaşılmasını istemezsiniz," diye cevap verdi karanlık bir şekilde.

Klitorisine baskı uygulamak için kalçalarını sıktı, sanki bu onu rahatlatmış gibi, bir yandan da denediğinde elini çekmesine izin vermedi. Suyun içinde kasık tümseğinin üzerinde geziniyordu.

Bir parçası o kadar çaresiz hissetti ki, onu amına bastırıp kendini onunla becermeyi düşündü.

o.

I... Bu işte yalnız kalmak istemiyorum. Bu fikir onu dehşete düşürdü.

"Beni arzuluyor musun, Orpheus? Bu yüzden mi mora dönüşüyorlar?" Adam irkildi. Onun gerildiğini hissetti.

parmakları seğiriyordu. Bilmediği şey, bu düşüncenin Reia'yı dayanılmaz derecede ateşlendirdiği idi. "Lütfen, söyle bana. Üzülmeyeceğim."

Sanki cevap kendisinden zorla alınmış gibi yavaşça homurdandı: *"Evet."*

Kalbi daha da hızlanıp parmak uçlarını ve ayak parmaklarını karıncalandırırken boğuk bir nefes almadan önce ciğerleri sıkıştı. *Beni arzuluyor...* Sadece bunu bilmek bile kanallarının ihtiyaç içinde sıkışmasına neden oldu.

"Tahrik oldum, Orpheus." Hızla yer değiştirirken su mor renkte yansıdı. Tepki olarak içinden bir coşku dalgası geçti, rengin artık daha derin bir anlamı vardı. "Vücudum ağrıyor."

"Demek bu yüzden seğiriyordun? Endişelendim."

Başının yan tarafını tutup yana doğru çekerken pençeleri kulağının hemen üzerindeki kafa derisini tırmaladı. Bir an sonra, dilini boynunun diğer tarafında, çenesinin hemen altında gezdirmek için kendini kaldırdı.

Küçük bir çılgılık attığında elleri tutuşunu kaybetti, dili hassas sinir demetini yaladığı için üzerinde güçlü bir tüylenme izi bıraktı. Şimdi boşta olan elini karnına koyarak, karnından aşağıya ve göbeğinin üzerinden geçerken onu avuçladı.

"Dokunuşum hoşuna gitti mi Reia?" Burnunun ucunu boğazına bastırırken çenesinin açıldığını hissetti, burnunun deliğinden geldiğinden bile daha güçlü hissettiren derin bir nefes çıkardı. "Bunu istiyor musun?"

"Evet," diye yalvarırcasına cevap verdi, parmaklarının ucunun tümseğinin kıvrımlarında gezindiğini hissettiğinde.

Bükülmüş dizlerini yanlara doğru indirerek kalçalarını açtı ve tereddüt etmeden içeri girmesine izin verdi. Elleri kendini sabitlemek için bir kez daha küvetin kenarına gitti, bu sefer parmakları kıvrımlarının dudaklarına kaydı ve sonra orada *kaldı*.

Oh lanet olsun! Başı geriye düştü, işaret ve orta parmaklarını klitorisinin sert çıkıntısına yerleştirip bir daire çizerek bastırıldığında ondan gizlenmemiş bir inilti geldi.

"Bana gülümsediğin ilk andan beri seni arzuluyorum, benim küçük dişi geyiğim." Diğer eli kızın saçlarından ayrılıp bir göğsünü avuçlamak ve *yoğurmak* için etrafına uzanırken bu evcil hayvan ismini homurdandı. İçin

Göğüslerinin yalvardığı baskıyla harika bir şekilde yoğurdu.

Bu, içinde hissettiği rahatsız edici çarpıntıyı hafifletti, böylece onun yerine dokunuşuna odaklanabildi.

"Seni evimin güvenli ortamına getirdiğim andan itibaren bedenle oynamak istedim.

Onunla *oynamak* için."

Tanrım, demek oyuncak derken bunu kastediyordu.

Adamın vücudunun sıcaklığını kollarından ve ellerinden hissedebiliyor, nefesini ensesinde dalgalanırken ve saçlarının diken diken olmasına neden olurken hissedebiliyordu.

Toprak kokusu onu sarmış ve bütünüyle yutmak istiyordu ve ona baktığında, parlayan gözbebeklerindeki mor da aynı niyeti taşıyor gibiydi, onu görmeyi tüketmek. Kız ona bakarken kasıtlı olarak burnunu yaladı.

Parmakları daireler çizerek kaymaya devam etti ve her doğru bastırışında bacaklarının tekmelenmesine neden oldu.

Reia vücudunun aşağısına baktı ve nefesi kesildi. Adamın beyaz parmak kemikleri çıkıntı yapan koyu gri ellerinin görüntüsü, biri göğsünü kapatırken diğeri amını avuçlamak için açılmış kalçalarının arasına daldıyordu, gördüğü en erotik şeydi.

Adamın koyu teninin kızın soluk teniyle oluşturduğu kontrast, adamın nerede olduğunu görmeyi kolaylaştırıyordu. Adamın eli büyüktü, o kadar büyüktü ki kızın göğsü elinin içine zor sığıyordu ama yine de adamın kızın göğüs ucunu *tingirdatarak kopardığını* görebiliyordu. Diğeri ise kasık tümseğini tamamen kapatmış, ne yaptığını ondan saklıyordu. Ama görmesine gerek yoktu, parmaklarının klitorisyle oynadığını *hissedebiliyordu*.

Onları istiyorum. Uyluklarının arasındaki eline bakarken gözleri daldı ve muhtaç hareketlerle elini içine çekişini izledi.

İçinde şişmiş hissettiği bir yer vardı, klitorisinin her kıvrılışında daha da kötüleşen ağırlı bir ritimle çarpıyordu.

Eğer arzuyu hissedebiliyorsa, bu şu anlama mı geliyor...?

Reia sanki cevaptan korkuyormuş gibi sessizce, "Aletin var mı Orpheus?" diye sordu.

Öne doğru eğildi, dilini kulağının üzerinde, etrafında, içinde gezdirdi ve bu onun içinde bir ürperti yarattı. Kulak deliğine değen dilin sesini duydu.

"Evet, benim küçük insanım, bir sikim var." Adamın parmakları aşağıya doğru inmek için uzaklaştığında, kayıp, beklenti ve talep içinde inledi. Onları girişinin yarığına daldırdı. "Ve buranın içinde olmak için çok aç."

Elinin geri kalanı girişinin etrafını kavrarken kalçaları öne doğru eğildi, iki parmağı sadece okşarken eğildi. Sadece *alay etti*. Onu hafifçe dürttü ama daha fazlasını yapmadı.

"İçime gir," diye yalvardı.

İçinde bir şeye ihtiyacı vardı. Özü ağlıyordu, sıcaktı ve bir şeyle, herhangi bir şeyle doldurulmak için yanıyordu. *Onun parmaklarına içimde ihtiyacım var.*

"Kuyunuz çok ıslak. O kadar kaygan ki suyun içinde bile hissedebiliyorum."

Onun sözleri karşısında inledi, hem utanç içinde kıvranıyor hem de onları içine almaya çalışıyordu.

"Lütfen öyle demeyin."

Düşünceli bir ses çıkardı.

"Ne dememi istiyorsun o zaman?"

Reia irkildi çünkü tam olarak emin değildi. Ona ne demesini istiyordu?

"Kukum... ya da amım."

Küçük bir mizah kıkırdaması yaptı, ondan gelen ses, tepki olarak titreyen iç organlarına kötü bir günah gibi geldi. Böyle bir ses onun gibi birinden bu kadar sarhoş edici çıkmamalıydı.

"Bu kelimeyi sevdim," diye mırıldandı neredeyse, dilini yüzünde gezdirip dudaklarının üzerinden geçirerek. "Küçük amcığına ne yapmak istediğim hakkında bir fikrin var mı Reia?"

Ortadaki parmağını içeri bastırırken işaret parmağı kaydı. Vücudu sıkıca oturduğu için ona sıkıca yapıştı. Şimdiden onu daha da içine çekmeye çalışıyordu. Nefesleri kesilirken dudakları aralandı, vücudu içeriye doğru bastırılan yavaş basınçla titriyor, onu büyük parmağının etrafında geriyordu.

"Tekrar tatmak istiyorum." Parmağı, son boğumu girişinin hemen dışına gelene kadar sonuna kadar içeri itti. "Tadın o kadar lezzetliydi ki, kokusunu içmek istemediğim bir an bile geçmedi." Geri çekildi ve sonra ileri itti. "Susuzluğumu senin orgazmlarınla gidermek istiyorum."

Elleri kavrayışlarını bıraktı, böylece onun yerine her iki kolunu da kavrayabildi, tırnaklarını onun sert etine geçirdi. Kaldıraç olarak ona tutunan Reia kalçalarını ileri geri hareket ettirmeye başladı, bu acı verici yavaş tempodan daha hızlı gitmesini istiyordu.

Başparmağı meme ucunu koparıyor, sürekli üzerinden geçerek daha fazla sarsıntı yaratıyor ve onu daha da ıslatıyordu.

"Bu banyoya her girdiğinde parmaklarımı o güzel amına sokmak istedim."

Vücudu titreyerek inledi. Parmağı pompaladı, duvarlarını defalarca okşadı ve her seferinde onu titreten ve titreten bir şeye çarptı.

Nghhh, orası çok iyi hissettiriyor. Dokunuyor, okşuyor, hatta onu heyecanlandırmak için bir kez daire çiziyordu. "Ne kadar zor olduğunu anlıyor musun? Dokunmak ama oynamamak?"

Adam işaret parmağını içeri sokup onu her ikisinin de çevresi boyunca gerdiğinde keskin bir nefes aldı.

"Ohhh!" diye bağırdı, sanki bu onları yerleştirmeye yardımcı olacakmış gibi bacaklarını daha da açmaya çalıştı.

Orpheus'un özgürce hareket edebildiği, artık ona bu şekilde dokunabileceğini bildiği için arzuları konusunda gerçek ve dürüst olmasına izin verilen bu versiyonu onu çözüyordu. Derin, hırçın sesi normalden çok daha boğuk, hissettirici ve neredeyse yırtık geliyordu.

Adamın nefesleri Reia'nın üzerine üflüyor, Reia da nefeslerin derinliğini yansıtıyordu. Reia nefes nefese kalmıştı, ihtiyaç ve güzel işkencenin gözyaşları ağlamak istemesine neden oluyordu. Çok yakındı, çok yakındı ve onun kendisini çığlık çığlığa uçurumun kenarına göndermesini istiyordu.

Parmakları daha hızlı pompalamaya başladı. Sadece girip çıkmakla kalmadılar, bir dalga gibi hareket ettiler, kanalının önünü uçlarıyla okşayarak içeride görüşünü ikiye bölen bir yere derinlemesine vurdular.

"Seni burada becermek istiyorum," dedi ve duvarları onu sıktı, sözlerine tepki olarak ondan acınası bir hıçkırık çığlığı geldi. Bunu ondan duymak, onu becermek istediğini duymak hoşuna gitmemeliydi ama yine de bundan zevk alıyordu. "Sikim bunun için çok ağlıyor, Reia."

"Öyle mi?" Artık onda bir tane olduğunu bildiğine göre, onun neye benzeyebileceğini hayal ederken dudağını ısırды. Büyük, uzun ve parmaklarının yaptığı gibi gerilmek için duyduğu çaresiz ihtiyacı ortadan kaldıracak şekilde onu tamamen doldurur muydu? "Bir insanınki gibi mi?"

"Hayır. Hiç. Hiç," diye homurdandı, her kelimesi parmaklarının aniden ağırlaşmasıyla noktalanıyordu.

Reia başını geriye attı, adamın omzunun onu korumak için arkasında olmasına şükretti ve çığlık attı. Boşalmaya başladığında tırnakları onu ısırды, gözlerinin kenarlarından küçük yaşlar damlayarak yanaklarından aşağı yuvarlandı. *Aman Tanrım!* Ağır ıslak spazmlar halinde, amcığı umutsuzca parmaklarını sağlamaya çalıştı.

Karanlık görüşünde yıldızlar parıldıyor, vücudu kasılırken başı baskı altında çarpıyordu.

Sanki Reia'nın boynuna *doğru* iç çekmiş, yavaş ve dikkatli dokunuşları altında parçalanmasını bekliyormuş gibi hissetti. Reia bunun gücü altında eridi, akıl almaz bir zevk onu parçalara ayırırken bacakları tekmeliyor ve kıvranıyordu.

Nasıl... Çılgılığı yumuşayarak uzun bir iniltiye dönüştü. Onunlayken nasıl bu kadar iyi hissedebiliyordu? İçindeki parmakları nasıl bu kadar sevebilmişti de vücudu zevkten şarkı söylüyormuş gibi hissediyordu?

"Ama sadece sen istediğinde bunu sana vereceğim," dedi kız gevşemeye başladığında, dilini neredeyse bir öpücük gibi yanağına daldırarak. "Ancak kalbini erittiğinde ve sen beni kabul ettiğinde bunu talep etmeye çalışacağım."

Parmaklarını derinlere bastırdı ve bir an için parmaklarını orada bırakarak nazikçe parmaklarının etrafından aşağıya inmesini sağladı.

"Böyle bir şey isteyeceğini düşünmemiştim," dedi soluk soluğa, sesi hışırtılı ve ağlamaktan ağırıyordu.

Onunla konuşmaya devam etmesini istiyordu, zengin sesi karıncalanan duyularının üzerinde bir evcil hayvan gibiydi.

Vücudu suya batarken zihni sersemlemiş gibiydi. Her şey daha parlak görünüyordu, sanki göz bebekleri hâlâ coşkudan büyümüş gibiydi.

Elini göğsünden çekip tekrar saçlarının arasından geçirdi, pençeleri de en az avucu kadar onu tutuyordu.

"Neden bir gelin istediğimi düşünüyorsun, Reia?" "Bir yoldaş için... çünkü yalnızdın."

Burnunun ucunu ona doğru sokarken düşünceli bir ses çıkardı. "Bu doğru, ama benim birçok açlığım var küçük insan ve bu da onlardan biri."

Göbeği adamın parmaklarının etrafında mutlu bir şekilde çırpınıyordu ve adam parmaklarını çekmeye başladığında kendini kaybederek inledi. Bir yanı daha fazlasını istiyordu ama bir yanı da tekrar boşalamayacak kadar hassas olduğunu biliyordu. Vücudu zevk almaya yeniydi ve adamın sadece parmaklarıyla onu girmesinden dolayı hafif bir sancı hissetti.

Reia küvette nefes nefese yatıyor, kasları seğiriyordu. Yüzüyormuş gibi hissediyordu, su ona bu harika duyguya yardımcı olacak kaldırma kuvvetini veriyordu.

"Üzgünüm ama büyüye devam etmeliyim."

Orpheus'un elleri vücudunun geri kalanına masaj yaparken, o da mutluluğunun ısıltısı içinde havalanmak? *Kulağa cennet gibi geliyor.*

Peçe'ye geldiğinden beri uyuduğu en iyi uykulardan birini geçirdikten sonra Reia bahçede oturup kahvaltısını yaparken mutluydu. Çeşitli sebze ve bitkilerin oluşturduğu yemyeşil bir ortamda derin bir nefes aldı ve etrafına yayılan nane ve dereotu gibi güçlü otların kokusunu içine çekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Orpheus onun güvende olduğundan emin olmak için bölgeyi gözden geçirmeye devam etmedi.

Gün, normalden daha şiddetli esen rüzgârla serinlemişti ve bulutlar hızla hareket ederek bölgenin üzerine gölgeler düşürüyordu.

Bahçeyi ne kadar sevse de, bu kadar harap olması yüreğini burkuyordu. *O aptal İblisler bunu mahvetmek için harika bir iş çıkarmışlardı.*

Birçoğu hâlâ oyalanıyor, tuz çemberi boyunca yürüyor, özellikle de tılsımı bir kez daha saçlarına takılmışken, çemberin içinde kendini tamamen güvende hissederken onu korkutmaya çalışıyorlardı.

Bitkilerin çoğu tekmelenmiş ve yerden sökülmişti ve lezzetli küçük ahududu fidanı paramparça olmuştu. Çilek ağacının durumu da pek iyi değildi ama o zamana kadar çoğunu toplamıştı bile.

Bu aslında çok fazla yiyecek değil. Et yemeyen Reia, meyve ve sebzeleri kullanarak beslenmesini tamamlıyor ve bunları hızla tüketiyordu.

Ancak kahvaltısının bir kısmını bitirdiğinde Orpheus bahçeye girdi. Arkasında bir şey saklıyordu ama eğer isterse ona ne olduğunu göstereceğini biliyordu.

"Merak ediyordum da," dedi adam bahçenin ortasından geçen toprak yolda çalılarının arasından yürüyerek yaklaştığında. "Benim için avlanmak ister misin?"

Neredeyse ona yaklaştığında adımlarının ortasında durakladı. "Sen... senin için avlanmamı mı istiyorsun?" Adamın endişelendiğini anlayabiliyordu, özellikle de gözbebekleri mavi renkte derinleştğinde.

"Sadece bu bahçeden beslenirsem yiyeceğim tükenecek. Biraz etim olursa, bir kısmını saklayabilirim ve umarım ihtiyacım olmadan önce daha fazlası yetişir."

Tekrar yaklaşmaya başladı, öncekinden daha tereddütlü bir şekilde. Tam önüne geldiğinde, kadın oturduğu yerde kıpırdandı. Adam üzerine doğru yükselirken boynunu ona doğru eğmek zorunda kaldı. Ayakta olmadığı zamanlarda her zamankinden çok daha iri görünüyordu.

Onun rahatsızlığını hissetmiş gibi görünerek tek dizinin üzerine çömeldi, ama neredeyse kafes gibi bir şekilde.

"Gerçekten bu yüzden mi gitmemi istiyorsun?" Suçluluk duygusu kalbini sıkıştırdı. "Evet."

Gerçek buydu ama yaptığı şeyden sonra sorusu onu derinden yaralamıştı; Peçe'den geçerek

evinden kaçtı ve korkunç bir örümcek ağına yakalandı. Reia, zamanında gelmeseydi kendisine ne olacağını biliyordu ama Orpheus'a ne olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Üzülür müydü? Ölürsen onu özlemesi mümkün olabilir miydi? Kaç insan onun yaptığının aynısını yapmıştı ve o onları zamanında kurtaramamıştı?

Bir elini yavaşça kaldırıp başparmağı ve parmak uçlarıyla yanağına dokunarak pençelerinin tenine batmadığından emin oldu. Kızın kabul ettiğini görünce yüzünün yan tarafını kavradı ve dokunuşundaki sertlik ve sıcaklık onu son derece rahatlatı.

"Beni terk etmeni istemiyorum Reia." Samimiyet ve içinde duyduğu derin yalnızlık ve hüznün karşısında neredeyse gözleri sulanacaktı. "Sen çok güzelsin." Başparmağı ve pençe ucu hafifçe yanağını, burnunun kıvrımına yakın bir yeri okşadı. "Ve kişiliğin pırl pırl. Giden birçok insanı özledim ama seni buraya gelen herkesten daha çok seviyorum. Peçe'den sağ salim çıkmayı başarsan bile, gitmiş olacaksın."

"Kalacağıma ve bir daha ayrılmayı denemeyeceğime söz verdim." "Ama hala istiyorsun, değil mi?"

Sikeyim. Gözleri daha da derin bir maviye döndü ve bağırsakları sanki bir fiyonkla bağlanmış gibi hissederken karnı sıkıştı.

"Sorun sen değilsin, Orpheus." Ellerini yukarı uzattı ve ilk kez adamın uzun çenesinin kenarlarını kavradı. "Sadece... Bilmiyorum. Sanki burada kapana kısılmış gibiyim. Kendimi özgür hissetmiyorum."

"Bana karşı böyle hissetmemen için ne yapabilirim?"

Benimle... Reia'nın yanında kalmaktan nasıl mutlu olacağını soruyordu ve Reia bunun cevabını bilmiyordu.

"Her zaman seyahat etmek istemişimdir." Ellerini indirip kucağına koydu, böylece onlara bakabiliyordu. "Tüm hayatım boyunca eve hapsoldüm. Hep bir gün köyden ayrılıp dünyayı görebileceğimi umdum. İşte tam da bu nedenle bir İblis Avcısı olmak istedim."

"Bunu seninle yapabilseydim bile çok tehlikeli olurdu. Burada güvendesin. Burada korumalar dahilinde kalırsan hastalık kapmaz ya da zarar görmezsin."

"Biliyorum," diye cevap verdi küçük bir sesle. Bir Zebani Avcısı olarak tehlikeli dünyayı aptalca gezmeye çalışarak muhtemelen uzun süre yaşayamayacağını biliyordu ama ölmeden önce dünyanın küçük bir bölümünü görmenin bile onu tatmin edeceğini düşünüyordu. "Her neyse, tekrar kaçmayı planlamıyorum. Eğer bana daha fazla yiyecek getirirsen, bu beni daha mutlu eder. Et yemeyi özledim. Bizim için geyik avlayan avcılarımız ve hayvanları olan çiftçilerimiz vardı."

İki parmağını çenesinin altına koyarak kızın başını kaldırdı, böylece kız kendisine bakacaktı.

"Eğer..." Sözlerinin onu üzeceğini düşünmüş gibi tereddüt etti. Dudaklarını ısırdı, üzerlerinde ağır bir yük taşıyacaklarını biliyordu. "Eğer bana ruhunu verirsen, Reia, sana istediğini verebilirim."

Yüzü solgunlaşırken gözleri o kadar büyüdü ki, gözlerinin dolduğunu ve aklarını tamamen gösterdiğini anladı. Adamın eli kızıdan hızla uzaklaştı ve ona alan açmak için geri çekildi.

Birdenbire korkunun kokusunu almış olmalıydı ki, korkunç bir pençe gibi karnına hızla ve yıkıcı bir şekilde yapıştı.

"Daha önce hiç yapılmadığı için ne olacağını bilmiyorum ama bana bunun senin her zaman güvende olacağın anlamına geleceği söylendi... ve benimle."

Nabız damarlarında hızlandı. Orpheus'un eli dizinin üzerinde yumruk oldu ve yüzünü ondan çevirdi.

"Anlıyorum." Onun üzerinde durmak için ayağa kalktı. "Bir daha sormayacağım."

Sonra elini ona doğru uzattı ve arkasındaki şeyi öne çıkardı. İblislerle savaşırken kullandığı kılıçtı bu.

"Bir İblis Avcısı olmak istediğini söylemiştin ve savaşmaya istekli olduğunu görebiliyorum. Bir kılıçla eğitim almak ister misin?"

Tüm endişesi ve korkusu, içine girdiğinden daha hızlı bir şekilde kaçtı. Hızla ayağa kalktı. "Ne? Gerçekten mi?!"

"Sana ulaşamazsam kendini koruyabileceğini bilmek beni rahatlatır, tabii bunu gitmek için kullanmadığın sürece."

"Evet!" diye bağırdı, neredeyse ayaklarının üzerinde zıplayarak. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Evet, Orpheus, lütfen. Çok isterim!"

Adamın parlayan gözleri kızın neşeli yüzü karşısında aniden koyu mora döndü. Bunun ne kadar beklenmedik olduğunu anlayınca irkildi ve yanakları anlayışla kızardı.

Fark etmiş olmalıydı, çünkü gözleri kırmızımsı soluk bir pembeye dönüştü ve elini kaldırarak gözlerinden birini kapattı. Reia bunun onun utançtan kızarma şekli olduğunu anladığında neredeyse gülecekti.

Pfft. Aslında güldü. Bu çok sevimliydi.

Az önceki konuşmaları tamamen unutuldu ve hareket edebilmeleri için onu bahçeden dışarı çıkardı. Kılıcı ona verdi, gözleri yavaş yavaş normal mavisine dönüyordu.

"Pekâlâ. Ne yapacağım?" diye sordu, iki eliyle deri sarma kabzasını tutarken bıçağın keskin kenarlarından birine bakıyordu.

"Bilmiyorum."

"Pardon?" Kafasını yana çevirerek şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Pençelerim var." Loş güneş ışığında onları göstererek işaret etti. "Hiç kılıç kullanmama gerek olmadı."

"O zaman nasıl öğreneceğim?"

Omuzlarını silktiler. "İnsanlar tarafından birçok kez saldırıya uğradım. Onu nasıl kullanacağınızı anlayana kadar bana saldırın."

"Sana zarar verebilirim. Bu seni kızdırmaz mı?"

İhtiyacı olan son şey, İblis Avcıları onu okla vurduğunda yaptığı gibi onun da çılgına dönmesiydi.

Kollarını göğsünde kavuştururken derin bir kıkırdama duyuldu.

"Bana zarar veremeyeceksin, benim küçük insanım. Ne yeterince hızlı ne de yeterince güçlü olacaksın." Kollarını kavuşturarak, birbirlerine bakacak şekilde onun önüne geçti. "Eğer yapabilecekmişsin gibi görünürse sana tahta bir kılıç oyacağım, ama ben yapana kadar bununla çalışacaksın. Dikkatli olduğumuzdan emin olacağım."

"Beni hiç dövüşürken görmemiş birine göre çok kibirlisin." Sivri ucunu kaldırarak gümüş metalin güneşte parlamasını sağladı. "Sen baygınken zavallı kıcını korumak için o İblisleri öldürürken oldukça etkiliydim."

"Eminim öyleydin, ama hadi seni iyileştirelim."

Reia ona güvenerek tüm gücüyle ileri doğru koştu ve aşağı doğru kesti. Reia uzun adımlarıyla yolundan çekilip kollarını kavuşturarak kolayca sıyrıldı. Tekrar denedi ve o da aynı şeyi yaptı. Reia yana doğru kesti ve adam sadece geriye doğru adım atarak Reia'nın menzilinden en az bir adım uzaklaştı.

Sonunda bir daire çizmeye başladılar ve kadın onu kovalarken adam kolayca yoldan çekildi.

"Farklı bir saldırı dene, Reia."

Durdu, orada dururken oflayıp pufladı.

"Kendi kılıcın olsaydı da ona saldırabilseydim daha iyi olmaz mıydı? Öğrenmeme yardımcı olabilir."

Keskin bir rüzgâr onları kesti ve beyaz elbisesini bacaklarının etrafında dalgalandırdı. Sahip olduğu yeşil elbise İblis kanı yüzünden mahvolmuştu ve bunu henüz boyamamıştı. Bahçedeki tahrip olmuş bitkileri toplamıştı ve yeni bir elbise boyamak için bu öğleden sonra kaynatmayı planlıyordu.

Orpheus başını gökyüzüne çevirdi ve Reia da onun bakışlarını takip etti. Keskin bir rüzgâr ikisinin de bedenini sarmış, yaprak çöpleri ve tozla dolmuştu.

"Bu iyi bir fikir ama yarın denememiz gereken bir şey." Koyu gri bulutlar üzerlerinden ağır ağır geçiyordu ve hava sıcaklığı birkaç derece düştüğünde titredi. "Yağmur yağacak."

"Yağmuru seviyorum," dedi bulutlara gülümseyerek.

"Koruma çemberini yıkadığında ve İblisler evde serbestçe dolaşmaya başladığında bundan hoşlanmayacaksınız."

"Tamam, evet," diye içini çekti ve başını eğip ona bakarken omuzlarını çökertti. "Haklısın."

"Gelin, hazırlanmalıyız." Eliyle, yakınında durdukları evin ön tarafını işaret etti. Eve doğru yürürlerken, "İhtiyacımız olursa diye koruma bibloları yapmama yardım etmek ister misiniz?" diye sordu.

"Elbette, ama bana biraz sebze getirebilir misin, böylece güveç yapabilirim?"

O da kabul edince, geriye kalanlardan istediklerini sıraladı. O içeri girerken, adam onun için onları getirdi.

Reia su kaynatmaya başlayabilmek için ocağı yaktı ve mutfak tezgâhının üzerindeki dolaplardan birine göz attı. İçinde zaten mevcut olan bazı bitkileri keserken gözlerini dolaptan ayırmıyordu.

Aldıracağını sanmam.

Ona her zaman koruma çemberi içinde istediği yere gidebileceğini, istediği her şeyi yapabileceğini veya dokunabileceğini söylüyordu. Alt dudağını dişledi, derin derin düşündü çünkü istediği şey önemli olduğunu bildiği bir şeydi ve onu korumak için kullanıldığında bunu israf olarak görüp görmeyeceğini bilmiyordu. Her ne kadar mutluluğu onun için öncelikli olsa da, güvenliği onun için en önemli şeydi - bu da onu kızdırıyordu.

Boş ver, bir şey olmaz.

Reia yemek masasında oturmak için kullandığı sandalyeyi kaptı ve ağır mobilyayı tezgâha doğru kaydırды. Üzerine tırmandı, ağırlığını taşıyacak kadar sağlam olduğundan emin olduktan sonra üzerinde durdu. Kapıları açtı.

Tam içeri uzanırken, büyük, sıcak bir el sırtını ve yan tarafını sararak onu irkiltti ve neredeyse tökezlemesine neden oldu. Hızla ona döndü.

"Dikkatli ol," dedi sırtını desteklerken. "Düşüp kendini incitmeni istemem. Eğer bir şey istiyorsan, onu senin için getirebilirim. Buradan neye ihtiyacın var?"

Onunla birlikte dolabın içine bakarken sesi kızgın ya da rahatsız değil, daha çok merakla doluydu.

"Yemeğimin daha lezzetli olması için sizdeki tuzu kullanmak istedim." Tuz kabını düşürmemek için iki eliyle tuttu. "Ve kendim için bir şeyler yapabilirim, biliyorsun. Eğer bir şeye uzanamayacak kadar kısaysam sandalyeyi kullanabilirim."

"Bunun doğru olduğuna eminim." Adamın kolu dizlerinin arkasına çarpıp onu yere düşürdüğünde irkildi.

diğeri de sırtını desteklemek için geldi. Kız, adamın kollarının beşiğine yaslandı. "Ama zarar görürsen çok üzülürüm."

Onu ayaklarının üzerine yatırdı ve Reia yanaklarında beliren küçük kızarıklığa engel olamadı.

Önceki geceki banyosundan beri Orpheus'un onun yanında kendine daha çok güvendiğini fark etmişti. Ona yakın olma konusunda o kadar temkinli değildi ve o zamandan beri hiçbir hareketi cinsel olmasa da, aralarında bir şefkat vardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi, onu kucaklayıp ayaklarının üzerine yatırdığında ya da yüzünü dışarıda tuttuğunda olduğu gibi.

Kadın patatesleri soymaya başladığında, adam yanına gelip başını omzunun üzerinden uzattı.

"Bunu nasıl yapacağımı bana göstersen sorun olur mu?"

"Yemek yapmayı öğrenmek ister misin?" Kirle kaplı derileri kesip metal leğenin içindeki kovaya doldurmaya devam etti. "Memnuniyetle yaparım ama yaparsam eminim sen benim yerime yapmaya çalışırsın ve o zaman yapacak hiçbir şeyim kalmaz."

Sanki Orpheus onun en basit işleri yaparken bile tırnağını kıracağından endişeleniyordu. Büyüleyiciydi ama bu, yapacak pek bir şeyi olmadığı anlamına geliyordu. Temizlik yapmasını bile sevmiyordu.

"Eğer bu hoşunuza giden bir şeyse, bu görevi sizden almayacağım ama yine de nasıl yapıldığını bilmek isterim. Bir zamanlar öğrenmiştim ama bu uzun zaman önceydi."

"Seninle birlikte uzun süre burada yaşayan kadınla mı?" Ona cevaplamaktan hoşlanmadığını bildiği kişisel bir soru sorduğunu fark ettiğinde dudaklarını ısırdı.

"Evet." Hızla cevap vererek onu şaşırttı. "Bana nasıl yapılacağını öğretti ama unutmuşum."

Benimle onun hakkında konuşacak kadar rahatlıyor mu?

Bu gizemli kişi Reia'nın zihnini kurcalıyor, merak onu sürekli kemiriyordu. Ondan bu evi, bahçeyi, mobilyaları yapmasını isteyecek kadar uzun süre yanında kalan bu kişi hakkında kafasında o kadar çok soru vardı ki.

Uzun zamandır burada yaşıyor olmalı.

Reia ona dönmedi, adam vücudundan yayılan ısıyı hissedebileceği kadar yakınında dururken olabildiğince rahat görünmeye çalışıyordu.

"Kimdi o?"

"Senin gibi biri," diye cevap verdi ve pençelerinin saçlarının uçlarına değdiğini hissedince gerildi. Saç tellerinin rahatsızlığı kafa derisini gıdıkladı. "Benden korkmayan biri."

Ondan sadece bir adım uzaklaştı, böylece yıkanmış patatesleri, havuçları, lahanaları ve soğanları kesmeye başlayabilmek için yan tarafa götürebildi. O da izleyebilmek için onu takip etti.

"Ona ne oldu?"

O zaman sessiz kaldı. Öyle bir sessizlikti ki bu, ya ona söylemekten rahatsız olduğunu ya da kendi cevabından rahatsız olduğunu gösteriyordu.

"Benimle kalmak istemedi," dedi sadece ve bu konuda daha fazla bir şey söylemeyeceği izlenimine kapıldı. "Havuçları neden böyle kesiyorsun? Diğer insanlar onları daha ince yapmıştı."

Kesmekte olduğu kalın havuç dilimlerine bakarken durakladı. "Sanırım ortalarının daha sert olmasını sevdiğim için. Çiğ havucun tadı hoşuma gidiyor."

"Hmm. Pişirildiklerinde ve pişirilmediklerinde farklı tatları mı var? Ben bunun sadece sertliklerini değiştirmek için olduğunu sanıyordum."

Reia güldü. "Hayatında hiç sebze yemediğini tahmin ediyorum ama hayır, onları pişirmek bazı sebzelerin tadını değiştirir. Bu sadece ne kadar sert olduklarıyla ilgili değil, aynı zamanda dokularını da değiştiriyor. Tencerede susuz pişirmek de tadı değiştiriyor ama ben et yoksa çorba ve güveç yemeyi tercih ediyorum."

Düşünceli bir şekilde bir elini burnunun yan tarafına götürdü. "Etiniz varsa şu anda yaptıklarınızdan farklı yiyecekler mi yapacaksınız?"

"Elbette. Çok daha fazlasını yapabilirim. Unum olsaydı ekmek yapabilirdim ve balla tatlılar pişirebilirdim."

"O malzemelerin ne olduğunu bilmiyorum."

Sebzeleri kesmeyi bitirdikten sonra, istediği diğer bitkileri ince ince doğramaya başladı. "Un buğdaydan, bal da arılardan gelir."

"Arılar nedir?"

Reia döndü, kaşlarını çatarak onunla yüzleşti.

"Arının ne olduğunu bilmiyor musun? Sarı ve siyah çizgili, tüylü, uçan bir böcektir." Kafası eğildi, kafatası küçük kemiklerle doluymuş gibi hafif bir tıkırtı sesi çıkardı.

"Şu sokan böceklerden bahsediyorsun." Dili ağzının üst kısmını yalamak için hareket ederken ağzı hafifçe açılıp kapandı. "Dilimi acıtıyorlar. Onları neden yemeğe katarsınız ki? Tatları pek güzel değil."

Reia ağzını kapatırken kazara bir kahkaha attı. Gözleri, kendisine gülmesine kızdığını ya da en azından sinirlendiğini göstermek için soluk bir kırmızıya dönüştü.

"Biz onları yemeyiz, Orpheus. Bir arı kovanında yaşıyorlar ve polen topluyorlar, böylece yuvalarının içinde bala dönüştürüyorlar."

Gözbebekleri bir kez daha maviye dönüştü ve yüzünü pencerenin hemen ötesindeki karanlığa çevirdi.

"Bal alabilmeniz için size bir kovan getirsem memnun olur musunuz? Peçe'nin hemen dışında biraz var. İblisler onları sevmez çünkü saldırdıklarında sokarlar."

Bir şefkat damlası göğsünü ısıttı. "Evet, öyle."

Yağmurun ilk belirtileri ağır damlalar halinde pencereye vurmadan önce gök gürültüsü patladı.

"O zaman sana bal getirebilmek için sokulmaya katlanacağım." Orpheus bir adım geri çekildi. "Yemek yapmayı başka bir zaman öğrenmem gerekecek. İblisleri uzak tutmak için dışarı çıkmalıyım."

"Şimdi yapmanız gereken tek şey domatesleri macun gibi olana kadar ezmek ve biraz tuz da dahil olmak üzere her şeyi yumuşayana kadar suya eklemektir."

Gözlerinde sarı bir kıvılcım parladı. "Teşekkür ederim."

Dışarı çıkmak için ayrıldı ve Reia hazır olana kadar erkenden hazırladığı akşam yemeğini pişirmeye devam etti. Yemek hazır olduğunda dışarıdaki yağmur şiddetli ve gürültülü bir şekilde yağıyor, evi sağanak yağmur altında bırakıyordu. Pencereden baktığında bulutlar o kadar karanlıktı ki, daha bir saat olmasına rağmen gece olmuş gibi görünüyordu.

Şiddetli bir fırtınaydı ve gökyüzünde çok sayıda sıcak sarı renkte hızlı vuruşlar vardı.

Reia elindeki çorba kâsesini masaya koydu, ama oturmadı. Bunun yerine ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak başını dışarı uzattı.

Orpheus'un evin etrafında dolaşıyor olması gerektiğinden, onu görene kadar bekledi ve ona seslendi.

Doğruca ona yöneldi.

"İçeride olmalısın."

"Seni ve yağmuru izleyebilir miyim?" Verandanın çatısının her bir köşesinden sarkan bibloları işaret etti. "Onlar beni koruyacak ve tılsımı takıyorum. Kılıcı bile yanımda getireceğim."

"Ama ben evin diğer tarafındayken bir İblis bariyere doğru koşabilir. Çok fazla

geçen gün olanlardan sonra."

"Yani?" diye homurdandı. "Onlardan korktuğumdan değil. Tuz çemberinden geçmeye çalışırken kendilerini incitmeleri komik oluyor. Eminim aynı şeyi eve yapmalarını izlemek de bir o kadar komik olacaktır."

"Sen tuhaf bir insansın, Reia." Ancak uzun bir süre durakladı ve Reia onun bu konu hakkında derin düşüncelere dalmış olduğunu fark etti. "İçeriye kaçabilmen için kapıyı açık tuttuğun sürece ve biri içeri girmeyi başarırsa beni çağırdığından ve onunla savaşmaya çalışmadan önce koşacağından emin olduğun sürece ve

."

"Evet, tamam, anladım." Reia başını sallayarak gözlerini devirdi, alnındaki gözyaşı damlası mücevherin sallandığını hissetti. "Kendime zarar gelmesine izin vermediğimden emin ol."

Adam başıyla onayladı ve kadın içeri döndü. Yemek sandalyesini kapıldığı gibi dışarı sürükledi ve açık kapının hemen yanına yerleştirdi. Elinde çorba kâsesi, bağdaş kurup oturdu ve gözlerini ürkütücü ormana çevirmeden önce, bacaklarından birine dayanmış olan kılıcı dikkatle inceledi.

Sağanak yağmuru izlerken üzerine bir huzur çöktü. Derin su birikintileri hızla oluşuyor, her saniye büyüyordu ve verandanın çatısına çarpan damlaların sesi sakinleştiriciydi.

Bu, köyde her yağmur yağdığında yaptığı bir şeydi. Sıcak ve doyurucu bir yemek yerken yağmuru izlemek onun için her zaman küçük bir zevk olmuştu.

"Buraya gel, buraya gel, buraya gel!" Bir İblis ona doğru koşarken hırladı ve hırladı. Reia kaçınılmaz olanın gerçekleşmesini beklerken ağzına bir kaşık sıvı götürdü. "Yakaladım seni!"

Doğruca görünmez duvara çarptı, tüm vücudu hızından parçalandı. Baş omuzlarına kadar boynunun içine girmiş gibi görünürken kolları garip bir şekilde büküldü.

"Ha ha!" Ciyakladı ve sevinçle tekmelemek için bacaklarını öne doğru getirdi. "Aptal."

Verandanın basamaklarının dibinde tökezlemesini izledi, kafası karışmış ve sersemlemişti. Bir an sonra, Orpheus daha korkunç haliyle ona çarptı ve avlunun yarısına kadar uçuşmasına neden oldu.

Kızarmış, parlayan gözlerini ona çevirdi. Onu perdeleyen gri yağmurla birlikte daha mistik ve uhrevi görünüyorlardı. Anlamları kendisine yönelik olmadığı için ilk kez onlara bakmayı sevimli buluyordu.

Ağır, ıslak damlalar sıırıslıklam formunda parlıyor, tedirginlikle kabarmış uzun kürkünden damlıyor ve beyaz kafatasından dökülüyordu. Damlalar bir yıldırımın parlak ışığını yansıttıklarında parılıyor ve onu bir anlığına ışık noktacılarıyla kaplıyor gibiydi. Neredeyse mistikti, sanki perilerin efsanevi ışıklarıyla kaplanmış gibiydi.

"Gördün mü?" Kaşığını havada döndürürken parlak bir şekilde gülümsedi. "Sen etraftayken güvende ve sağlam."

Burnunun deliğinden içeri dolan yağmurla daha da ıslanan bir homurtu çıkardı, savurduğu İblis'e saldırmak için havalanmadan önce gözleri koyu mor parlıyordu. Daha ilk adımını atmadan gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu.

Vay be. Bu çok farklı. Normal olduğu zamanlarda gözleri arzuya dönüştüğünde, bu genellikle onda kendi tahrikine dair bir ipucu uyandırır. Ancak, o *böyleyken*, daha hayvani ve canavarca, bu garip bir şekilde... iç gıcıklayıcı mıydı?

Reia kendi kendine mizah dolu bir melodi mırıldandı.

Tamam, peki ya sapıksam? Bir gülümseme yüz hatlarını aydınlattı. *Bir canavardan etkileniyorsam kimin umurunda?* Bir kaşık dolusu daha dudaklarına götürürken kendi kendine sessizce kıkırdamaya devam etti. *Aman Tanrım. Bu da ne böyle?!*

Ağaçların arasından büyük ve *beyaz bir şeyin* çıktığını görünce Reia'nın gözleri büyüdü. Bu bir

İblis değildi, İblis olması da *mümkün değildi*, ama yine de kocaman ve tuhaftı.

Yürürken zıplıyor, üç parmaklı pençeleri beline kadar uzanırken kahverengi bacakları yukarı doğru bükülüyordu.

Kasesini yere koydu ve verandada kalırken yaklaşmak için ayağa kalktı.

Avluyu geçip Orpheus'un olduğunu bildiği evin arka tarafına doğru giderken neredeyse dans ediyormuş gibi görünüyordu.

Reia'ya doğru gelmiyordu, korkuluklara doğru yürürken verandada onu izliyor olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Bir baykuşa benziyor. Küçük dans yürüyüşünü yaparken kanatlarını biraz açmış, bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Tam artık onu göremeyeceği evin önünden geçmek üzereyken aniden durdu ve yüzünü ona çevirerek beyaz tüylerinin arasında boşluk gibi duran koyu siyah gözlerini gösterdi.

Durup ona bakarken Reia geri çekildi, neredeyse düşüyordu. "Orpheus!" diye bağırdı ve kapı eşiğine gelene kadar geri çekildi.

Birkaç saniye içinde, verandanın dibinde dört ayak üzerinde durarak onun yanındaydı. Ona ulaşmak için çok koşmuş olmalıydı, çünkü derin derin nefes alıyordu. Ona doğru bakmak yerine evin diğer ucunu işaret etti.

"Bu Cadı Baykuş," dedi ona hırıltılı, hırıltılı bir sesle.

Başını çevirdi ve Reia'nın bahçe olduğunu düşündüğü yere doğru zıplayarak uzaklaşmaya başladı. "Bazen ortaya çıkıyor." Reia ona baktı, gözleri hâlâ geniş ve kararsızdı. "Bunu kastettiğini sanmıyorum.

sana zarar vermez. Daha önce de hediyeler bırakmıştı."

"Ama o ne? Bir İblis'e benzemiyor."

"O yarı insan, yarı öteki. Peçe'nin içinde yaşıyor, bilinmeyen ama zamanın başlangıcı olduğuna inandığım zamandan beri var olan bir varlık." Vücudunu salladı, bazı uzun kürklü bölgelerinden su fişkırdı. "Bana tılsımlı yüzüğü verenin o olduğuna inanıyorum ama emin değilim. Benimle sadece bir kez insanken konuştu."

"İnsana dönüşebilir mi?"

"Evet, ama o tehlikeli Reia. Sana yaklaşmasına izin verme. Ne yapacağından emin değilim."

Yavaşça başını salladı, ağzı şok içinde açılıp kapanırken hiçbir kelime bulamadı. Cadı Baykuş diye bir şey duymamıştı, böyle bir şeyin var olduğunu ya da Peçe'nin içinde başka varlıkların yaşadığını bilmiyordu.

Orpheus, İblisleri evden uzak tutmak için gecenin çoğunu dışarıda evin etrafında dönerek geçirmişti.

Reia'yı ihtiyacı olduğu gibi yıkamıştı ama elleri her zamankinden daha aceleliydi. Sonuncusunun yol açtığı şeyden sonra bunu onunla tekrar yapmaktan heyecan duymuş, onun kendisine tekrar bu kadar yakından dokunmasını isteyebileceğini ummuştu. Onun esnek vücudunun parmakları yüzünden seğirmesini, kasılmasını ve gerilmesini izlemek ona büyük bir zevk vermişti. Dili boynundayken titremesini sağlamak. Küçük çığlıklarını, pantolonunu duymak. Sıcacık *amının* içinde hissetmek ve onun için, onun yüzünden boşalırken parmaklarının etrafında dalgalanmasını sağlamak.

Bu kelime hoşuna gitmişti, bu kadar ani olması hoşuna gitmişti ve bu kelimeyi kullanması için ona izin vermesi de hoşuna gitmişti. Kontrolünün her zerresi test edilmişti. Aleti sertleşmiş, tamamen dolmuş ve neredeyse-
derin zonklamalarla patlıyordu. Bunu tekrar hissetmek, onunla ne yapmak istediğini söyleyebilecekken kontrolünü kaybetmesine ramak kalacak kadar arzuyla dolmak istemişti. Orpheus'un onu arzulamasından dehşete düşmek yerine tepki olarak inlemesini.

Katlandığı acıya değmişti.

Bunun tekrar olup olmayacağını bilmek istiyordu.

Heyecanlanmasına rağmen kalıp oyalanamadı. Kendisinden bunu istemediği için minnettardı çünkü ona dokunmak ve onu korumak arasında kalacağını biliyordu.

Şu anda dışarısı tehlikeliydi.

Yağmur sert damlalar halinde yağıyordu ve biblolarından bir ya da ikisinin bu kuvvetle parçalanacağını biliyordu. Eğer bu olursa, hepsi düşerse, İblisler kolaylıkla içeri girebilirdi.

Aceleci dokunuşunun onda arzu uyandırıp uyandırmadığını bilmiyordu ama onu ve evi koruma görevine geri dönmek için hızlı olması gerektiğini söyledi.

Geçmişte daha önce de olmuştu. Orpheus bir fırtına nedeniyle bir insan kaybetmiş ve bunun bir daha asla olmayacağına yemin etmişti.

Vakti olmadığından, yemeklerine olan ilgisinden dolayı unutmuş olduğundan, devriye gezerken kendisine yedek biblolar yapıp yapamayacağını sordu. Öğrenmeye istekli olduğu ve ona yardım edebileceği için bunu ondan isteyebilmesi, onları kontrol edip uygun olduklarını gördüğünde onunla gurur duymasına neden oldu.

Ancak sabahın erken saatlerinde bulutlar öfkeli gözyaşlarını kesip dağılmaya başladı.

Toprak ıslanmış ve çamurlanmıştı. Reia'ya evin güvenliğinden tek başına çıkıp toprak kuruyana kadar bahçede oturamayacağını, böylece yeni bir daire oyup içini tuzla doldurabileceğini

söylediğinde nasıl tepki vereceğinden endişeliydi.

Ama uyandığında, Orpheus onu dışarı çıkardı, yoğun ve dikkatli bakışları altında, böylece ona hızlıca bir şey gösterebilecekti.

Kadının ılık ılık gülümsemesi adamın içini ürpertti. Bu onun için değildi, bu yüzden görüşünü değiştirecek kadar güçlü bir arzu uyandırmadı, ama yine de onu görmekten büyük bir memnuniyet duydu.

"Bahçe dolu!" diye bağırdı ve daha önce onunla kalması için yaptığı uyarıya rağmen ileri doğru koştu.

Neredeyse tamamen koparılmış olan çilek fidanının yapraklarına dokunmaya başladı; fidan şimdi doluydu ve eskisinden çok daha büyüktü. Çok sevdiği ama yok edilen ahududu fidanı da aynı büyüklükteydi ve olgun ve taze meyveler taşıyordu.

Aldığı tüm sebzeler bile yeniden filizlenmişti ve üzerinde sarı oval parçalar olan küçük bir ağaç olduğunu gördü. Bu ağacı daha önce hiç görmemişti ve hangi meyve ya da sebzenin filizlendiğini bilmiyordu.

Her şey temiz, olgun ve taze kokuyordu. Su damlacıkları yapraklara ve etlerine yapışmış, kalan bulutların arasından parlamaya çalışan ışıktaki parlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, garip yeni ağaca doğru yürüdü ve ondan sarı oval bir parça kopardı. "Limon ağacı daha önce burada değildi."

Onu bir gölge gibi takip etti.

"Cadı Baykuş onu yarattı."

Gece boyunca onun bahçede dans ettiğini, kanatlarını havaya doğru çırttığını, kuş bacakları üzerinde zıplarken bir şeyi çekiyormuş gibi bir hareket yaptığını görmüştü. Ne yaptığını merak etmişti ama zarar vermediği için onu kendi haline bırakmıştı.

Ona saldırmaması da en iyisiydi. Garip, karanlık büyülerle dolup taşıdığı için ona zarar veremeyeceğini hissediyordu. Kötü kokuyordu, ekşi, mide bulandırıcı bir koku.

Ona da yardım etmişti. İlk insanı, yani bu evi onun için inşa ettiği insan varken, Cadı Baykuş ona gelmişti. Ona tuz çemberinden ve koruma tılsımı biblolarından bahseden oydu. Ona kendi isteğiyle ruhunu verirse - ruhu alınamayacağı için - insanının her zaman onunla birlikte yaşayacağını, koruması olmadan Peçe'de bile güvende olacağını söyleyen oydu.

"Bu harika bir şey. Eğer ava çıkarsan, bunlar çok daha uzun süre dayanır. Yiyecek çok az şeyim olacak diye endişeleniyordum ama burada eskisinden bile daha çok var." Toprağın altındaki sebzeleri saklayan yeni yaprakları işaret etti. "Sanki neyi sevdiğimi biliyordu ve benim için fazladan yetiştirdi."

Orpheus'tan ayrılıp ava gitmesini istemesi Orpheus'u bir önsezi duygusuyla baş başa bıraktı. Ona güvenmek istedi, o yokken kalacağına inanmak istedi ama inanmadı.

Beni çoktan terk etti.

Ne zaman hatırlasa yüreği burkulurdu.

Onun olmasını istiyorum. Orpheus onunla kalmak isteyen Reia olmasını istiyordu. Onun kokusuna bayılıyordu, onunla tanıştığı andan itibaren diğer tüm insanlardan daha çok sevmişti. O kadar güzeldi ki. Daha önce onun kadar solgun, saçları güneş gibi sarı ve parlak olan bir insan görmemişti. Parlak yeşil gözleri sık bir orman gibiydi, insanın içinde kaybolması kolaydı ve onlara baktığında kendini kaybettiğini fark etti.

Vücudu yumuşak ve kıvrımlıydı. Dokunduğunda verdiği tepki nedeniyle onda böylesine güçlü bir arzu uyandıran ilk kişiydi. Teni hassas gibi görünüyordu ve ellerini üzerinde gezdirmek yerine her santimini yalaması durumunda nasıl tepki vereceğini umutsuzca bilmek istiyordu.

Her ne kadar onun fiziksel yönlerini sevmeye başlamış olsa da, asıl bağlandığı şey onun içinde

barındırdıklarıydı.

O güçlüydü. İradesi o kadar güçlüydü ki korkudan titremek yerine Peçe'de ona zarar verecek İblislere karşı savaşmak bile istiyordu. Bununla ilgili bir şey, onunla gurur duymasını ve ona güvenmesini sağladı.

onunla birlikte hayatta kalacaktı.

Kendine güveniyordu, daha önce hiç kimse onunla gülmemişken o gülmeye istekliydi. Çabuk öğrenir ama öğretmekten de mutluluk duyardı; ona her konuda yardım etmek, onunla birlikte yapmak ya da yapamıyorsa onu izlemek isterdi.

O mükemmel. Yalnız ve acıyan kalbini hızla çalan mükemmel küçük bir insan. Şekil olarak, zihin olarak, mükemmel küçük gülümsemeleri ve ona her yönelttiğinde kasıklarının gerilmesine neden olan o yeşil gözleriyle mükemmel.

Başka hiçbir insan için böyle hissetmemişti. Reia mükemmeldi ve onun kendisinin olmasını istiyordu. Bu yüzden onu kaybetmek, ister onu sağ salım terk ettiği için, ister öldüğü için olsun, çok acı verici olurdu.

Kaybolsa ve ondan korkmayan başka bir insan bulsa bile, bu insan o olmayacaktır. Bir kılıç almak istemeyebilir, onunla biblo yapmak istemeyebilir ya da ona nasıl yemek yapılacağını göstermek istemeyebilirler. Yağmurda koşarken İblisleri korkutup kaçırmamasını izlemek ya da koğuşlara girdiklerinde gülmek istemeyebilirler.

Beni arzulamayabilirler. Orpheus'un dokunuşundan hoşlanmayabilirler, boyunlarını yalamasına izin vermeyebilirler - özellikle de kulaklarının hemen arkasını. Ona, kızın kırık ve derin bir nefesle attığı o küçük tatlı çığlığı atmayabilirler.

Ve kesinlikle mürver ve kırmızı gül kokmazlardı.

"Bir dahaki sefere suyun için dereye gittiğimde sana balık getireceğim." Şimdilik yapabileceğinin en iyisi buydu.

Sürekli aç olmasına ve kendisi için de avlanması gerekmesine rağmen onu terk etmek istemiyordu.

"Balık iyi olur," dedi ona, sadece içine yumuşak bir sıcaklık yayacak kadar parlak olan küçük bir gülümseme vererek.

"Gel, içeri girmelisin." Evin ön tarafını işaret etti. "Artık burada ne olduğunuzu bildiğinize göre bahçeden istediğinizi toplayacağım."

Başını salladı, yine de yanına almak için bir *limon* aldı ve o yöne doğru ilerlemeye başladı.

Daha bahçeden çıkmadan Orpheus onun önüne geçti ve onu sırtına doğru çekti.

Dişlerini göstererek uyarıcı bir hırıltı çıkardı.

Yaratık yaklaştı, iri ve uzun boyluydu, arka ayakları üzerinde yürüyor ve gerektiğinde kendini sabitlemek için sadece elini kullanıyordu. Kemikli kafası bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Onun hırladığını duyunca durakladı ve sonra temkinli bir adım geri çekildi.

"Genelde beni uyarmazsın," dedi Orpheus'a, arka ayakları üzerinde tam olarak durmak için ayağa kalkmadan önce.

Reia'nın onunla birlikte kalmak için gömleğinin arkasını kavrarken etrafına baktığını hissetti. Nefes nefese kaldı, Reia ona izin vermeyince kendini daha da öne çekmek için çekiştirdi.

"Başka bir Duskwalker mı?"

"Oh," diye karşılık verdi. O tarafa doğru adım atarken onu daha iyi görebilmek için başını yana çevirdi. "Bir insanınız mı var?"

"Geri çekilin!" diye hırladı, kıpkırmızı bir kızılık hızla görüş alanına yükseliyordu, ölümcül bir uyarıydı bu.

Diğer Mavka başını yana doğru çevirdiğinde boynunu kırdı. Kemikli kafatası bir tilkininkine benziyordu ve Orpheus'un sahip olduğu boynuzlardan ziyade başının üstünde birden fazla dalla çatallanan iki büyük boynuzu vardı.

Sadece yırtık pırtık bir şort giyiyordu ve vücut olarak Orpheus'a benziyordu, ancak daha uzun bir

kürkü vardı ve kalçaları ve dizleri gibi derisinden daha fazla kemik çıkıntısı vardı.

İnsanlardan daha az gelişmiş bir Mavka'ydı ve büyük olasılıkla Orpheus kadar çok yememişti. Geyik ve kurt kürkü göz önüne alındığında benzer bir diyeti vardı, ancak tüyleri olduğu için daha fazla kuş yemiş olmalı

boynunda, omuzlarında, göğsünde ve sırtında çıkıntılar vardı.

Yedikleri her ne ise onlara özelliklerini vermiştir.

Ancak bu Mavka, kısa süre önce tanıştığı diğerlerine kıyasla onu sık sık ziyaret ediyordu. Burası Orpheus'un bölgesiydi, çok sahipleniyordu ama oyalanmadığı sürece buraya gelmesine izin veriyordu. "Neden yemediğin bir insan var?" "O yemek için *değil*."

Her zamanki renkleri olan yeşil parlayan gözleri parlak bir sarıya dönüştü. "O bir yoldaş mı? İnsanlarla yoldaşlık yapabilir miyiz?"

Merakla yaklaşmaya cesaret ettiğinde Orpheus'un duruşu daha da sertleşti. Hiçbir zaman bir Mavka dostunu öldürme isteği ya da dürtüsü hissetmemişti ama şimdi Reia'sına bir tehdit oluşturduğu için bunu hissediyordu.

Tek elinin üzerine çömelmek için kendini alçaltırken havayı kokladı.

"Korku kokmuyor!" Sarı gözleri daha da parladı. "Bana onları yedirmeyecek bir insan istiyorum."

"O *benim*," diye hırlayarak ısırdı.

Cevap olarak ofladı ve burnunun olduğu yerdeki deliği ovuşturdu.

"Seninkini istemiyorum. Sopa ve diken kokuyor. Ben daha iyi kokan bir tane istiyorum." Artık insanıyla o kadar da ilgilenmeyen Orpheus'a doğru baktı ama yine de belli bir mesafe uzakta çömelmiş duruyordu. "Ona dokunmana izin veriyor mu?"

Orpheus'un gözleri kırmızımsı bir pembeye büründü, utanç hızla içine işledi. Reia hemen arkasındaydı ve sorusunu nasıl karşılayacağından korkuyordu.

Mavka'nın dokunmaktan kastının sarılmak olduğunu biliyordu, çünkü seksin ne olduğunu bildiğinden bile şüpheliydi, ama Reia'nın bunu nasıl anlayacağından endişe ediyordu.

Arkasından tiz bir kahkaha patladı. O kadar kontrolsüz bir kahkahaydı ki yüksek ve tizdi.

Tilki başlı Mavka, gözbebekleri beyazlaşarak geri çekildi. "Bu çıkardığı ses de ne?"

Daha önce hiç insan kahkahası duymamış olması mantıklıydı çünkü muhtemelen sadece çığlıklarını ve ağlamalarını duymuştu.

"Ne istiyorsun Mavka?"

Bunun Orpheus gibi bir adı yoktu. Orpheus bunun bitmesini istiyordu, onun gitmesine ihtiyacı vardı.

"Daha fazla tuz için geldim," diye cevap verdi, başını bir kez daha Reia'ya doğru çevirerek. "Yılan İblis hâlâ evimin yakınlarında ve yağmur bana yerleştirmemi söylediğin çemberi yıkadı."

Orpheus bir koluyla Reia'yı kendisine doğru tutmaya devam ederken diğer kolunu kaldırarak pençesinin ucunu Reia'ya doğrulttu: "Tılsımlı biblolar için gerekli malzemeleri hâlâ yetiştirmedin. Sana onların evini koruyacağını söylemiştim."

Bu kez gözbebeklerine Orpheus'unkiler yerine pembemsi kırmızı bir renk girdi. "Denedim ama büyümediler." "Peki, sana biraz daha tuz vereceğim ve sonra gideceksin."

"Bekle," dedi, Orpheus Reia'yı önüne getirdiğinde elini ileri uzattı, böylece eve doğru döndüğünde Reia korunmuş olacaktı. "Bu konuda daha fazla şey bilmek istiyorum. Eğer yoldaşımız olmaya istekli, bizi aç bırakmayacak insanlar varsa, o zaman bir tane istiyorum."

İlk tepkisi ona hayır demek ve bir an önce gitmek oldu. Ancak Mavka'nın ne hissettiğini anlıyordu. Ne kadar çok insanlığa sahip olurlarsa, yalnızlıktan o kadar çok acı çekiyorlardı, karanlık onları ıssızlık ve ıstırapla yutuyordu.

Daha az gelişmiş bir Mavka olabilir, ancak Orpheus kendi yalnızlığını hafifletmeye çalışmaya başladığında - sadece terk edilmenin acısını keşfetmek için - onun durumuna benziyordu. Gittikçe

daha fazla hissetmenin

Reddedildiğinde bir canavar gibi, arkadaş olmak istediklerini yediğinde çünkü korkularının kokusu onu çıldırtıyordu.

Anlayış dolu bir iç çekişle başını salladı.

"Orada kalın, ihtiyacınız olanı getireceğim ve her şeyi açıklayacağım."

Eğer bu Mavka, Reia'yla olan ilişkisiyle ilgileniyor, onun sahip olduğu ama hâlâ tam olarak sahip olamadığı şeyi istiyorsa, önünde uzun ve zorlu bir yol vardı.

Ona elimden geldiğince yardım edeceğim. Bu yola başlayabilmek için bile ne yapması gerektiğini, bildiği her şeyi paylaşacaktı.

Reia iki gün boyunca içeride mahsur kaldı.

Verandadan geçmesine izin verilmiyordu. Bahçede güneşin altında oturmasına izin verilmiyordu.

İçeride sürekli ona yakın olmanın nasıl bir şey olacağı konusunda endişelenmişti ama böyle bir şey olmadı. Orpheus zamanının çoğunu dışarıda, ıslak zemin yüzünden çember yerleştiremediği için evin güvenli olduğundan emin olarak geçirmişti.

Onu kontrol etmek için sık sık içeri giriyor, limonları bir elbiseyi sarıya boyamak için kullanırken ya da yemek pişirirken, hatta sahip olduğu iki kitaptan birini okurken buluyordu - pek okuyan biri değildi ve kitaplar sıkıcı ve sıkıcıydı. Hava artık rüzgârlı ve yağmurlu olmadığından, yemek pişirirken onu izleyebiliyordu. Her zaman oyalanmak istermiş gibi görünüyordu, onun görüş alanında kalmasını istiyordu, ama sonra İblis olmadığından emin olmak için bahçede dolaşmak zorunda hissediyordu.

Görünüşe göre örümcekle olan olaydan sonra çoğunu korkutup kaçırmış ya da öldürmüştü.

Onu eğlendiren en önemli şey kılıcıyla pratik yapabilmektir. Kılıcını ona vermiş, kendisinde kalabileceğini söylemiş ve her gün elinden geldiğince ona yardım etmişti.

Alan ona izin verecek kadar uzun ve geniş olduğu için verandada antrenman yapıyorlardı. Neyse ki ev onun boyuna uygun olarak inşa edilmişti çünkü bu sayede kılıcını istediği kadar yükseğe sallayabiliyor ve verandanın çatısına çarpıyordu.

Her seferinde daha iyi, daha kendinden emin oluyordu.

Dışarıda olmasına ve hareketleri dinlemesine izin verirken, birlikte olmalarını da sağlıyordu.

Ve... Reia onun yanında olmaktan hoşlandığını fark etti. Belki en büyük eğlence kaynağı o olduğu için, belki de ondan hoşlandığı için, ama o dışarıdayken ve kendisi içeride tek başınayken kendini sık sık büyük Duskwalker'ı düşünürken buluyordu.

Bu çok saçmaydı. Ondan mümkün olduğunca uzak olmak, ondan kaçınmak istemeliydi. Tek başına olduğu için üzülmemeliydi ama böyle hissediyordu. Adam ona karşı giderek büyüyordu.

Banyo zamanı da giderek daha çok sevdiği bir şey haline geliyordu. O da bunu biliyordu.

Günün o saatinde, güneş ufukta batmayı bitirdiğinde ve o akşam yemeğini pişirip yemeyi bitirdiğinde, artık bundan bahsetmeye gerek duymuyordu. Vücudu bunu onlar için yapıyor gibiydi.

Beklentisi içini kayganlaştırmaya başlardı ve gözleri sanki *kokusunu alabiliyormuş* gibi tepki olarak o koyu mor renge dönüşürdü.

Sonra onun hazırlanışını izlerken uyarılması artıyor, mumlar, tütsüler ve kendi kanını çekme ritüelinden artık iğrenmiyordu. Eğer isterse, eğer ondan isterse -gerçekten istemezse yapmayacağını öğrendiğinden beri- ona yakından dokunacağını bildiğinde değil. Klitorisini, meme uçlarını ve içini okşayacaktı, ta ki kadın boşalana ve suyun içinde gevşeyip coşkulu bir sisin içinde yüzmeye başlayana kadar.

Kendisi kışkırtmadığı sürece ona dokunmaya çalışmadı, tahrik olduğunu bilse bile onunla konuşmadı ya da ona yaklaşmadı. Ayrıca asla karşılık vermesini talep etmedi.

Kendini beğenmiş değildi ya da arzusunu ona karşı kullanmaya çalışmıyordu.

Her şey tamamen Reia'nın kontrolünde idi ve bu onu tamamen rahat hissettiriyordu. Kendini güvende hissediyordu.

Diğer Duskwalker da Orpheus hakkında daha fazla meraklanmasına neden olmuştu. İerideyken ne konuştuklarını hiç öğrenememişti, avluda durup konuşurlarken güvendeydi ama ayaklarını görmüştü!

Ayak parmaklarının yanında toynak gibi duran ama arkasında uzun bir ayağı olan tuhaf şekilli ayaklar. Orpheus'unkilerin de böyle olup olmadığını merak etti ama ayakkabı giyebildiğini düşününce, öyle olduğunu sanmadı.

O zaman pantolonunun ve ayakkabılarının altında ne vardı? Gövdesinin neye benzediğini biliyordu, koyu gri derisi ve muhtemelen altında kürkü olduğunu biliyordu, ama vücudunun dışında daha fazla kemiği var mıydı? Daha fazla yüzgeç?

Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu.

Gizemli kadın hakkında sorduğu sorular yavaş yavaş cevaplanıyordu ve aynı anda çok fazla soru sorarsa, adam cevap vermeyi bırakacaktı. Ona ne olduğunu, nereye gittiğini ve neden gittiğini bilmek istiyordu.

Karşılaştığı ve hemen yemediği ilk insan olduğunu keşfetmeye gelmişti. Reia gibi o da korkmamıştı ve Reia onda bir yoldaş bulmuştu. Reia ona mağarasını beğenmediğini söylediğinde bu evi inşa etmiş ve birkaç yıl birlikte yaşamışlar.

Ne kadar süre? Reia'ya söylenmedi. Cevapları bazen belirsizdi. Meraklarının en kötüsünü bastırmaya yetecek kadar, ama onları tamamen yok edecek kadar değil.

Orpheus'a adını veren de oydu.

Bir de geçmişiyle ilgili diğer sorular vardı, nereden geldiği gibi. Bilmiyordu ve bu konuda pek bir şey hatırlamıyordu. Akılsız, a bir şey olduğunu biliyordu.

İlk kez yemek yiyene kadar bir yüzü olduğunu düşünmemişti. Bir kurt, ve sonra kafatası verildi. Bir Impala antilobu yediğinde ise boynuzları verilmişti. Hayatının başlangıcından beri hayvan yediğini ve ilk kez bir insan yediğinde gerçekten düşünmeye başladığını keşfettiğinde şaşırmıştı.

Ayrıca dört Duskwalker, onun deyimiyle Mavkas tanıyordu ve onlar da nasıl geldiklerini hatırlamıyorlardı, sadece dünyada *başka* olduklarını biliyorlardı.

Ona duyduğu hayranlık giderek artıyordu ama sorduğu birçok sorunun onu zaman zaman rahatsız ettiğini biliyordu.

"Hey," diye başladı, yemek masasında onunla oturmuş, eskileri solmaya başladığı için biblolar yapıyorlardı. Kısa bir süre önce içeri girmiş ve toprak kuru olduğu için yeni bir tuz çemberi oyduktan sonra kalmıştı. "Bir İblis kasabası olduğundan bahsetmiştin ama bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum."

Bir demet dereotunun etrafına beyaz bir kurdele bağlarken, "Onlar inşa etti," diye cevap verdi.

"Evet, tabii ki," diye iç geçirdi. "İnsanların burayı onlar için inşa edeceğinden şüpheliyim ama neden? Neden bir İblis kasabası var ki?"

Başını yaptığı işten çevirip ona baktı.

"Halkınız için talihsiz bir durum ama sadece küçük ve zayıf olanlar insan etini arzuluyor. Yeni ve genç olanlar. İblisler yüzyıllardır hayattalar ve yeterince insan yiyerek insanlık ve düşünce kazananlar onlar gibi davranmaya başladılar. Sizden binlerce var ve sayınız hızla artıyor."

Düşünmek için yarım kalmış tılsımını bir anlığına yere bıraktı.

"Kasabanın içinde ya da çevresinde yaşayanların çoğu İblisler bu dünyaya geldiğinden beri hayattalar ve doyana kadar ziyafet çekebildiler. Sonra inşa ettiler, onları izleyerek insanların dilini öğrenerek birbirleriyle konuşmayı öğrendiler ve şimdi birlikte yaşıyorlar." İki çingiraklı zil alıp takmadan önce omuz silkti ve bir kez daha görevine devam etti. "Sayıları çok fazla değil. Belki yüz ya da iki kişi, ama avcı olmadıkları sürece Peçe'yi terk etmezler ve sadece insanları değil, ticaret için hayvanları da avlarlar. Benim gibi sık sık yemek yemeleri gerekmiyor."

"Ticaret mi? Yiyecekleri neyle takas ediyorlar?"

Duyduklarına inanamıyordu! Bu ses... Sanki zeki bir İblis topluluğundan bahsediyor gibiydi!

"Mücevherler, giysiler, konut eşyaları. Birçoğu zamanlarını geçirmek için yaratıcılığa düşkündür. Ayrıca insanlardan alıyor, evlerini ve arabalarını soyuyor ve ticaret için onları öldürüyorlar." Tezgâhın altında duran tuz dolu bez torbayı işaret etti; kız bunu ancak diğer Duskwalker'a büyük bir kavanoz verdiğinde fark etmişti. "Tuzumu ve giysilerimi buradan elde ediyorum."

"Giysilerinizi iblisler mi yaptı? Sizin yaptığınızı ya da bir insandan çaldığınızı sanıyordum."

Yine de, adam iriydi. Herhangi bir insanın onun için uygun boyutta olacağından şüpheliydi.

"Hayır. Onları takas ettim."

"Burayı görmeyi çok isterdim," diye homurdandı, bunun imkânsız olduğunu biliyordu. "Görmek ilginç olurdu."

"Belki bir gün," diyerek onu şaşırttı.

Reia kendi biblosuna kaşlarını çatarak baktı, başı aniden geriye döndü. "Ne demek bir gün? Buna karşı çıkacağını sanıyordum."

"Öyleyim. Bu çok tehlikeli. Ama dediğim gibi, şimdiye kadar gördüğünüz İblisler gibi değil. Sahip oldukları hayatla, onu almaktan daha çok ilgileniyorlar. Ayrıca evimin etrafında gördüğünüz İblisler gibi birbirlerine saldırmıyorlar. Senin banyonla, kokundaki insanı tespit edilemez hale getirebilirim ve ayrıca seni gizleyebilirim. Ve pelerininin içinde kaldığın sürece seni koruyabilirim."

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye nefes nefese kaldı.

"Ben... var." Elleri durakladı ve gözlerinin rengi koyulaştı. "Çok uzun zaman önce bir insanı oraya götürebildim. O istediği şeyleri seçebiliyor, ben de onları elde edebiliyordum; yetiştiremediğim yiyecekler, sahip olmadığım eşyalar ya da yapamadığım mücevherler ve mobilyalar gibi." Burnuyla ocağa doğru işaret etti. "Bunları ve burada gördüğünüz metalden yapılmış diğer her şeyi takas ettim, çünkü cevher eritmek ya da onunla üretim yapmak için gerekli araçlara sahip değilim."

Yine o gizemli kadından bahsediyordu ve gözleri hep hüznü bir renkteydi. *Kadının onu terk ettiğini, onun için onca şey yapmasına rağmen onunla kalmak istemediğini söylüyordu.* Orpheus Reia için bu kadarını bile yapmamıştı.

Bu evi onun için ya da etrafındaki, içindeki hiçbir şey için inşa etmemişti ve yine de o... yavaş yavaş eriyordu.

onu. Bu kişi nasıl kayıtsız kalabilmişti?

"Beni oraya götürür müsün?" diye neredeyse yalvaracaktı, elleri masanın diğerk tarafına uzanarak ona yalvardı. "Onu görmek istiyorum."

"İsterdim. Bunun hakkında düşündüm. Ama oraya ulaşmak tehlikeli ve eğer kılık değıştirmiş bir insan olduğun ortaya çıkarsa, seni koruyamayabilirim." Sonra bir iç geçirdi. "Yine de seni oraya götürmek, aptal İblislerin bana bile saldırmaya hazır olduğü Peçe'nin sınırı boyunca seninle yürümekten çok daha güvenli ve ayrıca seni en aç ve insanları tüketmek için en çaresiz olanların dolaştığı yüzeye götürmekten de daha kolay. Bir insan yoldaş aradığımın farkındalar, ne yaptığım biliniyor, bu yüzden bizi rahat bırakabilirler ve sen benimle kaldığın sürece seninle özgürce yürümeme izin verebilirler. Bahsettiğim gibi, onlar diğerk İblisler gibi değıller. Açlıktan ölmedikleri sürece insanları gördükleri yerde öldürmezler."

"Beni koruyacağına güveniyorum." Sonra ellerini kılıcını tutuyormuş gibi birleştirdi ve havaya doğru savurmaya başladı. "Ayrıca, beni almaya çalışırlarsa onları bıçaklarım."

Orpheus neşeyle kıkırdadı.

"Çok tuhafsın, benim küçük dişi geyiğim."

Reia'nın yanakları onun kendisine taktığı isimle ısındı. Bunu sadece ara sıra söylerdi, ama her zaman midesinin garip bir duyguyla sıkışmasına neden olurdu.

Şimdi oldu ve bir acı hissettiğinde kaşları seğıirdi. Kısa süreliydi ama iç organlarının kasılması ona bir dalga göndermişti.

"Hâlâ kılıcını daha iyi kullanmanı sağlamamız gerekiyor. Çok iyi değılsin Reia."

"Zor, tamam mı?!" diye bağırdı gülererek. "Etrafta kılıç sallamaya alışık değılim. Çok yorucu."

"Ben de aynı şeyi söyleyemem. Sanki elime bir sopadan başka bir şey almamışım gibi hissediyorum."

"Ben senin gibi büyük ve güçlü değılim." Küçük hayvan kemiklerinden birini kapmak için masanın üzerinden uzandı, karnı sert kenara bastırdığında yüzünü buruşturdu ve sandalyesinde ayaklarının üzerine geri yaslandı. "Biliyor musun, kılıç kullanmayı öğrendiğimde seni... Orpheus mu?"

Reia kemiğı biblonun ucuna bağlayıp tamamladıktan hemen sonra adamın gözleri kıpkırmızı parlayınca durakladı. Pençeleri masaya gömülmeden önce elleri masaya çarptı.

"Neden kan kokusu alıyorum?" diye homurdandı, omuzları ve kolları gerginlikten bükülmüştü. "Kanıyor muyum?"

Reia ön kollarını kontrol etmek için kaldırdı, yara bulamadı. Vücudunu ve bacaklarını kontrol etmek için dizlerinin üzerine kalktı, sonra uyluklarının arasında rahatsız edici bir sızı hissetti.

Onun titrediğini görünce, "Siktir," diye soludu.

Tamam, bir sorunumuz var. Büyük bir sorun.

"Ayda bir kez kadınlara ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, adamın her saniye daha da tedirginleştğini görüyordu.

Başını sallamaya başlamıştı, sanki düşüncelerinden ya da sisten kurtulmaya çalışıyormuş gibi takırdayan bir ses çıkarıyordu.

Hızla kırmızıya dönmeden önce gözlerinde beyaz parladı.

"Evet." Birden öyle bir ayağı kalktı ki sandalyesi gürültüyle yere sürtündü ve neredeyse devriliyordu. "Gitmeliyim. Benimle güvende değılsin."

Orpheus'un evden dışarı fırlamasını ve kapıyı arkasından büyük bir gürültüyle kapatmasını izledi. Ona son sözleri "Benden uzak dur ve bu evi terk *etme*" oldu.

Lanet olsun. Reia âdet gördüğünde ne yapmaları gerektiğini düşünmeliydi herhalde. Kana tepki verdiğini, onu tuhaflaştırdığını ve acıktırdığını biliyordu ama bunu unutmuştu

Tamamen.

Sanki sadece aylık döngüsünü yaşadığını fark etmek bile onu harekete geçirmiş gibi, Reia inledi ve korkunç bir krampın kendisine saldırdığını hissettiğinde karnına sarıldı.

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Reia, dışarıda tuz bariyerinin hemen içinde oturan Orpheus'u izlemek için pencereye sürüklediği insan boyundaki oturma odası sandalyesine oturduğunda homurdandı. Sırtını eve dönmüş, bağdaş kurmuştu.

"Bu tamamen boktan bir durum," diye yakındı havaya.

Şömineyi kendi başına yakmayı başarmıştı, bunu hissedebiliyordu ama yine de ev dayanılmaz derecede soğuktu. Bunun nedeni yalnız olması ve üç gündür yalnız olmasıydı.

Toprak kururken içeride kilitli kalmak zordu ama en azından Orpheus içeri gelip onunla vakit geçirebiliyordu. Can sıkıntısı zordu, ama şimdi onun sürekli yanında olmasına alışmıştı, tamamen ve tamamen yok olması üzücüydü.

Sakin bana ona bağlandığımı söyleme? Sesine, kokusuna, sadece varlığına. Pek çok duyguyu ifade eden ve Reia'nın ancak yarısını anlayabildiği o parlayan gözlere. Tüm alanı kaplayarak Reia'ya yalnız hissetmesi için çok az yer bırakmasına.

Oradaydı, pencerenin hemen önündeydi ama yine de aralarında kilometreler varmış gibi görünüyordu. *Çocukluğumdan beri hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.*

Ailesi öldükten sonra birkaç yıl boyunca Reia da böyle hissetmişti ama artık hayatını kabullenmeye başlamıştı. Bunu bir rozet gibi taşıdı ve köylülerin ona eşlik etmeyeceğini bildiğinden beri hüzünlenmeyi reddederek sebat etti. Sefaletine rağmen kendini hoşnut tutmayı öğrenmişti.

Artık lanetli bir hastalıktan ziyade değerli ve el üstünde tutulması gereken bir şeymiş gibi bakılmanın, ilgilenilmenin ve muamele görmenin ezici rahatlığını yaşadığına göre, artık buna sahip olmadığı için bir kayıp hissi duyuyordu.

Şımartılmış bir velet oldum.

Onu kokusundan arındırmak için içeri bile gelmedi. Ne anlamı vardı ki? Kanı ne olursa olsun İblisleri kendine çekiyordu.

İlk gün, Orpheus'un her ihtimale karşı *ikinci* bir tuz çemberi oyduğunu görmüştü. Kısa bir süre sonra içeri girdi, ama hiçbir şey söylemedi ve göğsünün nefesini tutuyormuş gibi hareketsiz olduğunu görebiliyordu.

İhtiyacı olan her şeyi almıştı. Kavanozu, çivi, yaptıkları bibloları ve sonra hemen oradan ayrıldı.

Her sabah uyandığında kapıda bir kova yemek bulduğunda da aynı şeyi yaptığını biliyordu, sanki içeri itip gitmiş gibi.

Bugün en kötü günüydü. Sabahın erken saatlerinde pencerenin önünde oturmuş, güneşe

çıkabilmeyi diliyordu.

İç çamaşırının içindeki kanamayı durdurmak için bez parçaları kullanıyordu, başından beri bunu yapıyordu ama düzenli olarak değiştirmesi gerekiyordu. Tüm kanlı bezi yanan şömineye attı, kanıtları ve kokuyu yok etmek için yaktı.

Ağır kanaması vardı ve krampları son derece korkunçtu. Bunun için ağlamaya bile başlamıştı. Hormonlu ve acı içindeydi ve acınası bir şekilde ağlamaya başladı. Yorgun ve şişkin hissediyordu.

Dışındaki birkaç İblis'e rağmen Orpheus onları kovalamıyordu. Sadece tuz çemberlerinin arasında oturuyor, titremekten başka bir şey yapmıyordu. Bugün en yoğun günüydü. Sanki onun kokusunu uzaktan alabiliyordu ve dayanma gücü azalıyordu.

Hay sikeyim. Diğer kadınlardan herhangi biri bundan sonra nasıl hayatta kalmıştı? Ve sonra kafasına dank etti; hiçbirinin hayatta kaldığından şüpheleniyordu.

Güldü. Bu oldukça acımasız bir şakaydı. Ayda bir kez kanama sıkıntısıyla uğraşmak zorunda kalan bir kadın olarak doğ ve sonra *oops*, bir Duskwalker seni yesin.

Bir keresinde ona artık bir gelin değil, sadece bir arkadaş aradığını söylemişti. Bu yüzden mi erkeklerin teklif edilmesine izin vermişti? Kanları akmazdı. Belki de bir gelini olmazsa, ayda bir kez yemeye kalkışmayacağı bir arkadaşla yalnızlığını hafifletebileceğini umuyordu.

Reia onun sırtını tırmaladığını, çılgınca titreyip ürperdiğini görünce nefesi kesildi ve ayağa kalktı. *Kendine zarar veriyor!*

Uzaktan bile adamın sırtını kestiğini, açtığı dört uzun yarığın genişliğinden anlayabiliyordu. Kapıya doğru koştu ve "Orpheus, dur!" diye bağıarak kapıyı açtı. "**İçeri!**" diye kükreyerek koyu kırmızı gözlerini ona çevirdi.

Son derece aptalca bir şey yaptığının farkına vararak irkildi. O geri çekilirken, adamın bedeni daha korkunç bir şekle bürünmeye başladı. Sıçrayarak uzaklaştı.

Orpheus gitti. Tuz çemberinin güvenliğini terk etti, etrafını bir avuç İblis'in sardığı evi koruma görevini bıraktı. Bütün gün gitti ve gece çöktüğünde bile dönmedi.

Kendini perişan hissederek kürklü koltuğunda dönmeye başladı ve dizlerini yüzüne doğru çekti. Tamam, belki elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ama bu durum kesinlikle berbatı.

Şimdi onu görememesi daha da kötüydü. Onun yerine tek gördüğü şey İblislerdi ve uzaklardan onların feryatlarını duyuyordu.

Artık uyanık olmak istemiyorum, diye düşündü akşam yemeğini pişirip yedikten sonra. *Belki uyuduğumda kendimi daha iyi hissederim.*

Reia yatağında uzanmış, bir yandan tavana bakarken bir yandan da karnının alt kısmını yatıştırmak için avuçluyor ve sonunda uykuya dalıyordu.

Sabah uyanmayı bekliyordu ama yüzünün üzerinde bir şeyin dolaştığını hissettiğinde hâlâ gecenin köründe olduğunu anladı.

Dumanlı maun ağacının ve çam iğnelerinin derin kokusu uykusunun sisini delip geçti ve yavaşça kendine gelirken etrafını saran ağır sıcaklık hissini rüya olup olmadığını merak etti.

Gözleri nihayet açıldığında, hafif bir *kırmızı* parıltısı dışında odası karanlıktı.

Reia bu ısıyı, kokuyu ya da yüzünde gezinen nefeslerin hissini yanlış anlamamıştı.

Orpheus elleri ve dizleri üzerinde onun üzerindeydi, kırmızı parıltı ona tatlı olmak için burada olmadığını söylüyordu. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?" Neredeyse gülecekti.

Durumun gerçekliğini, tehlikede olduğunu biliyordu ama göğsündeki sızı ona nasıl hissettiğini anlatıyordu. *Onu özledim.* Her ne kadar çenesiyle onu sıkıştırıyor olsa da

hafifçe ayrılmış ve dişleri yaklaşırken, ona yakın olduğu için rahatlamaktan kendini alamadı.

"**Hayır,**" diye cevap verdi, sesi bozuk, gergin ve hırıltılıydı.

"Beni yiyecek misin, Orpheus?"

Gözlerini adama dikmişti ve adamın çenesi yavaşça boynuna doğru yayıldığında başını çevirmedi ya da sinmedi.

"**Evet.**"

Daha da yaklaştı, ağzını aşağıya doğru bastırarak dört uzun ön dişinin boynunun arkasına doğru kaydığını hissetti.

"Tamam o zaman."

Her halükarda onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama garip bir şekilde, onun bunu yapmayacağını da hissediyordu. Ona olan inancı muhtemelen yersizdi, hatta aptalcaydı ama o anda bunu umursamayacak kadar rahatlamıştı.

"**Korkmuyor musun?**"

"Hayır." Reia ona sarılmak için kollarını boynuna doladı ve tesadüfen kendini onun açık ağzının içine doğru daha da kaldırdı. Çenesi boynunun kenarlarını sıkmaya başladığında dişlerinin içeri girdiğini hissetti. "Ayrıca, eğer yaparsan, muhtemelen acıyı durduracaktır."

Sanki durmuş gibi baskı giderek azaldı. "*Acı çekiyor musun?*"

"Birazcık. Karnım ağrıyor."

Her zaman oradaydı, her zaman zonkluyor ve onu rahatsız ediyordu. "*Neden acıyor?*"

"Bilmiyorum, öyle işte. Çoğu kadın bu dönemde böyle hisseder."

Dişleri gevşedi ama onu bırakmadı. Ona sarılmasının mı yoksa konuşmalarının mı dikkatini dağıttığını merak etti.

"*Acı çekmenize yardımcı olabileceğim bir yol var mı?*"

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü ve göğsünde yükselen duygu girdabına engel olamadı. Delirdiğinde bile onu rahat ettirmek istiyordu.

"Beni yiyeceğini sanmıştım." Ellerinden birini kafatasının arkasına götürdü, spiral boynuzlarının arasından aşağıya, uzun kürkün uzadığı ensesine doğru okşadı. "Neden tereddüt ediyorsun?"

"*Çünkü istemiyorum.*"

"Bunun yardımı oluyor mu?" diye sordu onu okşamaya devam ederken.

"*Evet.*" Başını çekmeye başladı ve Reia kollarını tekrar omuzlarına dolamadan önce çenesini kapatabilmesi için ona yeterince boşluk bıraktı. "*Sana yakın olmak bunu kolaylaştırıyor.*"

"Bu işi daha da zorlaştırmaz mı, Orpheus?"

"*Evet. Kanının kokusunu alabiliyorum ama dokunuşun açlığını bastırıyor.*" Sonra kendini alçalttı, kollarını onun altından geçirerek ona sarılabildi. "Sana zarar vermeme isteğim çok güçlü, Reia."

Sesi normale dönüyor, diye düşündü, gülümsemesi daha da arttı.

"Benimle yatmak ister misin?"

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Şu anda huzurunuzdayken kontrolümü ne kadar koruyabileceğimi bilmiyorum."

"Lütfen?" Onu kendine daha sıkı çekti. "Gerçekten sıcaksın ve bu acımı dindiriyor."

Adamın eli sırtının alt kısmındaydı ve elinin sıcaklığı kramplarının ağrısını zar zor hissedebileceği kadar hafifletiyordu. Bu anlık rahatlama risk almaya değermişti.

"Seninle kalmak istiyorum," dedi adam, çenesinin altını ısırarak. Bunu rahatça yapabilmesi için başını yukarı çevirdi. "Ama kendimi kontrol edemeyeceğimi hissedersen ayrılmak zorunda kalacağım. Beni sakinleştirdiğin için teşekkür ederim."

İşe yaramasına şaşırdım.

Reia ellerini adamın kürküne doladı ve onu yatağa, yanına çekti. Reia ona döndü, başı artık paylaştıkları yastıkta onunkinin üzerinde dururken göğsüne baktı.

"Sana dokunmamın yardımcı olduğunu söylemiştin. Bunu yapmaya devam etmemi istiyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi, içinden bir ürperti geçmeden önce. "Bunu her şeyden çok isterim."

"Tamam, yapacağım. Ama bir şartla. Lütfen elini sırtımdan çeker misin?"

Ellerini aralarında gezdirerek gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Adamın eli kadının iki elini de kavramak için hareket etti.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana dokunacağım. Doğrudan yaparsam muhtemelen daha iyi hissedersin."

Bir an sürdü ama sonunda onu serbest bırakarak gömleğini açmasına ve siyah pantolonundan çıkarmasına izin verdi. Kollarını onun gövdesine doladığında ve vücudunu kendi vücuduna karşı hissettiğinde neredeyse onun nefis sıcaklığında titriyordu.

Kolları çıplaktı, kürkünün ne kadar yumuşak olduğunu ve teninin sert dokusunu hissetmesine izin veriyordu. Elini bir kez daha sırtına koyduğunda, karnını onunkine bastırdı ve her iki taraftan da ısı kazandı.

Reia kucağındaki bu koca canavara karşı hafif ve nazik davranarak, gıdıklayıcı parmak uçları ve avuç içleriyle sırtını okşamaya başladı. Adam derin bir of çekti, sesinde hoşnutluk vardı.

Gözleri hâlâ açıktan kıpkırmızı parlıyordu ve onu tüketme dürtüsüne zar zor direnen bir yaratığa sarıldığını biliyordu.

"Nereye gittin?"

Ellerini çıkıntılı omurga kemiklerinden ve yüzgeçlerinden aşağıya doğru, pantolonuna varıncaya kadar gezdirdiğinde bir anlığına mor renk parladı. Renk değişimini beklemediği için durakladı ama çoktan gitmişti ve ellerini bir kez daha yukarı kaldırdı.

Hayal mi ettim?

Kürkün içine girmekten çekinmediği için parmak uçlarını kürkün en uzun olduğu yerde, omuzlarının ve sırtının üst kısmında gezdirdi. Kürkü avuçlarında ipeksi bir hal almıştı.

"Avlanmak için, açlığımı dindirmek için."

"Yardıma oldu mu?" Uzun tırnaklarını kafatasının dibini bulana kadar hafifçe boynuna geçirdi.

Adam ürperdi, başı titreyerek seğirdi, mor renk solmadan önce bir kez daha parladı. *Hayır, kesinlikle hayal etmiyorum.*

"Hayır. Ben asla tatmin olmam." Onu kendine çekti ve vücutlarını birbirine yapıştırdı. "Asla kaybolmaz."

Hiç geçmiyor. Ne yaparsam yapayım ya da ne kadar yersen yiyeyim hep açım."

Belirsizlik içinde alt dudağını ısırarak, onu daha net görebilmek için başını yukarı kaldırdı. Sonra tırnaklarını sırtına geçirdi, çok sert değil ama daha önce yaptığından biraz daha fazla baskı uyguladı.

Mor renk bu kez sert vuruşunu bitirene kadar gözbebeklerini tutarken vücudu titreyerek kavis çizdi.

"Nazik ol Reia," diye uyardı soluk soluğa.

Kalçalarını birbirine bastırdı, nabızı kalbine doğru atıyordu. *Onu tahrik ediyorum.*

Baş dönmesi onu sardı.

Bunu yapmaktan zevk alıyordu. *Acaba onu tahrik ederek açlığını giderebilir miyim?*

Belki de bu aptalca bir fikirdi, bir Duskwalker'a sataşmak, ama ellerinin

Sirtından yanlarına, yavaşça vücudunun ön tarafına doğru ilerliyor.

Hatta uzanıp dudaklarını adamın burnunun ön tarafındaki uzun sivri dişlerinden birinin üzerine bastırdı. Adamın eli havaya kalktı ve kadının dudaklarını koyduğu yeri kavradı.

"Beni öptün." Sesi huşu doluydu. Sırf bunu söyleme şekli yüzünden Reia öne doğru eğildi ve onun kürkle kaplı boynunu öptü. "Beni tekrar öptün."

Adamın sesi ikinci kez aynı şaşkınlıkla çıkınca kadın neredeyse gülecekti.

Yüzünü onun göğsüne gömdü ve burnundan çektiği derin nefesle gözleri mutlulukla dalgalandı. Elleri onun geniş göğsünü okşadı, vücudunun dış kısmında yer alan kaburga kemiklerini ve her birinin arasından çıkan tüyleri hissetti. Sıkı ve sert olan göğüs kaslarını inceledi.

Kadının eli koyu renkli meme ucunun üzerinden geçerken seğirdi ve derin bir nefes aldı.

Karnı sertti, kaslarla dalgalanıyordu, sanki onları yumuşatacak tek bir yağ zerresi bile yoktu.

Onun bedenine dokunarak kendini gerçekten tahrik ettiğini fark ettiğinde biraz kıpırdandı, kalçalarını birbirine sürttü. Onunla ilgili her şey, tepki verme şekli, etinin verdiği his, kürkü, o tuhaf kemikleri, lanet olası zihin bulandırıcı kokusu, derin huff'lara dönüşen hırçın sesi, duyularını karıncalandırıyordu.

Kalçaları eğildi ve çekirdeği sürtünme ararken kalçalarını onunkilere bastırdı. Hiçbir şey hissedemediğinde vücudu hayal kırıklığına uğradı. Daha önce hiç bir erkeğe dokunmamış olsa da, genellikle kasıklarında uyarıldıklarında sertleşen yumuşak kısımlar olduğunu biliyordu.

Sert bir şey hissedeceğini sanmıyordu ama *bir şeyler hissetmeyi* bekliyordu. Bunun yerine, hiçbir şey yoktu. Kasık tepesinin bulunduğu kalçalarının arasındaki boşluktan hissedebildiği kadarıyla, bacaklarının birleştiği yerde pürüzsüzlük vardı.

Bir siki olduğunu söylemişti. Ve ona bir aleti olduğunu söylediğinden beri Reia onu merak ediyordu.

İnsan olmadığını söyledi. Neye benzediğini, nasıl hissettiğini bilmek istedi.

Nerede bu?

Parmaklarından birinin göbeğine battığını hissedene kadar ellerini adamın karnından aşağı kaydırdı. Adamın eli, hareketlerini durdurmak için kadının ellerinden birini kavramak üzere öne doğru fırladı.

"Şu anda aklım başımda değil," dedi ona, sesi ağırbaşlı ve soluk soluğaydı. "Bana dokunduğun yere dikkat et."

Başını kaldırdığında adamın yüzünün çoktan kendisine dönmüş olduğunu gördü. Gözleri koyu mor bir renge odaklanmış ve orada kalmıştı.

Sözleri bir uyarıydı. Gözleri, düşüncelerinin nereye gittiğinin kanıtıydı ve kadın zerre kadar endişe hissetmedi.

Ona dokunmak istiyorum. Onu keşfetmek, okşamak istiyordu. Onu sertleştirmek ve onu memnun ettiğinde nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu.

Onu hiç zorlamamıştı, hiç zorlamaya çalışmamıştı ama şu anda bedeni ve zihni ona yalvarıyordu. Ona bakmak nabzının damarlarında hızla atmasına neden oluyor, midesinde kıvılcımlanan arzu alevinin o ince sızı dışında her şeyi silmesine yol açıyordu.

"Orpheus... Sikin nerede? Normalde bir insanda olması gereken yerde hissedemiyorum." Ne demek istediğini göstermek için kalçalarını onunkilere çarptı.

"Gizli... içeride."

Bunun üzerine şokla gözlerini kocaman açmamaya çalıştı, bunun yerine yüz hatlarını soğuk tuttu. Tamam, şimdi bunu öğrenmek için *ölüyordu*.

"Bana yerini gösterebilir misiniz?"

Gerginlikten yutkunmuş gibi boğazı genişledi ama tereddütle elini vücudunda gezdirmeye başladı. Avuç içi sıkıca kendisine dayanana kadar pantolonunun içine kaydırıldı.

İlk başta uzun bir kürkten başka bir şey hissetmedi. Ancak parmakları aramak için sürtündüğünde inlediğinde, arkasında derisine baskı yapan sert bir çıkıntı olan bir dikiş hissetti.

"Neden gizli?"

Dokundukça, dikişin açılmaya çalışıldığını daha fazla hissetti. Hareket ediyordu, sanki arkasındaki basınç zorla geçmeye çalışıyordu.

"İçin..." diye homurdandı, sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibiydi. "Korunmak için, tıpkı bir İblis gibi."

İblisle aynı mı? Adamın ona onların da seks yapabileceğini söylemeye çalışmadığını umuyordu. Reia bu düşünceyle oyalanmayı reddetti.

Daha iyi ulaşabilmek için adamın düğmeleri açık pantolonunu indirirken parmaklarını ve avucunu dikişin üzerinde gezdirmeye devam etti. Dikişi açılmadan önce kalçaları titredi ve avucuna sert ve ıslak bir şey dokundu. Başını aşağı çevirdiğinde, bir şey dışarı çıkmaya başladığında karanlığın içinden görebilmeyi diledi.

Sivri değildi ama yuvarlak da değildi ve sanki dört kenarlı bir girdap varmış gibi garip bir his veriyordu. "Reia..." bunun bir uyarı mı yoksa yalvarma mı olduğunu bilmiyordu, ama elini etrafına sarmaya çalıştığında, parmaklarını dikiş gibi yarığa soktuğunda, adam yanlışlıkla itti ve birkaç adım ileri fırladı.

inç. Yüzü ondan saklı olduğu için, nefesi kesilirken gözlerinin açılmasına izin verdi. Kocaman bir şeydi ve kesinlikle aşağı doğru kıvrılıyordu. Henüz açmamış bir gül tomurcuğunun sarmalına benziyordu.

Spiral parçalardan birinin *kıpırdadığını* hissettiğini düşündüğünde kalçalarını çekmeye başladı. Takip ettiğinde, horozunun titrediğini ve aslında içeri geri döndüğünü fark etti.

Kendini tutmaya mı çalışıyor? Derin derin nefes alıyordu, sanki korkunç bir baskı altındaydı. Kendini kaldırıp onu görebilmek için hareket etmeye çalışana kadar onu sıkıca kavradığını fark etmemişti.

Hiç parıltı yoktu. Adamın konsantre olmuş gibi gözlerini 'kapatmış' olması gerektiğini düşündü.

"Orpheus," diye homurdandı ve tüm vücudu kasılırken inledi. Kahretsin, kendini tutuyordu! "Bırak beni, Orpheus. Sana burada dokunmak istiyorum. Seni memnun etmek istiyorum."

Vücudu tüm gerginliğini serbest bıraktı, derin bir of çekti ve çenesi bu ofu serbest bırakmak için açıldı. Eğer hâlâ adamın sikini tutmaya çalışmasaydı, daha sonra gerçekleşen kafa karıştırıcı hareketi kaçırabilirdi.

Spiral serbest kaldı ve ortasından bir şey fırladı. Adamın siki avucunun üzerinden kayarak, sıcak ve kendi kayganlaştırıcısıyla ıslak bir şekilde, dirseğinin yakınına değene kadar koluna sürtündü. Spiral, dokunaç benzeri uzuvlar onu tutmaya çalıştığı parmaklarının etrafında kıvrılırken, aslında onun horozunu geri tuttuğunu göstermek için serbest bırakılmıştı.

Şok içinde elini geri çekmeye çalıştı, ancak bir tanesi eline yapıştı ve onu tuttu, ardından bir diğeri bileğini yaraladı.

Farklı. Tamam, çok farklı!

Aletin vücudunun içinde durması farklı olduğunu anlaması için yeterli değilse de, tabanının etrafında her biri yaklaşık beş santim uzunluğunda dört dokunaç olduğunu hissetmesi kesinlikle yeterliydi!

İlk şoku geçtikten sonra, onun, sikinin ya da bu parçası her neyse, onu yakaladığına sevindi,

böylece kaçmaya çalıştığını fark etmedi, kolunu onu serbest bırakmalarını sağlayacak kadar sert çekti.

Meraklı parmaklarıyla uçlarını selamladı.

Adamın tabanını çevrelediler ve iki kalın dokunaç parmaklarının üzerinde girdaplar çizerek hareket etti. O getirdi

Diğer elini yaklaştırarak diğer ikisinin de aynı şeyi yapmasını sağladı. Parmaklarının arasında kıvrandıklarını hissetmek garip bir duyguydu ve dış kısımları pürüzsüzken iç kısımlarında küçük nodüller olduğunu fark etti.

Tüm dokunuşlarıyla, avuçlarından biri sertleşmiş merkezin üzerinde gezindi. Bu kısmı unutmuştu; aslında onun asıl kısmı olabileceğini düşündüğü kısmı.

Her iki elini de etrafına sarması ona bir inilti kazandırdı ve aniden durmadan önce kalçalarını hemen ellerine doğru itti. Sıcaktı ve hissedebileceği kadar şiddetli zonkluyordu.

Parmakları zar zor üst üste biniyor, uçları diğer elinin tırnaklarının üzerinde duruyordu ve ağzı adamın kalınlığı karşısında açık kalmıştı. Adamın boyuna bakarak kalın olduğunu anlaması gerekirdi ama bunun içine sığıp *sıgmayacağını* bile merak ediyordu.

Ancak, dokunaçlar artık etrafını sarmadığı için, en azından eskisinden daha makul görünüyordu.

Çekirdeği arzuyla sıkıştı ve ona muhtaç bir şekilde küçük gümbürtülerle öğrenmeye çalışması gerektiğini söyledi. Bunun için ağlıyor, bunun için yalvarıyor, ona binmek için tüm dikkatini rüzgâra vermesini söylüyordu ama Orpheus'la bu kadar... yakın olma fikri ürkütücüydü.

Bu meraktı, bu kendisinden farklı birini keşfetmekti. Bu, onu rahatlatmaya çalışması ve hiçbir zaman karşılık beklemezsiniz yaptığı nazik dokunuşların her birine karşılık vermesiydi.

Bu, Reia'nın onun bedeninde hissettiği arzuyu bastırmasıydı ve neredeyse hiç kıpırdamamasına rağmen seğirmesini hissedebilmesine bayılıyordu. O kadar sıcak olduğunu hissediyordu ki, onu içten dışa eriteceğine bahse girebilirdi. Uzun, şişman ve sertti ve Reia'ya kendini boş hissedecek yer bırakmıyordu.

Ellerini geriye doğru çekerek sikini kaplayan balçığı ve tamamen pürüzsüz olmadığını hissetti. Üç tarafında, inanılmaz derecede yumuşak olan, ancak üç tarafta tüm uzunluğu boyunca ona doku veren küçük küçük firfırlar hissedebiliyordu. Altında derin bir kıvrım vardı ve başparmaklarını içine daldırdığında, onun daha da sertleştiğini hissettiğini düşündü.

Sonra elleri başını buldu. Şişkindi, ama en kalın kısmı gibi görünen geniş kenarın etrafında daha yumuşak firfırlar hissetti. Ucu daha çok oval bir şekle benziyordu ve içinde aynı çizgiye bağlıymış gibi altındaki oluğu takip eden derin bir yarık ve salıverilmesinin geleceğini düşündüğü bir delik vardı.

Kadın ellerini başın etrafında sıkıp avuç içleriyle ovuşturduğunda, adam iniltisini tutamadı ve bacakları titreyerek aşağıya doğru inmeye başladı. Kalçalarını bir kez pompaladı ve başın ellerinin halkası boyunca ileri geri kaymasını sağladı.

Bir kez daha durdu ve burnunu aşağı çevirerek kızın yanağına bastırdı.

"Hareket etmemek benim için çok zor," diye mırıldandı, kolunu onun altına sokarak sırtını kavrarken, üzerinde duran kolunu da başının arkasına götürdü. "Ama deneyeceğim."

Nefes nefese kalmıştı ve başını tamamen ona çevirdiğinde, çenesinin onlara izin vermek için ayrıldığını görebiliyordu.

"Bu iyi mi?" diye sordu ellerini onun üzerinde gezdirmeye başlarken.

Boğazında bir inilti düğümlendi ve dilini dudaklarının üzerinden geçirmek için öne doğru eğildi.

"Bu mükemmel."

Kendine güveni arttıkça Reia'nın içinden baş döndürücü bir heyecan fişkırdı. Onu daha sıkı tuttu, daha da aşağı inerken daha sıkı sıkı. Hatta dilini dışarı çıkararak onunkini yalayarak selamladı.

Yaptığı şey karşısında donup kaldı ve yanlış bir şey yapmış olabileceği endişesiyle dilini geri çekti.

Orpheus eğildi ve başının arkasını daha iyi kavrayarak kızın yüzünü kendisine doğru eğdi. Dudaklarını daha sıkı yaladı.

"Yine mi?"

Onun ne kadar hoşuna gittiğini görünce yanakları kızardı. Adamın bu kadar tatlı bir şekilde sormasına hayır diyemedi. Reia selamlamak için dilini onunkine doğru çekti.

Ondan derin bir inilti geldi ve kalçaları sadece bir kez daha ileriye doğru hareket etmek için geri çekildi, horozu ellerinin arasında kayıyordu. O da aynısını yaptı, onu önce yukarı sonra aşağı doğru hızla okşadı.

"Yine mi?" diye yalvardı, dili dudaklarında geziniyordu. Kadın bir kez daha onu yaladı. "Bir daha," dedi adam daha sert bir sesle ve o da yaladı. Öpüşmek gibiydi, çünkü yapabileceklerini tahmin ettiği tek yol buydu. "Tekrar."

Reia onun tabanına gelip ellerini iki oval şekilli çıkıntının üzerinde gezdirdiğinde adam inlemeden önce dokunaçlar kollarının etrafından kaydı. Aletinin altındaydılar ve kısmen içine gömülmüş gibi tabanına yapışmışlardı.

"Canımı yaktım mı?" diye sordu, nefes alış verişinin hızlandığını fark ederek. Adam başını salladı. "*Hassasım.*"

Sonra sürekli dudaklarını yalamaya başladı.

Kız, adamın dilini tekrar tekrar selamlamaya çalıştığında, adam sanki ikisinin dansına kapılıyormuş gibi kızın üzerine daha fazla eğilmeye başladı.

Artık onun her yerini hissettiğine göre, ellerini yavaş vuruşlarla yukarı aşağı hareket ettirdi, sadece sikinin değil vücudunun da titrediğini ve seğirdiğini hissetti. Yaydığı ısı normalden daha sıcaktı ve onun kendisini daha sıkı kavradığını hissedebiliyordu.

Başıyla oynanmasından hoşlandığını söyleyebilirdi çünkü başını okşadığında her zaman hafifçe ellerine doğru itiyordu.

Acaba daha fazla baskı mı istiyor? Bunun üzerine Reia ellerini sertçe birbirine kenetleyerek sıkı bir halka oluşturdu, sonra da adamın üzerine bastırdı.

Kulağa daha çok hırıltı gibi gelen bir inilti duyuldu. Dili kızın ağzına girerek kendi dilinin etrafında dönmeye başladı. Kadın şaşkınlıkla irkildi ama reddetmedi.

Aslında, merkezi tepki olarak titredi, klitorisi o kadar sert vuruyordu ki kalçalarını işe yaramaz bir şekilde dalgalandırmayı durduramadı. Onu rahatlatacak bir şey yoktu ama hareket etmeyi de bırakamıyordu.

Bu sefer daha sert sıktı, uca daha fazla baskı uyguladı ve adam hızlı ama derin bir nefes verdi.

"Reia," diye uyardı, ağzını açtığından beri dili hâlâ onunkinin etrafında dönüyor olmasına rağmen konuşabiliyordu.

Sıcak ve kıpır kıpır bir histi, baş döndürücü tadı olan tükürüğü ağzının yarığını dolduruyordu.

Onu uyarıyordu ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bunun gerçekten iyi hissettirdiği için olabileceğini düşündü.

Dudaklarında bir sırtıma dolaştı. Dilini emdi ve onu daha da sıkı kavradı, birkaç hızlı vuruşla başının üzerinde ve sadece birkaç santim altında hareket etti.

Adamın dili kızın dilinin etrafında dönmeden ve kız onu yutmak zorunda kalmadan önce aldığı tek uyarı bir hırıltı oldu! Çenesi yüzünün etrafında açıldı, böylece derinlere bastırabildi. Elleri yatağa doğru hareket etti, böylece horozunu onun tutuşuna iterken, hareket ettiğinden daha hızlı ve daha sert bir şekilde kendini biraz yukarıda sabitleyebildi.

Adam itmeye devam ederken boğazının derinliklerine kadar inen diliyle gözleri yaşardı.

Ancak kızın elleri kürkünü kavramak için ondan uzaklaştığında, sessizce yalvararak dilini kızdan hızla geri çekti. Aynı zamanda kalçalarını da sabitledi ve yan yatmaya devam ederken kısmen onun üzerinde ofladı.

"Bana karşı dikkatli ol Reia," dedi, sesi hiç duymadığı kadar boğuktu. "Kendimi tutmaya çalışıyorum." Sonra yanağını yalayarak, "Canını yaktıysam özür dilerim, öyle demek istemedim. Tükürüğünün tadı çok tatlıydı."

"Sorun yok."

Onu uyarmıştı ve o da aptalca bir şekilde onunla dalga geçmeye çalışmıştı.

"İstemiyorsan devam etmek zorunda değilsin." Karnına tamamen yaslanmış olan ve kalbiyle birlikte şiddetli bir şekilde zonklayan siki geri çekilmeye başladı.

Kendi kalbi neredeyse göğsünde sıkıştıyordu. Elleri onu tekrar tutmak ve çekip gitmesini engellemek için aşağıya indi.

"Hayır, sorun değil. Sadece beni şaşırttın."

Ödülünden vazgeçmeye hazır değildi ve daha temkinli olacağını düşünmüyordu bile. Dili onu tahrik etmişti ve kalçalarını derin darbelerle itmesi bacaklarını onun bacaklarına dolmasına neden olmuştu.

Reia onun daha önce yaptıklarından tahrik olmuştu. Onun ilkel, kontrolsüz halinin tadına bakmış ve bundan hoşlanmıştı.

Orpheus, kız onun sikini tekrar kavradığında neredeyse mırıldanıyordu, dişlerinin arasından rahat bir iç çekiş geliyordu.

Burnunu onun çenesinin altına gömdü, nefesleri homurdanarak onu kokladı. Sonra, kız onu sikinin sert uzunluğuna kadar okşadığında, dili onun tadına bakmak için dışarı çıktı.

Elleri güzel bir işkence gibiydi, arkalarında acı veren bir yanık bırakıyorlardı.

Bana dokunuyor. Onu okşuyor, keşfediyor, küçük elleriyle şaftını okşuyordu ve Orpheus şefkatle dolup taşıyordu. *Reia'nın elleri sikimin etrafında.* Çünkü bunu istiyordu. Çünkü arzuluyordu.

Onu istiyorum. Kadının bundan, ona yaptıklarından tahrik olduğunun kokusunu alabiliyordu ve onu ters çevirip içine girmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Onun kanının kokusunu alabiliyordu ama zihni artık bu kanı gerçekten arzulamıyordu. Onun yerine, bedeni farklı bir şekilde açlık çekiyordu. Onun etinden ziyade arzusunu tüketmek için. Onu etrafına sarma, sıcaklığının kendisini sardığını hissetme ihtiyacıyla doluydu.

Orpheus ona bağlanmak istedi. Bir olmak istiyordu.

Onun buna hazır olmadığını biliyordu ve şimdilik bundan başka bir şey istemiyordu. Elleri siki etrafını sarmış, ona dipsiz bir zevk veriyor, onu serbest bırakıyordu.

Kavrayışı sıkıydı ve daha sıkı olmasını istiyordu ama bunu ondan istemedi. Daha hızlı, daha sert, daha az uzun vuruşlara ihtiyacı vardı ama kadın onun her şeyini ellerinin arasına alıyor, her santimini, her deri parçasını okşuyor, parmak uçlarını altındaki hassas oluğa daldırıyordu.

Hatta ara sıra en üstteki yarık deliği parmaklıyordu.

Reia onu, onunkinden farklı olan bedenini kabulleniyordu. Onun bedenini umursamıyor bile görünüyordu.

Kollarını saran dokunaçlar.

Vücudunun bu kısmından korkmaması, endişe ya da kaygıyla zıplamaması, aksine isteyerek masaj yapması başlı başına bir mutluluktu.

Onu ne kadar çok okşarsa, siki o kadar çok yağlanıyor, etinin gözeneklerinden ellerine sızıyordu. Dikkat, kalın sıvıyı horozunu kaplamaya zorladı, şimdi yarığının ötesinde serbest bırakıldığı için kurummasını engelledi - ki bu acıtabilirdi.

Onu nazikçe tutmaya, pençelerini onun esnek ve tereyağı yumuşaklığındaki tenine batırmamaya çalıştı ama kadın onu tam olarak ovaladığında vücudu titredi ve sıkıştı.

Kadının pençesine atılmak yerine, bacakları gergin bir şekilde tekmeleyerek hareket etme ihtiyacını karşıladı.

Ancak serbest kalmaya yaklaşmaya başladığında, zihni sisle doldu, görüşü sersemledi ve dokunaçları daha güçlü hale geldi. Daha sıkı tutunmaya başladılar ve ellerini onun üzerinde hareket ettirmesini zorlaştırdılar.

Söz verdiği gibi elini kızın sırtının altında tutarken, diğer elini de kıvranan dokunaçlara tutunacak bir şey vermek için sikinin dibine götürdü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ona usulca.

Dilini kızın boynunda gezdirdi, sonra kulağının üzerinde ve içinde döndürdü, kızın basit sorusunu, ona yaptıklarını, sadece Reia oluşunu takdir ediyordu.

"Ellerin iyi hissettiriyor." İyi doğru kelime değildi. Hissettiği şey bundan daha fazlasıydı ama sözcükleri düzgün bir şekilde formüle etmek için doğru düşünemiyordu. "Benim... dokunaçlarım bir şeyi kavramak istiyor..." Onu kavramak istiyorlardı. Ona ulaşmak için parmaklarının etrafından dolaşmaya çalışıyorlardı ama yine de ihtiyaç duydukları acıyı hafifletmek için parmaklarının etrafında kıvrıldılar. "Daha ısrarcı olacaklar. Onları geride tutuyorum."

Onun alt dudağının içini kemirmesini izledi ve onları yalama arzusu neredeyse karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Artık ne kadar dolgun olduklarını bildiğine ve kızın da onu yalamaya istekli olduğuna göre, onlarla oynamak için yanıp tutuşuyordu.

Ama dilini eskisi gibi derinlere sokacağından endişeleniyordu. Kızın bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu ama hoşlanmıştı ve şimdi bunu tekrar yapmayı düşünmeden edemiyordu. Dili sert, tükürüğü tatlı, boğazı sıkıydı. Bunları tekrar istiyordu.

"Bunun yardımı olacak mı?"

Bacağını adamın üzerine kaydırarak amını adamın tabanına dayadı. Adam elini çekti ve dokunaçları öne doğru fırlayarak kadının kalçasına ve beline sarılmayan taraftaki kasık tümseğine yapışırken, diğer ikisi de onu tutmak için bacağına etrafına kıvrıldı.

Dalgınca ona doğru itti. Kadının iç çamaşırının üzerinden kıvrımlarını hissettiğinde keskin bir inilti boğazını yardı. Altında, tohumlarının saklandığı oval çıkıntıları okşuyorlardı.

Evet, bu daha iyiydi, ama Orpheus artık kelimeleri bir araya getiremiyordu. Onun sikini okşarken ona karşı *sallanıyordu*, elleri daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyordu.

Nefes nefese kalırken başı yatak başlığına doğru eğildi. Görüşü karardı ve boştaki elini onun kıkına koyarak kendini toparlamasına yardımcı olması için yoğurdu.

Ağrısı artıyor, korkunç ihtiyacı daha da kötüleşiyordu.

Ona karşı sürekli itmeye ne zaman başladığını bilmiyordu ama artık kendini tutamıyordu. *Bana dokunması çok iyi hissettiriyor. Reia sikimi okşuyor.*

Ve bunun için kayboldu.

Kadının kokusu çok güçlüydü, bu oda şimdi onunla doluydu ve adam onun içinde boğuluyordu. Kadının vücudu sıcacıktı ve her okşayışı ona acı verirken onu bir rahatlık battaniyesi gibi

sarıyordu. Sesleri

Sessizdi ama sanki adamın şaftının altıyla klitorisini tatmin ediyormuş gibi küçük iniltiler çıkarıyordu.

Bilmiyordu ama içindeki her şey öyle olmasını umuyordu. Yalnız onun yerine zevki paylaşabileceklerini umuyordu.

Reia, derin bir ürperti onu sarstığında zihni inledi. Tabanındaki çıkıntıların sıkılaştığını hissetti.

Reia, onun küçük insanı. Onu orgazma ulaştırmak üzereydi ve başını ovuşturduğunda onu biraz daha sıkı tuttu. Aşağı ve yukarı, masaj yaparak ve kavrayarak.

"Orpheus?" diye sordu, göğsünün hızlı nefeslerle inip kalktığını fark etmiş olmalıydı.

Her nefes verişinde kesilmeyen küçük inilti ve sızlanmalar çıkarıyordu.

Kalçaları daha da sertleşti. Bu kadar çok hareket ettiği, vücudu seğirdiği ve kasıldığı için özür dilemek istedi ama keskin bir inilti ciğerlerini parçaladı. Kesesi dayanılmaz bir sıkışma ile gerildi ve omurgasını karıncalandırdı.

Onu bıraktı; bırakmak zorunda olduğunu biliyordu. Tohumları içinden patlarken pençeleri avuçlarına saplandı ve kükremeye benzer bir inilti yükseldi. Kadın soluk soluğa kaldı ama adam onu gerçekten dinleyemeyecek kadar akılsızdı.

İlk patlama vücutlarının arasından geçerken vücudu titredi ve ardından gelen diğer iplere yardım etmek için her tırmanışla birlikte itti. Orgazmı şok dalgasından sonra şok dalgası gibi kendisinden koparken, kendini onun etrafında kıvırdı ve onu daha da yakınlaştırmaya çalıştı.

Göğsü giderek ıslanıyordu, onu sıırıslam ediyordu ama Orpheus'un umurunda değildi. Kükremesi ürpertici bir iniltiye dönüşürken, dipsiz bir zevk kasıklarını kavradı.

Tüm enerjisi tükendiğinde ve onu kızın yanında oflayan bir yığından başka bir şey olarak bırakmadığında bile, Orpheus memnuniyetinden ve üzerinde süzüldüğü mest bulutundan başka bir şey hissedemiyor veya düşünemiyordu.

"Vay canına! Çok şey ortaya çıktı."

Yıpranmış zihnini toparlamaya çalışmasaydı bir şeyler söylerdi. *Asırlardır gelmedim. İçini* bir ürperti kapladı, kürkü ve yüzgeçleri bol gömleğinin altından kalktı.

"Bu kadar iyi hissettirdi mi, yoksa genellikle bu kadar çok mu boşalırsın?"

Her zaman sorularla. Reia sorularla dolup taşıyordu. Eğer sırtılabileseydi, sırtırdı ve gözlerini açtığında kenarlarda sarı bir renk gördüğünü fark etti.

"Aslında... Bu senin ilk seferin miydi? İlk kez geliyor olamazsın, değil mi?"

Orpheus kıkırdadı.

"Hayır, küçük insan," dedi kıkırdaması gürelemeye devam ederken. "Bu benim ilk gelişim değildi."

Başının yan tarafına sokulmadan önce takdirle çenesini yaladı.

Kız başını kaldırıp ona baktı ve adam kızın dudaklarını büzdüğünü fark etti. "Daha önce... Daha önce hiç seks yaptın mı?"

Kız kollarındayken gerildi. *O da istiyor muydu?* Reia da onun kendisini umutsuzca doldurmak istediği kadar içinde olmasını istiyor muydu? Bu onun isteme şekli miydi?

"Evet, var."

Kadının neden kaşlarını çatıldığını, neden neredeyse *hayal kırıklığına uğramış gibi* görüldüğünü anlamadı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı.

Sonra da "Bir insanla mı?" diye sordu. Hâlâ yumuşamakta olan ve sonunda dokunaçlarının yardımıyla geri çekilmeye başlayacak olan sikini tutuyordu. "Sığıyor mu ki?"

Bunu düşünüyordu. Bu gece onun içinde olamayacağının farkındaydı ama Reia bunu düşünüyordu ve bu ona umut veriyordu. Umutla dolmuştu. *Onu hayatta tutacağım. Ona sahip olacağım.*

Benimle kalmasını.

Düşünceli bir mırıltı çıkararak boynunu en hassas olduğunu bildiği yere, şahdamarının tam üzerine soktu.

"Uyacaktır."

O... Doğru şekilde yaparsa çok az acı verecek şekilde oturabilirdi. Ama bu doğal değildi ve onun iznine ihtiyacı vardı.

Kız kıpırdandığında yüzünde bir gülümseme belirdi. Dokunaçlar sonunda onun üzerindeki çekişlerini bıraktı ve içeri kaymaya başladığında horozunun etrafını sarmaya başladı. Kaplanana kadar etrafında döndüler ve yarığının dikişi kapanmadan önce onu koruyarak içeri sürüklemeye yardımcı oldular.

Düşünürken burnunu ona çarpmaya devam etti.

Onu yemedim. Hâlâ kan kokuyor ve bu da onu acıktırıyor olsa da, onunla ziyafet çekmek için tek bir dürtü bile hissetmedi. Aslında, esas olarak onun tohumunun kokusunu alıyordu ve bunu bilmek tatmin edici bir şeydi. Orgazmdan sonra ezici bir sakinlikle doldu, arzusunun açlığı tatmin oldu ve zihnini kontrol altına aldı.

Görüşünü kapattı, eğer ona sarılmaya devam etmesine izin verirse onunla kalmak istiyordu. Kız onun kucağında kıpırdandı.

"Banyo yapmam lazım. Ön tarafım tamamen kaplandı." "Banyo sonra," diye sıkıntıyla pufladı.

"Şimdi dinlen."

"Ha?!" Kız ona bakarken çenesinin göğsünün üzerinde hareket ettiğini hissedebiliyordu ama onu selamlamak için hareket etmedi. "Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Bana karşılık vermek için banyo yapmak istemiyorsanız, ki bunu memnuniyetle yaparım, o zaman siz söylemedikçe ayrılmak istemiyorum."

"Bunun için çok yorgunum ve gitmeni istemiyorum. Acıma yardım ediyorsun." "O zaman dağınıklığa aldırma. Sonra temizleriz."

"Peki ya İblisler?"

Şu anda İblisler umurumda bile değil. O çok sevinçli ve doygun. Eve girmeye çalışırlarsa onları duyacaktı ama kan kokusu yüzünden ikinci bir tuz çemberi oymuştu. Şimdilik yeterli olmalı.

Daha sonra, kız artık kendi isteğiyle onun kucağında olmadığında, onun tohumuyla lezzetli bir şekilde kaplandığında ve onun kokusuyla işaretlendiğinde hepsini korkutup kaçıracaktı.

Reia, Orpheus onu kucağına alıp dirseğinin kıvrımına oturttuğunda, ulaşamadığı yüksek mutfak dolaplarına doğru ittiği yemek sandalyesine tırmanmaya çalışırken neredeyse ciyaklıyordu.

"Sana bunu yapmamayı söylemiştim, Reia," diye küçümsedi onu uzanabileceği şekilde kaldırırken, sabit tutmak için ön kolunu ve elini gövdesine doladı. "Eğer bir şey istiyorsan, yardım etmek isterim. Neye ihtiyacın var?"

Bacakları kolunun altında havada sallanırken, düşmesine izin vermeyeceğine dair ona tamamen güvenirken, karnında sıcak ve bulanık bir his dalgalanıyordu.

"Geçen sefer tuzu alırken çanları ve bazı boncukları burada sakladığımı gördüm. Birkaç tane almak istedim. Sorun olur mu?"

Dolabın kapağını açtı ve adam onu dolaba yaklaştırtınca içeri uzandı.

"Evimizin içinde istediğin her şeye sahip olabilirsin." Daha sık yapmaya başladığı bir şey olan sevgi gösterisiyle kızın çenesinin yan tarafını okşadı.

Evimiz. Her zaman böyle derdi ve o da ne zaman bu şekilde görmeye başladığını merak ediyordu.

Birkaç gün öncesinden beri bir şeyler değişmişti. Ona dokunduktan sonra Reia onun yanında daha rahat hissetmeye başlamıştı. Hâlâ kendini özgür hissetmiyordu ama iradesi dışında kafese kapatılmış gibi de hissetmiyordu.

Belki de daha sevecen olduğu içindi. Aralarındaki fiziksel mesafe artık onun kendisinden çekinmesinden duyduğu endişe nedeniyle zorladığı için değildi. Artık sadece öyle olduğu içindi. İster o masanın diğer tarafında oturmuş bir şeylerle uğraşırken yemeğini yediği için olsun, ister bahçede onun yanına oturduğu için olsun. Adamın her gün biraz daha yaklaştığını fark ediyordu, ta ki üzerine oturacağından korkana kadar.

Aylık döngüsü sona erdiğinden, tekrar dışarı çıkmasına izin verildi. Her zaman yakınındaydı, ama artık tepesinde dolaşma ihtiyacı hissetmiyordu. Bunun nedeni onun gerçekten güvende olduğunu düşünmesi mi, yoksa kılıcını yanında taşıması mıydı, Reia bilmiyordu.

Bu ona, onun için düzgün bir sandalye oymaya başlama özgürlüğü verdi ve onun eşyalarını yapmaya başlayabilmesi için bir ağaç kestiği gün onu izlemişti. Bunu aynı zamanda soğuk geceler için yeterince yakacak odunları olduğundan emin olmak için de yapmıştı.

Onunla her gün kılıçla antrenman yapıyordu ve önceki gün bir İblis'i çemberin içine sürükleyerek öldürmesini önermesi en hafif tabiriyle şok ediciydi! İblis küçüktü ve Orpheus'tan ondan daha çok korkuyordu ama Orpheus onu olaysız bir şekilde öldürmeyi başarmıştı.

Sadece bir kez. Bunu yapıp yapamayacağını görmek istediği için yaptığını söylemişti. Kendisine doğru koşan gerçek bir İblis'e karşı nasıl tepki vereceğini görmek istemişti. O sadece kenarda

duruyordu

Bir şeyler ters gitmiş olsaydı onu herhangi bir zarardan kurtarabilecek mesafedeydi.

Buna gerek kalmadı ve onun yeteneklerine olan inançları arttı.

"Bunları neden istedin?" diye sordu onu dikkatlice ayağa kaldırıp sandalyeyi yerine koyarken.

Yanaklarında sıcaklık yükseldi ama utancını çabucak bastırdı. "Bana dışarıda sandalye yapıyorsun, ben de sana bir şeyler yapayım dedim."

Vücudu gerildi, sandalyeyi iterken başını yana çevirip ona baktı ve garip bir tıkırtı duyuldu.

"Bana bir hediye mi vermek istedin?"

"Elbette, bir bilezik ya da üzerinize takabileceğiniz bir şey gibi." Adam donmuş bir şekilde ona bakmaya devam edince hemen ekledi: "Ya da evde asılı durabilir. Bununla ne yapmak istediğin sana kalmış."

"Bir... hediye. Benim için." Elllerinden biri pençesini göğsüne değdirmek için kalktı. "*Benim için saklayabileceğim bir şey.*"

Parlak flamingo pembesi, yüzen gözbebeklerini ele geçirdi ve yüzünün beyazından yansıyarak içindeki rengi yıkadı. Reia bir nefesle geri çekildi.

"Bu renk ne anlama geliyor?"

Tahmin bile edemiyordu ama kesinlikle yeniydi! Orpheus

bir gözünü kapatmak için diğer elini kaldırdı.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç görmedim." Düşünüyormuş gibi başını aşağı çevirdi, sonra bakışları tekrar ona kaydı. "Ama kendimi sıcak hissediyorum ve sana sarılmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum."

Lanet olsun bu tuhaf yaratığa ve tatlı sözlerine. Reia kıkırdadı ve kollarını havaya kaldırdı. "İstersen yapabilirsin."

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde onun yanındaydı. Omzunu çenesinin altına sıkıştırırken iki kolunu da ona dolayarak onu kaldırdı. Uzun burnunu kızın omzuna ve başının yan tarafına bastırarak kıza sürttü.

"Daha sıcak hissettiriyor," dedi. "Ayrılmak istemememe neden oluyor."

Reia dudakları büzülürken kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Onu tekrar yere yatırdı ve uzaklaşırken onu serbest bıraktı. "Et istediğini söyledin, ben de sana et getireceğim."

"Benim için ava mı gidiyorsun?"

Başını salladığında pembe renk her zamanki maviye dönüştü.

"Evet. Bir ya da iki günlüğüne gideceğim. Artık kendini koruyabileceğini bildiğim için seni burada bırakırken rahat hissediyorum. Ben yokken içeride kalmanı söylesem, bunu yapmayacağını biliyordum." Dışarıyı işaret etmek için elini pencereye doğru salladı. "Mevcut korumalar seni güvende tutacaktır ama İblislerden biri bir şekilde tuz çemberinin içine girerse, içeri girene kadar kendini koruyabileceğini biliyorum."

"Demek dün bir sınavdı!"

Kıkırdadı, sesi sıcak ve neşeliydi.

"Gerçekten de, benim cesur küçük insanım." Sonra gözlerinin rengi koyu maviye dönüşmeden önce içini çekti. "Ama ben yokken pervasızca bir şey yapmamalısın ve... ve lütfen gitme Reia."

Bana güveniyor. Orpheus onun kaçmaya çalışmayacağına güveniyordu.

Bu bile onun için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Reia sonsuza dek burada mı kalmak istiyordu? Bunu bilmiyordu. Ormandaki bu şirin kulübeden sağ salim ayrılma olasılığı karşısına çıkarsa, bunu kabul etmekte tereddüt edip etmeyeceğinden emin değildi. Ama küçük bir parçası buraya, ona, *bu* hayata giderek daha çok bağlanıyordu.

Yine de bunun zorlukları vardı. Belki hayatının geri kalanını burada geçirebilir, yaşlanabilir ve ölebilirdi ama Orpheus bu konuda ne hissederdi? Onun sonsuza kadar kendisiyle kalmasını, ruhunu ona vermesini istediğini biliyordu. Ama kendisinin de aynı şeyi isteyip istemediğini, burada onunla o kadar uzun süre kalmak isteyip istemediğini bilmiyordu. Sadece yaşlandığı ya da yıllar sonra bir hastalıktan öldüğü için giderse onun nasıl hissedeceğini hayal edebiliyordu.

Sonsuzluk sonsuzdu ve bu sonsuzluğu onunla birlikte bu kasvetli ormanda sıkışıp kalarak geçirmek zorunda kalmak... Bir kısmı çekiciydi. Çoğunun ise yoktu.

Reia bir insandı. İnsanların arasında olması, insanlarla birlikte yaşaması, insan bir kocası ve çocuğu olması gerekmez miydi? Ona sunduğu yol normal değildi ve bu yolda yürümekten korkuyordu.

Burnunu hafifçe kavramak için uzandı.

"Merak etme, Orpheus. Döndüğünde burada olacağım," diye söz verdi. "Sağ salim ve beni yıkaman için hazır olacağım."

Gözleri sarıya döndü. "Sana banyo yaptırmamdan hoşlanıyorsun."

"Hey!" diye bağırdı, yanakları sıcaktan kıpkırmızı olmuştu. "Böyle şeyler söylememelisin!"

"Ama gerçek bu." Başını ona doğru eğdi. "Neden gerçeği söyleyemiyorum?"

Çünkü gerçek, onun kendisini yıkamasından hoşlanmasının gerçek niyetleriyle doluydu. Ona dokunduğundan beri, onu yıkarken serbest bırakmadığı bir gün bile geçtiğini düşünmüyordu. Sanki vücudu onun için şarkı söylemekten kendini alamıyordu ve bunu suyun içinde değilken bile yapıyordu!

O da bunu biliyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi, mor dili sanki kokusunu alabiliyormuş gibi kemikli burnunun burun deliğini yalamak için dışarı çıktığında!

Lanet herifin mükemmel koku alma duyusu.

"Dikkatli ol Reia," dedi, tüm şakacılığı bir kenara bırakarak. "Benim için ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Şimdi mi gidiyorsun?"

Pencereden dışarı baktığında hâlâ sabahın erken saatleri olduğunu gördü. Henüz kahvaltısını yapmak için dışarı bile çıkmamıştı.

"Ne kadar erken gidersem, o kadar erken dönebilirim. Tuz çemberini çoktan kontrol ettim ve yeni biblolar astım. Bunu ilk yaptığımda en güçlüleri oluyorlar." Sonra kapıya doğru yürümek için döndü. "Ve artık sandalyenin üzerinde durmak yok, Reia. Kendine zarar vermeni istemiyorum. Sen kırılansın. Bir şeye ihtiyacın olursa, döndüğümde indirmene yardım ederim."

Bunun üzerine gözlerini devirdi. Sanki onun camdan yapılmış olduğunu düşünüyordu. Sandalyeden düşse bile, kendine bir şişlik ya da çürükten başka bir şey yapacağından şüpheliydi.

Ona iyi dileklerde bulunabilir ya da güvende olmasını söyleyebilirdi ama hiçbir şeyin ona zarar verebileceğini düşünmüyordu. Oldukça çabuk iyileşiyordu ve hiçbir şeyin ona karşı koyamayacağını bilecek kadar dövüştüğünü görmüştü.

Pencereden dışarı bakarak onun gidişini izledi.

Belki de ondan bana bir basamak yapmasını istemeliyim, diye düşündü o gittiğinde. Sonra bir kahkaha patlattı. Fark edeceğini sanmıyorum. Yine de düşebileceğimden endişelenecektir.

Dolaptan aldığı çanları ve renkli boncukları masanın üzerine bıraktı, kollarını masanın üzerinde kavuşturarak masaya yaslandı ve onları inceledi. Ne yapacağını bilmiyordu ama ne olursa olsun begeneceğini düşünüyordu. Bu, her şeyini ortaya koymayacağı anlamına gelmiyordu.

Eşyalara sırtarak baktı.

Büyük, aptal, mankafa. Yaptığım ilk koruma tılsımının şu anda yatağının üzerinde asılı olduğunu fark etmediğimi sanma. Kurdele fiyongu iki taraflı olduğu için onun yaptığını biliyordu.

Onunki her zaman mükemmeldi.

Yine de bir şey yapmadan önce yemek yemesi gerekiyordu. Midesi gurulduyordu ve güneşin birkaç kısa saat boyunca bahçeyi ısıtacağını biliyordu.

Reia kahvaltısını bahçede yaptıktan kısa bir süre sonra -Orpheus'un onsuz bahçede oturmasını onaylamayacağını bildiği için- Orpheus gittikten sonra en az bir ya da iki saat boyunca kılıcıyla dışarıda dolaştı.

Avlunun sonunda, tuz çemberinden sadece bir iki adım ötede ve pencereden onu izlerken gittiğini gördüğü yönde durdu.

Demek Peçe'den çıkış yolu bu.

Ayrılmaya çalıştığında da benzer bir yöne gitmişti ama daha çapraz olmalıydı.

Onun yolunun daha doğrudan olacağını düşündü.

Elindeki kılıcın kabzasına yumruğunu sıktı.

Yapabilirim. Onun ağır adımlarının hafif izlerini görünce, gittiği yolu takip edebilecekti.

Tılsım bende. Tılsımın ağırlığını, alnını gıcıklayan gevşek safir gözyaşı damlasının hafif sallanışını hissedebiliyordu. Güçlü bir İblis ona dokunmaya çalışmadıkça, diğerleri tılsımı ona verdikten sonraki gün gördüğü gibi kendilerini yakacaklardı.

Ve kılıcımı daha iyi kullanıyorum. Hançer aptalca ve işe yaramaz bir silahtı, bunu artık biliyordu ama elindeki ağır metal keskin, uzun ve zayıflatıcı bir darbe indirebilirdi.

Avluya bakmak için başını çevirdi.

Şu anda burada hiç İblis yok. Orpheus onları ya öldürmüştü ya da adet döneminden sonra korkutup kaçırmıştı. Büyünün etkisi geçtiğinde bu gece geleceklerinden emindi ama şu anda burada evi izleyen kimse yoktu.

Yol açıktı.

Kokumun uzaktan duyulmaması için dün gece bana banyo yaptırdı. Bu yüzden ondan bunu her gün yapmaya başlamasını, eldivenleri yerine doğrudan ellerini kullanmasını istemişti. Bu ona daha fazla zaman, daha fazla özgürlük veriyordu.

Yol asfalttı, nasıl kullanılacağını bildiği bir kılıcı vardı ve korunuyor ve saklanıyordu. Bu Reia'nın şansıydı. Bu onun anıydı.

Yanıma alabileceğim bir sürü yiyecek ve su var. Günlerce yetecek bir çanta hazırlayabilir ve onun siyah pelerinlerinden birini alıp kendi bedenine göre keserek insan olduğunu gizleyebilirdi.

Bir ya da iki gün içinde dönmeyeceğini söyledi. İlk kez bu kadar uzun süre ayrılıyordu ve hızlı olmaya çalışacağını biliyordu. Onun gideceği endişesiyle kendisinden uzak kalmak istemeyeceğini biliyordu.

Ve bunu düşünüyordu.

Bunu yapabilirdi. Her şey hazırды, o da hazırды.

İblis avcıları geceleri bile dünyada dolaşırlar. Peçe'nin yüzeyindeki gece tehlikeliydi, belki de en az gündüz yaptığı yürüyüş kadar tehlikeliydi.

Güneş ağaçların arasından yere değmiyordu. Sadece Orpheus'un evi buna izin verecek kadar açıktı ve sadece evin arka tarafında, bahçenin olduğu yerdeydi.

O beni bulmak için dönene kadar ben çoktan gitmiş olurdum. Kar ve ağaç kabuğunu ayaklarına ve derisine sürerek kokusunu gizleyebilirdi.

Peki, neden tereddüt ediyorum? Neden hayatta kalmak için toplayabileceği her şeyi toplamak için içeri koşmuyordu? Elindeki kılıca bakmak için başını aşağı çevirdi.

Birkaç İblis öldürdüm ama... ama henüz bu konuda o kadar iyi değilim. Eğer bir İblis ile yüz yüze gelirse

güçlü olanla savaşıp hayatta kalamayabilir. Orpheus'u gafil avlayamaz ya da onun gücü ve hızıyla boy ölçüşemezdi bile. Güçlü bir İblis de farklı olmazdı.

Gitmek istemiyorum çünkü henüz kılıcımı mükemmel kullanamıyorum. Evet, bu yüzden Reia avlunun ortasına doğru dönüp kılıcını salladı, böylece kılıca alışabilecek ve onunla çevikliğini artıracılabilecekti. *Ben... Bir dahaki sefere avlanmak için ayrıldığında giderim. O zaman daha iyi olurum.*

Kesinlikle Duskwalker yüzünden kalmıyordu. Kalamazdı. *Orpheus bunu aşacaktı.* Onu terk eden diğer insanları öyle ya da böyle atlatmıştı.

Suçluluk duygusu kalbinin etrafında dondu. Hayır, yapmamıştı ve o da bunu biliyordu.

Acısını ve kederini taşıyan insanlığının derinliklerinde, sunduklarının her birini önemsemiş olması gerektiğini biliyordu. Onlara kendisi gibi değerli davranmıştı ve onların yokluğu onu üzüyordu.

Onun yüzünden kalmıyorum. Kılıcını sağa doğru savurdu. *Onun için üzüldüğümünden değil.* Diğer tarafa salladı. *Ya da onun üzülmesini ve beni özlemesini istemediğim için.* Havada aşağıya doğru vurmadan önce kılıcı yanında bir daire şeklinde döndürdü.

O bir Duskwalker ve ben bir insanım. Birbirimize ait değiliz. Onun arkadaşı, yoldaşı olamazdı. Onun gelini olmak istemedi. *O bir canavar. Bir canavara karşı bir şeyler hissedemem.*

Pençeleri, dişleri, kürkü olan ve onu *birçok* kez yemeye çalışan bir yaratık.

Güneş ışığında yürüyebilecek kadar parlak görünen güzel, parlayan mavi gözleri olan garip bir yaratık. *O bir canavar.* Bembeyaz kemikli bir hayvan kafatasının içinden boynuzlar çıkıyordu ve aynı kemikler, kız ona dokunduğunda içine girmenin iyi geldiğini hissettiği sert ve katı vücudundan çıkıyordu. *O bir canavar.* Sıcak bir vücudu, hoş bir orman kokusu ve Reia'nın kulaklarını çınlatan derin bir sesi vardı.

Tatlı, nazik ve kibar, vücudunu zevkle şarkı söyleten şefkatli bir dokunuşa sahip biri. Kılıcını yere fırlattı.

O bir canavar değil.

Ayak bileklerinin üzerine oturmak için çömeldi, başını dizlerine gömerken kollarını bacaklarına doladı.

Ondan hoşlanıyorum. Onu üzmem istemiyorum.

Onun ne olduğu, farklı ve biraz korkutucu olması umurunda değildi. Onun arkadaşı olmak istiyordu.

Ama bu burada sıkışıp kalmak demek.

Bu benim gitmek için kahrolası bir şansım ve ben kalmak için bahaneler üretiyorum. Gerginliğinin bir kısmını boşaltmak için bacaklarına daha sıkı sarılarak vücudunu sıkıştırdı. *Dışarıda beni arıyor. Gitmek zorunda değildi, bana güvenmek zorunda değildi. Bana sıkıcı çorbalar ve meyveler yedirmeye devam edebilirdi.*

Onun için kalmak istiyorum. Kendim için gitmek istiyorum. Reia kararsızdı. *Onun gelini olmak istemiyorum.* Ama ona dokunmak, onu evde çalışırken izlemek, onunla konuşmak istiyordu.

Hâlâ çok fazla sorusu vardı ve eğer giderse bunların cevaplarını asla alamayacaktı.

Mesela, bu gizemli kadın kimdi ve İblisler Köyü neye benziyordu?

Pratik yapmaya devam etmek için kılıcını almak üzere ayağa kalktı.

Daha iyi olacağım. Yeterince güçlü olduğumda, kararımı vereceğim. İkisi de acı verici olurdu.

Ya gitmeyi ya da kalmayı seçecekti ve ikisi de onu üzecekti. Burada kapana kısılmak ama Orpheus'la birlikte olmak ya da özgür olup onun için endişelenmek, onu özlemek.

Çok zamanım var. Sadece bir aydır buradaydı. Bir ay. Herkesten daha uzun süredir. O

kaçmaktan ve ürkütücü bir örümcek İblis tarafından saldırıya uğramaktan kurtuldu. Bilinci yerinde değildi ve onu içeri sürüklerken kendisini ve onu korumak için savaşıyordu. Bir fırtınadan kurtulmuştu. Ayda bir kez kanaması olan bir kadın olarak hayatta kalmıştı.

Ama ilk olmadığını biliyordu. *Gizemli kadın tüm bunlardan sağ kurtulmuştu.* Görünüşe göre onunla yıllarını geçirmişti, bu yüzden burada güvende olabileceğini biliyordu.

Güçlenmek, akıllanmak için bolca zamanı vardı. Sadece bir ay olmuştu. Gerekirse bir ay daha dayanabilirdi.

Bu süre içinde ne öğreneceğim?

Tüm cevaplarını alabilir.

Duskwalker'ların nereden geldiği ve neden onu ziyaret eden bir tane olduğu gibi. Bildiği kadarıyla kaç tane vardı? Onun geçmişi ve Peçe'de insanların bilmediği diğer tuhaf şeyler hakkında daha fazla şey keşfedebilirdi.

Aleti de dili gibi mor mu? Bu sorunun cevabını *gerçekten* bilmek istemesine rağmen, kendi düşünceleri karşısında kızardı. Ellerinde nasıl hissettiğini, garip ve tuhaf bir şekilde egzotik olduğunu biliyordu. Ama içinde nasıl *hissettiriyordu?*

Hayır! Orpheus ile seks yapmak istemiyorum. Ruhunu şeytana teslim ediyormuş gibi hissediyordu. Dokunmak farklıydı. Zevki paylaşıyorlardı ama bedenlerini değil. Eğer yaparlarsa, onun gelini olacağından korkuyordu. *Ama onunla gerçekten seks yapmak istiyorum.* Onun sikini, nasıl hissettireceğini, *herhangi bir* sikin içinde nasıl hissettireceğini çok merak ediyordu. O kadar kalın, sert ve uzun bir şeyin, onun büyük parmaklarının yaptığı gibi içine girmesini.

Ben lanet bir sapığım! Küçük bir çığlık atarak kılıcını aşağı doğru savurdu. *Büyük, ateşli, seksi bir mankafayı becermek isteyen işe yaramaz bir sapık!*

O mor parlayan gözlerin, loş ışıktaki ya da karanlıkta beyaz kafatasının üzerinde yansıma şekliyle şimdi onun üzerinde bir gücü vardı.

Ve o lanet dil. Bir daha ona karşı kullanmamıştı ama Reia bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu ve bunu *istiyordu.*

Siktir et, diye düşündü son bir vuruştan sonra. *Eğer gitmeyeceksem, o zaman gidip ona aptal hediyesini vermeliyim.*

Oflayıp puflayarak ve alnındaki teri silerek içeri girdi, böylece bir bardak su içebilecek ve ne yapmak istediğine karar vermeye başlayabilecekti.

Muhtemelen aptalca olduğunu bilmesine rağmen Reia ertesi gün Orpheus'un büyüünün etkisi geçmiş olmasına rağmen dışarı çıktı.

Orpheus hala gitmişti. *Kesinlikle gitmiş olabilirdim.* Düşündüğü gibi gece boyunca dönmemişti. Ertesi sabah bile ortaya çıkmamıştı.

Zamanını doldurmak için karmaşık bir akşam yemeği hazırlamış, yavaş yavaş yemiş ve elindeki havuçlarla bir elbiseyi turuncuya boyayarak denemeler yapmıştı. Yeterince kullanmadığı için çok kötü çıkınca hayal kırıklığına uğramış, sonra da haşlanmış havuçları ezerek yemeğine katmıştı. Hiçbir şeyi ziyan etmeyi reddediyordu.

Ama çoğunlukla, Reia onun hediyesini defalarca yeniden yapmıştı çünkü sonunda son fikrini bulana kadar her şeyden nefret etmişti. Onun beğeneceğini umuyordu. Hoşuna gidip gitmeyeceğinden emin değildi, çünkü üzerinde taşıması gerekecekti ve bu onun dikkatini dağıtabilirdi.

Uykusu huzursuzdu. Orpheus'un etrafında olduğunu bildiğinde genellikle iyi uyurdu. Her şey düşünüldüğünde bu ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Bu, günün ilerleyen saatlerinde uyandığı ve kahvaltı ederken bahçede güneşlenme şansını neredeyse kaçırdığı anlamına geliyordu. Sık sık solgun tenine bakıyor, sisin arasından gelen güneşin onu koyulaştıracak kadar güçlü olmasını diliyordu.

Hava sıcaktı ama zar zor.

Sonra, o burada olsa da olmasa da her gün yaptığı gibi kılıcıyla antrenman yaptı. Başarısızlığını izlemek için burada olmadığından, bir dahaki sefere onunla antrenman yaparken onu hazırlıksız yakalayabileceğini umarak farklı ve yeni hareketler denerdi. Duskwalker'ı korkutmak onun hedefi haline geliyordu.

Bir İblis onu izlemeye gelmeden önce uzun süre devam etmemişti.

"Lezzetli, lezzetli, kan dolu insan."

"Oh, git başımdan," diye iç geçirdi ve eğitimine devam etmeden önce gözlerini devirdi.

Ağzını yaladığını, iğrenç bir şekilde ve duyulmak istercesine yüksek sesle höpürdettiğini duydu.

"Etiniz yumuşak olacak. İliğini emdikten sonra kemiklerini çıkartmak iyi gelecek." Reia bunu duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı, sesi kadınsı olduğu için onun varlığından rahatsız olmuştu. "Gel buraya, bir tadına bakayım. Sadece bir kol, bir bacak ya da gözbebeklerin!"

"Beni yemek istiyorsun, değil mi?" Reia ona döndü ve kırmızı gözleriyle tam olarak karşılaştığında kaşlarını kaldırdı. "Bağırsaklarımı söküp kemirmek için mi?"

Biraz insan şeklindeydi ama Orpheus'a benzer boynuzları ve uzun bir kuyruğu vardı. Siyahtı, hepsi o boşluğa benzeyen renkteydi, ama dört ayak üzerinde yürürken sanki içinden tüyler

çıkıyormuş gibi görünüyordu.

Tüyleri kabararak ürpertici bir hışırtı çıkardı.

"Evet, evet, evet!" diye ciyakladı, bir köpekbalığınıninkine benzeyen uzun ve çok sayıda keskin dişlerini gösteren parlak bir sırtıyla. "Bağırsaklar ve mide. Yanma şeklini seviyorum."

"Neden bir insan? Hayvanlar da aynı derecede iyi olmaz mıydı?" İblis mor dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Onlar çığlık atmaz. İnsanlar öldüklerinde en tatlı şarkıyı söylerler, yalvarırlar ve yakarırlar." Ellerini birbirine kenetledi, kenetlerken dirseklerini toprağa yaslamak zorunda kaldı. "Oh, lütfen beni yeme! Yaşamak istiyorum!" Feryat figan bir ses çıkardı. "Çocuklarımı yemeyin, onun yerine beni alın." Daha da büyük bir sırtıma yaptı. "Her zaman önce yavrularını yerim, sonra tatları daha güzel olur."

Reia öne çıkıp tam önünde durdu, böylece onları ayıran tek şey tuz çemberi oldu. Bu diğerleri kadar kötü kokmuyordu ve belki de ne kadar çok insanlığa sahip olurlarsa o kadar iyi koktuklarını merak etti.

"Kaç tane yedin?"

Pençelerini Reia'ya geçirmeye çalıştı, oymaya hazırdı ama eli görünmez bariyere takıldı. Kırmızı gözlerini kısmadan önce öfkeli bir tıslama çıkardı.

"Alay ediyor. Seni ele geçirmem ne kadar uzun sürerse, o kadar acı vereceğim, lezzetli insan." Reia kılıcının ucunu ona doğru kaldırdı.

"Benim türümden kaç kişiyi öldürdün?"

"Yedi son çığlık yuttum!"

"Sana yetişiyorum," diye sırtıttı Reia, dudakları mizahla kıvrılmıştı. "Sen benim dördüncü İblisim olacaksın."

"İblisleri yiyemezsin!"

Reia kılıcını o kadar hızlı yana savurdu ki İblis'in tepki verecek zamanı olmadı. Başı bir gümbürtüyle yere düştü, bariyerin içinden yuvarlandı ve Reia'nın şaşkınlıkla geri çekilmesine neden oldu. Vücudu bir saniye sonra diğer tarafa düştü.

Ew, ew, ew!

Mor kan ayaklarına bulaştı ve baş ona doğru yuvarlanıp durduktan sonra ona doğru baktı. İblis'in ağzı işe yaramaz bir şekilde açılıp kapandı ama artık bedenine bağlı değildi ve sonunda durdu. Reia tiksintiyle onu tuz çemberinin diğer tarafına fırlattı.

Bu çok eğlenceliydi! Reia bir İblis'le dalga geçmiş ve sonra da onu öldürmüştü! Evi kendisi korumuştı. *Orpheus'un bu konuda ne düşüneceğini merak ediyorum.* Dudakları birbirine yapıştı, muhtemelen onaylamayacağını biliyordu.

Başsız cesetten kan sızmaya devam edince gözleri büyüdü. *Hassiktir! Oh kahretsin, oh kahretsin, oh kahretsin!*

Boynundan daire şeklindeki oymaya ve tuza kan damlamıştı. Ya oradaki korumayı kırdıysa?

Reia hızla içeri koştu, sandalyeyi mutfak tezgâhının önüne itti, tuzu ve oymak için kullandığı çiviyi almak için uzandı. Hemen dışarı fırladı.

Etrafta ona saldıracak bir şey yokken oymayı kazarak kanlı tuzu yerden dışarı fırlattı ve içine daha fazlasının sızdığını görünce irkildi. İblis'in orada yatan cansız bedenine baktı.

Kahretsin, onu taşımalıyım. Reia hiç vakit kaybetmedi. Tuz çemberinin dışına çıktı ve boynu diğer tarafa bakacak şekilde çekmeye başladı. *Çok kızacaktı. Çemberin içinde olmadığımı bilseydim çok ama çok kızardı.*

Adamın gelip onu suçüstü yakalayacağından korkarak etrafına bakındı.

O yapmadı ve Reia bir kez daha içinde sıvı kalmayana kadar toprağı oymaya devam etti

ve çatlağı tuzla doldurdu.

Burada, evlerinin etrafında dolaşan İblisleri ortadan kaldırmaya yardım edebileceğini düşünüyordu ve bunun yerine bunun mümkün olmayacağını keşfetti. Kan püskürdüğünde ne olacağını hiç düşünmemişti.

İşi bittiğinde arkasına yaslandı, sırt üstü oturdu ve yere baktı. *Bunu fark edecektir.* Eğer oyma şekli çizginin geri kalanından bu kadar farklı olmasaydı, dairenin hem içindeki hem de dışındaki kan ne yaptığını açıkça belli ediyordu.

Diğer İblislerin gelip cesedi yiyeceğini biliyordu ama bu, aşağılanması için yeterli bir kanıttı.

"Çok yaramazdın, küçük insan," dedi derin bir ses ona gölgelerin içinden.

Kafasında boynuzları olan bir hayvanın kemikli kafatasının ortaya çıkmaya başladığını gördüğünde kalbi neredeyse boğazına fırlayacaktı.

Başım çok büyük belada!

"Göründüğü gibi değil." Hâlâ orada yatan İblis'e baktı.

Aynen görüldüğü gibi.

"Tuz çemberleri kötü şeyleri dışarıda tutmak için önemlidir." Öne çıkmakta çok yavaştı, çömelerek ve bir elini dengede tutmak için kullanarak yaklaştı. "Onları bu kadar dikkatsizce bozmamalısın."

Adam ona kızgın görünmediği için kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Onun o olmadığını anladığında kışının üzerine geri sıçradı!

Bu farklı bir Duskwalker'dı. Geçen haftaki ile aynıydı. Parlayan küreleri *yeşil* olduğu için o olmadığını anlamalıydı. Orpheus'un ki daha önce onun önünde hiç bu renge dönüşmemişti.

"Ne yapıyorsun burada? Ne istiyorsun?" Adam yaklaşıp ağaçların gölgesinden çıktıkça kadın geriye doğru yengeç adımlarıyla yürümeye devam etti.

Tuz çemberine geldi ve kadının onu tamamen görmesine izin verdi. Başını sertçe eğdi ve Orpheus'un kiinden çok daha belirgin bir tıkırtı sesi çıkardı.

"O gittiğinden beri seni izliyorum."

"Gittiğini nereden biliyordun?"

Ayağa kalktı ve gerekirse kaçmak için kendini hazırladı. Savaşması gerekirse diye kılıcını da yerden aldı.

"Onu duvarlara tırmanırken gördüğümde sınıra yakın bir yerdeydim."

"Geri çekil lan!" diye bağırdı, adamın ellerinden biri öne çıkıp çembere girdiğinde!

Bıçağın ucunu ona doğrulttu. Daha da yaklaşırken başını önce bir yana, sonra diğer yana çevirdi ve çömelmiş bedeninin tamamını içeri soktu.

"Kaçma. Beni peşinden koşturacak ve canını yakacaksın."

Avlanmayı seviyorum. Orpheus'un sözleri hafızasında yankılanarak ona karşı karşıya olduğu tehlikeyi hatırlattı. Geriye doğru ilerledi, onda herhangi bir açlık uyandırmamak için yavaş hareket etmeye çalışıyordu.

"İçeri nasıl girdin?"

Tilki kafalı kafatasını tuz hattına çevirdi, büyük çatal boynuzları yere gölge düşürdü.

"Zarar vermek isteyenleri dışarıda tutar." Sonra geri döndü ve kıvrık pençesiyle evi işaret etti.

"Bunlar orada yaşamayanları dışarıda tutar." Onun koruma biblolarını işaret ettiğini anladı. "Onları yapamam. Malzemeler yetişmiyor."

"Bana zarar vermek niyetinde değil misin?"

Başını sallarken ayaklarının ve bir elinin üzerinde öne çıktı.

"Hayır. Zararı yok." Omzunun arkasını kaşınıyormuş gibi kaşdı, oradaki kürk ve tüyleri karıştırdı. "Neden o sivri şeyi sallıyorsun?"

Omzunun üzerinden bakmaya cesaret etti ve evin ona yaklaştıkça kilometrelerce uzakta olduğunu gördü.

Orpheus kadar hızlı olsa bile yine de zamanında yetişemez.

"Böylece beni yemeye çalışan her şeyi öldürebilirim," diye cevap verdi ve ona döndüğünde, bakmadığı sırada ona yaklaştığını gördü. "Ya da bana zarar verir."

Şimdi tam önündeydi, kılıcının hemen ötesinde. Kılıcın kanlı ucunu kokladı.

"Ama sana zarar verme niyetinde olmadığımı söyledim. Neden hâlâ onu bana doğrultuyorsun?" Hoşnutsuzlukla oflamadan önce bir hırıltı çıkardı. "Etimi acıtıyorlar. İnsanların onlara sahip olmasından hoşlanmıyorum."

"Çünkü sana güvenmiyorum."

Kendisini kaşıyan elini burnuna götürerek düşünceli düşünceli dokundu. "Ama Mavka'ya güveniyorsun. Bizimle yaşıyorsun."

"Hayır," diye düzeltti. "Orpheus'a güveniyorum."

Başı neredeyse ters dönene kadar döndü. "Kim?"

"Orpheus." Kaşları birbirine yaklaştı. "O burada yaşayan Duskwalker."

Kılıcı o kadar uzun süre tutmaktan ağrılarına rağmen, titreyen kollarını bırakmayı reddetti.

"Ama o Mavka. Bize öyle diyorlar." "Onun adı bu."

"İsim?" Başını bir kez daha döndürerek ters çevirdi, ama diğer tarafa. "İsim nedir?" "O Dusk..."

Mavka," dedi ona. "Ama onun adı bu. Eğer Mavka diye seslenseydim, ikiniz de bana dönecekti. Ama sadece adını söylersem, Orpheus, sadece o bana döner. Bu özel bir şey. Sanki ben insanım ama adım Reia ve çağrıldığımda sadece ben bu isme dönerim."

"Özel mi?" Parlayan küreleri, her zaman olabileceğini düşündüğü yeşilden parlak sarıya dönüştü. "Bir isim istiyorum! Bana özel bir şey denmesini istiyorum." Ayağa kalktı ve kılıcına uzanırken ona yüksek boyunu gösterdi. "İnsan nasıl bir isim alır, küçük insan?"

Hemen yüzüne doğrulttu ve Orpheus'tan birkaç santim daha uzun olduğunu gördü. Ondan daha büyük bir şey olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Bu size verilen bir şey." "İsim verebilir misiniz?"

"Sana bir isim vermemi ister misin?" Başını salladı.

"Evet. Bana çağrılmam için özel bir şey verecek misiniz?"

Bunu hem ürkütücü hem de sevimli bularak küçük bir kahkaha attı.

"Ah, hayır. Yaratıcı olma konusunda pek iyi değilim. Size bir isim vermek için doğru kişi olduğumu sanmıyorum."

Gözleri maviye döndü, tıpkı Orpheus'un üzüldüğünde gözbebeklerinin kararması gibi.

"Bak, benden ne istediğini bilmiyorum ama gitmeni istiyorum. Lütfen."

Gözleri tekrar yeşile döndü. "Ama seninle konuşmak istiyorum. Mavka bana insanları elde tutmanın zor olduğunu söyledi ama sen buradasın. Anlamak istiyorum."

"Orpheus gelirse, çıldırır." "Onu duyacağım ve koklayacağım."

Bir adım daha yaklaştı ve Reia onun adımlarının uzunluğuna ayak uydurmaya çalıştı. "Geri çekil dedim!"

Durdu ve kendini küçültmek için bir kez daha çömeldi.

"Sizi üzdüm. Sizi üzmem istememiştim. Lütfen benimle konuş, insan Reia."

Geri çekilmeyi bıraktı ve yüzüne düşen birkaç tutam saçını savurdu. Adam kibarca sormuştu ve gerçekten de ona zarar vermeyecek gibi görünüyordu.

"Peki." Reia inledi. Kılıç düştü ve ucu yere çarptı. Zaten kolları onu daha fazla tutamayacak kadar yorgundu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden onunla kalıyorsun?"

"Çünkü o benim arkadaşım. Ona güveniyorum ve kalıyorum çünkü öyleyim."

"Buraya kendi isteğinizle geldiğinizi söyledi. Neden bizden korkmuyorsun?"

Reia omuzlarını silkti, aniden hareket etme ihtimaline karşı onu dikkatle süzdü.

"Bilmiyorum. Hiç bu kadar korkmamıştım. Başta korkmuştum ama beni yiyecek kadar değil.

Dediğim gibi, ona güvenmeye başladım."

"Ve sen benden korkmuyorsun? Öncekinden farklı, daha iyi kokuyorsun ama ben korku kokusu alamıyorum." "İnsan kokumdan kurtulmak için bana banyo yaptırıyor. Bu yüzden farklı kokuyorum, çünkü o

bana bir tane vermek için burada," diye açıkladı. "Ve onun sayesinde artık sizin türünüze alıştım. Siz canavar değilsiniz."

Bunun üzerine gözleri sarıyla parladı. "Canavarlar, hayır. Belki, belki, ama ben canavar olmak istemiyorum. Onları tutmama izin verecek bir insan istiyorum."

Bu utanç verici. Yanakları hafifçe ısındı.

Gözleri tekrar yeşile döndü ve yaklaşmak için kendini yeterince açtı. Öne doğru adım atmadı ama yaklaştı.

"Bizimle kalacak bir insan bulmanın zor olduğunu söyledi." Kızın yüzünü koklarken elinin üzerine yaslandı. "Korkmuyorsun. Benimle gelir misin?"

"Pardon?!" Reia bir adım geri çekildi. "Hayır, ben Orpheus'um."

"Sen onun değilsin." Adam, kadının şaşkınlık olduğunu düşündüğü bir ifadeyle başını iki yana çevirdi. "Ona ruhunu vermedin. Onun gelini değilsin."

"Bunun bir önemi yok. Ben *onun* arkadaşayım."

"Ama onun yerine gelip benim olabilirsin." Aradaki mesafeyi kapatacak kadar öne çıktı. "Onun yerine bana ruhunu verebilirsin."

Yüzüne hafifçe dokunmak ister gibi öne doğru uzandı, Reia koluyla onun elini itti.

"Dokunma bana."

"Neden olmasın?" diye sordu, bir kez daha ileri uzandı ve Reia onu yine tokatlayarak uzaklaştırdı. Gözbebeklerine kırmızı bir renk geldi ve daha da yaklaştı.

"Hayır dedim!" İki eliyle kılıcının kabzasını tutmaya çalıştı ama adamın gözleri bembeyaz oldu ve hızla bir adım geri çekildi.

"Hayır'ın önemli olduğunu söyledi. Hayır derlerse dokunmamam gerektiğini söyledi."

"İyi," diye cevap verdi titrek bir sesle. "O haklı. Biri hayır diyorsa, dinlemelisin.

Ne olursa olsun."

Elini bir kez daha burnunun üzerine koyarak yan tarafına dokundu. "Neden benimle gelmiyorsun?"

"Çünkü gelmek istemiyorum. Orpheus'la kalmak istiyorum. Seni isteyen kendi insanını bul."

"Sence yapabilir miyim? Diğerleri hep korkuyor ve bu beni *acıktırıyor*. Benimle kalmaları için onları korkmaktan nasıl alıkoyabilirim?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Sadece nazik olmak mı?" "Bana önce daha fazla insan yemem

gerektiğini söyledi."

Yüzü soldu, Orpheus'un ona bunu yapmasını söylemesine şaşırmıştı. "Neden?"

Neden böyle korkunç bir şey yapmamı istedi?

"Çünkü benim aptal olduğumu söyledi." Kaçmak isteyen kahkahasını gizlemek için elini ağzına götürdü. "Anlamak için yeterli insanlığa sahip değilim."

Orpheus'un söyledikleri zalimce olsa da, aslında haklı olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Bu Duskwalker onun bildiğinden çok farklıydı. Orpheus çok daha zekiydi. O bile bu Duskwalker'ın bir insanın korkularını silecek kadar onu anlamakta zorlanacağını görebiliyordu.

"Nerede yaşıyorsun?"

"Bir mağara, tüm Mavka'lar gibi - bunun dışında." Evin üzerinden baktı. "Çok tuhaf. Neden bir insan kulübesinde yaşıyor?"

Reia gülümsedi. "Çünkü insanları rahat ettiriyor. Eğer gerçekten tavsiyemi istiyorsan, onun gibi ol ve kendi mağaranı inşa et. Eğer bir insanı mağaraya getirirsen, bu onu mutsuz eder."

Başını başka yöne çevirdi ve ön pençesiyle burnuna bir kez daha vurdu.

"Daha çok insan gibi olmamı söyledi. Ondan daha iyi kıyafetler almam için bana yardım etmesini isteyecektim. İnsanlardan aldıklarım üzerime olmuyor."

"Yani... seni İblis köyüne götürerek yardım etmek gibi mi?"

Başını öne eğdi. "Bunu biliyorsun. O zaman beni götürebilir misin?"

"Ah," diye güldü. Adam gerçekten de aptaldı. "Hayır. Onun yerine kesinlikle ona sormalısın." "Hmm. O zaman o gelene kadar kalacağım."

"Hayır. Bence gitmeli ve o buradayken geri gelmelisin."

"Ben kalacağım," dedi, bir köpek gibi onun önünde yere oturarak. "Sen gitmelisin."

"Ben kalacağım!" diye bağırdı, gözleri bir anda kıpkırmızı oldu.

Bir şey dikkatini çekti. *Yukarıdan* gelen bir şey. O daha *vınlama* sesini duymadan başını yukarı çevirdi.

Reia onun bakışlarının yöneldiği yeri takip etti ve neredeyse kışının üzerine düşüyordu. *Bir İblis!* Herhangi bir İblis değil, uçan bir İblis. En tehlikeli türlerden biri. Güçlü ve acımasız.

Ve tuz çemberinin *üzerinde* uçuyordu.

Bizim üstümüzde ne işi var?

Bunu daha fazla düşünmesine fırsat kalmadı çünkü kartalinkine benzer bir kuş çığlığıyla pike yaptı ve doğruca Reia'ya yöneldi.

Önündeki Duskwalker'a rağmen koştu. Tamam, Orpheus onun gittiğini öğrenmek için geri dönmek yerine, lanet bir aptal gibi dışarıda olduğu için onun öldüğünü keşfetmek için geri dönecekti!

Kokusunu aldığı insan mıydı? Öldürdüğü İblis'in kanı mı? Belki de ikisinin karışımı?

Bir Duskwalker'ın varlığında koşuyordu ama şu anda daha çok uçan İblis için endişeleniyordu.

Verandaya çıkmadan hemen önce, pençeli, üç parmaklı bir ayağın kolunun üst kısmına doğru yaklaşmaya başladığını hissetti. *Kahretsin!* Tam oradaydı ama Reia yerden kalkmaya başladı. Tılsımı takmış olmasına rağmen onu yakalıyordu, ama ayağını başının etrafına dolamaya çalıştığı anda, doğrudan ona dokunduğu için acı içinde çığlık attı.

Birdenbire ikisi de yana savruldu.

Ayrıldılar, uçan İblis yere çakılırken Reia serbest kaldı ve yere düştü

Bir metreden toprağa düştü. Çarpmanın etkisiyle bir çığlık attı, kendi eli yüzüne yumruk atarken rüzgârı tamamen kesilmişti.

Acı omzuna doğru yayıldı ve omzunu tutarken inleyerek acı içinde kıvrandı. Kanaması olduğunu düşünmüyordu ama omzunun üzerine düşmek canını çok acıtmıştı.

Başının üstünden gelen hırıltı ve ciyaklamalar, dikkatini İblis'le savaşan Duskwalker'ı görmesine neden oldu.

Çok vahşiceydi. Birbirlerine saldırırken ne kadar hızlı hareket ettiklerini izlemek zordu.

İblis kollarını pençe atmak için kullanırken, sırtındaki kanatlar havada asılı kalmasını ve zıplamasını sağlıyordu. Gördüğü diğeri İblislerden daha insani görünüyordu. Kanatları ve kuş benzeyen ayakları dışında geri kalan her şeyi insandı - yüzü bile. Pantolon bile giyyordu! Daha önce hiç kıyafet giyen bir İblis görmemişti.

Duskwalker ona tutunmak için havaya sıçradı ve tutunmak için karnını ve sırtını pençeledi. Bu sırada kanatlarından birini yakaladı ve kırdı.

İkisi de bir gümbürtüyle yere düştü. Dövüşürken kıvranan bir yığın haline geldiklerinde ikisinden de gelen korkunç hırıltılar ve inilti derhet vericiydi. Pençeleri sıvıyla parlarken üzerlerinden mor kan akıyordu.

Kimin kim olduğunu anlamak zordu ama Duskwalker'ın kafatasının beyazını ve aralarında yayılan kırmızı ışıltıyı seçebiliyordu - İblis'in doğal kırmızı gözleri ve Duskwalker'ın parlayan öfke küreleri.

Belirgin bir çatırtı duydu ve sonra etraflarında çırpınan tüy seli duruldu. Bir kafa yana savruldu ve ormana yuvarlanmadan önce tuz çemberinin ötesine düştü.

Beyaz yerine siyahtı ve içine bir rahatlama çöktü. Duskwalker kazanmıştı. Ondan hırıltılı bir oflama sesi geldi ve bu ses kısık bir sızlanmayla son buldu.

"Sen iyi misin?" Reia ayakta durabilmek için titreyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Ayağa kalkmak için kullanmaya çalıştığı omzundan koluna doğru bir acı yayıldığında nefesini tısladı.

Hırladı. Kulağa hayvani ve vahşi gelen derin, yankılı bir hırıltı.

Tam ayağa kalktığı sırada, adam yavaşça ona doğru bir adım attı, ağzı açıktı ve tükürüğü damlıyordu. Vücudundaki birçok yaradan kan akıyordu ve gözbebeklerindeki kızılılık ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Kızgındı. Acı içindeydi. Ve Reia ölmek üzereydi.

Evi koruyan tılsımların güvenliğinin arkasına geçmek için fazla koşmasına gerek kalmamıştı. Veranda sadece bir adım ötedeydi ve adam ona ulaşmadan verandaya tırmanmıştı.

Kudurmuş hırıltılarla bariyere kafa üstü çarptı. Çıkardığı çatırtı sesiyle kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Sonra pençelemeye ve dövüşmeye devam etti, bir yandan kafasını vururken bir yandan da onu koruyan kalkanın üzerine sürttü.

Nefes nefese kalan kadın, adamın kendisine ulaşmak için ne kadar zorlandığını görünce bir adım geri çekildi. Adam rahat durmadı, hareketleri hızlı ve sarsıcıydı. Kafatasının bariyere çarparken çıkardığı derin gümbürtüyü duyabiliyordu ve bariyer onun darbelerine karşılık olarak çarpık bir sesle titreşiyordu.

Onun yakınında ve ulaşamayacağı bir yerde duran kılıcına baktı. *Başka kılıçları da var.* Koşarak içeri girdi, Orpheus'un odasına gitti ve alıştığından biraz daha ağır olan diğeri kılıçlardan birini kaptı.

Onu yerde sürükledi, sağ kolu onu düzgün bir şekilde kaldıramayacak kadar ağrıyordu ve hassaslaşmıştı. Sonra içeride dururken kapalı kapıya baktı, onu tutmaya ve eğer içeri girmeyi başarırsa onunla onu mızraklamaya hazırды.

bariyeri geçip kapıdan içeri daldı.

Onun korkunç seslerini dinleyerek beklerken zaman yavaşça, uzunca bir süre geçti. Sesi köpüren kudurmuş bir ayı ve kurdun birbirine karışmış hali gibiydi. Şakağından ve sırtından ter damlıyordu, yorgunluktan ziyade orada kalmaya çalışırken hissettiği ağrı ve sızılardan dolayı.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama korkmayı reddetti çünkü bu sadece onun daha fazla çabalamasına neden olacaktı.

Sadece onu beklemem gerekiyor. Orpheus çılgına dönmüş ve yaralanmıştı ama sakinleşmeyi başarmıştı. Ona zarar vermek istemiyordu ve onu yediğini fark ettiğinde üzüleceğinden emindi.

Kapının hemen ardındaki hayvani sesler sonunda yatıştı. Reia uzun bir süre bekledikten sonra cesaretini toplayıp kapıyı açtı. Kapının pervazına yaslanıp başını dışarı eğdiğinde kılıç yanında sürükleniyordu.

Merdivenlerin dibinde uzun bir yığın yatıyordu. Yüzünü başka yöne çevirdiğinde derin nefesler aldı ve sesi korkunç acılar çekiyormuş gibi çıkan o küçük sızlanmalarla son buldu.

"İyi misin?" diye sordu sadece başı dışarıdayken.

Başını ona çevirdi ve gözlerini öfke dolu bir kırmızı yerine üzgünmüş gibi mavi bulduğu için minnettar oldu.

"Acıyor."

Yavaşça dışarı çıkarak, onu daha iyi görebilmek için öne doğru geldi. Altında küçük bir kan gölü oluşmuştu ve yaraları ciddi görünüyordu. Boynunda ve omuzlarında birkaç ısırık izi vardı, gövdesi ise derin kesiklerle kaplıydı.

"Yardım etmek istiyorum," dedi ona, gözleri onun için sempati içinde eğilerek. "Ama yapamam. Üzgünüm."

Tekrar kaybettiği için yaralanma riskini göze alamazdı. Orpheus'a yaptığı gibi onun yaralarını yıkayamaz ya da saramazdı.

Kahretsin, o koca mankafaya gerçekten güveniyorum.

"Sorun değil. Yakında iyileşeceğim." Sonra bir topun içine kıvrıldı, göbeğine sarıldı ve hafifçe titredi. "Kalabilir miyim? Eğer gidersem saldırıya uğrayacağım. Daha fazla acı çekmek istemiyorum."

"Evet, orada kalabilirsin."

Reia sırtını dışarıdaki duvara yaslayıp otururken kılıcı sıkıca elinde tuttu. Orada kaldı ve onu izledi. Bunun bir nedeni, bunu yaşarken yalnız kalmak zorunda kalmamasıydı. Bir diğer nedeni de başka bir uçan İblis gelirse onu koruyabilmektir.

Daha önce hiç görmemiştim. Yerdeki başsız cesede baktı, siyah tüyler vücudunu bir deniz gibi sarmıştı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi sessizce, hareketleri durulduğunda ve titremesi hafiflediğinde. Neyse ki, gün öğleden sonraya doğru ilerlerken su birikintisinin büyümesi bir süre önce durmuştu.

"Sana saldırmak istememiştim, Reia insanoğlu." Sonunda kıvrıldığı yerden kalkıp bir koluna ve kalçasına yaslanarak oturdu. "Özür dilerim."

"Her şey yolunda," dedi gülerken çünkü *kesinlikle her şey yolunda gitmemişti*. "Bu bir Duskwalker tarafından ilk kez saldırıya uğrayışım değil."

"Sana saldırdı mı?"

"Orpheus beni birçok kez yemeye çalıştı." "Ve yine de onun arkadaşı mısın? Anlamıyorum."

Reia ona bir gülümseme verdi, gözlerinin bu gülümsemenin parlaklığıyla parladığını biliyordu.

"Sen bana saldırmak istemedin, tıpkı onun da bana saldırmak istemediği gibi. Beni birçok kez korudu ve çok tatlı biri olduğu için onu affetmek çok kolay."

Kendini sabitlemeye devam ederken inledi ve kontrol etmek için göğsündeki yaralara dokundu.

"Ama tatlı bir tattır. Bu ne anlama geliyor?"

"Bana karşı çok nazik ve kibar olduğu anlamına geliyor. İhtiyaçlarıma öncelik veriyor ve beni mutlu etmek istiyor." "Hmm."

Elini burnunun üzerine koydu ve düşünceli düşünceli burnuna vurmaya başladı. Bunu düşünmeyi zor bulduğu için mi bu kadar çok yaptığını merak etmeye başlamıştı, sanki bir eylemin yardımını gerektiren zor bir gerginlikmiş gibi.

Ayağa kalkmaya başlamadan önce ona cevap vermedi, bir adım tökezledi ve kendini sabitlemek için elini kullandı. Burnundan hırıltı şeklinde çıkan bir nefesle tısladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ayağa kalkarken. Uçan İblis'i avluya sürüklemek için ona doğru ilerledi.

"Dışarıda." Yeni gelen ve daha önce öldürdüğü İblis'i çoktan yemiş olan İblisleri işaret etti. "Cesetten kurtulmamıza yardım edecekler. Kan kokusunu toprakla gizlemeye çalışacağım."

Cesedi bariyerin içinden fırlattı ve diğerleri tereddüt etmeden üzerine çullandı, yerken ıslak, höpürdeten sesler çıkardılar. Yüz hatlarını gölgeleyen bir yaltaklanmayla onları izledi. *İğrenç.*

Duskwalker topallayarak etrafta dolaşırken arada sırada toprağı tırmalayarak topladı ve kan lekelerinin üzerine serpti.

"Kulübenizi kirlettim." Bariyere saldırırken vücudundan sıçrayan kan zerreciklerinin üzerine düştüğü merdivenlerin altını işaret etti. "Onlar senin korumalarının içinde. Onları saklayamam."

Reia içeri girip ıslak bir bezle onu sildi, sonra da gece yakmak üzere şömineye attı.

"İşte, hepsi gitti."

Ellerini kirden arındırır gibi birbirine vurarak dışarı çıktı ve güvenli olduğunu düşündüğü için merdivenlerden inip bariyerlerden çıktı.

Sakinleşmişti ve kılıcını gerçekten geri istiyordu. Ayrıca günün olaylarından sonra açlıktan ölüyordu ve gerçekten yiyecek bir şeyler kullanabilirdi.

Onun iyileşmesini izlerken birkaç saat dinlendikten sonra omzu o kadar da acımıyordu. Hala dokunulduğunda hassas olduğu için çok fazla hareket ettirmemeye çalıştı.

Kılıcı beceriksizce tutarken ellerini kalçalarına koydu. "Senin için yiyeceğim yok ama suyum var. Susadın mı?"

Pençeli parmak uçlarını yanağına yerleştirmek için öne uzandığında onu şaşırttı.

"Yüzünle ne yapıyorsun?"

"Hey!" Geri adım attı ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bunun hakkında konuşmuştuk." Adamın eli kaçtı ve gözleri bembeyaz olurken elini göğsüne götürdü. "Unutmuşum."

İnanılır gibi değil. Başını salladı.

"Bunu yapan ya da çıkardığınız o garip sesi çıkaran bir insan görmedim."

Reia gülmenin ve gülümsemenin ne olduğunu açıklamak için ağzını açtı, ama adamın başı aniden yana dönerek belli bir yöne baktı.

"O burada. Kokusunu rüzgârda alıyorum."

Önce etrafına, sonra da hâlâ ağır yaralı olan ama en azından artık kanamayan bedenine baktı. Başını onun döndüğü yöne çevirdiğinde gözleri irileşti.

"O zaman en azından tuz çemberinden çıkmalısın," dedi sessizce.

Neden yanlış bir şey yaparken yakalanacakmışım gibi hissediyorum? Sanki aldatıyormuş gibi. bu Duskwalker ile konuşmak.

"Şimdi gidersem saldırıya uğrayacağım."

Yaralıydı ve kan içindeydi. Şüphesiz İblisler onu yemeye çalışacaktı. Buradaki anahtar kelime *denemektir*.

"Tamam, tamam, um." Bu hiç iyi değildi. Adam her yere toprak serptiği için kan kokusunun gitmediğini biliyordu ve şu anda tuz çemberinde yanında garip bir Duskwalker vardı. "Sadece... Bilmiyorum. Git açıklığın diğer tarafında, tuz çemberinin yakınında falan dur."

Reia'nın dediğini yapmaya başladı ve Reia, Orpheus'un gelebileceğini düşündüğü yere döndü.

Umarım onu sakın tutabilirim.

Orpheus, Peçe'nin kasveti, sisi ve sürekli gölgeleri arasında yürüdü.

Pelerininin altında, dört bacağı boynunun iki yanında ve göğsünden aşağı sarkan ölü bir geyik omuzlarına binmişti. Pelerininin altında olduğu için geyiğin kokusu onunkinden gizlenmişti.

Avlanacak bir geyik bulmak işin kolay kısmıydı. Şaşırtmayı ve boynunu kırmayı başardığı, böylece tek bir damla kan dökmediği bir tane bulmak zordu. Dikkat çekmeden ve eti için İblislerle savaşmadan kanayan bir leşi Peçe'nin içinden taşıyamazdı.

Ayrıca başka bir sorun daha vardı. Eğer geyik onu kovalamaya zorlarsa, avdan kaynaklanan bir çılgınlık içinde onu tükettirdi.

Yine de Reia için görevini bir gün içinde tamamlamayı başarmış, sürüsünden bir avuç insanı çılgınca katlettikten kısa bir süre sonra yalnız bir geyiğin ayrılıp yerleşmesine şükretmişti.

Sağ elini kaldırdı, bakışları tuttuğu başka bir şeye takılırken parlak sarı görüşünü doldurdu.

Umarım bulduğum şeyden memnun kalır.

Onu elde etmek kolay olmuştu ama elde tutmak acı vericiydi. Ağrıyan ve şişen dilini ağzının damağına doğru yalayarak ürperdi.

Bir ödül mü? Orpheus, karşılığında ona bir şey vereceğini umuyordu.

Bir gülümseme. Gitmeden önce elde ettiği gibi bir başka sarılma. Sadece insan kadınlarda görülen o garip kanamayı geçirdiğinde vücuduna yaptığı gibi bir dokunuş. Onlara acı verdiğini bilmiyordu ve hâlâ işlevinin ne olduğunu da bilmiyordu.

Tuttuğu şeyi dikkatlice tutmak için kolunu indirdi, büyük elinin kavrayışıyla kırmamaya dikkat etti.

Bir insanı taşımadığı ve onların kısa adımlarının hızına ayak uydurmak zorunda olmadığı için yürüyüş nispeten kısıydı. Elbette sınır sakinleri, evinin yakınlarındakiler gibi, yeterince yaklaştıklarında ona ne olduğunu sormaya çalıştılar, artık tuhaf şekilli pelerininin altında bir şey olması gerektiğini biliyorlardı. Onları uzaklaştırmak yeterince kolaydı. Uyarmak için çenesini basitçe şaklattı ve geri çekildiler.

Eğer kanama olsaydı, bu farklı bir hikaye olurdu.

Küçük insanına döneceği için ne kadar heyecanlı olsa da, içinde tedirgin edici bir korku vardı. Onu gitmiş ya da ölmüş bulabileceğinden endişeleniyordu.

Evine yaklaştıkça, dökülen İblis kanının kokusu duyularına sızdı. Buna pek aldırmış etmedi. Rüzgârda Reia'nın kanının kokusunu alamıyordu, bu da onun yaralanmadığı anlamına geliyordu. İblisler sık sık birbirlerine zarar verir, birbirlerini öldürür, birbirlerini yerlerdi; kötü kokan kanları paniğe kapılmasına neden olmuyordu.

Hâlâ burada. Kokusu çok güçlüydü. Söz verdiği gibi kalmıştı ve gerginliği azaldı.

Ancak, başka bir koku daha vardı. Mavka kanı kokusu. Bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyordu.

Etrafta kaçamayacağı kadar çok İblis vardı. Peşine düşeceklerini ve Reia'ya vermeyi düşündüğü eti kaybedebileceğini biliyordu ama uzun adımlarını hızlandırdı.

Ormandan çıkıp açıklığın başlangıcına geldi.

Gözleri hemen onu avlunun ortasında durmuş, kendisine bakarken buldu. Güneş ışığı saçları, karlı teni ve parlak yeşil gözleriyle ona gülümsedi.

Bu, eve döndüğünde aldığı en tatlı karşılamaydı.

"Reia?" diye sordu, tuz çemberini geçerken başını eğerek. "Dışarıda ne yapıyorsun?"

Bir gün önce onun etrafta dolaşabileceğini düşünmüştü ama büyü olmadan evin dışında dolaşmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

"Um... Uzun hikaye." Gözleri genişlemeden önce onun tarafına doğru kaydı. Ona doğru bir adım attı. "Bekle, düşündüğüm şey bu mu?"

"Bunların içinde bal olduğunu söylemiştin." Elindeki arı kovanını havaya kaldırdı, birkaç arı hâlâ yuvaları için savaşmaya devam ediyordu. "Ve onu istediğini."

Ama her ne kadar yeteneğinin tadını çıkarmak istese de, bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu.

Çemberin içinde neden Mavka ve İblis kanı kokusu alıyorum? Her şeyi yere indirmeye başladı, geyik omuzlarından kayarak çimenlere çarptı. Kırılgan arı kovanına karşı daha dikkatliydi.

İşte o zaman Orfeus Reia'nın başının üzerinden baktı ve tanıdığı Mavka'nın avlunun diğer tarafında, tuz çemberinin *içinde* durduğunu gördü.

Öne atıldı, kollarını koruyucu bir şekilde ona doladı ve onu kendi tarafına çekti.

Onun dokunuşuyla korkunç bir acıyla dolu küçük bir çığlık attı ve gözleri bembeyaz olurken adam ondan geriye sıçradı. *Onu incittim mi?* Onu sertçe tuttuğunu düşünmüyordu.

Elini pazısının etrafına koydu ve ondan uzaklaşırken kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu.

"Reia?" diye sordu yavaşça yaklaşırken. Reia geri çekilmedi ve yüzüne bir kez daha zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Sorun nedir?"

"Ah, hiçbir şey."

Sorunun ne olduğunu anlamak için kolunu dürttüğünde, vücudu eğildi ve küçük bir çığlık daha attı. Kırmızı görüşünü doldurdu ve pençelerini dikkatlice elbisesinin yakasına geçirirken onu sabit tutmak için diğer omzunu tuttu. Elbiseyi yırttı. Ağzı şaşkınlıkla açılırken boğazından derin bir hırıltı çıktı.

Bu yaraya o neden olmuş olamazdı, ne kadar eski olduğuna bakılmaksızın çünkü omzunun üzerindeki pürüzsüz etin tamamı koyu mor ve siyahtı. Bir çürük.

Reia yaralanmıştı.

Bir hırıltıyla avlunun diğer tarafındaki Mavka'ya döndü.

"Bekle, Orpheus. Düşündüğün gibi değil," diye yalvardı ellerini onun göğsüne koyarken. Adam dinlemeyi reddetti. *Reia yaralandı.*

Ona doğru bir adım atarken onu kenara çekti. Geri çekilmedi ya da yaklaşmadı ama gözleri tehdidini karşılamak için kırmızı parlıyordu.

"Ona zarar mı verdin?" İçindeki öfke iğrenç bir lav çukuru gibi fokurduyordu. "İnsanıma zarar vermeye cüret mi ettin?!"

Orpheus hücum etti, giysileri şekil değiştirirken bedeninin içine sızmaya başladı. Gri etini gizlemek için vücudunda daha fazla kürk filizlenirken bacakları daha köpek şeklinde büyüdü. Ellerin üzerine düştü ve koşmaya başladı.

dört ayak üzerinde duruyordu.

Mavka da geyik şeklindeki arka ayakları ve toynaklı ayaklarıyla ileri doğru koşarak hücum etti. Kalan mesafeyi kapatarak Orpheus'la kafa kafaya selamlaştı, ikisinin de gözleri kıpkırmızıydı ve hırıltıları birbirininkini yankılıyordu.

Birbirlerine çarptılar ama diğer Mavka daha zayıftı ve Orpheus'la düzgün bir şekilde dövüşemeyecek kadar yaralıydı. Neden olduğu umurunda değildi, sadece ona yardımcı oluyordu. Mavka, çarpıştıklarında pençelerini Orpheus'un etine geçirme şansını hiç bulamadı. Orpheus Mavka'nın boynunu ve göğsünü çoktan kesmişti.

Mavka hırıltılı bir çığlık attı ve kendini korumak için çenesini ileri doğru attı.

Orpheus onu kaldırırken pençelerini omuzlarının arkasına geçirdi ve sonra yere vurdu. Elini tilkinin burnuna dolamak için bir an bulana kadar bunu bir kez, sonra iki kez yaptı.

Orpheus onu sıkıca tuttuktan sonra yerden kaldırmaya başladı.

"Kafanı kıracağım!" Orpheus, toynaklı ayakları yerde kayana kadar onu daha da yükseğe kaldırdı. Gözleri beyaza dönmüştü, teslim olduğunu gösteriyordu - aynı zamanda yadsınamaz korkusunu da. **"Onu paramparça edeceğim!"**

Neredeyse yok edilemez olan kemiği daha sıkı tutmaya başladı. Mavka'nın eli kendi elini tutmak için öne doğru fırladığında, Orpheus onun elini ısırdı ve bir tilki gibi ciyaklamasına neden oldu.

"Orpheus, dur!" Reia kollarını ona arkadan dolamadan önce bağırdı. **"Bırak bizi!"**

Onun değerli narin bedenine karşı işlediği suçun intikamını aldıktan sonra ne yapacağından emin değildi ama onun uzakta ve güvende olmasını istiyordu.

"Bana zarar vermedi, Orpheus." Onu bırakmayı reddederek olabildiğince sıktı. "Eğer o olmasaydı, ölmüş olurum."

Mavka kendini kurtarmak için başını sallarken o sıkmaya devam etti.

"Lütfen dur." Ellerini yatıştırıcı bir hareketle göğsünde, daha canavarca olan formunun uzun kürkünde aşağı yukarı ovuşturmaya başladı. "O beni korudu."

Basıncın bir kısmını serbest bırakarak burnunu tutmaya devam etti.

"Onu neden koruyasın ki?" Bu Mavka ne elde etmeyi umuyordu? **"Reia'yı çalmayı mı planlıyordun? O benim!"**

Orpheus elini tekrar sıkmaya başladı.

"Ben-" diye başladı, Reia aralarına girerek sözünü kesmeden önce!

Deliydi, bu kadar aptalca bir şey yapacak kadar deliydi.

Başını aşağı çevirerek hırladı ve kendisini onlardan uzaklaştırmasını istedi. İki Mavka'nın arasındaydı ve onlardan biri onun için bir tehditti ve pençe mesafesindeydi!

"Benimle konuşmak ve bir insana nasıl bakılacağı konusunda tavsiye almak istedi." Uzandı ve onun burnunu kavradı, parmaklarını burnun etrafında kıvrarak kapattı. "Ama uçan bir İblis beni yakalamaya çalıştı ve İblis beni alıp uçamadan o beni kurtardı. O olmasaydı, Orpheus, ben gitmiş olurum."

Karşısında duran, ona endişeyle bakan ve şefkatli bir hareketle burnunu cesurca kavrayan yüzü, öfkesinin en kötüsünü hafifletti. Ancak, öfkesi hızla Mavka'dan ona döndü.

"İşte bu yüzden dışarıda olmak güvenli değil!" diye kükredi, ağzı feryadını yankılamak için açıldı ve ona tutunmaya çalışırken ellerini üst yarısını takip etmek için yukarı itti. **"Tuz çemberi sadece içinden geçenleri korur!"**

Neredeyse benden alınıyordu. Onun için burada kalmıştı ama neredeyse yenmeye, korkunç bir şekilde ölmeye götürülüyordu. Ve onu özleyecekti, onun için acı çekecekti! **O benim. Onun gelinim olmasını istiyorum.** Başka bir insan istemiyordu. Reia'yı, küçük dişi geyiğini, cesur insanını

istiyordu.

ona gücü ve arzusu konusunda umut verdi.

Gitmemeliydim!

"Evet, bunu bugün anladım sayılır." Bir eliyle arkasındaki Mavka'ya işaret etti. "O benimle konuşmaya geldiğinde kılıcım ile antrenman yapıyordum. Biz konuşurken uçan bir İblis beni yakaladı. O olmasaydı zaten burada olacaktım ve beni de alıp götürecekti. Ona teşekkür etmelisin, onu incitmemelisin."

Alt dudağı küçük bir somurtma şeklinde daha da dışarı çıktı. Tutuşunu yeterince gevşetti ama onu tutmaya devam etti.

"Bu doğru mu?" diye sordu ona. "Evet."

Orpheus, Reia'nın aldığı yaralardan daha eski olan yaralara baktı. Sonra gözleri ısrarla Reia'yı bir et parçası gibi çağıran, tıslayan ve uluyan İblislere kayd.

İyileşmek için kaldı. Ona tekrar baktı. *Bu sadece birkaç saat önce olmuştu.*

"Orpheus..." Reia ondan daha önce hiç duymadığı derin bir uyarı tonuyla konuştu. "Eğer onu daha fazla incitirsen, sana çok kızarım. Seni affetmeyeceğim."

Kadının sözleri üzerine bir hırıltıyla onu hızla geriye savurdu ve adamın ani güçle yere yığılmasını izledi.

Görüş alanının dışı hâlâ kırmızıydı. Onu kendine doğru çekti, Mavka Reia'ya zarar vererek Orpheus'a misilleme yapmaya kalkışırsa hem onu tutmak hem de korumak için kollarını ona doladı.

"Bana kızma," diye yalvardı. "İşte. Gitmesine izin verdim."

Ona kızarsa ne olacağını bilmiyordu ama bunun iyi olmayacağını biliyordu.

Ona dokunmama izin veriyor. Durabilir. Bu ona acı verir.

"O yaralıyken neden dışarıda onunla birliktesin? Beni yaralıyken gördünüz." Yakınlarındaki her şeye saldırmaya çalıştılar.

"Tehlikede olsaydım söz verdiğim gibi bu olay olduğunda ev korumalarının arkasındaydım."

Mavka'nın güçsüzce ayağa kalkışını izlerken kırmızısı daha da alevlendi ve ona daha sıkı sarıldı. "Yani, denedi mi?!"

Uzandı ve sanki küçük, kırılgan vücudu onu uzak tutmaya yetecekmiş gibi tekrar burnunu kavradı.

"Artık güvendeyim, değil mi?"

Kız Mavka'yla yüzleşmek için kollarına döndüğünde ve ona yaklaşmaya çalıştığında sinirle bir of çekti, sonra da sert bir hırıltı çıkardı. Orpheus onu geri çekti.

"İyi misin?"

Bir homurtu çıkarmadan önce kendi hırıltısını serbest bıraktı. "İyi olacağım. İyi olacağım."

Beyaz küreleri normal yeşil renklerine dönmeden önce Orpheus'a doğru kırmızı renkte parladı.

Orpheus, ona karşı hâlâ temkinli olmasına rağmen, kendisinininkinin doğal mavisine dönmesine izin verdi. Her ikisi de canavar formlarından orijinal formlarına geri dönmeye başladılar.

"Sana yardım etmek için biraz bandaj getireyim." Kollarından kurtulmak için kendini zorlamaya başladı. "Bu gidişle elbiselerim bitecek" diye mırıldanırken küçük bir kahkaha attı.

"Onu sarmana gerek yok," diye karşı çıktı Orpheus, onun bir başkasına dokunması fikri ona iğrenç geliyordu.

"Tabii ki biliyorum." Başını salladı ve güzel saçları omuzlarının etrafında salındı. Saç tellerinin hareket etmesini engellemek istiyordu, böylece diğer Mavka da sık sık olduğu gibi saç tellerinin cazibesine kapılmayacaktı. "Onu incittiğine göre, yaralarıyla ilgilenmeliyiz."

"Ama iyileşecek."

Orpheus'un onun yardımına hiçbir zaman gerçekten ihtiyacı olmamıştı. Ne olursa olsun tüm yaraları bir gün içinde iyileşirdi.

"Kanamayı durdurursam daha hızlı iyileşmesine yardımcı olurum."

Kadın kaşlarını çatı ve adam onu yine üzdüğü hissine kapıldı.

Orpheus, kanama dursa da Mavka'nın yaralanmasının üzerinden bir gün geçene kadar yaralı kaldığını, sonra bir dakika içinde her şeyin aniden iyileştiğini bildirmek zorunda kalacaktı. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Kızgınlık dolu sesini bastırdı ve onu serbest bırakarak içeri girmesini izledi. Mavka'ya sertçe döndü.

"Burada olmadığımı biliyordun ama yine de onunla konuşmak için kaldın."

"Neden insanınızla konuşamıyorum?" Kafasını şaşkınlıkla yana yatırdı. "Zarar verme niyetinde değilim."

"Çünkü o benim!"

Konuşmak, bakmak ve dokunmak için onun insanıydı. Başka hiç kimsenin ona sahip olmasına izin yoktu, özellikle de kendi türünden bir başkasının.

Elini kaldırıp burnundaki bir pençeye dokundu. "O senin gelinin değil ama senin mi? Anlamıyorum."

Reia'nın gelişinden beri Orpheus'un gözleri ilk kez parlak bir yeşile dönuştü. Göğsünün içinden bir uyarı gürledi, sahiplenme ve kötülükle yanıyordu.

Kadının hafif ayak sesleri yerde yankılandı ve Mavka başını çevirerek kadının kendilerine yaklaşmasını izledi. "Oturabilir misin?" diye sordu Mavka, elinde yırtık bir bez parçası tutarken.

"Bu işimizi kolaylaştırır.

sana ulaşmak."

Hemen söyleneni yaptı, bacaklarını katlarken iyi eğitilmiş bir köpek gibi davrandı. Orpheus'un pençeleri avuçlarının içine battı ve kadın, çıplak boynuna, omuzlarına ve göğsüne bez sararken onu kokladı.

Bir başkasına dokunuyor. Yeşil, farklı bir duyguya dönuştü; çok uzun zamandır deneyimlemediği ama boğazında asit gibi hissettiği bir duyguya.

Orpheus'a bakarken içinden gelen uğultudan, onun kendisine bu kadar yakın olmasından, yaralarıyla ilgilenirken ona dokunmasından memnun olduğunu anlayabiliyordu. Orpheus'un hoşnutsuz olduğunu çok iyi biliyordu.

"Kafatasımız kırılabilir Mavka," diye tehdit etti kinle.

"Beni öldürürsen çok üzüleceğini söyledi."

Başını geriye çevirip kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı, Orpheus'la oynadığı oyunu anlamamış gibiydi.

"Onu tehdit mi ediyorsun?"

"Evet" derken hiç utanmıyordu.

"Yapma. Bunu yapıyorum çünkü beni dinlemedin ve ona zarar verdin."

Orpheus'un yenilgi homurtuları karşısında Mavka'nın gözbebeklerindeki sevinç sarısı parladı. *Onu ezmek istiyorum.*

İyi hissettirecek. Milyonlarca küçük parçaya ayır.

İşini bitirdiğinde aklına bir fikir geldi.

"Reia," dedi dikkatini çekmek için.

"Hm?" Ona döndü ve ellerini kalçalarına koyarak hoşnutsuz bir ifade takındı. "Ben de yaralıyım."

"Ne? Nerede?" Hızla öne çıkarak vücudunu kontrol etmek için ellerini onun üzerine koydu. Onun

Anlık endişesi onu memnun etti. "Seni geri alacağımı düşünmemiştim."

"Bunları ondan almadım." Eldivenlerini yanına almadığı için ona çıplak ellerini gösterdi. Reia bedenini kabul ettiğinden beri artık onları takmasına gerek kalmamıştı. "Onları senin balından aldım." "Arılar tarafından mı sokuldun?" Başparmaklarını ellerinin üzerinde gezdirdi, küçük sivri uçlar buldu.

derisine gömülmüştü. Cık cık etti. "Gel, seni oturtalım ki onları çıkarabileyim."

Mavka onunla ilgilenirken hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünde kendi gözbebeklerinde sarı parladı. Sadece yaralarına dokunmakla kalmamış, ellerini tutmuş ve vücudunu okşamıştı.

Aslında o kadar da acıtmadılar.

Onları takip etmek için ayağa kalktığında "Kal," diye uyardı.

"Hayır," diye karşı çıktı Reia, karnına vurarak. "O da gelebilir. Artık çemberin yakınında oturmak zorunda kalmamalı."

İç çekti. *İyi olmak zorundayım. Kafatasını kıramam, ona hayır diyemem.* Reia'nın mutluluğu kendisinininkinden daha önemliydi.

Orpheus'a verandanın basamaklarına oturmasını işaret ederek dizlerinin arasında durdu ve derisinde kalan arı iğnelerini çıkarmak için tırnaklarını kullanabilmek üzere ellerinden birini kavradı. Kürkü ve gömleği onun geri kalanını sokulmaktan kurtarmıştı.

Mavka, onları ilgiyle izlerken sadece birkaç adım ötede oturur pozisyonda çömelmişti. Onları birlikte incelerken başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Başka?" diye sordu diğer eliyle işi bittiğinde. Orpheus çenesini açmaya başladı. "Onlardan kurtulmak için birkaç tanesini yemeye çalıştım." "Dilini mi soktular?"

Başını salladı.

"Peki, tamam. Çünkü onu benim için almak için çok çalıştın."

Dilini öne doğru kaydırarak ağzını biraz daha açtı ve Reia iğneler için kontrol etmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Mavka inançsız bir ses tonuyla sordu. "Onun yemek yediği yere uzanıyorsun!"

"Ona zarar vermeyeceğime güveniyor. Değil mi

Reia?" İğneleri teker teker çıkarırken başını salladı.

"Evet, sanırım bu doğru. Yoksa neden bir Duskwalker'ın ağzına uzanayım ki?"

Mavka elini burnuna vurmak için kaldırarak, "Bu inanılır gibi değil," dedi.

Orpheus, işinin bittiğini düşündüğünde dilini havadan çekti ve ağzının çatısına doğru kaydırarak kontrol etti.

"Teşekkür ederim," dedi öne doğru eğilip onu çenesinin altından yalamadan önce.

Kız yanıt olarak kıkırdadı ve Mavka'nın gözleri koyu yeşile dönerek kıskançlığının sinyalini verdi. Orpheus bunu görünce kendini çok ama çok daha iyi hissederek kıkırdadı. *O benim insanım Mavka. Bana güveniyor.* Ve o da bunu kanıtlıyordu.

Bunu tekrar yaptıktan sonra onu durdurmak için burnunu ittiğinde bile, yüksek ruh hali dağılmadı.

"Reia, sana bir geyik getirdim. Kanına yaklaşamayacağım için onu kendin kesmen gerekecek ama sana et getirdim."

"Ondan ihtiyacım olanı alırsam, ikiniz de yiyebilecek misiniz?" Mavka'nınki gibi onunki de başını yana eğdi.

"Yemeğini benimle paylaşmak ister misin?" diye sordu Mavka. "Senin için aldım, Reia."

"Ama bozulmadan önce o kadar yiyemeyeceğim. Eti nasıl kurutacağımı bilmiyorum." Sanki bunda bir sorun görmüyormuş gibi omuz silkti. "Ayrıca, o bizim misafirimiz. Paylaşacak yemeğimiz varsa onu beslemeliyiz ve siz de yemelisiniz."

Ama hiçbir şey açlığımızı gideremez. Ne kadar yerlerse yesinler, ne kadar uğraşırlarsa uğraşınlar hep aç kalacaklardı. Bu hiç bitmedi, hiç dinmedi ve hiçbir Mavka karşılaştıkları bu sorunu nasıl çözeceklerini bilmiyordu.

"Yakında ayrılıyor," dedi Orpheus onlara, ikisinin de bir başkasının evinin yakınında oyalanmasına izin vermeyeceğini anladıklarından emin olarak.

"O konuda," dedi Reia biraz dudak bükerek. Alt dudağı ne zaman öne doğru çıksa, Orpheus onu yalamak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. "Senden bir şey isteyecekmiş. Bir iyilik."

Orpheus soru sorarcasına başını ona doğru eğdi ve o da biraz daha yaklaşmak için ayağa kalktı.

"İkinizin de bana söylediği şeyi yapmak istiyorum." Sonra onlara eliyle işaret etti. "Ben *bunu* istiyorum. Kendi insanımı."

"Ve sana bunu nasıl yapacağını söyledim. Nereden başlaman gerektiğini."

Gözlerini Reia'ya çevirdi ve Orpheus'un da bakışlarını takip etmesini sağladı. "Ama bana bir kulübe inşa etmem gerektiğini çünkü insanların mağaramı beğenmeyeceğini söyledi. İhtiyacım olan şeyler var."

"Ne istiyorsunuz?"

Orpheus bu Mavka'ya yardım etmek için yeterince şey yapmamış mıydı? Ona tuz vermişti, dereotu yetiştirmesi için tohum vermişti, öğütler vermişti.

"Şeytan köyüne hiç gitmedim. Orada ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." "Ve seni götürmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Sen de oradaydın."

"Hayır," diye ısırdı, ellerini Reia'nın etrafına koyup onu yayılmış kalçalarının arasında daha sıkı durması için yaklaştırdı. "Onu o kadar uzun süre bırakmayacağım."

O güne kadar bunu düşünmezdi ve çemberin içinde bir İblis tarafından saldırıya uğradığını öğrendikten sonra şimdi de kesinlikle düşünmezdi. Cesurdu, çok cesurdu. Kendisi için bir tehditti ve Orpheus sırf bu Mavka'ya yardım etmek için onu *günlerce* burada tek başına bırakmayı reddetti.

"O zaman beni de yanına götür," diye önerdi Reia, ayakta durduğu pozisyonda kendisinden daha aşağıda oturduğu için ona bakarak.

"Buna hazır değiliz." Aslında o da buna hazır değildi. Oraya götürdüğü son insanla aptallık ettiği için onun güvende olacağından emin olması gerekiyordu. Onun güvenliğini garanti etmenin tek bir yolu vardı ve o buna hazır değildi. "Bu çok tehlikeli."

Ona küçük bir gülümseme verdi.

"Ama ikiniz de beni korumak için orada olsaydınız daha güvenli olmaz mıydı?" Başını hızla Mavka'ya çevirdi. "Bunu zaten bir kez yaptın. Yine yaparsın, değil mi?"

Ona biraz daha sıkı sarıldı. *O benim korumam altında.*

"Evet, Reia insanımı korumaya yardım edeceğim."

"Senin adını mı söylüyor?" Neredeyse homurdanıyordu, gözleri önce kırmızıya, sonra yeşile dönüyor ve sonra tekrar kıpkırmızı kalıyordu.

Öfke. Sahiplenme. Kıskançlık. Tüm bu duygular hoş olmayan ve istenmeyen duygulardı.

"Mesele şu, Orpheus." Boynuzlarından birini tuttu ve başını sallamaya başladı. Onlara ilk kez dokunuyordu ve bunu daha sık yapmasını diliyordu. "Bana göz kulak olacak başka biri olsa daha güvenli olmaz mıydı? Bir taşla iki kuş. Ben İblis köyünü görecekmiş, sen de ona yardım edeceksin."

"Ama ona yardım etmek istemiyorum."

Burada olduğu için oldukça

kızgındı. "Bu hiç hoş değıl."

"Ben Mavka," diye alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Ne zaman iyi olduğumuz biliniyor ki?"

"Genelde öylesin," diye karşı çıktı, kollarından kurtulmak için göğsünü itti. "Beni mutlu etmek istediğini sanıyordum."

"Evet, her zaman, ama seni henüz oraya

götürmeyeceğim." "Ama diğeri insanı oraya
götürdün."

"Bu farklıydı."

Aptallık etmişti ve o kadını oraya götürmesi, onu kaybetmesine giden yolu başlatmıştı.

"İyi," diye tersledi kollarını göğsünde kavuşturmadan önce. "O zaman bensiz git, ama ona yardım etmeni istiyorum."

"Ama sana zaten ona yardım etmek istemediğimi söyledim ve içeride nasıl kalacağını bilmediğin için seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ya yapacağıma söz veririm?"

Başını iki yana salladı. "Bu uzun bir yolculuk ve bunu yapacağınıza güvenmiyorum."

"Bana güvenmiyor musun?" Ellerini yana doğru salladı ve tüm parmaklarıyla aşağıyı göstererek yere doğru işaret etti. "Kalacağıma söz verdim ve işte buradayım, sözümü tutuyorum."

"Bu konuda sana güvendim, kalman için," diye cevap verdi. Başından beri endişeliydi ama ona güvenmeyi seçmiş, sadece yaralandığını öğrenmişti. "Ama asla olman gereken yerde değilsin."

O yokken dışarıda olmamasını söylediği halde hep dışarıdaydı. Ona uzak durmasını söylediğinde hep tuz çemberinin yanındaydı. Hatta Mavka onu çekilmesi için uyardığında bile onunla arasına girmişti.

"Gelmeyeceğine söz versen bile dışarı çıkacaksın. Yapacaksın-" Konuşmasını bitiremeden, ağır adımlarla merdivenleri çıkmak için onun yanından geçti.

Yumrukları yanında kenetlenmiş, dişleri sıkılmış bir halde sırtı kaskatı kesilmişti. Dudakları bile birbirine sıkıca bastırılmıştı.

Böyle şeyleri ondan daha önce hiç
görmemişti. "Reia?"

Onu izlemek için döndü ve takip etmek için ayağa kalkmaya başladı. Kız parlayan gözlerini ona dikip bakınca irkildi ve kapıyı *çarparak* kapattı.

Bana kızgın mı? Kızın kendisine kızgın olduğunu hissetti.

Başını hızla Mavka'ya çevirdi ve keskin bir kırpma sesi çıkarmak için çenesini ona doğru kırdı.

"Bu senin hatan."

"Neyi yanlış yaptım? Hayır diyen ben değilim." Başını ona doğru eğdi. "Ona zaten benimle İblis köyüne gelmesini söyledim."

"Ne yaptın?!" diye kükredi, gözbebekleri kırmızı kırmızı parlıyordu.

Orpheus, Reia'yı ısıtmak için yakılan ateşin kalan közlerinden gelen çıtırtı sesleriyle oturma odasında volta atıyordu. Mumların çoğu sönmüş olduğu için donuk ışık evi aydınlatmak için çok az şey yapıyordu.

Şimdi uyuyordu, yıkanmıştı, besleniyordu, güvendedi ama Orpheus huzursuzdu.

Benimle konuşmayacak. Reia daha önce içeri girdiğinden beri, kesinlikle gerekli olmadıkça onunla konuşmayı reddediyordu.

Adam geyiği onun için masaya koymak üzere içeri girdiğinde, kadın ona teşekkür etmedi, gülümsemedi, ona doğru bakmadı bile. Tek söylediği, işi bittiğinde yemeleri için istemediklerini dışarı atacağıydı. Sonra bir bıçak kaptı ve Orpheus, Mavka'yla birlikte tuz çemberinin içinde kan kokusunun çok baskın olmayacağı kadar uzakta olduklarından emin olmak için oradan ayrıldı.

Burnu sürekli eve doğru dönen Mavka'yı burnundan yakalayarak dikkatini dağıtmak zorunda kalmıştı, böylece sadece onun kokusunu alabilecekti. Orpheus, kaynağa çok yakın olmadığı sürece irade gücünü daha iyi kontrol edebiliyordu.

Orpheus ona kapı açılırken nefesini tutmasını ve istemediği şeyleri atmayı bitirene kadar beklemesini söyledi. Evin korumasından çıkması gerekiyordu ve onu kontrol edemezse zarar göreceğinden endişe ediyordu.

Sonra Orpheus hepsini almasına izin verdi. Yaralı Mavka gibi ihtiyacı yoktu.

Her şey yenilip Mavka yeme çılgınlığından kurtulduğunda -Orpheus onun Reia için bariyere saldırışını izlemişti ama hiçbir şey yapmamıştı çünkü Reia'nın içeride korunduğunu biliyordu, yine de bu onun tüylerini diken diken etmişti- ona arı kovarı hakkında seslenmişti.

Geyikte olduğu gibi onu da içerideki masanın üzerine koymasını söyledi. Adam endişelenmeye başlamıştı, çünkü Reia ona ters ters bakıyor, dudakları incelmış, kaşları birbirine iyice yaklaşmıştı. Reia en başından beri ona ters ters bakmamıştı.

Balı kavanozlara boşaltırken onu izlemesine izin verdi. Adamın burnuna gelen yoğun tatlılık kokusu hapsirik gibi geliyordu ama kadın onun bu konudaki hiçbir sorusuna cevap vermiyordu.

Onu görmezden geldi.

Bütün gün onu görmezden gelmişti. Sorularını, varlığını, her şeyi. Hatta yaralarının iyileşmesini beklerken dışarıda bekleyen Mavka'ya bile onunla konuştuğundan daha fazla şey söylemişti.

Banyosu sessizdi. Seğirmedi. Son bir haftadır her seferinde yaptığı gibi ona yakından dokunmasını istememişti. İş bittiğinde, Orpheus onu iyi hissettirmekten hoşlandığı için derin bir hayal kırıklığı hissederek oradan ayrılmıştı.

Akşam yemeğini pişirmiş ve odasında yemişti. Dışarı çıkmadığında uyumaya gittiğini anladı ve içeriye baktığında onu kürklerin altına kıvrılmış halde gördü.

Sarmal boynuzlarını kavradı, göğsünden sessiz bir hırıltı yükseldi. *Neden eskisi gibi benimle olmayacak?* Reia başlangıçta bile ona karşı hiç böyle davranmamıştı.

Buraya getirdiği ve onu yanlarında istemeyen diğer tüm insanlar gibi davranıyordu. Sanki ondan nefret ediyor gibiydi.

Bir pençesinin ucuyla göğsüne dokundu, kalbinin etrafında neden acı hissettiğini anlamıyordu. Görüşü koyu maviydi ve uzunca bir süredir de öyleydi.

Dönüşünün bu şekilde olacağını hayal etmemişti.

Gece boyunca volta atmaya devam etti, zihni ve bedeni huzursuzdu. Odasına gidip onu uyandırmak, eskisi gibi olması için onu düzeltmek istedi ama yapmadı. Onun dinlenmesini bozmak istemedi.

Neyi yanlış yaptım? Konuşmalarının hangi kısmının onu bu hale getirdiğini bilmiyordu.

Uyuduktan sonra onunla konuşacağını umuyordu, bu yüzden nihayet odasından çıktığında, oturma alanında donakaldı ve nefesini tutarak bekledi. Her zaman küçük bir gülümsemeyle günaydın der ve nasıl dinlendiğini sorardı.

Reia gözlerini ondan ayırmadan koridorda yürüdü. Mutfağın bulunduğu açık alana ulaştığında çenesini ona doğru çevirdi ve tezgâha dönüp tahta bir fincana uzanarak içmek için taze su dolu kovaya bastırdı.

Kalbi sıkıştı ve nefesi kekeleyerek çıkmaya başladı. Orpheus öne çıktı.

"Neden benimle konuşmuyorsun?"

Cevap bile vermeyecek kadar onu görmezden geliyordu.

Adam yaklaştığında ondan uzaklaşmadı, ama bu çok daha kötü görünüyordu, sanki uzaklaşmak için kaçmak yerine onun varlığını görmezden geliyordu. Ona musallat olan bir hayalet gibiydi.

Kadın içkisini bitirdiğinde, adam ona doğru uzandı ve yüzünün yan tarafını avuçlamak istedi.

"Dokunma bana," diye ısırarak adamın elini uzaklaştırdı.

Orpheus irkildi, daha küçük olmak için çömeline kadar geri çekildi ve kendini desteklemek için bir elini yere koymasına gerekti. Bunu ona daha önce hiç yapmamıştı, ona dokunmamasını hiç söylememişti. Bu, bir gün önce onu gıdıkladığı için boynunu yalamasına engel olan kadın değildi.

Göğsünden küçük bir hırıltı yükseldi.

"Neyi yanlış yaptım, Reia?"

"Duygularımı incittin," diye cevap verdi, kollarını göğsünde kavuşturup yan tarafını ona vererek.

Bağırsakları düğümleniyormuş gibi midesi bulandı. *Onu incittim mi?* Midesinde suçluluk duygusunun asitli yanmasını hissetti.

"Mavka'ya yardım etmeyeceğim için mi?"

"Bu da işin bir parçası." Sesi derin ve soğuktu, onu bir bıçak gibi kesiyordu. "O zaman başka ne sorun var?"

Onu üzecek başka ne yaptığını anlayamıyordu.

"Gerçekten anlayamıyor musun?" Başını çevirip ona baktı ve dudaklarını bükerek kaşlarını kaldırdı. Adam cevap vermek için başını salladığında yüzünü tamamen ona döndü. "Bana güvenmediğini söylemiştin, Orpheus!"

Onun bağırışıyla daha da küçüldü, bu küçük insan onu geri çekilmeye zorladı.

"Ama sana güveniyorum," dedi hemen.

"Onu İblis köyüne götürürsen içeride kalacağıma söz verdim ve sen kalmayacağımı söyledin!"

Ellerini öne doğru uzattı. "Bir şeye söz verdiğimde, genellikle bunu kastederim."

İleriye doğru tereddütlü bir adım attı, elini ona doğru uzattı ama tokat atmayacağı kadar güvenli bir mesafeden.

"Ama dışarı çıkacaksın, Reia. Bahçeden yiyecek alman gerekecek." Bunu hiç düşünmemiş gibi kaşları çatıldı.

"Ama sen gitmeden önce ihtiyacım olan tüm yiyecekleri toplayabiliriz, böylece ben de zorunda kalmam."

Orpheus başını salladı. "Köy Peçe'nin kalbine doğru. Oraya varmak benim için bile dört günlük bir yürüyüş demek. Ben dönene kadar yiyecekleriniz çürüyecek."

Yüzü biraz soldu, kaşları birbirine yaklaştı. "Sekiz günlüğüne mi gideceksin? Gerçekten o kadar uzak mı?"

Bir adım daha attı, ona daha yakın olmak, teninden yeni çıkan kokusunu almak, ona dokunabilmek için ulaşabileceği mesafede olmak için çaresizdi.

"Evet. Evimiz Peçe'nin sınırına yakın." Elini kızın eteğinin altından geçirip baldırlarından birine dolamayı başardı, kız ondan uzaklaşmadığında ve tenini hissedebildiğinde bir rahatlama titremesi hissetti. "İçeride kalacağına güveniyorum Reia, ama bu veremeyeceğin bir söz. Daha fazla yiyecek alman gerekecek ve sekiz gün boyunca içeride mahsur kalacaksın ve bu sadece yolculuk sırasında bir şeyler ters gitmezse geçerli."

"O zaman sadece yiyecek almak için dışarı çıkacağım ve hemen geri döneceğim."

Orpheus yavaşça yükselmeye başladı, elini neredeyse kalçasına gelene kadar bacağından yukarı kaydırды, sonra elbisesinin düşmesine izin verdi, böylece onu yanından tutabildi.

"Kırılırsa tuz çemberini yerleştirmek için burada olmayacağım. Eğer hava rüzgarlı ya da yağmurluysa, dışarı çıkmanız mümkün olmayacak."

"Kendim tamir edebilirim,
Orpheus." Gözleri kıpkırmızı
parladı.

"Asla," diye hırladı hafifçe, gözlerini ona dikerek. "Eğer çember kırılırsa asla yanına yaklaşmayacaksın."

Güzel yeşil gözleri eğildi ve alt dudağını kemirmeye başladı. "Ama ona yardım etmeni istiyorum."

İleri atıldı ve onu kollarıyla mutfak tezgâhına hapsedince irkildi. "Bunu umursuyor musun Mavka?"

Gözlerinin kızarmış rengi derinleşti, göğsünden sürekli yükselen hırıltısı daha da belirginleşti. *Onu benden daha mı çok önemsiyor?* Bu fikir, o görünmez ellerin beyninin üzerinde gezinmesine, onu sıkmaya başlayıp deliliğe zorlayacakmış gibi okşamasına neden oldu.

"Sen *benimsin*, küçük insan. Seni benden almasına izin vermeyeceğim." "Hayır, mesele o değil."

"Sen *benimsin*!" diye kükredi, yüzgeçlerinin ve kürkünün gömleğinin altından kalkmaya çalıştığını hissediyordu. O eller ilk kez geçici olarak sıkıttı ve her geçen saniye daha da tedirgin olduğunu hissetti. "Sana sadece ben dokunabilirim, seni tutabilirim, koklayabilirim, tadına bakabilirim. Sen benim insanımsın ve eğer ben sana sahip olamazsam, hiçbir Mavka olamaz!"

Reia uzandı ve rahatlatmak için burnunu kavradı, ama bir parçası saldırganlıkla elini ısırarak istedi. Ona sahip olamıyorsa, onu yiyebileceğini göstermek için. Yapmadı, ona zarar vermemek için

içindeki şiddetli dürtüyü bastırmak zorunda kaldı. Pençelerini ahşap tezgâha geçirdi ve keresteyi kestiğini hissetti.

"Şşşt, şşşt," diye yatıştırdı, elini burnunun kemiği üzerinde gezdirerek. "Sorun yok. Ben sadece seni önemsiyorum Orpheus. Onu asla terk etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Onu sakinleştiriyordu... ve işe yarıyordu. Onun ellerine sokuldu, yumuşaklığının ve sıcaklığının tadını çıkarmak için gözlerini kapatırken onları üzerinde hissetmekten memnun oldu.

"Sadece... Onun için üzülüyorum." Gözlerini açtı, onun şefkatli dokunuşları altında görüşü normale döndü. "O yalnız ve oldukça aptal. Bu şekilde kalırsa bir insan bulması uzun zaman alacak. Bir mağarada yaşıyor, Orpheus. Kimse böyle yaşamak istemez."

"Yani? O da öğrenecek, tıpkı benim gibi." "Onun için üzölmüyor musun?"

Kaşları bir kez daha birbirine çatılmıştı ve alt dudağı o somurtma hareketini yapıyordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi, öne doğru eğilip dudak büküşünü yalama isteğine engel olamıyordu. Kız güldü ama bunun gerçek bir espriden yoksun olduğunu o bile duyabiliyordu.

"İçinde bunca insanlık var ama yine de kendin gibi bir yaratığa sempati bile duyamıyorsun." Alnını onun burnunun ucuna yasladı. "Orpheus, uzun zamandır yalnızsın, değil mi?"

"Eons," diye homurdandı.

"Ve birçok insan kaybettiniz? Onları özölüyor sun, değil mi? Gittikleri için ve onları kendinizden bile koruyamadığınız için üzgünsünüz."

"Evet," diye homurdandı, kalbinde tanıdık bir boşluk ve suçluluk duygusu hissediyordu.

"Eğer mümkün olsaydı, birinin size ihtiyacınız olan cevapları vermesini istemez miydiniz?"

Onları kaybetmemek için birinin sana yardım etmesini mi?" "Elbette, ama o zaman sana sahip olamazdım."

Başka bir insan tutabilirdi ve bu onun küçük Reia'sı olmazdı.

Başını geri çekti, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. *Yine bana gülümsüyor.* Neredeyse memnuniyetle inliyordu.

"Ama ya o zaman daha erken gelseydim? Ya başlangıçta, henüz her şeyi öğrenmemişken gelseydim ve beni incitseydin?"

Gözbebeklerinde beyaz parladı. Buraya getirdiğı ilk adak Reia olsaydı, hareketleriyle onu korkutabilirdi. İnsanların yanında tereddütlü olmayı öğrenmişti çünkü birçoğunu üzmüştü. Onları rahat bırakması, koklamaması ya da istediğı gibi tutmaya çalışmaması gerektiğini biliyordu.

Onun göz rengindeki değişimden anladığını anlamış olmalıydı.

"Ben de bunu söylüyorum. Onu da senin gibi incinmeye doğru götürüyorsun. Birçok kişiyi kaybedecek ve üzülecek. Ya onu kabul edebilecek tek insanı da kaybederse? Onun acısına yardım etmiş olacaksın ve bu adil değil."

Orpheus uzun süre düşündü. Bir başkasına sempati duymak alışık olduğu bir şey değildi, ama sık kendisine sempati duymuştu. Kendi acısını dindirmeyi, kendini yalnız, terk edilmiş ve ıssız hissetmemeyi *arzulamıştı*. Birinin ona bir insanın kalbini kazanması için yardım etmesini dilemişti.

Bunu başka bir Mavka için ayırabilecek olan ben miyim?

Orpheus geçmişini asla geri alamazdı, değiştiremezdi, yani tüm bunları sadece kendi türünden başkalarına yardım etmek için yaşamak zorunda olan o muydu? Bu ona hiç adil gelmiyordu.

Yine de bu, onun yalvarışını anlamasını sağladı.

"Ama onu köye götürürsem, güvende olmazsınız."

"Lütfen, Orpheus? Kıyafet giymeli, kendi evini inşa etmeli, öğrenmeli. Şu anki haliyle benim türümü korkutup kaçırarak. Aptal ve aşırı meraklı ama bu şeyler ona yardımcı olacaktır."

Kalbi göğsünde ağır bir şekilde çarpıyor, gürültülü patlamaları tüm vücudunu titreştirirken bir şimşek fırtınasının gök gürültüsü gibi hissediyordu.

"Seni burada bırakamazdım."

Korunmasız olacaktı ve adam tüm bu süre boyunca onun için korkacaktı. Reia'dan uzakta geçireceği sekiz gün kulağa cehennem gibi geliyordu, hem onun güvende olup olmadığını bilmemek hem de yanında olamamak. Onu korkunç bir sızı gibi özleyecekti.

"O zaman beni de yanında götür," diye yalvardı. "Korkmuyorum ve beni gizleyebileceğinizi söylemiştiniz." "Seni oraya götürmem için hazır değiliz."

"Ama sen diğer insanı oraya götürdün." Gözlerini kısarken dudakları inceldi. "Ben neden bu kadar farklıyım?"

"Çünkü onu oraya götürmekle hata yaptım. Bir arkadaş bulduğumu ve benimle birlikte yaşadığını öğrenince beni terk etti."

"Beni oraya götürebileceğini söylemiştin, peki ne zaman götürecektin? Bir ay sonra mı, bir yıl sonra mı? Sana gitmek istediğimi söylemiştim."

"Mesele ne kadar süreceği değil Reia," diye cevap verdi, uzanıp uzun saç tellerini pençelerinin arasından geçirdi ve parmaklarının arasında gezinmelerinin keyfini çıkardı.

"Peki ne zaman?"

Cevap vermek, ona gerçeği söylemek istedi. Sessiz kaldı.

Ondan uzaklaşmak için göğsünü itmeye başladı. *Yine bana kızgın*. Eskiden olduğu gibi onu görmezden geliyordu.

"Hayır," diye tersledi, onu tekrar kafese kapatarak. "Bana kızma. Bundan hoşlanmıyorum." "O zaman bana ne zaman olacağını söyle."

Adam cevap vermeyince, kollarını kavuşturdu ve onu kafese kapatırken bile görmezden gelebileceğini göstermek için yan tarafına döndü.

"Reia," diye uyardı, görüşünün kenarları kızıla boyanmıştı. Reia çenesini ona doğru çevirecek kadar cesurdu.

Göğsünden bir kez daha hırıltı yayıldı. "Sen benim gelinim olduğunda."

"Affedersiniz?" diye ciyakladı yüksek perdeden, gözleri irileşirken başını ona çevirdi. "Senin gelinin olacağımı hiç söylemedim."

"Ancak beni kabul ettiğinde, ruhunu bana verdiğinde ve sonsuza dek benimle kaldığında seni İblis köyüne götüreceğim." Kalbi o gün için güm güm atıyor, sikinin dokunaçları beklentiyle kıpırdanıyordu. "Ancak kalbin, bedeninin ve ruhunla benim olduğunda, beni terk edemediğinde ve terk etmek istemediğinde seni oraya götüreceğim." Öne doğru eğildi ve pençelerini tezgâha geçirdi. Dili burnundaki dişleri yalamak için dışarı fırladı, aleti dikişinin arkasında sertleşti ve dokunaçları dışarı çıkmasını engellemek için onu sıkıca kavramak zorunda kaldı. "Bunun için can atıyorum, benim küçük dişi domuzum."

Onun vücudundan daha çok *açlık* duyuyordu.

İlk adım onun içinde olmaktı. Onu isteyerek, memnuniyetle, acı çekerek bedenine kabul etmesini sağlamak. Amcığının onun sikini sıcaklığıyla, ıslaklığıyla kaplaması, daha fazlasını alamayana kadar her santimini doldurması ve sonra yine de ona vermesi.

Onun bedenini istemesini, arzulamasını, onu ele geçirirken etrafını sarmasına ihtiyaç duymasını. Orpheus'un ona sarılmasına, ona bağlanmak istemesine ve sonra bunu tekrar ve tekrar yapması için yanmasına ve *asla* tatmin olmamasına ihtiyacı vardı.

Uzun zaman önce bir insanın ruhunu elde edebilmek için onun bedenini ve kalbini kazanması

gerektiğini fark etmişti.

Eğer onun bedenine sahip olabilirse, sadece ona istediğini söylediğinde, onun kalbini kazanabilirdi miydi?

Orpheus hiç sevilmemişti ve onun kendisini sevmesini istiyordu. Onu asla terk edemeyecek kadar tamamen ona sahip olmasına izin veren Reia olsun istiyordu.

Yüzü daha da solgunlaşmıştı, ağzı sanki istediğı kelimeleri oluşturamıyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

Orpheus onların reddedildiğini biliyordu.

"Seni zorlayamam Reia," dedi nazikçe. "Bu senin seçmen gereken bir şey ama benim istediğim de bu."

"Sadece arkadaşın olamaz mıyım? Şu anda aradığın tek şeyin bu olduğunu söylemiştin."

Bir elinin gömülü pençelerini tezgâhtan çekti ve yüzünün yan tarafını kavradı.

"Bu daha önceydi, tıpkı diğerlerinin kabul etmediğı gibi senin de beni kabul etmeyeceğini düşündüğüm zamandı." Sonra pençelerini boynunda, omzunda ve sonra göğsünde gezdirerek, daha ulaşmadan meme ucunun tomurcuklanmasını izledi. "Ama dokunuşumdan hoşlanıyorsun. Bu bana umut veriyor."

Elleri, Orpheus o hassas noktayı okşamadan önce onunkileri yakalamak için

öne doğru fırladı. "Eğer ona yardım etmezsen, Orpheus, ben asla edemem."

Diğer Mavka'nın bunu yapmasına neden engel olduğunu anlamayarak başını öne eğdi. "Neden olmasın?"

"Çünkü ona karşı bencil ve acımasız davranıyorsun. Kendimi asla böyle birine vermek istemem. Bunun için seni asla affetmezdim."

"Yapmaz mıydın?"

"Hayır ve bu bir sözdür."

Kadının sözleri karşısında gözleri bembeyaz oldu. *Söz mü?*

Orpheus siyah pelerinlerinden birini Reia'nın bedenine sararken içten içe homurdandı. Ona uyması için kısaltılmış ve değiştirilmişti.

Şimdi Mavka'ya yardım etmeli ya da Reia'nın sevgisini kaybetmeliydi. O da bunu yapacaktı. Onu İblis köyüne götürecek, böylece ihtiyacı olan şeyi elde edebilecek, aynı zamanda gelecekte oraya kendi başına gidebilmesi için ona etrafı gezdirecekti.

Bu kolay bir karardı.

Reia'yla ilgili olanı yapmak daha zordu. Onu burada, zarar görebileceği bir yerde tek başına mı bırakacaktı yoksa korunacağını bilmesi için yanına mı alacaktı?

İkisi de tehlikeliydi.

Birkaç saattir sıkıntılıydı, evin ve bahçenin etrafında volta atarken, kalmasını söylediği Mavka'ya göz kulak olurken onun kendisinden uzaklaştığını hissediyordu.

Seçim yapmakta zorlanmıştı ama sonunda onun için daha az tehlikeli olanı seçti.

İşte buradaydı, Reia'ya pelerinlerinden birini giydiliyor, o da vücudunu gizlemek için kalan malzemeyi siyah bir elbise olarak giyiyordu, bunu yapmaktan hoşlanmamasına rağmen onu yanlarında getirme niyetiyle.

Gelini olmamasına ve kendisine ebediyen bağlı olmasına rağmen onu köye getirmeyi seçmesi hoşuna gitmemişti. Gerçekten güvende olmayacaktı ve ondan alınabilirdi.

Mavka'nın onlarla birlikte olacağını ve onu korumaya yemin ettiğini bilmek, içindeki çalkantıyı biraz olsun hafifletmişti.

Ona söylediğinde gülümsemesi alışılmadık derecede parlaktı ve narin, güzel yüzünden ışıldıyordu. O anda, *onu seyretmenin çok güzel olduğunu* düşündü. Bu dişi için o kadar çok farklı şekilde acı çekiyordu ki, bu hem kalbini hem de vücudunu heyecanlandırıyordu.

Hemen yola çıkıyorlardı. Beklemek için bir neden yoktu.

İblis Köyü'ne kadar hayatta kalmalarına yetecek kadar yiyeceklerle dolu bir omuz çantası hazırlamıştı çünkü ona oradayken daha fazlasını elde edebileceklerini söylemişti. Ayrıca çantanın içine yol boyunca doldurabilecekleri bir çuval su da yerleştirmişlerdi. Peçe boyunca akan dereyi takip edeceklerdi.

O toparlanırken, Orpheus odasından, çamaşır odasındakilerle aynı olan büyük bir kristal parçası almış ve dışarı çıkarmıştı. Onu parçalara ayırdı.

Nedenini sorduğunda, bunu takas için kullanacağını söylemişti. Genelde bu kadarına ihtiyacı olmazdı ama Mavka'nın takas edecek bir şeyi yoktu ve Reia'nın da bir şeyler isteyebileceğini umuyordu. Elinde bol miktarda olduğu için takas etmek onun için pek bir şey ifade etmiyordu.

Hazırlıklar tamamlandıktan sonra, büyüünün taze olması için onu yıkadı ve sonra giydirdi.

Artık yapılacak son bir şey kalmıştı ve adam onun için getirdiği geyik başını başının üzerine yerleştirmeye başladığında kadın kararsız görünüyordu.

"Bu ne için?" diye sordu, sesi etleri soyulmuş ve temizlenmiş kafatasının içinde yankılanıyordu.

"Kılık değiştirirsin, böylece görürsün ama görülmezsın."

Yüzünü gösteremezdi. Soluk teni insan olduğunu ele verirdi.

Hem yerinde sabit kalması hem de yolculuk sırasında çıkarılabilmesi için ona bez kayışlar bağlamaya başladı. Ona sadece İblis köyüne yaklaştıklarında ihtiyacı vardı ve onu kalıcı olarak saklaması gerekiyordu.

Bunu son insanı İblis köyüne götürdüğünde yapmalıydı. Büyük bir pelerin başlığının altından etrafa bakarken görüldüğünü bilmiyordu ama köyün içindeyken yalnız bırakılmışlardı. Her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştü.

"İşte, şimdi bir Mavka gibi görünüyorsun," dedi ve eğilip burnunu kafatası maskesinin altından kızın boynuna dayadı.

"Sizden biri gibi görünmek için biraz kısa değil miyim?"

Düşünceli bir ses çıkardı. "Dişi bir Mavka o zaman?"

"Dişi var mı?"

Orpheus omuz silkerek arkasına yaslandı ve göz deliklerinden ona baktı.

"Bilmiyorum. Hiç görmedim."

Etrafında dolaştı ve sırtına bağlı kılıcı salladı. Onda bir kılıç olması tuhaf görünebilirdi ama İblislerin ikinci kez bakacağını sanmıyordu. Parlak şeyleri severlerdi ve onun da sevdiğini varsayarlardı. Bu yüzden kristalleri ticaret için iyiydi.

Ayrılmak üzere kapıya doğru adım attıklarında, içini bir önsezi ve korku duygusu kapladı. *Bunu yapmak istemiyorum.* Ama Reia'yı istiyordu ve onu ileri iten de buydu.

Mavka dört ayak üzerinde verandaya yaklaştı ve yüzünü gizleyen geyik maskesine dokunmak için uzandı. Başlığın düğmeleri boynuzların etrafına iliklenmişti, böylece boynuzlar tıpkı onunki gibi kumaştan dışarı çıkabiliyordu. Orpheus'un Impala boynuzları sadece iki boynuzlu sivri uçluydu ve deliklerden geçebiliyordu, onun kılık değiştirmiş halinin ise çatallı dalları vardı.

Aslında kızın kendisinden çok Mavka'ya benzemesi onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Mavka'ya benziyor," dedi hayretle, bariyeri geçtiklerinde bir pençesini üzerinde gezdirerek.

Orpheus onun bileğini yakaladı ve kolunu uzağa

fırlattı. "Ona dokunma." *Ya da giydiği herhangi bir şeye.*

Pelerinin kapüşonunun düğmelerini açtı ve maskeyi ona verebilmek için çıkardı.

"Sanırım işe yarıyor," diye güldü.

Onun için taşımak üzere beline bağladı. "Seni nasıl taşımamı istersin?"

Başını kaldırıp ona baktı, bir yandan da kendini gizlemek için kapüşonunu tekrar başına geçirdi. "Beni taşır mısın?"

"Evet." Eliyle bacaklarını işaret etti. "Çok yavaş olacaksın. Bu bizim için dört günlük bir yürüyüş. Daha da uzatacağsın ve bu kadar gereksiz bir süre korumaların dışında kalmanı istemiyorum."

Bunu ne kadar çabuk yaparlarsa o kadar iyi olacaktı. "Beni tekrar kolunda taşıyabilir misin?"

"Hayır," diye yanıtladı başını hafifçe sallayarak. "Ağaçlara çok yakın olacaksınız ve kolayca fark edileceksiniz."

Dudaklarını okşamak için uzanmadan önce kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onu öptüğünde yüzünde ve göğsünde olağanüstü bir his uyandıran yumuşak dudakları. *Onun diliyle tekrar oynamak istiyorum.* Dilini yalamış olması ona neşe vermişti.

Bunu daha önce hiç bir insan yapmamıştı. Sanki karşılık verebileceği ilk gerçek öpücükmiş gibi hissetmişti. "Döndün o zaman?" Onun pelerinine baktı. "Sanırım altında olmamı istiyorsun.

Kafam sığacak mı
senin pelerininin içinde mi?"

Bağları gevşetti ve başıyla onayladı. Sonra çömeldi ve onun altından sürünerek geçmesini ve kafasını uzatmasını bekledi.

"Merhaba," diye selamladı ve yüzünü göremese de ses tonundan gülümsediğini anladı. "Sana çok yakınım."

Boynunun yan tarafını, çenesinin yuvarlak kısmının hemen arkasını öptü. İçinden bir heyecan geçti ve vücuduna bir titreme gönderdi.

Kız bacaklarıyla onun yanlarını kavradığında ayağa kalktı, kollarını bacaklarının arasından geçirdiğinde dizlerini büktü.

"Bacaklarımın arasına sığmak için biraz büyüksün," diye güldü. "Bu kadar geriye uzanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Onları etrafımda tutacağım. Kadın adamın sırtına binmişti ama Orpheus, siki kadının derinliklerine gömülüyken kadının ön tarafına binmesini sağlamaya kararlıydı.

Bu düşünceyle nefes nefese kaldı, dokunaçları dikişinin arkasında hafifçe kıpırdandı. "Gidelim," dedi onlara, sesi öncekinden biraz daha gergindi.

Yola koyuldular, Orpheus tuz çemberinden geçerken tedirginlikle doluyordu. *Onu güvende ve saklı tutacağım.* Bakışlarını yanlarında yürüyen Mavka'ya çevirdi, kendi pelerini olmadan uzun adımlarına kolayca ayak uyduruyordu. Gelecek için bir pelerine ihtiyacı olacaktı.

Sonra ormana girdiler. Geri dönmek için çok geç olmamasına rağmen dönemeyeceğini biliyordu. Yolculuk uzundu ve çok az duraksaması vardı.

Sürekli gölgeler arasında yürüyorlardı, yukarıdaki ağaçların gölgesi gece ya da gündüz fark etmeksizin onları karanlıkta sarıyordu. Genellikle bu yoldan gitmediği için nispeten sessizdi ve ilerledikçe çok az İblis etkileşimi yaşadılar.

Kimse pelerininin altında bir insan sakladığından şüphelenmiyordu ve Peçe'nin sınır halkasından çıktıkları anda tehlike de azalıyordu.

Peçe'nin özellikleri görünmez yaşam halkalarıyla doluydu. Sınır halkası, insan eti için çıldırmış olanları tutuyordu ve bu bölümün içinde yaşıyorlardı, böylece yüzeyi araştırmak ve avlanmak için sadece kısa bir yolculukları vardı - çok az başarı ile.

Geçmesi sadece bir gün sürmüştü ve sıkıntısının bir kısmı azalmıştı.

İnsan avlayan ama bunun için o kadar çaresiz olmayanların bulunduğu bir sonraki halkadan ayrılmak iki gün sürdü. Düzensiz bir şekilde, sadece açlıktan ölmek üzereyken yemek yiyorlardı ve buldukları ilk canlıyı tüketiyorlardı - bu ister insan ister hayvan olsun. Açlıkları doyurulduğu sürece umurlarında değildi.

Tipik olarak orta büyüklükte ve biraz daha düşünceli İblislerdi. Ayrıca sayıları daha azdı, ilerledikçe sayıları azalıyordu.

Orpheus onları sonunda yavaş hareket eden ama derin bir nehre dönüşen dere boyunca götürdü. Mavka ikisine de çeşitli sorular sordu, ilişkileri ve kendi dışısını bulursa geleceğinin ne

olabileceği hakkında meraklı sorular. Bazıları biraz fazla kişiseldi, sınırın ne olduğunu anlamıyordu. Orpheus sık sık, özellikle de Reia açıkça rahatsız olduğunda sırtında kıpırdandığında, çenesini ona doğru kırmak zorunda kalıyordu.

Gece boyunca sadece birkaç saat durdular, böylece Mavka'lardan biri uyuyabildi. Uzun bir yolculuktuk ve çok fazla yürüyorlardı. Biri dinlenmeye ihtiyaç duyarken diğeri herhangi bir sorun ya da tehlike belirtisi olup olmadığına bakıyor, ancak ertesi gece yer değiştiriyordu.

Orpheus her seferinde Reia'yı kucağına alıyor, ister izleyen ister uyuyan olsun onun rahatça uyumasını sağlıyordu. Mavka'ya güvenmeyi seçmek onu huzursuz etmişti. Tek başına olsaydı uyuyamazdı ama onu koruyabilmek için gücüne ihtiyacı vardı.

Ayrıca adam yürürken ona tutunarak uyuyordu. Vücuduna kramp girdiği için sık sık onun etrafında hareket etmek, sırtına binmekten kollarında taşınmaya geçmek zorunda kalıyordu. Arada sırada birkaç dakika yürümek istiyordu ve adam da buna kısa süreliğine izin veriyordu.

Üçüncü gün Reia onun sırtında inledi, başını arkaya doğru eğdi ve boynuzlarının etrafına sıkışan yere baskı yapan kapüşonunu çekti.

"Bu çok sıkıcı," diye sızlandı. "Neden gelmeyi ben istedim ki?"

"Seni geride bırakmazdım Reia."

Daha iyi bir seçenek olsaydı yapardı.

"Çok uzakta. Bazen yürüyebilmek bunu daha kolay hale getirebilirdi."

Onu görmek için başını çevirebilmeyi diledi ama çevirseydi, uzun burnu yüzüne çarpacaktı ve yine de göremeyecekti.

"Ama kendini yoracaktın. Bu nasıl daha kolay olurdu?"

"Evet, ama en azından bir şeyler *yapıyor* olurdum." Onu tutmak için kullandığı elini boynundan çekip yüzünü ovuşturdu. "Bakacak bir şey bile yok. Sadece ağaçlar var. Bir sürü ağaç ve sis. Bu hayatım boyunca yaptığım en sıkıcı şey. Evimde tek başıma yaşamamanın sıkıcı olduğunu sanıyordum ama bu onun da ötesinde."

"Tek başına mı yaşıyordun? Ama köyünüzde pek çok insan vardı."

"Sana söylemiştim Orpheus," dedi sessizce, daha yakın olabilmek için kolunu tekrar onun boynuna dolayarak. "Benim kötü kehanetlerin habercisi olduğumu düşündüler. Benden nefret ettiler ve benden uzak durdular. Kimse benimle konuşmadı ve beni uzak tutmak için kasabanın eteklerinde, duvarın hemen içinde bir ev inşa ettiler."

Bunu bilmiyordu. Ona insanlarla olan hayatı hakkında pek bir şey sormamıştı çünkü artık onlarla değil kendisiyle birlikte olduğu şu ana odaklanmasını istiyordu. Geri dönmeye çalışması ihtimaline karşı ona nereden geldiğini hatırlatmak istemiyordu.

"Sürekli tek başıma olmak çok sıkıcıydı. Kendimi eğlendirmek için yapacak bir şeyler bulmam gerekiyordu."

Onun sözlerini düşünürken yürürken yere baktı. İnsanların kendilerinden birini dışladığını hayal bile edemiyordu. Genellikle birbirlerini korumak için çok şiddetli savaşırlardı.

Onu terk mi etmişler?

"Yalnız mıydın?"

Acaba o da kendisi gibi, yüzlerce yıldır içinde süregelen aynı acıyla mı doluydu?

"Eh." Onun omuz silktiğini hissetti. "İlk başlarda, gençken öyleydim ama üstesinden geldim. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve buna takılıp kalmanın da bir anlamı yoktu."

Kıkırdadı. Bu onun için çok Reia'ca bir sözdü. *O çok güçlü bir yaratık.* Başına gelenlere rağmen çok dirençli.

"Sana hiç kürkünün çok yumuşak olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu yüzünü boynundaki uzun, kurtsu kürke sürterek.

Kadın konuyu değiştiriyordu ve adam da buna memnuniyetle izin verdi.

Kürkümü seviyor. Gözleri parlak bir sarı renkte parladı ve yanındaki Mavka'nın geri adım

atmasına neden oldu

Ani duygu değişiminde belirsizlik.

Ağağların arasındaki küçük bir boşluğa ulaştıklarında ikisine de "Şimdilik burada durmalıyız," dedi. "Köyün sınırına girdik. Bundan sonra dinlenemeyeceğiz."

"Tanrıya şükür," diye iç geçirdi ve onu yere bırakması için bacaklarını indirdi. Gerindi, kollarını başının üzerine uzatırken ayak parmaklarının ucuna kadar gitti. Sonra çantasını karıştırdı. "Ben de çok acıktım."

Her zaman elini uzatıp pelerininin eteklerini tutuyor, gecenin karanlığında göremediği için ona tutunmaya çalışıyordu. İlk gece çok üzölmüşü ve sadece ona ait bir şeye tutunduğunu bildiğinde rahatlıyordu.

Herhangi bir İblisin yakınında olmadıklarından emin olmak için bölgeyi kendisi keşfetmek için ondan uzaklaşmak zorunda kaldığında, o her zaman yerinde kaldı. Geri döndüğünde, diğer Mavka da yaklaşırsa bile eli ona doğru geldi, kimin kim olduğunu tam olarak biliyordu.

Kadın yemeğini henüz bitirmişken bölgeyi keşiften dönmüşü.

"Yarın köye varacağız," dedi adam, kız onu tutarken. "Banyo için hazır mısınız?"

Onu her gün dereye yıkıyor, etraflarındaki ormanda nöbet tutarken Mavka'nın onun çıplak bedenini görmediğinden emin oluyordu.

Başını sallayarak, kör ve güven dolu bir şekilde onunla birlikte dereye doğru yürürken kendisini desteklemesine izin verdi. Ayağına keskin bir şey battığında irkildi.

"Beni oraya götürebileceğin ayakkabılar olacak mı?"

Reia Peçe'ye giderken ayakkabılarını kaybetmişti ve diğer sunduklarından Reia'nın ayağına uyan bir ayakkabı kalmamışü. Çok küçük olduğundan değil, aslında büyük, sağlam ayakları vardı. Kocaman ellerinde hâlâ miniciktiler, sevimli küçük parmaklarıyla oldukça şirindiler ama görünüşe göre bir insan kadın için büyüklerdi.

Nehrin kenarına vardıklarında, "Sana ne istersen getireceğim," diye cevap verdi.

Burnunu havaya kaldırdı ve tehlike olup olmadığını kontrol etmek için kokladı. Sonra pelerininin, gömleğini ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Pantolonunu çıkarmamasının daha iyi olacağını düşündü - kızın rahatından ziyade kendini kontrol etme duygusu için.

Reia siyah elbisesini vücudundan çıkarmadan önce pelerininini çözdü.

Çırılçıplak ve çırılçıplak ona bakarken, bakışlarını onun üzerinde gezdirirken arzusu içinde dönüp duruyordu. Kız kendisine bu şekilde sunulduğunda böyle bir tepki vermeyeceğini hiç düşünmemişü.

Adam her ne kadar onun vücuduna bakıp kendi zevki için incelemek istese de, Mavka elini uzatarak onu tutmasını istedi. Adam görebiliyordu, kadın göremiyordu ve kadın ayakta durmaya devam ettikçe Mavka'nın onu görme ihtimali de artıyordu.

Elini tuttu, o kadar küçük ve kırılgandı ki, onu soğuk akıntıya götürmek için geriye doğru yürüdü. Orpheus suya girmeden önce cebinden kapağı bağlı seramik yağ kavanozunu çıkardı ve nehrin kenarında yere koydu.

Ayak parmakları suya ilk dokunduğunda sıcaklıktan her zaman nefesi kesilirdi, ama derenin kısa uçurum kenarından içeri girmesine yardım etmesine izin verdi.

"Evdeki küveti özlemeye başladım," diye fısıldadı tamamen suya daldığında ve hatta saçlarını ıslatmak için başını daldırdığında. "Su çok kötü değil ama ben banyomu sıcak severim."

Orpheus seramik kavanozu açmaya çalıştı ve başlamak için parmaklarını yağın içine daldırdı. Zaman kaybedemezdi. Reia hiçbir örtü olmadan açıktaydı.

"Özür dilerim," diye özür diledi ve vücut ısısından biraz vermek için kolunu kızın omuzlarına doladı. "Ama bunu bu şekilde yapmalıyız."

"Sorun değil. Anlıyorum."

Adam omuzlarını, kollarını, ellerini, sonra da yüzünü ve boynunu yıkamaya başladığında kendini sabit tutmak için ellerini adamın yanlarına koydu. Adam saçlarını yıkarken pençelerini kafa derisinin üzerinde gezdirdiğinde vücudu titredi.

Acele etse de etmese de, ona dokunmak her zaman gözlerinin şehvetle morarmasına ve aletin kıpırdanıp sertleşmeye başlamasına neden oluyordu. Orpheus henüz sahip olamadığı şeyi istiyordu ve bu onun içinde yanarak kararlılığını eziyordu.

Ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdiğinde, meme uçlarının zaten sert olduğunu hissederek çıkardığı küçük inilti - ister dokunuşundan ister soğuktan olsun - vücudunun daha da sertleşmesine neden oldu. Olması gerekenden biraz daha uzun süre oyalandı, başparmaklarını aynı anda her birinin üzerinde gezdirdi ki seğırsin.

Sarı kaşlarının seğırmesini ve dudaklarının aralanmasını izlerken bacakları suyun içinde onunkilere süttü.

Uzaklaşmak, onun yumuşak göğüsleriyle istediğı gibi oynamamak için içindeki her şeyi ortaya koydu. Ondan bunu istememişti ve ormandayken onu kızdırmaya çalışmamalıydı.

"Biliyorsun," diye kekeleydi sessizce, adam parmaklarını tekrar daldırıp yanlarından ve karnından aşağı doğru çalışmaya başladığında. "Bu evdekinden biraz daha samimi."

Nefesleri kesik kesik geliyordu ve adam göbeğini geçerken vücudu geriliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Şu anda soğuk bir derenin içindeyken bunun nasıl daha samimi olabileceğini anlamadı.

"Çünkü yüzün bana dönük." Uzandı ve adamın çenesinin kenarlarını kavradı. "Ve tek görebildiğim senin yüzün ve gözlerinin parıltısı." Adamın ellerinden biri kalçalarının arasına girdiğinde çıkardığı sesi bastırarak ona bakarken gözleri eğildi. "Tek hissedebildiğim senin ellerin." Sonra o kadar yumuşak fısıldadı ki adam bile zar zor duydu: "Bana bazı rüyalarımı hatırlatıyor."

Elleri onun sırtını yıkarken durakladı. Başını ona doğru eğdi, doğru duyup duymadığından emin değildi.

"Beni rüyada mı gördün?" Yanaklarına pembelik yayıldı ve başını sallayarak bunu ondan gizledi. "Sana dokunduğumu mu?"

Göğsüne doğru başını salladı ve Tanrı ona yardım etti, siki neredeyse anında dışarı çıktı. Görüşünde mor renk derinleşti ve dokunaçlarının aletini geride tutan sıkılığı karşısında neredeyse içinden gelen iniltiyi tuttu. Kalçaları, vücudunun içinde başlayan ve etrafındaki suyu buruşturan işkenceli savaşta seğırmeye başladı.

Öne doğru eğildi ve ıslak tenini yalamadan önce doğrudan mürver ve kırmızı gül kokusunu içine çekerek boynunu kokladı. *Onu istiyorum. Beni baştan çıkarıyor.* Orpheus'un kendini ne kadar zor tuttuğı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu tür sözler tehlikeliydi çünkü her gün, ona her dokunduğunda, kontrolünün elinden kayacağından korkuyordu.

Yine de, ellerini bacaklarından aşağı kaydırırken, "Rüyalarında seni boşaltıyor muyum?" diye sormaktan kendini alamadı.

Adam baldırlarına ulaşabilmek için diz çökerken başını ona doğru çevirdi, neredeyse boğulacaktı. Neyse ki ayağını yıkayabilmesi için bacağını kaldırdı. Kadın başını salladı ve adam da sanki parlayan mor gözleri yetmiyormuş gibi ona, bu konuşmaya olan ilgisini göstermek için burnunu yaladı.

"Sadece ellerimle mi?" Adam diğerini yıkamaya başladığında başını salladı. "Dilimle de mi?"

Yanakları kızardı ve başını salladı. Onun uyarılmasının tatlı aromasını tekrar tatmak isteyen

adam ürperdi.

Sadece bir kez almıştı ve onun lezzetli tadını arzuluyordu, onu her kokladığında ağzı sulanıyordu

arzu. Su yüzünden kokusunu alamasa da, artık o kokuyu saf hafızasıyla biliyordu ve salyaları akmaya başladı.

Onu yalamak istiyorum. Yalamamalıyım.

Dilini göğsünün üzerinde gezdirdi ve ayağa kalkarken aralarındaki vadiden geçerek göğüslerini ıskaladı. Bu, onu bir şekilde tatma ihtiyacını tatmin etmeye yetti.

Orpheus onun üzerinde yükselirken ellerini nehir yatağının iki yanına koyarak onu içine hapsetti.

"Başka bir şey var mı, Reia?"

Kalbi vücudunda hızla atıyor, damarlarında sıvı bir ateş dolaşıyordu.

Verdiği tek cevap dudaklarını ağzına götürüp ısırarak oldu. Parmaklarını gergin bir şekilde kıvrırırken pençeleri toprağa gömüldü.

Rüyasında benim sikimi gördü. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Kızın cevap vermemesi bunu anlaması için yeterliydi.

Yüzünü onun boynunun ve omzunun kıvrımlarına bastırmak için eğilmeden önce inledi. "Sana karşı koymamı çok zorlaştırıyorsun," diye fısıldadı sesi boğuklaşarak, zorlanmanın Dikişinin arkasındaki savaş giderek şiddetleniyordu.

Ama banyosu bitmişti, insan kokusu herkes için gizliydi ve bir İblis'in onu fark etme ihtimaline karşı vücudunu örtebilmesi için sudan çıkmaları gerekiyordu.

"Bana dokunmak ister misin, Orpheus?"

Başını kaldırdığında gülümsemesi akıldan çıkmıyordu, sadece onun nasıl olduğunu değil, içini de kastettiğini biliyordu.

"Her zaman."

Onun kendisini arzuladığını biliyordu, bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

Fısıldarken sesi yumuşak ve tatlıydı, "Eğer güvenli olduğunu düşünüyorsan, yapmanı isterim."

Lanet olsun, güvenli olup olmaması umurunda değil.

Hissetti ama onu hissetme ihtiyacı çok büyüktü. En son hissettiğinden bu yana günler geçmişti. Dışarıyı dinliyordu ve Mavka onlar için bölgede keşif yapıyordu. Biraz daha uzun sürmesinin ne önemi vardı ki?

Kolunu onunla ıslak taş ve toprak duvar arasına soktu ve onun hizasında olabilmek için diz çöktü. Onu su yüzeyinin üzerinde görmek istemiyordu.

Çabuk. Çabuk olmalıyız. Dilini şahdamarının üzerinde nabız gibi atan etin üzerinde gezdirdi, göğüslerinden birini okşadı, böylece onu hissedebilecek, tutabilecek, her zaman nefesinin kesilmesine neden olan sert meme ucuyla oynayabilecekti.

Daha önce ona yüzüm dönükken hiç dokunmamıştım.

Bu, onu göğüslerinin ortaya çıkmasına yetecek kadar kaldırmasına ve dilini göğsünde gezdirmesine olanak sağladı. Göğüslerinden birini yalayıp meme ucunun dilinin üzerinde hareket ettiğini hissederken, elini aşağıya doğru uzatarak pençelerinin tenini hafifçe gıdıklamasına izin verdi.

Elleri başının etrafına dolandı ve onu daha yakına çekti. Uzun dilini kıvrımlarının etrafında döndürdü, keşfedici parmaklarını kıvrımlarının dudaklarına kaydırarak zaten şişmiş olan klitorisinin sert çıkıntısını bulurken onunla alay etti.

Kaygan hissediyordu ama suyun bunu zamanla sileceğini biliyordu. Elini suyun altına geri sokmadan ve iki parmağını içine bastırmadan önce parmaklarını yağa batırmak için elini çıkardı.

Bir iniltiyle etraflarına gerildi, sırtı kamburlaştı. Adam göğüsleriyle ve titreyen iç organlarıyla oynarken alt dudağını ısırarak kadına bakarak onları pompaladı. Dokulu amcığı küçük titreşimleri ve spazmlı kasılmalarıyla onu çağırıyordu. Mükemmeldi ve o da bunu istiyordu. Aleti onun için

ağrıyordu.

Yapamazdı. Şimdi istese bile, ona burada, ormanda giremezdi. Dokunabilirdi

Onu dinlemek, ötesini koklamak için hâlâ yeterince düşüncesi vardı ama eğer ona sarılırsa, onunla ilgili her şey dışında tüm duyularıyla temasını kaybedeceğini biliyordu.

Başparmağını, onun okşamaya bayıldığını keşfettiği muhtaç klitorisine yerleştirerek, kanalına girip çıkan parmaklarının momentumu onu ovuşturdu ve her yerini okşamak için aynı anda bir daire çizmeye çalıştı.

Bacakları seğirdi ve yumuşak bir çığlık attı.

Mor renge dönmeden önce görüşünde yeşil parladı.

"Sessiz ol, Reia."

"Özür dilerim," diye fısıldadı içinden bir ürperti geçerek.

Titreyen eliyle ağzını kapattı ve adam onu tam olarak okşadığında gözleri kapandı.

Orpheus onu izlerken ürperdi.

Önden, dedi kendi kendine, heyecandan parmaklarının hızını artırarak. *Bundan sonra onu yüzüne bakarak yıkayacağım.*

Onun tepkilerini her zaman hissetmişti ama yüz hatlarının kıvrılıp bükülmesini izlemek erotikti. Kaşları seğiriyor, nefes alıp verirken dudakları açılıp kapanıyor, sonra da onları kapatıyordu. Gözleri normalden daha ıslakmış gibi parıldıyordu ve doğrudan ona bakıyordu.

Adam onun görüş alanındaydı ve adam onun güzel ve şehvetli bedenini tatmin ederken kadın da ona bakıyordu.

Parmaklarını bir dalga gibi hareket ettirerek kadının iç duvarlarını en çok alçaldığı ve bacaklarının her zaman dışarı fırladığı yerde okşadı. Dudaklarından keskin bir çığlık çıktı, ellerinin arkasından bile duyuluyordu.

Orpheus homurdandı, dudaklarını yalayabilmek için elini göğsünden uzaklaştırdı. "Sessiz ol, Reia," dedi tekrar. "Bu sesleri sadece ben duyabilirim."

Mavka'nın onun inlemelerini, nefes alıp verirken çıkardığı sesi duymasını istemiyordu. Bir başkasının onun zevkini bilmesini istemiyordu. Sadece Orpheus duyacaktı.

"İyi hissettiriyor," diye inledi. "Ve sanırım boşalmak üzereyim." Başını iki yana salladı. "Onları tutabileceğimi sanmıyorum."

Başından beri kötü bir iş çıkarıyordu.

Orpheus dilini dudaklarının arasına daldırdı, içeri sokmasına izin verip vermeyeceğini görmek için. Kız dudaklarını ayırdı ve Orpheus dilini içeri soktu, kızın inlemelerini tattı ve parmakları daha hızlı hareket ederken kızın seslerini bastırdı.

Dilini onunkinin etrafında döndürdü, ara sıra parmaklarının itişiyile donup kalsa da onun da aynısını yapmaya çalışmasından memnun oldu.

"Nnhh," diye inledi, omuzları sallanacak kadar ağır bir şekilde seğirirken gözleri kapandı. Nefes alış veriş düzeni düzensizleşti.

Orgazm olmak üzere olduğunu anladığında, Orpheus boştaki elini onun etrafından çekip başının arkasını kavradı ve dilini, yanaklarının içini, hatta dişlerini kendi düz diliyle yaladı. Kız başını arkaya eğmeye çalıştığında ne olacağını bilerek onu destekliyordu.

Amcığı parmaklarının etrafında kenetlendi. Kız iniltisini haykıramadan hemen önce Orpheus dilini daha derine soktu. Boğazından aşağı kaydırды, sesi tamamen keserken hissettiği mutlulukla, tükürüğünün tadıyla, her şeyle inledi.

Vücudu parmaklarını ıslak kasılmalarla sağıyordu, şimdi vücudu onun dilinden dolayı daha da gergindi.

Bacakları öne doğru fırlayarak adamın kalçalarına dolandı ve çırpınmaya başladı.

Aleti öne doğru fırladı, tamamen dolmuş shaftının tamamen filizlenmesini önlemek için güreşirken

dokunaçlarının uzunluğuna kadar çıktı. Reia sert bir şekilde boşalıyordu ve parmaklarını sikiyle değiştirmek istiyordu, böylece onun etrafında yaptığını hissedebilecekti. Ona hiçbir şey veremeyen parmakları yerine, tohumları için onu sağmaya çalışmak.

Kız gevşemeye başladığında üçüncü bir parmağını içeri soktu ve eğer onu dolduracaksa vereceği genişliğin tadını hissetmesine izin verdi. Nefes alabilmesi için dilini geri çekerek burnu yerine ağzından nefes almasını sağladı.

Vücudu, kalp atışlarıyla birlikte parmaklarının etrafında zonkluyordu ve adam sadece bu çarpıntıyı hissetmekten zevk alıyordu.

Ancak kadının orgazmdan tamamen çıktığını anladığında parmaklarını ondan çekti.

Elleri suyun içine düştü ve yanlılıkla dokunaçlarının arkasına değdi. Nefes nefese kaldı. Kadının elleri, pantolonunu avuçlamak için öne doğru gelmeden önce şaşkınlıkla savruldu. "Çıktı mı?"

Acı dolu bir nefesle tısladı ve kadının ellerini tutarak onları nehir yatağına doğru itti. Nazik olmaya çalışmasına rağmen homurdandı.

"Dokunma," diye uyardı. "Kendimi zor tutuyorum zaten."

"Ama istiyorum."

Ona işkence etmeye çalışıyordu, öyle olmalıydı. Bu tür sözler onun kararlılığını zorluyordu, onu serbest bırakmaya ihtiyacı olduğu kadar onu serbest bırakmaktan da zevk alıyordu.

"Hayır," diye homurdandı, titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalkarken başını salladı. İhtiyaç dizlerini zayıflatıyordu. "Burada olmaz. Sadece sen."

Alt dudağını ısırды ve bunun onunla bu konuda tartışmak istediği anlamına geldiğini biliyordu. Sonunda içini çekip anlayışla başını salladığı için minnettardı.

Gözleri onun için eğilirken kaşları çatıldı. "Sizi rahatlatamadığım için üzgünüm."

Orpheus eğildi ve burnuyla onun yanağına vurdu. Bu jest çok anlamlıydı, ona tekrar dokunmak istemesi kalbinde yayılan bir şefkat girdabı bıraktı.

"Mavka'ya dönmeliyiz," dedi ona.

Döndü ve Orpheus onun sudan çıkmasına yardım etti, böylece ayağa kalkmadan önce elleri ve dizleri üzerinde durabildi. Orpheus, kızın amının dudaklarını ve artık o kadar küçük görünmemesi için açmak istediği o boş küçük yarığı gördüğünde neredeyse kalçasından tutup onu geri çekecekti.

İçinden bir titreme geçti ve dokunaçları tamamen uzamasını engellemek için verdiği mücadeleyi neredeyse kaybederken pençelerini toprağa sapladı, oydu ve yırttı.

Onu çok fena becermek istiyorum. Bunun için adam öldürürüm.

Şiddetle ürperdi, hırıltısını bastırmaya çalışırken gözleri bir an için kıpkırmızı oldu. "Orpheus?" diye sordu karanlıkta arkasını döndüğünde onun sudan çıkmadığını görünce ona rehberlik etmek için. Neyse ki, kız ona bakmadan önce gözleri çoktan mor renge dönmüştü.

"Geliyorum," diye homurdandı, elinin avucunu ucuna bastırarak sikini itmeye çalıştı. Geri dön.

Olmazdı. Pantolonunun hassas dokunaçlarının arkasını aşındırmasının acısına katlanmak zorunda kalacaktı.

Reia keskin bir nefes çekerken dudakları aralandı.

Ormanın hemen kenarındaki küçük bir tepede her iki Duskwalker'ın arasında duruyordu ve kafatası maskesini çoktan takmıştı. Orpheus maskesi yüzünden onu dirseğinin üzerinde taşımak zorunda kalmıştı ama İblisler Peçe'nin bu kadar uzağındaki ağaçlarda nadiren saklandıkları için köye bu kadar yakın olmasının sorun olmayacağını söylemişti. Ayrıca ağaçlar burada çok daha uzundu ve alt dalları ona ulaşabilecek mesafede bile değildi.

Ağaçları yarmak üzereyken onu yere bıraktı ve artık onu taşıyamayacağını söyledi.

Hiç umursamamıştı. Köyü uzaktan göreceği için çok heyecanlıydı. Önündeki manzarayı beklemiyordu, onu içine çekerken ayakları dondu.

Parlak güneş ışığı en az bir mil çapındaki bir alanı kaplıyordu. Orman ile köyü birbirinden ayıran çok kısa bir yürüyüş yolu, bir tür çimenlik açıklık vardı. Ancak, köyün üzerinde Dünya'da hiç duymadığı kadar uzun ağaçlar vardı. Bir gül tomurcuğununki gibi spiral oluşturacak şekilde yana doğru kıvrılan, dikenlere benzeyen tahta sivri uçlar ağaçların gölgesini yararak gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Uzaktan bile, bu tahta çivilerin ve ağaçların İblisleri korumak için köyün içinde güneşi dışarıda tutmak için mükemmel bir kalkan oluşturduğunu söyleyebilirdi. O kadar uzunlardı ki, aralarındaki mesafeye rağmen ağaçların yüzlerce metre uzunluğunda olması gerektiğini biliyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soluk soluğa inanılmaz manzaraya baktı. Gözleri genişlerken bir adım ileri koştu. "Bekle... Uzaktaki bir kale mi?"

Kız o yönü işaret ederken, Orpheus hızla yanına geldi ve elini kızın omzuna koydu.

"Bizimle kalmalısın Reia." Reia ona özür dileyen bir ifade takındı ve o da başını kaldırıp Köy'ün biraz gerisinde, solda kalan şatoya baktı. "İblis Kral güçlü ve sihirle dolu. Belki Cadı Baykuş hariç diğer tüm yaratıklardan daha güçlüdür. Köy için bu güneş bariyerini o yarattı ve kalesi Perde'nin merkezini vurguluyor."

"Bir İblis Kral mı var?!" diye bağırdı ve bağırışının şiddetinden dolayı hemen ağzını kapattı.

Hayatta olmaz!

"Evet. İblisler diyarı ile Dünya arasındaki bariyeri aşip onları buraya getirenin o olduğuna inanılıyor." Kaleyi işaret etti. "Geçit onun topraklarında ve İblisler gelip gitmekte özgür."

"Ama neden? Neden onları buraya getirsin ki?"

Duyduklarına inanamıyordu!

Görünüşe göre entelektüel İblislerin köyü ona dünyanın görüldüğü gibi olmadığını söylemek için yeterliydi. Ama lanet olası bir İblis Kralı? Şimdi bu çok zorlama görünüyordu.

"Yemek," diye yanıtladı ve bunu bilmesi gerektiği o kadar açıktı ki.

Reia köyü ve kaleyi işaret etti. "İnsanlar bunları nasıl bilmez?" Başını eğdi, onunla biraz daha göz hizasında olmak için daha aşağı eğildi.

"Neden yapsınlar ki? İblisler insanlara etten başka bir şeymiş gibi davranmazlar. Mavka bile normalde onlarla konuşmaz. Onlara nasıl söylenmiş olabilir?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı. "Bu sadece... İblisler yüzlerce yıldır varlar. Bir gün Dünya'ya geldiklerini ve o zamandan önce dünyanın barış içinde olduğunu biliyorduk, ama nedenini öğrenmek? Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmamız gerekirdi diye düşünüyorum."

Eğer İblisler Dünya'ya gelmeseydi, her şey ilerlemiş olacaktı. Dünya saklanmak ve barbarca yaşamaya devam etmek zorunda kalmadan önce mekanik teknoloji üretmeye başlamışlardı. Karanlıkta kimse özgürce maden çıkaramazdı, bu yüzden silahlar için cevher ve elektriğin geliştirilmeye başlanması için bakır elde etmek bir kenara bırakılmıştı.

Bunların hepsi artık tarih oldu.

Reia, İblisler hiç gelmeseydi dünyanın nasıl bir yer olacağını hep merak etmişti. Uzun mesafeler kat etmeyi göze alanlar ya yürüyerek ya da at arabalarıyla seyahat ederlerdi. Evler kil tuğlalardan ya da ahşap kerestelerden yapılır, şömineler ve mumlarla aydınlatılırdı. Evrimleşmesine izin verilseydi dünya ne kadar farklı olurdu? Başladıkları gibi evlerinde camdan ve tellerden yapılmış ışıklar olsaydı?

"Böyle bir büyüsü olduğunu bilmiyordum," dedi Mavka, bir yandan çömelirken bir yandan da köyü işaret ederek. "Ya da böyle görüneceğini."

Orpheus içini çekti ve elini kemikli yüzüne götürerek avuç içini ovuşturdu.

"Belki de ikinizi de buraya getirmek kötü bir fikirdi. İçerisi sizin de bekleyeceğiniz gibi değil ve bu şekilde soru soramazsınız. Kulak misafiri olursunuz ve istenmeyen dikkatleri üzerinize çekersiniz." Adamın kılık değiştirip değiştirmediğini kontrol etmek için ona baktığını anlayabiliyordu. "Ve bu kadar yüksek sesle konuşamazsın, Reia. Sesin çok kadınsı, çok insani. Konuşmak istiyorsan fısıldaman ve ellerini saklaman gerekecek."

Reia çıplak avuçlarına bakmak için başını aşağı çevirdi. Ona uyacak bir eldiven yoktu. İçeri uzandı ve pelerinin kenarlarını sıkarak onları tuttu, sonra da ellerini pelerinin içine sokup salladı.

Tamam, bir şeyi işaret etmek veya bakmak istersem bu işe yarar.

"İkiniz de dikkatli olmalısınız. İkiniz de benden uzaklaşmayın." Sonra onun önünde çömeldi. "Her zaman pelerinin içinde kalmalısınız. Kılık değiştirmeniz ne olduğunuzu gizlemenize yardımcı olacaktır. Haklısın, kısa boylu bir Mavka'ya benziyorsun. Taktığın tılsım, ona doğrudan dokunmadıkları sürece seni bu İblislerden korumayacak. Onlar en güçlülerinden bazıları." Uzanıp kızın boynunun yan tarafını kavradı ve rahatlatıcı bir hareketle doğrudan tenine dokundu. "Ama istediğin bir şey varsa bana söyle, senin için temin edeyim. Ne istersen, Reia. Gönlünden ne koparsa iste. Takas için yeterince kristal getirdim ve ne kadar büyük ya da ağır olursa olsun hepsini geri taşıyabilirim."

Isı, elmacık kemiklerinin üzerindeki deriyi ısıtırken, karnında bir kelebek seli gibi bir şefkat girdabı dalgalandı. Yanağını onun kemikli yanağına sürtmek istedi ve yanlışıyla maskesini ona çarptı.

"Tüh, pardon," diye güldü.

O da karşılık olarak kıkırdadı.

"Ve o sesi çıkarırken dikkatli olun. Buradaki iblisler şimdiye kadar karşılaştıklarınızdan daha insandır.

Onlar da gülerler ama sizin gibi değil. Hemen fark edecekler." "O

zaman sürekli homurdanmalı mıyım?"

Bu sefer biraz daha yüksek sesle kıkırdadı, çenesi yankılanması için açıldı. "Belki bu kılık

değiştirmeni daha inandırıcı hale getirir."

Daha sonra köyü çevreleyen açıklığı geçmek için yola koyuldular.

Yakından bakıldığında çok daha ürkütücü olan ağaçların dipleri arasında dar aralıklarla yapılmış

birden fazla giriş vardı. Her birinin tabanı en az evlerinin ve onu çevreleyen bahçenin

büyükülüğündeydi. Mümkün olsa her birinin etrafından dolaşmanın *dakikalar* alacağını biliyordu.

Kıvrımlı kökler, büyük, bükülmüş gövdelerini desteklemek için boyundan daha büyüktü.

Ama köyün içinde? Reia'nın gözleri neredeyse kafatasından

fırlayacaktı. Çok *renkliydi*.

Boyalı kumaş şeritleri, kıvrılan ağaç gölgesinin donuk bir nokta gibi bir araya geldiği yerin tam

ortasından sarkıyor, sonra aşağı doğru eğilip diğer uçlarından kaldırılarak yanlara tutturuluyordu.

Mor, kırmızı, mavi ve sarı kumaşlar dalgalanıyordu.

Ateş meşaleleri o kadar sık yanıyordu ki, baktığı her yerde bir ışık kaynağı vardı; sokaklar,

caddeler, binalar ve hatta bunların girişleri bile aydınlanıyordu. Etrafı loş bırakıyordu ama net bir

şekilde görebileceği kadar aydınlık veriyordu.

Ahşap ve kilden yapılmış, yüksek ve bazılarının birden fazla katı olan binalar vardı. Bazılarında

kumaşçı, demirci, ayakkabıcı, hatta çiçekçi gibi tabelalar vardı.

Burayı kendi türü yaratmış gibi *görünüyordu*. Binalar, satmaya çalıştıkları malların arabaları,

parlak renklere boyanmış evler - her ne kadar kırmızı rengi tercih ediyor gibi görünseler de.

Yüzeydeki Peçe'den daha uzakta, seyahat edebileceği bir köye benziyordu.

İnsanlar Peçe'den ne kadar uzakta yaşarlarsa, kasabaları veya *şehirleri de o kadar* büyük ve

gelişmiş olurdu. Her zaman büyük, tırmanılmaz duvarları olan bir yere seyahat etmek istemişti ve

buraya benzeyip benzemediklerini merak ediyordu.

İnsan gibi görünüyordu, ilk bakışta yanılmış olabilirdi - eğer etrafta dolaşan tüm İblisler

olmasaydı. Ama onlar bile garip ve tuhaftı, şimdiye kadar gördüklerinden çok farklıydı.

Çoğunlukla insan biçimindeydiler. Bazılarının daha hayvansı ayakları, bazılarının sivri uçları ya

da hafifçe çıkıntı yapan kürkleri vardı ama yüzleri onunkine benziyordu. Birinin dudaklarının

etrafında büyük dişleri olabilirken, bir diğerrinin domuz benzeri bir burnu vardı. Boynuzları dışında

insana benzeyen bir İblis yanından geçti ve farklı türde kanatları olan birçok başka İblis

görebiliyordu. Derilerinin çoğu alışkın olduğu boşluk gibi siyahtı, sanki yıldızlar gece gökyüzü gibi

parıldamaya başlayabilirdi, ama bazılarında et parçaları vardı. Bazıları kahverengi, bazıları ise

kendisi gibi solgundu.

Hiçbiri tamamen insan rengine değildi ama sanki onlara benzemeye başlamışlardı. Birden *öyle*

olduklarını fark etti. Onlar gibi görünmeye, onlar gibi davranmaya başlamak için kendi türünden

yeterince tüketmişlerdi. İnsanlığı. Her insanla birlikte insanlığı da tüketiyor ve değiştiriyorlardı.

Kıyafetler, şapkalar ve ayakkabılar bile giiyorlardı!

Vay anasını. Bu o kadar akıl almaz bir şeydi ki, beyninin aşırı bilgi patlamasıyla kafatasından

fırlayacağından korktu.

Mümkün olduğunca arka ayakları üzerinde durması talimatı verilen Mavka, burnunu kaşırken

sızlandı.

"Burası kokuyor. Çok tatlı."

"Bu, kan ve taze et kokusunu seyreltmek için kullanılan bir gizleme aroması," diye açıkladı Orpheus, Reia'nın başının dışında pelerininin içinde saklı olan kolunu sıkıca kavrayarak. "Kan kokusundan çılgına dönecek olanların cinnet geçirmesini engellemeye yardımcı olur. Kısa sürede alışacak ve pazarlara yaklaştığımızda minnettar olacaksın."

İlerledikçe etrafta dolaşan tuhaf İblisler çoğaldı. Homurdandılar, homurdandılar ve inek gibi sesler çıkardılar. Bir tanesi güldü ve sesi bir kuşun tekrar tekrar ciyaklamasına benziyordu.

"Bu müzik mi?" Reia, Orpheus'a doğru fısıldadı, böylece ses bombardımanı arasında onu duyabilecekti.

"Evet. Her şeyi taklit ettiler ve çaldıkları enstrümanları nasıl çalacaklarını çözdüler."

Aslında bu işte fena değillerdi. Elbette mükemmel değildi ama bu işte kendisinin olabileceğinden daha iyi olduklarını düşünüyordu.

Müzik her yerden geliyordu ve bir davulun sesinin giderek yükseldiğini duyduğunu düşündüğünde bir evin tepesine baktı. Eğik çatıda oturan yalnız bir İblis'in elleriyle bir davul çaldığını gördü.

Binadan binaya geçtiler ve küçük bir İblis kalabalığının içine girdiklerinde Orpheus'un içine çekildi. Koklayabildiği tatlı aroma, çürümenin olağan kokusunu tamamen seyreltmişti. Kokuyu zar zor alıyordu. Başını kaldırıp bakarak söyleyebildiği kadarıyla köyün merkezine yaklaşıyorlardı ve hoş olmayan her şeyi delip geçmeye yardımcı olan, havada uçuşan hamur işlerinin kokusunu alabiliyordu.

Et kokusu alamıyordu ama bir insanın pişirebileceği diğer her türlü yemeğin kokusunu alabiliyordu.

Uzakta, sanki birileri ateşten poi ya da ateşten çubuklarla dans ediyormuş gibi dönen ateşi görebildiğini düşündü.

Bunu beklemiyordum. Orpheus haklıydı. Dükkânlar, yiyecek tezgâhları ve hatta eğlence vardı. İblisler birbirleriyle *sohbet ediyor*, hayvani sesler çıkararak gülüyor, telaş ve heyecanla bağıyorlardı.

Yanındaki Curt'ün hırıltısı onun yıpranmış dikkatini çekti.

Düpedüz bir hırıltı çıkmadan önce ses daha da yükseldi ve Mavka'nın gözlerinin kızardığını gördü. Son İblis'e doğru bir adım attı ve onu omuzlayarak yolundan çekerken çenesini ayırarak dişlerini ortaya çıkardı, elleri ise pençeleriyle tehdit etmek için sert bir şekilde kıvrılmıştı.

Orpheus elini uzattı ve onu burnundan tutarak kendine yaklaştırdı. "Buraya yürüyerek gireceksin. Düşmanca davranmıyorlar. Kavga peşinde değiller. Sakin ol, yoksa Reia'yı korumak için seni terk etmek zorunda kalacağım."

"Orpheus," diye uyardı, keşke dudaklarının onaylamaz bir şekilde inceldiğini görebilseydi. Burnunu serbest bıraktı ve ona doğru baktı.

"Eğer dönüşür ve birine saldırırsa kaos çıkar. O bir Mavka, bizi zaten tehdit olarak algılıyorlar."

Orada burada gizlenen tek tük kırmızı gözleri fark etti ve İblislerin zaten onlara temkinli bir şekilde baktığını fark etti. Boğazında oluşan kalın bir yumruyu yuttu.

"Sorun yok."

Ellerini gizlemek için pelerinin kenarından tutarken uzandı ve Mavka'nın kolunu okşadı çünkü Mavka tüm gürültüden ve diğerlerinden gelen dokunuşlardan bunalmış görünüyordu.

Başı aniden ona döndü, sonra kolunu okşayan kıza baktı. Gergin omuzları gevşedi ve uzun bir nefes verdi. Sonra etrafına bakındı, gözleri yavaşça her zamanki yeşiline dönmeden önce başı hızla bir o yana bir bu yana savruldu.

"Özür dilerim," diye özür diledi. "Bu benim için çok fazla. Bu kadar çok kişiye yabancıyım ve zarar görmekten endişe ediyorum."

Gülmemek için kendini zor tuttu.

"Merak etme, anlıyorum," dedi sessizce. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Bu çok fazla." "Bu duyguda yalnız değil miyim?" Elini göğsünün üzerinde gezdirdi.

Kadın başını salladı ve adamın gözleri bir an için sarıya döndü.

"Teşekkür ederim. Size zarar vermemek için sakın kalmaya odaklanmaya çalışacağım."

Orpheus onları daha az karışık olan dar bir sokaktan geçirerek belirli bir dükkâna götürdü. Sanki köyün düzenini ezbere biliyor gibiydi. İçeri girdiklerinde büyük bir çan çaldı, her iki Duskwalker da boynuzlarını ve boynuzlarını vurmamak için kapı çerçevesinin altına eğilmek zorunda kaldı.

"Orpheus!" Siyah boşluklu etinin içinde kahverengi deri parçaları olan uzun boylu bir İblis bir tezgâhın arkasından koşmadan önce sert bir erkek sesi haykırdı. "Geri döndün."

Orpheus ve Reia içeri giren ilk kişilerdi ve diğer Duskwalker arkalarından içeri girdiğinde uzun boylu İblis'in kırmızı gözlerinin açıldığını gördü.

"Ve sen başka bir Mavka getirdin?" Adamın gözleri kadına döndü. "Ve daha küçük bir tane?"

Reia Orpheus'un gömleğine sarıldı. *Bir İblis konuşuyor... insan gibi, düzgün bir dükkân sahibi gibi konuşuyor.*

"Selamlar Snush," dedi sakince, İblis'in gözlemci bakışları karşısında kolu Reia'nın etrafında sıkılaştı. "Mavka için giysi tedarik etmeye geldim."

Şakaklarının hemen üstünden çıkan ve yanlara doğru uzanan küçük kıvrık boynuzları olan Snush kısık bir kahkaha attı. Mükemmel bir şekilde dikilmiş beyaz bir takım elbise gömleği, siyah yelek, pantolon ve elbise botları giymişti. Siyah beyaz ince çizgili ceketinin kuyruğu bile vardı.

"Şey, oldukça az giyinmiş görünüyor. Şuna bir bakın! Sadece pantolon giyiyor."

Mavka çıplak göğsüne dokunmak için uzandığında gözleri utanç içinde kırmızımsı pembe parladı.

Snush dükkânın arka tarafına gitmek için tezgâhın etrafından dolandı. Raflarda asılı kıyafetler vardı ama o bile bunların yedi ayak boyundaki bir Duskwalker'a sığmayacak kadar küçük olduğunu söyleyebilirdi.

"Şanslısın ki senin türün için her zaman kıyafet dikiyorum çünkü çok seyrek geliyorsun ve sana bir şeyler dikmemi bekleyemeyecek kadar sabırsızsın." Elinde katlanmış siyah giysi demetleri, bir yığınla dışarı çıktı. "Neredeyse senin kadar uzun olan tuhaf bir İblis de var."

Reia sessiz ve donmuş bir şekilde Orpheus'un yanında kaldı, sadece Snush'un Mavka'ya rahatça yaklaşabilmesi için yolundan çekildiğinde hareket etti.

Snush bir gömleği vücuduna uyup uymadığını kontrol etmek için kaldırdığında irkildi ve bir adım geri çekildi.

Başını salladı, onun endişesine aldırıyor gibiydi.

"Senden biraz daha iri yarı ama şimdilik tam oturacaktır." Pantolonunu işaret etti. "Sahip olduğun tek şey onlar mı?" Yavaşça gevşeyerek başını salladığında Snush başını salladı. "Bir insandan çalıştığına şüphe yok. Hatta iple birbirine bağlanmış! Pantolonun düşmemesi için hemen bir düğme daha dikeyim, sonra bir şey olmaz. Bir pelerine ihtiyacın var mı?"

Mavka yol göstermesi için Orpheus'a baktı. O da başıyla

onayladı. "Evet. Pelerin iyidir."

Snush başını eğmesi için ellerini aşağı doğru salladı ve boynuzlarını inceledi.

"Boynuzlarını onun boynuzları gibi deliklerden geçiremeyeceğin için bunlardan birini de

değiştirmem gerekecek." Orpheus'a döndü. "Bana birkaç dakika ver, işim bitecek."

O gittiğinde Reia maskesinin içinden uzanıp şaşkınlıkla yanaklarını avuçladı.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. "Buna inanamıyorum."

"Buraya ilk geldiğimde ben de çok şaşırmıştım," dedi Orpheus ona, sanki onu rahatlatmaya ya da güven vermeye çalışıyormuş gibi sırtını hafifçe sıvazlayarak. "Burası o zamanlar şimdiki kadar gelişmiş değildi. Yüzyıllar içinde büyüdü ama ikinizin de hissettiklerini ben de yaşadım."

Bundan oldukça şüpheliyim. O bir Duskwalker'dı; yaşadığı duygu girdabını ve şok üstüne şoku anlayamazdı. Korku yoktu, bu yerden korkmaya *gerek yoktu*.

Cıvıl cıvıldı ve şaşırtıcı derecede misafirperverdi. Kılık değiştirmeden dolaşmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Farklı olur muydu? Aldığı çoğunlukla önemsiz bakışlar yerine milyonlarca tehdit hisseder miydi?

O daha bir şey söyleyemeden Snush bir sırt çantasının içinde tek bir pantolon, bir gömlek ve pelerin dışında değiştirilmiş eşyalarla geri döndü.

"İşte, içeriye iki gömlek ve pantolon daha koydum, ama bunları giyebilirsin, böylece sokakta çok yersiz görünmezsin." Gülmeden önce, "Gerçi üç Mavka'nın ortalıkta dolaşması zaten tuhaf bir görüntü."

Mavka pantolonunu tutan ipi çözmeye başladığında Reia'ya, "Arkanı dön," diye hırladı.

Kendisine söyleneni yaptı, hiçbir şey görmemesi için pelerini çevirdi ve yeni pantolonu giymesini bekledi. Snush'ın konuşmasını duyabiliyordu, iç çekip ona nasıl yapılacağını göstermeyi teklif etmeden önce düğmeleri nasıl kullanacağını anlatıyordu.

Orpheus ona arkasını dönebileceğini söylemek için hafifçe vurdu ve Mavka peleriniyle birlikte tamamen giyinmiş olan Mavka'ya göz kırptı.

Snush ayaklarını işaret etti.

"Ayaklarınız toynaklı olduğu için ayakkabı bulmakta zorlanacaksınız ama birkaç dükkân ötede ucunda delik olan terlikler satan bir mağaza var." Sonra da keskin dişli bir sırıtışla ellerini birbirine vurdu. Ellerindeki beyaz parıltıyı görene kadar onun ne kadar iyi biri olduğunu ve ölümcül bir yırtıcı olduğunu neredeyse unutmuştu. "Ticaret mi?"

Orpheus elindeki kristal çuvalını karıştırıp küçük bir avuç çıkardı ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Snush ayaklarını tekmelerken sıçradı ve ellerini öne doğru birleştirerek onları toplamak için ileri doğru koştu.

"Bunları her zaman getiriyorsun. Müşteriler bunları kıyafetlere eklememe bayılıyor ve ben de daha yüksek fiyat isteyebiliyorum." Bakışlarını ona çevirip bir adım öne çıkmadan önce bunları cebine yerleştirdi. "Hiç dişi bir Mavka görmemiştim. Çok küçük. Ona uyacak bir ya da iki elbisem olabilir."

Orpheus onu gizlemek için pelerininin içine çekti ve sadece bir gözünün görebileceği kadar küçük bir boşluk bıraktı.

"Ona yaklaşmayın," diye yüksek sesle bağırdı.

"İnsanları tercih ettiğini sanıyordum," diye kıkırdadı Snush, sesi daha az ürkek ve çok daha derindi. "O işe yaramaz çabadan vazgeçip kendi türünden birini mi buldun?"

Orpheus yanıt olarak sadece hırladı.

"Testy, testy." Parmağını ona doğru aşağı yukarı salladı, sanki onun saldırgan davranışlarına alışkınmış gibi korkmuş görünmüyordu. "Eğer o da senin gibiyse ve siyahı tercih ediyorsa, onun için bir şeyim var."

"İster misin?" diye sordu, hırıltısına son vererek ona heyecanlı bir 'hmm'?

Merakı çok fazlaydı ve normalde onu yiyecek bir yaratık tarafından yapılmış bir şey giyme fikri çok cazip geliyordu. Reia sessiz kalarak başını salladı.

Adam raftan, beline boncuklardan bir V dikilmiş kısa siyah bir elbise çıkardığında heyecanı doruğa çıktı. Çöp gibi bir şey bekliyordu ama onun yerine şöyle bir şeyle karşılaştı

oldukça güzel.

Orpheus onu aldı, iki eliyle havaya kaldırdı ve sonra başıyla onayladı. "Ona uyacaktır."

Reia kızardı. Vücudunu iyi tanıdığı için uyacağını biliyordu. *Bu çok utanç verici!*

Ona bir kristal parçası daha uzattı ve hemen oradan ayrıldılar. Kendi taşıma çantasını alana kadar şimdilik elinde tutabilmesi için ona verdi. Hafif bir çantaydı ve içinde neredeyse hiç yiyecek ve sadece yarısı dolu bir su torbası olduğu için çantası oldukça boştu.

Snush'un onlara bahsettiği ayakkabı dükkânına gittiler ve Reia ile Mavka her ikisine de uygun ayakkabılar alabildiler. Büyük bir dükkândı ve Reia biri siyah, diğeri lacivert iki terlik ve bir çift kahverengi deri bot seçti. Dükkân sahibi o kadar konuşkan değildi ve onları ararken kendi hallerine bıraktı.

Sonra Orpheus onları bir kez daha pazarın derinliklerine götürdü. Mavka giyindiği için artık çok daha az bakışa maruz kalıyorlardı. Daha temiz ve daha az vahşi görünüyordu.

Bir yiyecek tezgahı satıcısı, dişlerini göstererek sırttığı bir tepsi hamur işi ile onlara yaklaştı. Reia pelerininin içinden onları göstererek Orpheus'a aç olduğunu işaret etti.

Elini onunkinin üzerine koydu ve uzaklaşmalarını sağlamadan önce başını salladı. *Ama ben açım!* Ona bir şey isterse vereceğini söyledi. Onun gerçekten ihtiyacı olan bir şeyi, yemeği reddettiğine inanamıyordu!

Bir çeşit sosa bulanmış et çubukları olan farklı bir yemek yerini işaret etti. Etlerin hiçbirinin kokusunu alamıyordu, sadece hamur işlerinin ve güveç suyunun kokusunu alabiliyordu çünkü gizlenme aroması onları saklıyordu. Buna rağmen çok lezzetli kokuyordu.

Havada farklı baharatların ve otların kokusu duyulabiliyordu. Bazı yiyecekler ekşi, bazıları tatlı kokuyordu ve keskin bir izlenim veren her şeyi arzuluyordu.

Onu bir kez daha reddettikten sonra eğilip sessizce, "Çoğunlukla insan eti," dedi.

Hay sikeyim. Kalbi gümbür gümbür atan Reia geri tepti ve Mavka'ya çarptı. Pelerininin içinden çıktı. *Neredeyse kendi türümü yiyordum!* Lanet bir yamyam gibi.

Orpheus yaklaşp onu bir kez daha korudu ve görülmediğinden emin olmak için başını sağa sola çevirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı adam ona bir uyarıda bulunamadan. Adam özrünü kabul ettiğini göstermek için başını salladı.

Sonunda onu farklı bir yiyecek dükkanına götürdü ve menüden bir şey seçti. Hamur işi gibi bir şeydi ve maskesini kaldırıp yiyebilmek için onları yollarındaki yayaların yanına götürdüğünde pelerininin içinde döndü.

Tadı mantar gibi... sığır eti ve garip bir sosla birlikte. İçine baktı ve içinde havuç parçaları olduğunu gördü. *Sebze de mi yiyorlar?* Belli ki her şey etle doluydu, etsiz tek bir yemek parçası bile yoktu ama buna ekleme yapacaklarını düşünmemişti.

Sokak pazarlarının pişmiş yemek bölümünden ayrıldıklarında, onu malzemelerin bulunduğu bir alana götürdü. Dudakları aralanırken gözleri büyüdü. Her yeri işaret etmeye başladı. Bir çuval un. Bir başka yulaf. Buğday ve maya. Küçük baharat torbaları vardı ve mevcut olan her türden istedi. Bir de bahçede olmayan otlar vardı.

İşleri bittiğinde Orpheus'un sırtı, gerçekten karmaşık şeyler dışında pişirmeyi bildiği hemen her şeyi yapmak için kullanabileceği yiyecek malzemeleriyle dolu çuvarlarla kaplıydı.

Köylülerden hiçbiri ona yardım etmediği ya da yemek vermediği için yemek yapmayı kendi kendine öğrenmek zorunda kalmıştı ve Reia her şeyi yapabiliyordu. *Kurabiye yemek için sabırsızlanıyorum.* Orpheus pek çok farklı yiyeceğin nasıl yapıldığını öğrenecekti ve ona göstermek için sabırsızlanıyordu. Maskesinin altından sırttı.

Acaba ona biraz yedirebilir miyim?

Ayrıca ikisi de birer çuval tuz almışlardı.

Her şeyiyle hiç de ağır görünmüyordu ve onları takı ya da kendi yapabilecekleri malzemeleri satın alabilecekleri başka bir yere götürdü. Burası hakkında pek hevesli değildi ama Mavka'ya el işi için seçim yapmasını söyledi.

Sonra ev inşa malzemeleri bulunan bir caddede yürüyorlardı.

Kimse onlarla açıkça konuşmaya çalışmadı ve Reia, Orpheus'un olabildiğince çabuk ayrılabilmesi için onları ne kadar acele ettirmeye çalıştığını görünce sersemledi. Bu tuhaf yeri keşfetmekten başka bir şey istemiyordu ama bunun mümkün olmadığını biliyordu.

İki Duskwalker, Mavka'nın kendi kulübesini inşa etmeye başlamak için neye ihtiyacı olduğu üzerine yoğun bir şekilde konuşurken, beyaz bir parıltı gördü.

Hareket ettiğinde onu görmek için pelerininden dışarı baktı, renk burada o kadar belirgin değildi ve kolayca dikkatini çekti. Pelerin gitmişti ve o da karar vermelerine yardımcı olmak için konuşmalarına daldı, böylece faydalı olabilirdi.

"Kara kediler," dedi biri kulağının dibinde sessizce.

Reia'nın nefesi kesildi.

Döndü ve kendisiyle kimin konuştuğunu görmek için Orpheus'un pelerinini yana çekti. Orada kimse yoktu.

"İyi misin?" diye sordu ani hareketinden dolayı, pelerini daha fazla üzerine çekerek ve yan tarafını daha sıkı kavrayarak. İri elinin tüm yanını sarması her zaman garip hissettirmişti.

"Evet. Birini duyduğumu sandım."

Başını kaldırıp etrafına bakmadan önce ona doğru eğdi. İlgisiz görünüyordu ve sokakta ilerlemeye devam etti.

"Bir sürü ipe ihtiyacın olacak," dedi Orpheus Mavka'ya. "Ve sağlam bir temel oluşturabilmen için toz haline getirilmiş kil. İnşa etmeye başladığında kütüklerini kazıklayacağın delikleri doldurmak için de çok ihtiyacın olacak." Reia, her şeyi açıkça anlatan Orpheus'u dinlerken maskesinin altından gülümsedi.

Öğretmenlikte gerçekten çok iyi. Ona nasıl biblo yapılacağını gösterirken de aynı şekilde hissetmişti.

"Kara kediler şanslıdır," dedi kadınsı bir ses kulağının dibinde, Orpheus ip demetleri için takasın ortasındaiken.

Nefes nefese kaldı, ses öncekinden çok daha yüksekti.

Tam zamanında dönüp pelerininden çıktı ve arkasında beyaz bir tüyün uçuşarak yere düştüğünü gördü. Beyaz bir bulanıklık kalabalığın içinde kayboldu ve Reia neredeyse bir İblis'e çarpacakken hızla geri adım attı.

Reia'ya hoşnutsuz bir homurtu çıkardı.

Orpheus'un kalkanının içine geri döndüğünde kalbi hızla çarpıyordu ve yüzen kürelerin kızıl bir ışıltısını kazanıyordu.

"Benimle kal," diye uyardı. "Sen küçüksün. Seni kaybetmek kolay olacak ve gittiğini fark edersem nasıl tepki vereceğimi tahmin bile edemezsin."

Oh, kesinlikle yapabiliirdi, ama birinin onunla konuştuğunu, kulağına bu kadar yakın fısıldadığını görmezden gelemezdi.

Gözleri, arkasından yaklaştığı belli olan beyaz bulanıklığı bulmak için etrafına bakındı. Uzun bir süre boyunca, yürürken etrafını saran farklı boy ve şekillerdeki bedenlerden başka bir şey görmedi.

İşte orada! Tamamen koyu tenli bir insana benzeyen bir kişinin üzerine giyilmiş beyaz tüylerden oluşan bir sel gördü. Bir pelerin gibi giyilmişti, yüzünü ve giydiği tertemiz beyaz elbiseyi

örtüyordu.

Reia onu gördüğü anda gözleri bir anlığına buluştu. Bir binanın arkasına saklandı ve elini işaret edencesine kendine doğru salladı.

Orpheus'un gömleğini tuttu ve onu çekmeye başladı. *Benim de onu takip etmemi istedi.* Ve Reia nedenini bilmek istedi. Ayrıca burada neden bir *insan* olduğunu da bilmek istiyordu.

Onu çekiştirirken, tüylerle kaplı kadını takip etme telaşıyla pelerinininden düştü. Adam kadının peşinden tökezledi ve kadın köşeyi dönerken onu peleriniyle örtmeye çalıştı.

Reia onu başka bir köşede kaybolmadan önce gördü, sanki sadece uzaklaşıyordu.

"Reia, ne yapıyorsun?" Reia'yı kolundan tutup kendine çekti. "Mavka'yı arkamızda bırakamayız."

"Lütfen, bu taraftan gitmeliyiz."

Kadın yolun aşağısını işaret etti ve adam çıplak elini kendi eliyle kapattı.

"Hayır. Geri dönmeliyiz."

Kahretsin, zaman kaybediyoruz. Ya kadın ona gördüklerini anlatırken ortadan kaybolduysa?

İki seçeneği vardı. Orpheus'la birlikte geri dönüp bu tuhaf kadını kaybetmemeyi ummak ya da onu kendisini takip etmeye zorlamak.

"Beni takip et Reia," dedi bir fısıltı kulağına. "Burada uzun süre kalamam."

Başını çevirip arkasına baktığında boş bir alanla karşılaştı.

Adımı biliyor. Sözleri ne anlama geliyordu?

Başını Orpheus'a doğru çevirdi. İçinden bir ses onu takip etmesi *gerektiğini*, bunun önemli olduğunu, bunun önemli olduğunu söylüyordu.

"Özür dilerim."

Reia koştu, adam onu durduramadan caddenin aşağısına doğru ilerledi. "Reia!"

Maskesini aşağıda tutmak için tutarken onu görmezden geldi. Kovalarken yeni ayakkabıları sert toprak zemine vuruyor, maskesinin göz deliklerinden her yerde beyaz bir ışıltı arıyordu.

Reia bir sokaktan aşağı iniyordu ki, onun sokağa girdiğini gördü. Kız gitmişti ve çıkmaz sokaktı. Olduğu yerde döndü.

Nereye gitti?!

Orpheus bir saniye bile geçmeden yanındaydı ve döndüğünde onunla karşılaştı. Gözleri vahşi bir kırmızıydı ve içinden korkunç bir hırıltı geliyordu.

"Benimle kalacağına söz vermiştin!" Adam kızın kollarını tuttu ve öfkeyle sıktı. "Bunu yapacağını bilseydim seni buraya getirmezdin."

"Bir kadın benimle konuşuyordu," dedi, onu kaybetme paniğiyle sessizliğini bir kenara bırakarak. Boş alanı araştırmaya devam etti. "Adımı biliyordu, Orpheus."

"Ve sen de onu takip etmenin akıllıca olduğunu mu düşündün?" Gürlemesinin derinliği koyulaştıkça daha da yaklaştı. "Adını biliyorsa, senin ne olduğunu da biliyordur."

"İnsana benziyordu."

Umutsuzca onu bulmaya çalışarak etrafına bakınmak için onu görmezden geldi. Sonunda yolun sonundaki dükkânın adını fark ettiğinde gözleri büyüdü. *Kara Kedi'nin Kitapçısı.*

"İşte orada!" Elinden tutup onu o tarafa doğru çekmeye başlarken orayı işaret etti. "Oraya girmemiz gerekiyor."

"Eğer yapmazsam benden yine kaçacak mısın?"

"Evet," diye kesin bir dille cevap verdi.

Bir hırıltıyla o yöne doğru hışımla koşmaya başladı ve onu, telaşlı adımlarına ayak uydurmak için bazı adımlar arasında koşmaya zorladı. Kapıyı iterek açıp duvara çarpmasını sağladı ve aynı anda yukarıda bir zil çaldı.

Kitap koridorları arasında kadının bahsettiği kadını aramaya başladı. Düşmanca bakıyordu, sanki o kişiyi bulursa güvende olmayabilirmiş gibi.

"Burada kimse yok," dedi ona işi bittiğinde. "Dükkân sahibinden başka kimse yok."

Yüreği burkuldu ve bakışlarını, kedi kulakları kafasından fırlamış, yüzünde bıyıkları seğirirken gözlerini dikmiş onlara bakan İblis'e çevirdi. Öfkeyle kaydığı belli olan Orpheus'tan saklanmak için tezgâhın arkasına çekilirken arkasından uzun bir kuyruğun sallandığını fark etti.

"Ama-"

Ayaklarının yakınında yerde beyaz bir tüy gördüğünde sözleri kısa kesildi. Eğilip onu aldı ve parmaklarının arasında döndürerek yüzüne götürdü.

Orpheus parmaklarını gizlemek için örterken tüyün ellerinin üzerinde serbest kalmasına izin verdi. Koklamak için eğildi.

"Cadı Baykuş'u gördün," dedi sessizce, gözleri normal mavisine dönmüştü. Bir kez daha etrafına bakındı. "Burada bir şey bulmanı istiyor olmalı."

"Bir kitap mı?" diye sordu ve raflara özenle yerleştirilmiş yüzlerce kitaba baktı. "Büyük olasılıkla." Başını kapıya çevirdi. "Her ne sebeple olursa olsun, seni buraya yönlendirdi." Dışarıya doğru bakarken gözleri dolmuştu. "Bana birçok kez yardım etti, senin de gördüğün gibi ama Mavka'ya dönmeliyiz. Tek başına kalamaz."

"Sen onu getirirken ben burada kalabilir miyim?" Adam başını sallayınca hemen ekledi: "Gitmeyeceğim ve burada dükkân sahibinden başka kimse yok." Eliyle onu işaret etti. "Kılıcım da yanımda."

Gözleri endişeyle bembeyaz parlıyordu ve Reia onun bedeninde gerginliğin arttığını görebiliyordu. "Reia, seni tek başına bırakamam."

"Lütfen, Orpheus? Biri içeri girerse saklanacağım ve dükkân sahibi zaten seni gördü ve seninle olduğumu biliyor."

Ona baktı ve hâlâ tezgâhın arkasında hafifçe sinmiş olduğunu gördü. Ufak tefekti, belki Reia'dan bile kısaydı ve hiç de güçlü görünmüyordu.

Orpheus tereddütle başını salladı ve onun maskesinin yan tarafına sokuldu.

"Evet, Cadı Baykuş'u görmezden gelmemeliyiz. Burada kalın, sizi başka bir yere gitmeye çağırırsa bile gitmeyin. Kısa süre içinde döneceğim." Sonra kedi İblis'e dönerek yüksek sesle hırladı ve kasıtlı olarak gözlerini kıpkırmızı yaptı. "Ona yaklaşırsan seni öldürürüm."

Ayrılması bir an sürdü, ayakları yere basarmış gibi ona bakıyordu. Ondand ayrılmak istemediği anlaşılıyordu. Sonra yumruklarını sıkarak ağır ağır ofladı ve dükkândan dışarı fırladı. Gerekirse tüm yol boyunca koşacağından hiç şüphesi yoktu.

Reia kedi İblis'e döndü. "Beyaz tüylerle kaplı birini gördün mü?" "Evet," diye cevap verdi titrek bir sesle, ince pençesiyle belli bir yönü işaret ederek.

Yere daha fazla tüy düştüğü için ondan yardım istemesine hiç gerek olmadığını fark etti. Üç farklı rafa giden tüyleri teker teker toplarken onları takip etti.

Birçok kitap arasından hangisini alacağını bilemedi. Belli ki insanlardan çalınmışlardı, çünkü bazıları dans teknikleri, bazıları da ev yapımı üzerineydi - alması gerekenin bu olduğunu düşünerek Mavka için olanı aldı.

Tam uzaklaşmak üzereyken bir kitabın üstünden bir şeyin sarktığını fark etti. Kitabı eline aldı ve sayfaların arasına sıkışmış beyaz bir tüy buldu.

Bir dövüş teknikleri kitabı mı? Kitabı karıştırdı ve bir kılıçla nasıl dövüşüleceğini öğrenmek için sayfalarca farklı teknikler ve duruşlar buldu. Bunların nasıl doğru bir şekilde yapılacağını açıklayan yazılı bölümler vardı, çizimler ise okuyucuya görsel olarak nasıl durmaları gerektiğini açıklamak için yardımcı oluyordu.

Bu, kılıcımı nasıl kullanacağımı öğrenmemde çok yardımcı olacak! Önünde bir tüy bulunan bir sonraki rafa doğru koşmadan önce göğsü heyecanla kızardı.

Her şeyi görmezden geldi ve sadece içinde tüy olan kitabı aradı. İçinden bir hayal kırıklığı geçti.

Çocuk kitabı mı? Neden bana bir çocuk kitabı gösterebilir ki? İçinde birçok masal vardı, bazılarını biliyordu, çoğunu bilmiyordu.

Tüye doğru açtı ve o kadar yüksek sesle güldü ki İblis köyündeki herkesin duymasından korktu. Belirli bir masala yerleştirilmişti. 'Güzel ve Çirkin'. *Çok komiksin Cadı Baykuş. Daha çok Reia ve canavar gibi. Ama ne yaparsa yapsın canavarının yakışıklı bir adama dönüşmeyeceğini biliyordu.*

Kapıyı kapattı ve bir kez daha tüylerin yolunu takip etmek için döndü. Olduğu yerde donup kaldığında, muhasebecinin koridorun sonunda, ortada duran bir rafın arkasında kendisine baktığını gördü.

"Sen bir insansın," dedi sessizce, kediye benzeyen gözlerinden sadece birini göstermek için rafın arkasına daha fazla eğilerek.

İçgüdüleri endişeyle burkulurken maskesinin arkasına saklandı. "Hayır, değilim. Ben Mavka'yım."

Kıvrık bir pençesini ona doğrulttu.

"Ellerin." Yere baktığında, daha önce aldığı üç kitabı tuttuğu için çıplak ve açıkta olduklarını görünce yüzünü buruşturdu. "Ve başını çevirdiğinde boynundaki eti görebiliyorum. Gülüşün de tuhaftı."

Reia uzanıp kapüşonunu daha da öne çekerek sakladı. Elbisesi boynuna kadar geliyordu ama başını öne ve aşağı eğdiği sürece tenini gizliyordu.

"Ne olmuş yani?" diye sordu, arkasına uzanarak sırtına bağlı kılıcının kabzasını tuttuğunu gösterdi. "Eğer bana yaklaşırsan saldırırım ve eğer geri gelip beni yediğini görürse seni öldürür."

Rafi sıkıca kavrarken küçüldü, kendini alçalttı.

"Daha önce hiç bir insanla konuşmadım, sadece yemek yedim. Hep bunu istemişimdir." "Neden?" Elini kılıcından ayırmadı ama tutuşunu gevşetti.

Arkasına saklandığı ayaklı rafın kenarına uzandı ve bir pençesini bir kitabın üstüne geçirerek onu durduğu yerden geriye doğru eğdi.

"Kitap yazıyorlar ve ben onları seviyorum. Bunların birçoğunu takas ettim ve daha fazlasını aramak için sadece yüzeye geri döndüm. Sizin türünüz çok dikkat çekici, kalem, kâğıt ve harika zihinlerinizden başka bir şey kullanmadan hikâyeler yaratabiliyorsunuz." Dudakları, kedi dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu kadar keyif aldığım bir şeyi yaratan yaratıkları nasıl öldürebilirim? Hep merak etmişimdir, eğer bir insan yeseydim en sevdiğim kitabı kim yazardı diye."

Reia endişesi hızla azalırken elini indirdi. "İnsanları seviyorsun o zaman?"

"Sevmek mi?" diye güldü ve sonunda miyavladı. "İnsanları severim.

Yaklaşabilir miyim?" "Olur. Ama *eldivenlerini* kendine sakla."

Gözleri parladı ve ileri doğru koşarak kadının geri kaçmasına neden oldu. Onun talebini görmezden geldi ve

Serbest elinin bileğini kavrayıp arkasını okşadı. Şimdi daha yakın olduğu için daha da küçük görünüyordu. Sadece çenesine kadar gelmişti.

"Hiç kitap yazdın mı?" diye sordu, elini çevirip narin bir dokunuşla avucuna dokundu.

"Hayır. Ben de pek iyi bir okuyucu değilim."

Ona bakmadan önce bir cilve yaptı. "Yüzünüzü görebilir miyim? Kitaplarda pek çok ifadeden bahsediliyor ama ben pek çoğunu görmedim. Onları daha iyi hayal edebilmek için ne olduklarını bilmek istiyorum."

Gülümsemekten kendini alamadı, onu oldukça tuhaf buluyordu ama kendisi için bir tehlike de oluşturmuyordu. Belki de Reia çok fazla güvenen bir kişiliğe sahipti. Yüzünü göstermek için maskeyi kaldırdı ve Reia da ona ışıltılı bir sırıtışla karşılık verdi.

"Gözlerine bak! Tıpkı hikâyelerdeki gibi yemyeşil." Onlara dokunmak ister gibi uzandı ama dokunmadı, parmakları ve tehlikeli pençeleri gözlerinin önünde parıltıyordu. "Bazılarının zümrüt gibi, bazılarının da yaprak gibi göründüğünü söylerler. Seninkiler ışıl ışıl! Bu bir insanın gülümsemesi mi? Dudaklarının incelmesi ne anlama geliyor?"

Kadın ona gösterdi ve adamın gözleri parladı.

"Çok kızgın ve sinirli görünüyorsun! Başka, bana başka bir ifade göster!"

Reia ona güldü ve neredeyse sevinçten havalara zıplayacağını sandı. "Surat asmaya ne dersin?" diye teklif etti, alt dudaklarını öne doğru uzatırken abartıyordu.

Onu taklit etmeye çalışmadan önce ağzı şok olmuş gibi ardına kadar açıldı. Kedi dişleri öne doğru çıkarken alt dudaklarını yakalamaya çalıştı.

"Bunu sevdim. Ağlayabilir misin? İblisler gözyaşı dökmez ve görünüşe göre bu olduğunda bir insanın yüzünde çok şey olur. Yüzün kitaplardaki gibi kırmızı ve sümsüklü oluyor mu?"

Reia bunun bir kaynak olmadan paylaşılamayacak kadar karmaşık bir duygu olduğunu söylemek için ağzını açtı. Ancak dükkânın kapısı açıldı ve Reia maskesini hızla indirdi. Adı söylendiğinde geri çekildi, hemen bir kez daha korkak ve temkinli göründü.

"Buradayım," diye seslendi Reia ve Orpheus Mavka'yı da yanına alarak koridora çıktı. "Gördün mü? Hepsi güvende ve sağlam."

Gelip kollarını ona doladı ve başının yan tarafını onun maskesine sürttü. "Yine mi?"

Gözlerini devirdi ve iç çekerek ondan uzaklaşıp tüylerin uzandığı son rafa gitti. Hem gerçek hem de mitolojik canavarlarla ilgili bir kitaptı bu.

İblisler, Duskwalkerlar ve Hayaletler hakkında ayrıntılı açıklamalar vardı - bunların hepsi gerçektir. Bir de yarı insan, yarı at yaratıklar olan Sentorlar gibi efsanevi yaratıklar vardı. Kurtadamlar, korkunç kurt benzeri insansılara dönüşmek üzere lanetlenmiş insanlar. Hatta ne canlı ne de ölü olan, yaşamın eşiğinde yaşayan bir yaratık olan Fantomlar bile vardı. Hayalet gibi olabilirler ya da insan gibi etten olabilirler.

Neden bunu almamı istedi ki? Ne olursa olsun, Reia aldı. Dört kitabı da Orpheus'a sundu.

"Bunların hepsini alabilir miyim?"

"Ne istersen alabilirsin," diye cevap verdi ve kadın tezgâha doğru yürüdü.

Az önceki neşeli kedi İblis, Duskwalker'lar arkasından yükselirken ürkek görünüyordu. "Bunları istiyor," dedi Orpheus ona, bu İblis'le daha önce konuşmuş olduklarını bilmeden.

Birbirimizi.

Elini kristal çuvalına attı ve kitapları ona uzattı. İblis sert kapaklı ciltli kitapları aldı, her birini kahverengi kağıda sardı ve sonra onun için bir çantaya koydu, bir yandan da

Elinden çıkan tüylere bakıyordu.

İstiyor gibi görüldüğü için yarısını ona verdi.

"Ama ben zaten takas yaptım," dedi Orpheus başını şaşkınlıkla iki yana sallayarak. "Bütün bunlara ihtiyacım yok ve o bunlarla ilgileniyor gibi görünüyordu."

Onları alırken gülümsedi ve sevinçle iki eliyle sıkıca kavradı. Bir İblis için oldukça etkileyiciydi. Sonra gitmeye başladılar.

Reia son anda başını omzunun üzerinden Orpheus'un pelerininin dışına çevirdi. Maskesini yeterince kaldırdı ve tek bir gözünü ona doğru kapattı.

"Bir göz kırpma!" diye bağırdı, tam da kapı kapanmadan önce kızın duyabileceği bir zamanda. "İnanılmaz!" Kıkırdamasını bastırmak için dudaklarını sıkıca ısırdı.

Ondan hoşlanmıştım.

Reia, Orpheus'la birlikte yürürken Mavka da onun diğer tarafında yürüyüp daha işlek caddelerden birine geri adım attı.

Dikkatini çekmek için Orpheus'un gömleğini çekiştirirdi.

"Neden hepsi bakıyor?" diye sordu sessizce, kafaların eskisinden daha fazla bakmaya başladığını fark etti. "Rahatsızlık yarattı," diye cevap verdi burnunu Mavka'ya doğru sallayarak.

Adamın gözlerinin kırmızımsı bir pembeye dönüştüğünü gördü.

"İkinizi de bulamayınca çok üzüldüm. Korkunç bir şey olduğunu düşündüm." "Sokaklarda koşuyor, bizi bulmak için insanları itiyor ve deviriyordu. Telaşa neden oldu ve birçok kişi endişelendi. Ayrıca bir arabaya da zarar verdi ve tamirat için kristal takas etmek zorunda kaldım."

Omuzları pelerininin altında ağır bir şekilde çökmüştü.

"Sen beni buraya getirmeye yardım etmişken, seni korumakta başarısız olduğumu düşündüm."

Orpheus'un onu İblis köyüne getirmesinin tek nedeninin Reia olduğunu biliyordu ve ona karşı kendini borçlu hissediyordu. Görevini *çok* ciddiye alıyordu.

"Özür dilerim." Pelerininin üzerinden onun kolunu okşadı. "Öyle kaçıp gitmemeliydim. Bu benim hatam." "Sen güvende olduğun sürece, bana kızgın olmaları umurumda değil." Ve gerçekten de öyle görünüyorlardı.

Ona oldukça sinirlenmişlerdi, gözleri dik dik bakıyordu.

Orpheus onlara, "Hâlâ almamız gereken birkaç şey var ama acele etmeliyiz," dedi. "Bir baltaya ve birkaç oyma aletine daha ihtiyacı var."

Kaçtığı yere geri döndüler ve kalan eşyalar için takas yaptılar.

Bundan sonra ihtiyaçları olan başka bir şey yoktu, bu yüzden ayrılmak için köyün kenarına doğru yöneldiler. Orpheus onlara kalış sürelerinin kısa olması gerektiğini söyledi, özellikle de yıkama büyüsi yakında kaybolacağından ve ondan önce çoktan gitmiş olması gerektiğinden.

Sadece kumaş tezgâhlarının önünden geçerken onun isteği üzerine durdular.

Pembe, siyah, soluk mavi ve kahverengi bir kumaş rulosunu işaret etti. Orpheus her birinden birkaç metre ve bazı uygun dikiş malzemelerini takas etti. Ayrıca giysi boyası kavanozları da vardı. Reia maskesinin altından gülümsedi, kendi kıyafetlerini yapabildiği ve kulübedeki gelinliklerini değiştirmek için uygun boyalara sahip olduğu için mutluydu.

Aldıkları son şey onun yemesi için bir şeydi ve köyden ayrılıp gece çökerken gölgelerle ağırlaşan açıklığı geçene kadar onu tuttu. Ancak geyik kafatası maskesini çıkarmak onun için güvenli

olduğunda yemeye başladı.

"Şimdi beni nasıl taşıyacaksın?" diye sordu Orpheus'a bir lokma yemeğın etrafında. Onun

Arkası çok sayıda büyük ve ağır eşyayla kaplıydı. "Gerçekten ön tarafına yapışmak istemiyorum."

"Benim yanımda iyi olacak mısın? Bana yaslanacak olman dışında koluma benzeyecek."

Tadı tavuk ve pırasaya benzeyen girdaplı bir böreğin son ısırığını aldı. "Sanırım bu yeterli olacak."

Daha yakına yürüdü ve güvende olana kadar kolunu onun etrafında kıvrımasına izin verdi ve sonra kaldırdı. Adamın iri elinin tüm kıcını kavradığını, parmaklarının her iki yanakta da gezindiğini hissettiğinde neredeyse çılgılık atacaktı. Bacaklarını onun etrafında bükerek iki eliyle gömleğini tuttu.

"Pekâlâ," diye güldü, adamın kemikli yüzünün yan tarafına baktı ve artık kısa adımları tarafından engellenmeden hızlandıklarında ileriye baktı. "Bunun gerçekten iyi gittiğini söyleyebilirim. Bir şeylerin ters gitmesini bekliyordum."

"Bir şeyler yanlış gitti," dedi Orpheus karanlık bir ses tonuyla. "Benim yanımdan ayrılmamalıydın ya da en azından bana Cadı Baykuş'un çağrısına uyduğunu söylemeliydin."

Reia omuz silkti.

"İnsanken neye benzediğini nereden bilebilirdim ki? Sadece beyaz tüylü bir pelerin giyen bir kadın gördüm. O olduğunu bilmiyordum."

"Ya kaçırılmış olsaydın, Reia?"

"Beni takip edeceğini biliyordum." Orpheus'un onu azarlamasından uzaklaşmak için Mavka'ya döndü. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Ben... bilmiyorum." Orpheus'a baktı. "İhtiyacım olan her şeyi aldım mı?"

"Bu, başlamanız için yeterli olacaktır. Bir ev inşa etmeniz zaman alacak ve bu yolculuğu birçok kez kendiniz yapmanız gerekecek."

Bir elini burnunun yan tarafına götürüp pençesiyle hafifçe vurdu. "Benim mağaram Peçe'nin uçurumunda. Oradaki ormanda inşa edemem. Orası Yılan İblis'in bölgesi ve o çok vahşi. Yaptığım her şeyi yok edecektir."

Orpheus düşünürken bir süre sessiz kaldı.

"Yakın zamanda Acıların Araknidini öldürdüm. Eğer bölgesinde hala güçlü bir avcı yoksa, oraya inşa edebilirsiniz. Değilse, onları öldürün ve kendinize alın. Yuvalarını henüz inşa etmemiş olacaklar ve minimum savunmaya sahip olacaklar."

Mavka'nın gözleri parlayarak sarıya döndü. "O bölge senin sınırların içinde."

"Farkındayım." Orpheus alçak bir dalı hareket ettirerek ona sürtünmediğinden emin oldu. Onun iyiliği için her zaman çok dikkatliydi. "Bu sana yardım edebileceğim anlamına geliyor. Ancak," dedi karanlık bir tonda, onu işaret ederken, "bu benim bölgeme özgürce girebileceğin anlamına gelmiyor. Orası benim ve eğer orada oyalanmaya başlarsan, seni dışarıda tutmak için savaşırmım."

"Orpheus!" diye bağırdı ve onun göğsüne hafifçe vurdu. "Bu hiç hoş değil. O senin arkadaşın."

"Arkadaş mı?" diye sordu başını yana eğerek. "Ama sen benimle birlikte yaşayan yoldaşımsın."

"Yani?" Kızın kaşları birbirine çarptı. "Birden fazla arkadaşın olabilir. Kendi evlerinde yaşayanlar bile kendi evleri ve ziyaretleri."

Orpheus utanmadan, "Ama ziyaret etmesini, sana yakın olmasını istemiyorum," dedi. "Mavka arkadaş olabilir mi?"

"Elbette," dedi Orpheus'tan uzaklaşıp ona bakarken. "İnsanların bir sürü arkadaşı var. Genellikle sadece aileleriyle birlikte yaşıyorlar."

"Aile nedir?" Neredeyse aynı anda sordular.

"Bir karı-koca ve onların çocukları gibi mi?" Sonra içinde bir şey canlandı. "Oh, sanırım siz

Duskwalker'lar bilemezsiniz."

Bildiği kadarıyla İblisler ürememiş. *Köyde tek bir çocuk bile görmedim.* Ya da belki o biliyordu ama fark etmemişti.

"Orpheus, İblislerin çocukları olabilir mi?"

"Evet, ama bu nadir bir durum. Sadece bu bölgede yaşayanlar ve sadece aralarında bir tür bağ oluşturmuş olanlar bunu yapıyor. Sizin de gördüğünüz gibi, insanlaştıkça bunun daha da yaygınlaştığına inanıyorum."

Peki ya Duskwalker'lar? Orpheus daha önce hiç dişi biriyle karşılaşmadığını söylemişti, öyle biri var mıydı? Doğmak yerine yaratılmış, tamamen erkek bir tür olabilirler mi?

"Siz nereden geldiniz?"

Birbirlerine bakmak için döndüler, sanki birbirlerinin hareketlerini yansıtıyormuş gibi başlarını zıt yönler çevirdiler.

"Bu sorunun cevabını hiçbir zaman bulamadım," dedi ses tonunda süregelen bir belirsizlikle. "Görünüşe göre o da bilmiyor."

"Yani ikiniz de bir gün ortaya mı çıktınız?"

"Durumun böyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Orpheus iç çekerek. "Sadece ilk kez yemek yemeden önce nerede olduğumu ya da ne yaptığımı hatırlayamıyorum." Burnuna dokundu. "Bir kurt yediğimi ve kafatasımın oluştuğunu hatırlıyorum ama göremiyordum, sadece yüzümdekini hissedebiliyordum. Boynuzlarını kazanmak için önce bir tilki, sonra da bir geyik mi yedin?"

Mavka cevap olarak başını salladı.

"İşte o zaman bir şeyler hatırlamaya başladım. Boynuzlarım her şeye takılıyordu. Cadı Baykuş beni serbest bırakmadan önce uzun bir süre dikenli sarmaşıklara hapsedim."

"Bir antilop yiyene kadar boynuzlarım oluşmamıştı," dedi Orpheus. "Onun boynuzsuz haline baktığımı ve aniden kendi boynuzlarıma sahip olduğumu hatırlıyorum. Ondan sonra uzun bir süre yüzeyde dolaştım, açtım ve gördüğüm her şeyi yedim. Akılsız bir hayvandan çok daha fazlası değildim."

"Ben de aynıydım," diye kabul etti Mavka. "Bir şey yiyene kadar konuşamıyordum..." Durdu ve gözlerini Reia'ya dikti.

"Evet, bir insan, anladım." Adamın gözleri kırmızımsı pembeye döndü ve kadın kıkırdadı. "İnsanların İblisler ve Duskwalker'lar için yiyecek olmasına alıştım sayılır. Beni yemediğin sürece umurumda değil."

"Tuhaf biri," dedi Orpheus'a. "Kendi türünü yemiş olmamıza aldırıyor." Orpheus da kıkırdadı ve burnunun yan tarafını şefkatle ona çarpmak için döndü. "Evet, bunu ben de keşfetmeye geldim."

Yine de bu benim sorumu yanıtlamıyor.

Duskwalker'lar ürer miydi? Çocuk doğururlar mıydı? Ya Reia onunla seks yapsaydı? Çocukları olur muydu?

Hayır, diye düşündü kesin bir şekilde. *Ben bir insanım, o ise bir Duskwalker. Üreyemeyiz. Bu mümkün değil.*

Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi ama bir yanı bu düşünceyle rahatlamıştı.

Dönüş yolculuğu da İblis köyüne yapılan yolculuğa benziyordu. Çok az şey oldu, çoğu sıkıcıydı ve bakacak heyecan verici bir şey yoktu.

Mavka için edindikleri aletler hakkında konuştular ve Orpheus'un kullanımlarını ve onlarla ne yapması gerektiğini açıklayabilmesi için her birini sırtından çıkardı.

Yaşanan olayları, köyün neye benzediğini nasıl keşfettiğini, etkileşime girdikleri birkaç İblis'in

aslında nasıl da... iyi olduklarını düşünerek dinledi.

Bir de cevapladığı pek çok soru vardı.

yer. Şeytan Kral ve şatosu ve Cadı Baykuş'un Reia'nın kitaplarını almasını sağlamak için neden bu kadar uğraştığı gibi. Onlar ne anlama geliyordu? Neden onlara sahip olmasını gerektirecek kadar önemliydiler?

Sırtının genişliğinden daha ince olduğu için onun yanına kıvrılmak daha kolaydı ve bacaklarını rahatça düzeltebiliyordu. Yine de düzgün bir yatakta uyumadığı için çok yorgundu. *Eve* gitmek, sıcak bir banyo yapmak ve Orpheus'un ona aldığı her şeye bakmak için sabırsızlanıyordu.

Kristalleri neredeyse bitmek üzereydi ama aldırmamıştı. Orijinalinin parçalanmadan önce ne kadar büyük olduğunu biliyordu ve hem kendisi hem de Mavka onun cömertliğine sahip oldukları için şanslıydı.

Onu en çok güldüren kısım, sanki çoğu kadının takılardan hoşlandığını biliyormuş gibi ona takı seçtirmeye çalışmasıydı. Çoğu çok güzel değildi, ama her birinde güzel, kesilmemiş taşlar ve onları bir arada tutan metal sicim vardı.

Bununla birlikte, insanlardan çalınmış olabileceğini düşündüğü birkaç tane vardı.

Hiçbirini istemedi. Ne anlamı vardı ki? Ona ağırlık yapacak gereksiz şeyler gibi görünüyordular. Ama onu ne kadar ikna etmeye çalıştığına bakılırsa, oraya götürdüğü son insanın da bunlardan çok istemiş olduğuna dair tuhaf bir his vardı içinde.

Başındaki muska takabileceği en güzel şeydi ve hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

o.

Evlerine yaklaştıklarında, daha hayvani, hayvansı seslerin tanıdık seslerini duydu. İblisler - yeni tanıştıklarından çok farklıydılar. Onlara beyin geliştirmelerini söyleyebilirdi ama *deri geliştirmeye* başlamaları için kaç insan tüketmeleri gerektiğini gerçekten merak ediyordu.

Bir tanesinin evin çatısına tırmanıp verandaya indiğini görünce, "Git başımdan," diye inledi ve tüm korumaların gittiğini söyledi. "Sadece huzur içinde içeri girmek istiyorum."

"Birkaç gün oldu," dedi Orpheus onu ayakta durabilmesi için yere yatırırken. İnsan kokmadığı için pelerininin altında olmasına gerek yoktu ama yine de onu yanında tutuyordu. "Kulaklarını kapat."

Kadın ona donuk bir bakış attı. "Devam et, yap şu şeyi."

Buraya ilk geldiği zamanı hatırlıyordu. Fikrini değiştirmesini bekliyormuş gibi ona baktı, ama kadın ona bu işi bitirmesini işaret etti.

Merdivenlerden yukarı yürüdü, zaten hafif aralık olan kapıyı açtı ve sonra öfkeyle kükreyerek kulak zarlarının gümbür gümbür zonklamasına neden oldu. İçeri giren iki küçük İblis, Orpheus ve yanlarındaki Mavka'dan uzaklaşmadan önce onu gördüklerinde tıslayarak dağıldılar.

Mavka, "Tuz çemberinin oyulmasına yardım edeceğim," dedi ve yükünü hafifletmek için eşyalarını yere bıraktıktan sonra pençelerini kullanarak toprağı kazdı.

"Koruma biblolarını ben yaparım!" diye teklif etti, elini kaldırdı ve içeri girdi, o kadar mutlu ve rahatlamıştı ki lanet bacaklarını tekrar kullanabiliyordu.

Orpheus, kumaş ruloları gibi daha hantal eşyaları kapı aralığından sığabilecek şekilde çıkardı. Sonra geri kalanları içeriye taşıdı. Onları çoğunlukla mutfak alanına yerleştirdi - eğer büyükse tezgâha dayadı, küçükse üstüne.

Homurdanarak bir nefes vermeden önce İblis olup olmadığını kontrol etmek için havayı kokladı. "Tüm korumalar sona erene kadar kılıcını çıkarmayacaksın."

"Üçümüzle birlikte kısa sürede biter," dedi ve elini aşağı yukarı sallayarak onun ulaşamadığı üst dolaptan her şeyi aldı.

Daha sonra bahçeden dereotu topladı ve daha önce hiç kullanılmadığı için hala bozulmamış olduğunu söyledi.

daha önce olduğu gibi kokusundan çılgına dönmüştü.

Kendi başına kaldığında, ulaşabildiği tüm mumları yakmadan önce tanıdık ortama gülümsedi, *ormandaki* rahat ve sıcak *kulübenin* estetiğinde kendini rahat hissetti. Dönüş yolu boyunca buraya dönmek istemiş ve huzursuz olmuştu.

Sanırım burayı gerçekten evim olarak görmeye başlıyorum.

Reia kürklerle kaplı koltuğa kıvrılıp şöminenin önünde oturdu, şömine cayır cayır yanıyordu.

Tüm korumalar yerine yerleştirildikten sonra Mavka kendi evine dönmek üzere ayrıldı, ardından Orpheus ile birlikte elde ettikleri her şeyi gözden geçirdiler. Yemekle ilgili olmayanların çoğu odasına gitti. Kendi giysilerini yapmaya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Basit bir yemek yemiş, bir haftadan uzun bir süredir ilk kez sıcak ve rahatlatıcı bir banyo yapmıştı - yaramazlık yapmak istemeyecek kadar bitkin düşmüştü - ve şimdi sandalyesinde dinleniyordu.

Gece çökeli çok olmamıştı ve o da aldığı üç kitabı gözden geçirmeye başlamıştı. Orpheus dereye gidip su almak için ayrılmıştı, çünkü geride kalanlar artık bayatlamıştı.

Mavka'ya farklı tarzlarda evlerin nasıl inşa edileceğini anlatan ve içinde mobilya yapımı için de bazı açıklamalar bulunan bir kitap vermişti. Mavka ona okuyamadığını anlatırken utançla parlayan gözlerini ona çevirmişti. Kadın sadece şema resimlerini göstermiş ve ona bunları elinden geldiğince takip etmesi gerektiğini söylemişti. Orpheus daha sonra ona, inşa etmeye başladığında bildiklerini de göstereceğini söyledi.

Farklı yaratıklarla ilgili kitabı gözden geçirdi ama hiçbir şey dikkatini çekmedi. Ayrıca, yaklaşık bir buçuk ay boyunca Peçe'de yaşadığı ve tüm sorularını yanıtlayabilecek birine sahip olduğu için Duskwalker'lar ve İblisler hakkında kitabın içinde anlatılanlardan daha fazlasını bildiğini fark etti.

Hayaletler bilinen bir şeydi, İblisler tarafından yok edilen yerlere musallat olan korkutucu yaratıklardı. Onlar korkunç bir şekilde ölmüş, yaşama özlemiyle dolu ve asla gitmeyecek olan kayıp ruhlardı. Onları duymuştu ama hiç görmemişti. Peçe'de bile.

Efsanevi yaratıklarla pek ilgilenmiyordu. *Gerçek olmadıkları halde elfler kimin umurundaydı ki?* Sanki yazar efsanelerini gerçekmiş gibi uydurmaya çalışıyormuş gibi neden tüm bu uydurma gerçekleri bilmesi gerekiyordu?

Reia dövüş kitabını heyecanla karıştırdı, çünkü bazı vuruşları ve teknikleri uygulamaya başlamak istiyordu ama bu sadece antrenman yaparken yapabileceği bir şeydi.

Sonunda son kitaba geçerek farklı çocuk masallarını karıştırmaya başladı. Kalın ve ağır kitapta on iki tane masal vardı ve bunları tutmak yorucuydu. Sayfaları gözden geçirirken kitabı kucağına koydu, sadece Orpheus eve girdiğinde durakladı.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu, kovayı mutfak tezgâhının en uzak köşesine, ayak altında olmayacak şekilde yerleştirirken.

"Yorgunum ama o kadar da değil," diye güldü ve yanındaki verandaya açılan pencereyi işaret etti. "Güneş bataklı çok olmadı."

Adam gelip ateşin yanında onun önünde durdu. Bir süre sessizce durdu, normalden daha uzun süre yere baktı ve tereddütle "Yanınıza oturabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedi şaşkın bir ifadeyle, neden sorduğunu bile bilmiyordu.

Orpheus hemen onun yanında yere oturdu ve kendi sandalyesine oturmasını beklerken başını onun kucağına koydu! Kitabını burnuyla yana itmiş, kendine yer açmak için kolçakla kalçasının arasına düşmesine neden olmuştu.

Memnuniyetle yüksek sesle homurdandı.

"Uzun zamandır seninle yalnız kalmadım, hatta ayrılmadan önce bile."

Elleri şaşkınlıkla göğsünün yanında havaya kalkmıştı ama şimdi başının etrafına düştüler. "Bizden önce benim için ava çıkmıştın."

"Ve sonra sana et getirmeme ve senin için arılar tarafından sokulmama rağmen benimle konuşmadın."

Reia dudaklarını büzdü ve gözlerini kısarak ona baktı. Ona bunu hak ettiğini söylemek istemişti ama eğer giderse içeride kalacağına dair verdiği söze inanmayacağını ima ettiği için onu görmezden gelmişti - ama nedenini söylemesini beklememişti.

Uzun bir süre yoktuk. Sekiz gün boyunca yalnız kalsaydı tek başına ne yapmaya çalışacağını hayal bile edemezdi. Beyinsiz gibi sıkılırdım.

Bunun yerine, inanılmaz bir maceraya atılmıştı ve bunu yapan sadece ikinci insan olduğunu biliyordu.

"Neden ıslaksın?" diye sordu, elbisesine hafif bir ıslaklık bulaştığını hissettiğinde. "Ben oradayken derede yıkandım." Burnunun ucunu boşluktaki kitaba doğru itti.

sandalyenin arasında duruyordu. "Bu, Cadı Baykuş'un alman için sana yol gösterdiği kitaplardan biri mi?"

Reia onu tutmak için yukarı çekmeden önce başını salladı. "Nedenini bilmiyorum ama. Sadece çocuk hikayeleriyle dolu."

"Bunlar gerçek hikayeler mi?" "Hayır, sadece uydurma."

"Bir tane okumak ister misin?" Elini kaldırıp bir pençesini kitabın sırt kenarına yerleştirerek kitabı kendisine doğru eğdi. "Okuyabiliyorum ama yavaşım, o yüzden siz insanlar gibi zevk için okumuyorum."

"Gerçekten benden sana kitap okumamı mı istiyorsun?"

Bu ne cüret! Reia kendisi için bile okumadı.

"Neden olmasın? Eğer yaparsan bu beni memnun eder." Başını kaldırdı, böylece ona bakarken uzanıp yüzünün yan tarafını kavrayabilirdi. "Sesin çok güzel. Duymak isterim."

Böyle bir iltifat onu reddetmeyi zorlaştırdı.

Hangisinden başlayacağına karar vermeye çalışarak onları gözden geçirmeye başladı. Cadı Baykuş'un içine yerleştirdiği tüy, bir yer imi gibi hâlâ yerinde duruyordu ve Reia işaretli masala geldiğinde durakladı.

Ben de okuyabilirim sanırım. Güzel ve Çirkin ile başladı, ona okuduğu için kendini oldukça aptal hissediyordu.

Reia, Orpheus'u kontrol etmek için kitabı kaldırdığında, parlayan gözbebeklerinin karardığını gördüğünde kitabın ancak dörtte birini bitirebilmişti. Elini yüzünün önünde sallayınca uykuya daldığını anladı.

Onun olduğu gibi kalmasına izin vererek yüksek sesle okumaya devam etti.

Nispeten kısa bir folklor hikayesiydi ve birkaç saat içinde bitirdi, düşünmek için kitabı yere bıraktı.

Belle ve Çirkin, ha? Elini Orpheus'un uzun burnunun üstüne, burnunun arasına yerleştirdi.

gözlerini ve burnunu ve sert kemiği hafifçe okşadı. Bunun üzerinde durdu ve belki de Cadı Baykuş'un ona bu kitabı almasını söylemesinin, bu hikâyeye bir tüy bırakmasının nedeninin bu olup olmadığını merak etti.

Orpheus'la kalabilir miyim? Bu sorunun cevabını hâlâ bilmiyordu ama gitme isteğinin giderek azaldığını hissediyordu. Evine ve ona olan düşkünlüğü arttıkça bu isteği de azalıyordu.

Yüzünü okşamaya devam etti, sanki onu okşadığını anlamış gibi derin bir of çekerken ona baktı. *Hala bilmiyorum ama Belle, Çirkin'i insan olmadan önce becerseydi hikayede ne olurdu?*

Orpheus için büyülü bir dönüşüm olmayacaktı ve bunu biliyordu. Onun bir insan olarak nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı ama onu olduğundan başka bir şekilde göremiyordu.

Yüzünde hayvan kafatası olan, ruhani parlayan gözleri ve hareketleriyle kendini ifade eden bir Duskwalker. İnanılmaz derecede tatlı, bazen biraz aptal ve agresif olsa da onu sevmesi için elinden geleni yapan biri.

Beni kaç kez yemeye çalıştı? Ama o hâlâ buradaydı ve artık onun yiyeceğinden endişe etmiyordu.

Ya Belle... Ne yapmaya çalıştığını kendine sormak için bu düşünce zincirini durdurdu. Ya Orpheus'la seks yapsaydım? Bunu istiyordu. Bunun hayalini kuruyor, Orpheus ona dokunduğunda bunu düşünüyor, bunun için yanıp tutuşuyordu.

Onu geri tutan tek şey, bunun geri dönüşü olmayacağından korkmasıydı. Ama olmaz mıydı? *İstesem yine de gidebilirim. Ona ruhumu verecek değilim ya. Ve ona aşık falan da değilim.*

Ormanda neredeyse ona yalvaracaktı. Parmaklarını sokarken onunla yüzleşmesi, onu izlemesi, ona sarılması diğer zamanlardan daha samimi gelmişti ve bunu yaparlarsa göreceği şeyin bu olduğunu biliyordu. Ve bu *hoşuna gitmişti. Adamın* bariz bir arzuyla dolu mor gözleri ona bakıyor, onu bir tür büyüünün altına daha da sürüklüyordu. Büyülenmişti ve hipnozdan uyanmak istemiyordu.

Reia, Orpheus'un başının kucağında düzensiz bir şekilde hareket ettiğini hissedene kadar uyuyakaldığını fark etmemişti.

Gözlerini açtığında adamın hâlâ siyah olduğunu gördü ama adam şimdi bacaklarını tutuyordu, ellerinden biri eteğinin altındaydı ve pençeleri uyluğunun iç kısmına saplanmıştı.

Neden koklama sesleri duyduğunu çok iyi biliyordu ve adam burnunu gömmeye çalışmadan hemen önce elini aşağı indirerek kasık bölgesini örttü! Seks hakkında düşünmek onu hayal etmeye itmişti ve şimdi tahrik olmuştu.

Her zaman olduğu gibi, şimdi de rüyasında cinsel bir şey gördüğünde, Orpheus'un etrafında yüzdüğü ve ona dokunduğu o yüzen karanlıktaydı.

Elinin tersiyle kendini yumrukladığında başı sertçe geriye gitti, gözleri maviye döndü.

"Özür dilerim," dedi ve eliyle burnunu hafifçe incitmiş gibi tuttu - eliyle eteğini kaldırdığını fark etti. Gözleri kırmızımsı pembeye dönerken elini eteğin altından dışarı fırlattı. "Uyuya mı kalmışım? Çok rahattım."

"Sanırım yorgundun," dedi, uyku hali yüzünden içine düştüğü çıkmaza gülmek için kendini zor tutarak. "Sorun değil, ben de uyuyakalmışım."

Şöminede artık sadece köz vardı ve etraflarındaki mumların mumu azalmıştı, bu da ona ikisinin de uzun süredir sönük olduğunu söylüyordu. Dışarısı zifiri karanlıktı.

Başını çevirip o tarafa baktı ve onda da ne olduğunu anladı.

Gözleri adamın boynuzlarının uzun sivri uçlarında gezindi. "Biliyor musun, ayrılmadan önce sana hediyeni hiç vermedim." Gözbebekleri parlak sarı renkte parladı. "O zaman şimdi alabilir miyim?" "İşte, bırak beni. Gidip getireyim."

Hâlâ kucağında dolanırken onu tamamen serbest bıraktı. Odasına gitti, ihtiyacı olan şeyleri topladı ve geri döndüğünde onu ayakta buldu. Kendi sandalyesini işaret ederek onu oturttu ve elini uzatmasını sağladı.

Hediyesini avucunun içine yerleştirdi.

Bir yandan diğer eliyle incelerken bir yandan da parçalardan birini çekerek havaya kaldırdı. Kalın bir sicim üzerinde önce siyah, sonra gök mavisi, sonra da mor bir boncuk dizilmişti ve bu işlem çingiraklı bir zile ulaşana kadar üç kez tekrarlanmıştı.

İlk başta ona bir bileklik ya da odasına koyabileceği bir şey yapmayı planlamıştı ama sonra aklına bu fikir geldi.

"Belki onları boynuzlarının ortasına bağlayabilirsin diye düşündüm." Alt dudağının içiyle oynadı. "Ama çok gürültülü olacaksa, bağlamak zorunda değilsin."

"Şunları takabilir misin?" diye sordu, alması için eliyle işaret ederek. "O kadar uzağa doğru düzgün uzanamıyorum."

Onları aldı ve tam onun etrafında yürümeye başladığında, adam bacaklarının arkasından tuttu ve onu kucağına çekti. Daha önce hiç onun üzerine oturmadığı için küçük bir şaşkınlık ciyaklaması çıkardı.

Kalçaları onunkilerin üzerine yayılmıştı ve dizleri bacakları ile sandalye arasındaki boşluğa sıkışmıştı. Ona niyetini göstermek için başını yana çevirdi. Kadın dikkatlice boynuzuna, kafatasının tabanı ile ilk spiralin başladığı yerin ortasına taktı.

İkincisini takabilmek için başını diğer tarafa çevirdiğinde sessizce çaldı. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Ellerini kucağına koyarak adamın kalçalarının üzerine oturdu ve belirsizlikle onun cevabını bekledi.

"Dikkat dağıtıyorlar." Başını sallayarak zillerin çalmasını sağladı. "Ama çaldıklarında seni düşünmeme neden olacaklar."

Başını biraz daha salladı, hatta çınlasınlar diye başını aşağı yukarı salladı. Reia'nın göğsü ayırt edemediği ağır bir duyguyla doldu. Adamın sözleri kalbini oymuştu - sanki kalbine ulaşp onu kendine almaya çalışıyordu.

İki eliyle adamın burnunu kavradı ve gözlerini sımsıkı yumarak burnunun ucunu öptü.

Bir Duskwalker nasıl bu kadar çekici olabilir?

Gözlerini açarken geri çekilmeye başladığında, göz kapakları onun gözbebeklerinin parlak pembeye dönüştüğünü görmek için çırpındı. Onları bu renkte, bu kadar parlak görmek tuhaftı. Onları sadece ikinci kez böyle görüyordu.

"Gözlerin-" O daha sözünü bitiremeden Orpheus elini başının arkasına koydu ve dilini dudaklarında gezdirerek öpücüğüne karşılık vermek için onu kendine çekti.

Uzun ve düz, tekrar yaptığında ayak parmakları kıvrıldı ve onu selamlamak için duyduğu ezici ihtiyaç onu yıkadı. Reia onu yaladı, dilinin üzerinde gezinmesi ve onu karşılayan hafif tadı karşısında neredeyse inleyecekti.

Bunu tekrar tekrar yaptı, gözleri parlak flamingo pembesi olarak kaldı ve her yalamaya karşılık vermek dışında tüm dikkatini çaldı. Elleri gömleğinin önünü sıkı küçük yumruklar halinde kavradı.

Arzu karnında dönmeye başladı ve amının iç duvarlarına bir titreme gönderdi. Islaklık büyüdü

Daha sert yalamak için başını eğdiğinde ve ziller hafifçe tıkırdadığında ve daha yüksek sesle yapmaları için başını salladığında girişine.

Sikeyim. İri elleri beli ile kalçaları arasında dolaşarak neredeyse orta kısmını tamamen sarıyordu. Ellerin sıcaklığıyla vücudunun tüyleri diken diken oldu. *Onu istiyorum.* Dilini dudaklarının arasına daldırıp daldırmayacağını görmek için dudaklarını araladı ve dilini ağzının tüm boşluğunu yalayarak daldırdı. *Onu çok istiyorum.*

Mor gözbebeklerinde parlayarak ona bu konuda yalnız olmadığını gösterdi, sonra da temsil ettiği duygu her neyse o anda daha güçlüymüş gibi pembeye döndü.

Reia geri çekildi ve ne kadar derin nefes aldığını gizlemek için ağzını kapattı. Bu anlamsızdı. Hiç şüphesiz onun üzerindeki uyarılma kokusunu alabildiğini biliyordu.

"Orpheus," diye homurdandı, vücudu gümbürdüyordu. "Bana özgürce dokunmanı istiyorum."

Reia bunu nasıl başlatacağını bilmiyordu. Daha önce hiç seks yapmamıştı ve onları oraya nasıl doğal bir şekilde getirmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Elbette," diye homurdandı, gözleri sonunda morararak orada kaldı. Boynunu yalamak için öne doğru eğildi, bir yandan da dizlerini dayayarak eteğini yukarı çekmeye çalıştı. "Sana hep banyo dışında dokunmak istemişimdir."

"Burada olmaz. Senin yatağına gidebilir miyiz?"

"Evet," diye sessizce inledi, ayağa kalkarken onu kendisine doğru tutmak için kıcını kavradı. Her adım atışında çanlardaki toplar sessizce takırdıyordu. Dilini kızın çenesinin altından geçirdi. "Hediyemi çok sevdim, benim küçük dişi geyiğim."

Onun düşmesine izin vermeyeceğini bildiğinden, gömleğinin düğmelerini aceleyle çözmeye başladı, vücudu beklentiyle her saniye daha da heyecanlanıyordu.

Onu yatağa yatırdı, sonra geri çekilip yarıya kadar açılmış gömleğine baktı. Şimdiye kadar yaptığı işlere dokundu, devasa yatağın yanındaki yan masalardan birinin üzerindeki loş iki mum onu görmesine yetecek kadar aydınlatıyordu.

"Sen de mi bana dokunacaksın?"

Ona *dokunmak mı?* Tüm vücudunun aynı anda onun her yerine dokunmasını planlıyordu. Diz çökmek için bacaklarını yatağın üzerine getirirken başını salladı, böylece elbisesini yukarı ve vücudunun üzerine çekebilecekti. Sonra bağlı iç çamaşırını çıkardı.

Onun önünde çıplaklığından utanma yeteneğini uzun zaman önce kaybetmişti ve soyunmasını ya da kendisinin çıkarmasını istemesi için gereğinden fazla beklemek istemiyordu.

Çıplak halde, son üç düğmeyi açmak için uzandı. Tam onu itip çıkarırken, ellerini beline koyup pantolonunun düğmesini çözdü, buna ihtiyacı vardı, onun geri kalanının neye benzediğini bilmek *zorundaydı*. Bacaklarını hiç görmemişti ve dokunmuş olmasına rağmen sikinin neye benzediğini hiç görmemişti.

Onları aşağı çekip görmeyi arzuladığı şeyi nihayet ortaya çıkarmak üzereydi ki, adamın ellerinden biri aşağı inip onunkini kavradı.

"Çık" diye bağırdı. Adam tereddütlüydü ve kızın umurunda değildi. "Seni görmek istiyorum." "Tuhaf davranıyorsun," dedi adam, kadının onları aşağı çekmesine izin vermeden önce.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı.

"Seni istiyorum, Orpheus. Görmek istiyorum, dokunmak istiyorum, hissetmek istiyorum."

Sözleri ona keskin bir hırıltı kazandırmadan önce bacaklarına ve ayaklarına sadece bir an bakabildi ve adam hızla eğilerek onu geriye savurdu. Kollarını yatağa sabitledi ve dört ayak üzerinde onun üzerinde yükseldi.

Gördüğü, kendisinininkine benzeyen ayaklardı ama ayak parmakları daha çok pençeye benziyordu,

uçlarında küçük pençeler vardı. Kemikler, tıpkı elleri gibi parmak uçlarından dışarı çıkmıştı.

Bacakları kalın, insan şeklindeydi ve baldırlarının arkasından sarkan balık yüzgeçleriyle çoğunlukla kısa kürkle kaplıydı. Sadece uylukları kasıklarına ulaşmaya başladığında daha uzun kürkler filizlendi.

Dikişinin olması gereken yerdeki kürk vadisini görmüştü ama siki görmesi için uzatılmamıştı.

"Sözlerine dikkat et Reia," diye uyardı, eğilip yaka kemiklerini, göğsünün düz kısmını yaladı ve sonra dilini göğüslerinden birinin üzerinde gezdirdi, yumuşak ve yumuşakmışlar gibi sert bir yalamayla yana kaydırды. "Bana yanlış bir fikir verebilirsin. Özgürce dokunabileceğimi söyledin ve ben seni tatmak istiyorum."

Adam onun göğsünü birkaç kez yaladı, dili meme ucunu aşındırdı ve kadının içinde sarsıntılar yarattı. Kadın inledi, göğsünü ona doğru itti ve adam diğerine geçmeden önce kollarını tuttu, böylece başını kavrayıp sarılmak istediğinde onlarla hiçbir şey yapamadı.

Ancak dizlerini onunkilerin arasına soktuğunda, dizlerini kendi isteğiyle açtığı için onu zorlamasına gerek kalmadan, arkasına yaslanmak için kollarını serbest bıraktı.

Ayak bileğini kavradı ve başını çevirerek dilini ayak parmaklarının üstünden, ayak kemerinden ve sonra baldırından geçirdi, arkasında nefesinin üflediği ıslak bir iz bıraktı.

"Vücudunun her santimini yalamak istiyorum." Dizinin üzerine getirdi, içini yaladı ve gıdıklayıcı ama hoş bir hisle soluk soluğa kalmasına neden oldu. "Üzerinde gezinen ellerim değil de dilim olduğunda nasıl tepki vereceğini bilmek istiyorum."

Sözleri ateş gibiydi, etinin altında ısının artmasına, kızarmasına ve daha hassas hale gelmesine neden oldu.

"Ohhh," diye sessizce inledi, bacağı seğiriyordu, o sert ve ıslak organı iç uyluğundan aşağı inen hassas sinir demetlerinin üzerinden kaydırдыğında. Karnının iç duvarları kasıldı ve düzensiz bir şekilde spazm geçirerek karnının tepki olarak titremesine neden oldu.

"Ama o gecedен beri seni burada tekrar tatmak için bekliyordum."

Bacağı kaldırıp onu ayırdığında adamın çoktan kıvrımlarına bakıyor olması gerektiğini biliyordu. Dili yolunu tamamladığında duraklamadı bile. Bunun yerine, dilini doğrudan kıvrımlarına daldırmak için dudaklarının bir tarafını yaladı ve dilini klitorisinin etrafında kıvrıdı.

Boğazından bir çığlık koptu ve kalçaları şilteden kalkarken ellerini yatağın kürklerine gömdü. O ilk dokunuş, zaten kontrolden çıkmış olan bir yangına körükle gitmek gibiydi.

Ve bunu takip eden her kasıtlı, düz yalama, teninin yanaklarından göğsüne kadar kızarmasına neden oldu. Uyarılmışlığının sıvısı girişinde daha fazla birikirken, göğsü dilinin ona verdiği zevk kıvılcımlarının seliyle yukarı ve aşağı sallandı.

Sonunda kendisi için almak üzere eğildiğinde bir memnuniyet sesi mırıldandı. Tek başına bu bile ona kelimelere ihtiyacı olmadığını söylemek için yeterli bir övgü olmuştu, özellikle de bir dakika sonra daha fazlası için onu mızrakladığında.

Dudakları aralandı, gözleri parladı ve hızlı penetrasyon karşısında başı geriye eğildi. Her ileri geri hareketinde inleyerek gevşerken, uyum sağlamasını görüşünün sersemlemesi izledi.

Neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Dili esnekti, dönüyor, kıvrılıyor ve rahim ağzına ulaştığında katlanıyordu. Yeterince uzundu, aynı zamanda zonklayan klitorisini okşayabiliyor, içeri girip çıkarken aşağı yukarı sürtebiliyordu.

Her vuruşta bacakları seğirerek eğildi. *Boşalacağım.* Sadece bununla, onun

dilini onun üzerinde.

Gözleri eğildi, o esnek uzvu sıkmak ve mutluluğa dalmak istiyordu. Ama boşaldıktan sonra her zaman biraz fazla rahatlıyor ve tatmin oluyordu.

"Orpheus," diye soludu, boynuzlarını tutmak ve onu çekmek için aşağı uzandı.

Pençeleri yatağa saplanırken bir hırıltıyla cevap verdi. Başını salladı, devam edebilmek için onu serbest bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. Ödülünü bırakmak istemiyordu.

"Gel buraya," diye yalvardı, gelmemek için, gelemesin diye onu sıkmamak için elinden geleni yapıyordu. Bu neredeyse imkânsız bir savaştı.

"Sana dokunmamı istedin," dedi, sesi karanlık ve normalden daha derindi, öyle ki kadının ürpermesine neden oldu. "Seni tadabileceğimi söyledin ve ben de seni dilimin etrafında döndürmek, nektarını tatmak istiyorum."

Hızı arttı, onu daha hızlı fırlattı, döndü, döndü. Görüşü ikiye bölündü. *Oh lanet olsun. Boşalacağım. Boşalacağım. Boşalacağım.*

Etinin altındaki her yerden bir sıcaklık yükseliyor, seğiren bedenine uçurumdan düşmek üzere olduğunu söylüyordu.

"Sikini istiyorum, Orpheus!" diye bağırdı, vücudu kıvranıyordu.

Kız boşalmadan hemen önce dondu ve kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. İhtiyacı olan çekirdeği dilinin etrafında gümbürdüyor, geri kalanına tam orada olan orgazm için acı çektiğine dair sinyaller gönderiyordu. Bir yalama daha, bir hareket daha ve orgazm olabileceğini düşündü.

"Sikim mi?" Ondan çekildi, dizlerinin üzerine kalkarak kısmen dışarı çıktığını, dokunaçlarının spiralinin görüldüğünü, geri kalanını aşağıda tutmak için titrediğini ve titrediğini gösterdi. Daha ince oldukları uçları siyahtı, kalın tabanları ise diliyle aynı koyu mor renkteydi. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

"Evet." Amı bunun için titreşiyor, bunun için yalvarıyordu.

Kendisi gibi hissetmiyordu, sanki bir şey onu ele geçirmişti. Vücudunun her yeri kontrol edilemeyen kasılmalarla titriyordu. Islanmıştı ve istediğini elde edemezse derisinden dışarı fırlayabileceğini düşünüyordu.

Ve şu anda bu Duskwalker'ı her şeyden çok istiyordu.

Onun dokunaçlarını kendi isteğiyle serbest bırakmasını, sikinin tam boyuna ulaşabilmesi için onları çözüp açmasını izledi. Gözleri onu görünce arzu içinde eğildi.

Mor. Ve her ayrıntısını görebiliyordu.

Tabanındaki neredeyse yumruk büyüklüğündeki iki çıkıntı, kalçalarının arasından yukarı doğru çıkarkenki çevresi. Mantar kafasına ulaşana kadar aşağıdan yukarıya doğru uzanan o derin girinti. Hafifçe içeri daldı ve o çizgiyi takip ederek, beyaz bir sıvı incisinin çoktan oluştuğunu görebildiği tepedeki yarığa ulaştı. Sık kafasının kenarından geçen o minik, yumuşak firfırlar da üç yanından aşağı iniyordu.

Dokunaçlar havada bir şey arıyormuş gibi kıpırdanıyordu ve o sadece tutacak bir şey istediklerini biliyordu.

Kendisini ona gösterdiğinde vereceği tepkiyi, kararından dönüp dönmeyeceğini görmek için bekliyordu. Nefes nefese kalmıştı, vücudundaki her hücre, her lif, her sinir ucu bunun için ağlıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Boğazından bir hırıltı yükseldi ve onu yatağa doğru çekmek için kalçasından yakaladı. Reia şaşkınlık dolu nefesini bile tamamlayamadan, adam iki parmağını içine soktuğunda inlemeye başladı.

"Nazik olmaya çalışacağım," dedi ona, heyecandan sesi kalınlaşmıştı. "Ama bana bunu vermen için uzun zamandır bekliyordum." Bir dirseğinin üzerine eğildi, böylece elini

Kulağına daha yakın olmak için boynuna doğru ilerlemeden önce dilini göğsünün üzerinde gezdirerek meme ucunu yakaladığından emin oldu. Bir üçüncüsünü eklemeyen önce parmaklarını iki kez soktu, vücudu onlara kolayca uyum sağladı. "Ve ben zaten seni hazırlıyordum."

Gözlerinin kenarları daha fazla eğildi, kalbi hâlâ umutsuzca orgazm olmak isteyen parmaklarının etrafında kenetlendi. *Biliyorum*. Orpheus iki parmağını kullanarak onu boşaltır ve ancak onu germek için geldiğinde üçüncüsünü sokardı.

Onu hazırladığını biliyordu.

"İçimde," diye yalvardı, bir yandan sikine bakarken bir yandan da parmaklarını çekmesini sağlamak için kalçalarını salladı. Ona bakmaktan *kendini* alamıyordu. "Seni içimde istiyorum."

Şiddetle ürperdi ve dokunaçları daha hızlı kıvranarak nabız atarken bir saniyeliğine şişmesini izledi. Adam parmaklarını açtı ve kızın nefesi kesildi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Hafif bir yanma hissetti ama bu onu oldukça boş hissettirdi, adam parmaklarını yavaşça dışarı kaydırduğında daha da boş hissetti.

"Bana gülümsediğin ilk andan beri o değerli amını sikimle doldurmak istiyordum."

Aletin tabanını kavradı ve kalçalarını indirerek pozisyon almaya başladı.

Reia gözlerini kaçırmak istemeyerek aşağıya baktı ve bacaklarını açarak adamın iri gövdesini kalçalarının arasına sığdırmasına izin verdi. Adam aletin ucunu amının girişine dayadığında Reia kendini biraz kaldırdı, böylece aleti içine sokuşunu izleyebildi.

"Ve bu gece, ona sahip çıkacağım," diye homurdandı şimdiki hırıltısıyla. Onu içeri itmeye başladı.

Elleri onun yanlarını kavramak için yukarı fırladı, kendini dengelemek için elinden geleni yaparken dudakları bir iniltiyle ayrıldı. Vücudu güçle yukarı itildi, amı sadece girmeye çalışan başın büyüklüğü için gerildi.

Alışmaya çalışırken vücudu titriyordu, Orpheus temkinli ve yavaş davranıyordu. Bunu daha önce de yaptığını, bir insanın içine sığabileceğini söylemişti ama kadın bunu zor buldu. Aletindeki kayganlaştırıcı onlara yardımcı oldu ama kadın *acı* hissetti.

Kahretsin. Acıyor. Daha başını kızın içine sokmamıştı bile ve acıyordu! İkisi de bunun gücüne karşı zorlanıyordu.

"B-bekle," diye yalvardı, adam daha sert itmeye başladığında, kasık kemiğini geçmeye çalışıyordu.

Bu uymuyor. Belki de bunu yapmaması gerekiyordu.

Adamın kafasının geniş kısmı içeri girdiğinde ve adam aniden birkaç santim içeri kaydığında kadın irkildi. Adam tıslayarak nefes alırken, kadın da gözlerini kapattı.

"Sıkı," diye ısırdı, ikisi için de durakladı. "Çok sıkısın."

Aleti normal kalınlığına inmeden önce, nabızı atıyormuş gibi şiştiğini hissetti ve acı içinde soluk soluğa kalmasına neden oldu. Kaşları çatıldı ve adam başının yan tarafını kavrayarak gözleri kapalı olmasına rağmen yüzünü kendisine doğru çevirmeye zorladı. Bir damla gözyaşını temizlemek için yüzünün yan tarafını rahatlatıcı bir şekilde yaladı.

"İyi misin, Reia?"

"Evet. Sadece çok büyüksün."

Bunun için kararlıydı. İçindeydi. Uyabilirdi.

İç duvarlarının, sanki onu içine çekmek istiyormuş gibi, zaten içinde olan şeyin etrafında kenetlendiğini hissedebiliyordu. Ezici bir baskı hissediyordu, ama vücudu gevşedikçe, harika bir yere doğru bastırıldığını daha fazla hissedebiliyordu.

Ve *sıcaktı*, gergin kaslarını rahatlatıyordu.

"Lütfen durma."

Daha fazla itmeden önce kayganlaştırmayı yaymak için biraz geri çekildi. Kafası zaten içeride olduğu için bu daha kolaydı. Sonra nazikçe bir hamle daha yaptı ve hızla kadının sonuna ulaşmayı başardı.

Sonuna kadar girdi, diye iç geçirdi, adamın derine bastırıldığını hissederek.

Reia kendini dolu hissediyordu. Orpheus'la doluydu, amı onun için gerilmiş, onun için açılmıştı ve bu son derece iyi ve *doğru* hissettiriyordu. Adamın kalp atışlarının içinde güm güm attığını hissetmek rahatlatıcıydı, çünkü adamın baskısı Reia'nın hissettiği korkunç ağrıyı hafifletiyordu.

Hissettiği küçük sızıya aldırma bile.

Kollarını ona dolayarak, vücudunun şeklini, maun ve çam kokusunu, sıcaklığını içine çekebilmek için onu kendine yaklaştırdı. *O içimde*.

"Artık hareket edebilir miyim?" Sesi o kadar gergindi ki, hareket etmesi gerektiğini duymasına rağmen sabırla onun uyum sağlamasını beklediğini fark etti. Nefes alış verişleri çok sığı, oflayıp pufliyordu ve kulaklara müzik gibi geliyordu.

Başını adamın göğsündeki kürke gömdü ve başıyla onayladı, dizlerini bükerek adamın kalçalarının yanlarını kavrayabildi. Adam yavaşça geri çekilmeye başladı ve kadın adamın sikinin kenarlarındaki küçük firfırların girişini gıdıkladığını ve rahatlatıcı dokularıyla iç duvarlarını kızdırdığını hissedebiliyordu.

Başının girişindeki çekme hissini hissedene kadar baskının kaybolmasıyla nefesi kesildi. Sızlandı ama adam tekrar içeri girdiğinde bu kısa sürdü.

"Oh!" Her yere bastırdı, iç duvarlarını o kadar eksiksiz okşadı ki, ona ihtiyaç duyduğu tek bir yeri bile kaçırmadı.

Çok hoş ve keyifliydi. Onun yavaş ritmiyle kısa bir süre nefes nefese kaldı ve ona yardımcı olmak için kalçalarını ileri geri eğdi.

"Daha fazla," diye yalvararak ona yapıştı.

Çok yavaş gidiyordu, çok hafif bastırıyordu. Onun daha sert girmesini istiyordu.

Ona taktığı çanlar zar zor ses çıkarıyordu ve onların deli gibi çalmasını istiyordu. Adamın vücudu kadınının üzerinde eğiliyordu. Dirseklerine yaslanmış, neredeyse tüm ağırlığını onun üzerinde tutuyordu. Gövdelerinin birbirine değmesinin tek nedeni, kadının onu tutmak için havaya kalkmasıydı.

"Yapamam," diye inledi başını sallamadan önce. "Şimdiden çok iyi hissediyorsun ama nazik olmalıyım. Seni incitmek istemiyorum." Vücudu gerginlikten gözle görülür bir şekilde titriyordu, sanki bunu yapmak istiyor ama yapamıyordu. "Sen beni kabul edene kadar sana sert davranmam."

Onu kabul etmek mi? Reia onu zaten kabul ediyordu! Onun siki için yalvarmıştı ve şu anda onun içindeydi, akıllara durgunluk veren vuruşlarla duvarlarını okşuyordu. Başka ne yapabilirdi ki?

Ama bir şeyler eksikti. Bacaklarının serbestçe hareket edebildiğini hissederek kıpırdandı.

Dokunaçları nerede? Kendini aşağı indirdi ve bedenlerinin boşluğundan aşağı baktı. Bir çılgılık attı. Adamın yarısını zar zor alıyordu! Adamın siki içine girip çıkarken onların kıvranımlarını, umutsuzca bacaklarına uzanımlarını görebiliyordu ama hiçbirisi yeterli değildi. Ona ulaşamıyorlardı ve etrafını sardıklarını hissetmek istiyordu.

"Daha derine." Alabileceği her şeyi aldığını biliyordu ama onun *hepsini* istiyordu. İçine girmesi gereken her santimi. "Sığıcağınızı söylemiştin."

"Yapabilirim." Öfkelenildi ve biraz daha sert bastırdı, ama bu onu daha fazla içeri sokmak için hiçbir şey yapmadı. "Daha derine," diye yalvardı, amının bunun için sıkıldığını hissediyordu. "Sikinin tamamını hissetmek istiyorum."

Sallanma hareketini durdurarak başını ona doğru çevirdi ve başını kaldırdığında nefes nefese kaldı. Burnunu neredeyse şeytanca yaladı, siki bir an için kabardı.

"Hepsini mi, Reia?" diye sordu o derin gümbürtüyle. "Gerçekten aletimin hepsini içinde mi istiyorsun?" Sözlerinde ağır bir ağırlık vardı. Reia'nın umurunda değildi. Kıpırdandı, kalçalarını sağa sola oynattı.

burnunu yakalamadan önce yan tarafa doğru çekti. Yaklaştırdı ve öpmek için dudaklarını ucuna bastırdı. "Hepsini istiyorum," diye bağırdı. "Şimdi."

Reia hiçbir şeyi gönülsüzce yapmazdı ve onunla sadece devasa sikinin yarısını içine almak için sekse başlamamıştı. Eğer sığabiliyorsa, o zaman her bir santimine ihtiyacı vardı.

Adam pençelerini tam sikinin etrafından karnına sapladığında nefesi kesildi. Adam hırlarken pençeler derisini keserek içeri girdi.

"Sen mükemmelsin, benim küçük insanım."

Gözleri onun kanıyla kırmızıya döndü ama bir saniye içinde tekrar mora döndü.

Titreşen bir his vardı, içinde sıcak bir şey dolaşıyordu.

Sonra sertçe *bastırmaya* başladı ve bacakları titreyerek doğruldu. Pençeleriyle vücudunda bir tür koruyucu veya manipülasyon büyüsü kullandığını biliyordu ve onu onu almaya *zorlarken* hiçbir acı hissetmedi.

Kürkleri kavrarken sırtı kamburlaştı. Adam gittikçe daha derine inerken iç organlarının yol açmak için hareket ettiğini hissetmek rahatsız ediciydi. Dokunaçlarının, üzerinde kaymaya başlamadan önce uçlarıyla uyluklarının hassas iç etini gıdıkladığını hissettiğinde uylukları seğirdi.

"B-bekle," diye kekeledi.

Tuhaf hissediyordu. Bu kadar uzağa, bu kadar derine doldurulmak iyi, çok iyi hissettiriyordu ama aynı zamanda garipti.

"Daha fazlası için yalvardın ve ben de sana veriyorum." Ama burnunu kızın boynuna gömdü. "Birazdan bitecek ve sonra sana ne istersen verebilirim. Daha sert, daha yumuşak, daha derin, daha hafif, daha hızlı, daha yavaş. Ne istersen onu yapacağımdan emin olabilirsin."

Adam dörtte üçünü soktuğunda beyninin içinde bir şeyler kopmuş gibiydi. Reia eridi, kızışmış bir hayvan gibi umutsuzca nefes alırken dili dışarı fırladı. Görüşü tamamen sersemlemişti ve onu içine çekebilmek için bacaklarını adamın kalçalarına dolamaya çalıştı.

Zihnini bulandıran belli bir baskı vardı.

"Daha fazla," diye yalvardı ve adam ona vermeye devam etti. Sonra, girişine doğru bastırmaya başladıklarında o çıkıntıların olduğu yerde horozunun alevlenmiş tabanını hissetti ve durdu. "Oh lanet olsun, evet."

Kalçalarını yukarı ve aşağı eğerek onu kendi amının içinde hareket ettirdi ve tüm vücudunu bir ürperti sardı. Adamın göbeğini geçtiğini, arkasındaki baskıyı ve hareket ettikçe daha da yukarı çıktığını hissedebiliyordu. Adam pençelerini kadından çekerek elini yatağa dayadı.

"Amin artık benim." Adam geri çekildi ve kız uzun darbeyi alevlenmiş başa kadar hissetti, sonra adam sonuna kadar gömülene kadar hızla ileri atıldı. "İçine benden başka hiçbir şey sığmayacak, benim küçük dişi domuzum."

Tıka basa dolu sikinin çevresi, uzunluğu, içini ve girişini gıdıklayan o firfırların dokusu ve saf sıcaklığı - Reia başka bir şey istemiyordu.

Dokunaçları bacaklarına ve kalçalarına sıkıca kenetlendi ve geriye doğru eğilerek düzleştirilmiş bir kolunun üzerinde ona doğru yükseldi. Diğer elini göğsüne bastırdı, parmakları her iki göğsü de alttan aralarında olacak şekilde yayıldı.

Kalçalarını ve dokunaçlarını kullanarak onunkini daha yukarı ve yatağın dışına kaldırdı, onu aşağıda ve yerinde tutarken sırtını kıvırdı.

Kurt kafatasına bakarken, parlayan gözleri koyu mor renkteyken ve kürkü dalgalanırken, Reia'nın hissettiği tek şey arzu ve şehvetti. Ve oda loştu, onu tam da tercih ettiği gibi neredeyse karanlıkta bırakıyordu.

Adam vücudunu itmeye başladığı anda kendini kaybetmişti. Daha önceki tüm yavaşlığa daha sert

bir pompa eşlik etti. Dokunaçları onun kalçalarını takip etmesini sağlamaya çalıştı, ancak eli

Adam geri çekilebilsin diye onları germeye zorladı. Ve derinlere indi, vücuduna girdi ve garip sikinin ucuyla rahim ağzını sıkıca öptü.

Başını geriye doğru eğerken vücudu titredi, kürkü ve yüzgeçleri havalandı. Dizlerinin üzerindeydi ve ondan her zaman gördüğü kibarlık artık yoktu.

Duvarlarına vuruşları yoğundu, geri çekildiğinde daralıyor, sonra içeri ittiğinde yayılıyordu. Baş, G noktasının şişen çıkıntısına saplanıyor, her zaman içine giriyor ve firfırlarıyla gıdıklıyordu.

Adamın hamleleri ölçülüydü ama kadın boşalmaya başladığında yüksek bir çığlık attı. Vücudu umutsuzca kenetlendi ve bunun, onun kendinden geçmesinin katıksız coşkusuyla kasıldı. Adamın kendisini tutan elinin bileğini ve diğer eliyle yatağın kürklerini kavradı, dilini üzerinde kullandığından beri sabırsızlıkla bekleyen kendi orgazmının gücü altında parçalanırken kendini sabitlemeye çalıştı.

Yavaşlamadı, kız ilk kez sikinin etrafına gelirken onun tadını çıkarmadı. Başını aşağı çevirdi ve çenesini ayırarak hırladı, kalçaları onu dışarı çekmek için daha hızlı pistonladı.

"Güzel, Reia. İstedığın bu muydu? Orgazmınla sikimi ıslatana kadar seni becermemi mi?"

"Evet!" diye bağırdı, kör tırnaklarını pençeleyerek onu sağlamaya devam ederken bacaklarını tekmeledi.

Neden bu kadar yaramaz?!

Genelde çok yumuşak ve nazikti, geri kalan zamanlarda ona karşı neredeyse utangaçtı. Ancak arzusunda özgür olduğunda, ona iğrenç sözler söylüyor, sarmal bir kasırğa gibi ihtiyacını artıran bir yaratığa dönüşüyordu. Bu onu çıldırtıyordu.

Ona amını sahiplendiğini, onun olduğunu söylemişti ve şu anda öyle olduğunu biliyordu. Onu alan, dolduran, geren, mahveden oydu ve kız buna *bayılıyordu*.

"Ben de tadına bakmak istedim," diye ısırdı ve dokunaçlar onu sıkmayı bıraktığında onu serbest bırakmak zorunda kalana kadar kalçalarını geri çekti.

Geri çekildi ve elini kızın kalçasına dolayarak arka tarafını havaya kaldırdı, böylece dilini kızın amının yarığı boyunca sürükleyebilecekti. Girişinden klitorisine kadar dağınık bir şekilde yaladı. Orgazmından arta kalanları yaladı, dilini içeri kaydırarak alabildiği her damlayı aldığından emin oldu.

Eskisi kadar tatmin edici

hissettirmiyordu. Sonra onu tekrar

sikinin üzerine indirdi.

"Bu daha iyi," dedi dilini ağzının içinde şapırdatarak. "Tadın çok lezzetli."

Dizlerini geriye doğru kaydırarak onun üzerine uzandı, bir kez daha derine indiğinde bir kolunu vücudunun altından geçirerek arka tarafını kavradı ve dokunaçları tekrar yapışmaya başladı.

Adam bir kez daha hareket etmeye başladığında Reia onu almaktan başka bir şey yapamadı. Adamın sadece yarısına kadar geri çekildiğini biliyordu, ama adam öncekinden daha hızlı girdi - sertçe girdi. Baş bu saldırının altında sallanıyordu.

O her yerdeydi. İri bedeni onunkini koruyor, ışığı saklıyor ve ona sadece onu veriyordu. Vücudunun sıcaklığı, shaftının hareket etmesi, tüylerinin üzerine sürtünmesi ve meme uçlarını ve etini aşındırması dışında hiçbir şey hissedemiyordu. Koklayabildiği tek şey oydu. Duyabildiği tek şey onun gizlenmemiş homurtuları, inlemeleri, oflamaları ve hızlı tempolu bir şarkıya dönüşecek kadar hızlı şingırdayan zilleriydi.

Ter ondan damladı ve vücudunu yıkadı. Tırnaklarını sırtına geçirip kürkünü sert çekiştirmelerle kavrarken kolları bacakları titriyordu. Ona zarar verip vermediğini bilmiyordu ama durmasını söylese bile yapamazdı.

Reia tekrar boşaldı ve gözleri kafatasının arkasına doğru yuvarlandı, ciğerleri patlarken ses çıkaramadı.

ele geçirildi. *Çok fazla. Çok fazla.*

"Durma, durma," diye tekrar tekrar fısıldadı. "Çok iyi hissettiriyor."

Coşku içinde yüzen, çılgınca dövülen Reia kaybolmuş, kırılmış, milyonlarca küçük parçaya ayrılmıştı. Tekrar bir araya getirilip getirilemeyeceğini merak ediyordu.

Rahatsız edici bir inilti çıkardı, kadın onu sağarken arka tarafını yoğurdu.

Daha fazlasına ihtiyacı yoktu, bu zaten aklını başından almıştı ama "sık beni, sık beni" diye fısıldamadan duramıyordu.

Reia onun sırtını yırtıyor, altında çırpınıyordu. Bu ateşti, tutkuydu, o kadar iyi yakıyordu ki Reia parçalanıyordu. Adam onun içini karıştırıyordu. İticilerin hızı arttıkça Reia'nın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

Nefes alışları o kadar kısa ve soluk soluğaydı ki, her an nefes almayı kesebileceğini düşündü, boğuluyormuş gibi boğazını yırtıyordu.

"İçine boşalabilir miyim?" Aleti zonklayarak şişti ve bir saniyeliğine daha da kalınlaştığını hissettirdi. "Bunu çok istiyorum. Seni tohumlarımla doldurmayı. Kokum içinde, üstünde, seni işaretliyor."

Kaçamasın diye bacaklarını onun etrafına daha sıkı sardı. "Ver." İt.

"O." Sert bir darbe. "To." Bir hızlı itiş daha. "Ben!"

O sıcak meninin içinde patladığını hissetmeye ihtiyacı vardı, ona dokunduğu zaman ne kadar sert çıktığını biliyordu, kaldırabileceğinden daha fazlasını dökeceğini biliyordu.

Adam sertleşti ve dokunaçları onu neredeyse acı verici bir şekilde kavradı, ikisinin de geri çekilemeyeceğinden emin oldu. Sertçe, daha derine itti, tüm gücüyle bedenine bastırdı ve sonra dondu kaldı.

Titredi ve seğirdi, onun etrafında titriyordu. Başını arkaya atmadan ve yatak başlığına doğru sağır edici bir kükreme çıkarmadan önce ona doğru kıvrıldı.

Reia ilk fışkıışıta inledi, ardından gelen her bir fışkıış için kıvrandı. Sıvı ateş yayıldı. Her çatlağı, her dokulu dalgalanmayı, içindeki her yeri yavaşça kanalını doldurmak için doldurdu.

Kalçaları sallanıyor, kendini hareket etmekten alıkoyamıyormuş gibi zar zor içeri ve dışarı itiyordu. Kalçaları seğirdi ve kadın sırtındaki yüzgeçlerin sonuna kadar yükseldiğini görebiliyordu.

Oh kahretsin, yemin ederim ki- İçeri girdi ve bir ip dışarı sıkıştı, kıvrımlarından ve kıcının kıvrımından aşağı damlamak için arkasından daha fazla fokurdamadan önce klitorisine çarptı.

Orpheus onu bununla doldurmak istedi ve hepsi sığmadığı noktaya kadar doldurdu. Bitirmeden önce karnından aşağı damlamaya başladı.

Birbirlerine sımsıkı sarıldıklarında ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Göğsüne karşı, onun kalp atışlarının ağır ve hızlı olduğunu hissedebiliyordu. Bu, hiçbir insanın *asla* ulaşamayacağı bir yere ulaşan içindeki kalple eşleşiyordu.

Asla geri dönemem, diye düşündü, onun içinde çırpınışını bu kadar yakından hissederken gözleri eğildi. Reia buna bayılmıştı. Daha önce hiçbir şey bu kadar harika hissettirmemişti ve onun tamamını aldıktan sonra hiçbir insanın onu tatmin edemeyeceğini biliyordu.

Dehşete kapılmak, üzülmek istiyordu ama tek yapabildiği, bu mutluluk dolu ışıltının tadını çıkarmaktı. Ona daha sıkı sarıldı ve o da burnunun yan tarafını şefkatle kulağının üstünden kafasına sürtmeye başladı.

Ona sarılıyor, burnunu sokuyor, az önce vahşî bir canavar gibi içine girdikten sonra çok nazik davranıyordu, sanki bunu içinde tutuyordu. Yine de, hâlâ kendini tutmuş olması gerektiğini, ona her şeyi vermediğini biliyordu.

"İyi misin?" Sesinde büyük bir endişe ve içtenlik vardı. Başını salladı, şaşkınlıkla, memnuniyetle

ağlama isteğini bastırdı, az önce ona verdiği zevk karşısında bir aptal gibi ağladı. Kelimenin tam anlamıyla onun sikinin etrafında ağlamak. "Yaralanmadın, değil mi?"

Onun kalp telleriyle oynuyordu ve göğsünde sızladıklarını hissetti. K rk n n ve kirpiklerinin arasından başını kaldırıp onun parlayan gözlerinin pembe olduğunu gördüğünde, daha da fazla  ekiştirildiğini hissetti.

Bu kadar tatlı olması hiç adil değil.

Orpheus kasıklarında korkunç bir ağrıya uyandı. Belirgin ve aleti delip geçen türden bir ağrı, görmezden gelinemezdi. Görüşünü karanlıkta tutuyordu ama zihni uyanıyordu.

Nefes nefese Reia'nın yumuşaklığını ve sıcaklığını kucağına çekerek kalçalarını onun dolgun arka tarafına sürttü. Sadece bu çıplak vuruş bile onu ürpertmeye yetmişti.

Sevişmelerinden kısa bir süre sonra kollarında uyuyakalmıştı ve adam onu kendine çekmiş, kollarında, yatağında, kürklerinin altında, çıplak ve ona karşı zevkten gevşek bir halde uyumasından memnun olmuştu. Hafif nefesleri onu uyutmuş, sırtından göğsüne doğru yayılan hafif kalp atışları onu rahatlatmıştı.

Hâlâ uyuyor olmalıydı ama huzursuzdu.

Her nefes alışında onun mürver ve kırmızı gül kokusunu içine çekiyordu ama bu sadece temel kokuydu. Kadının tatlı uyarılma kokusu, kayganlaştırıcı ve tohumuyla karışmış keskin orgazm kokusu vardı. Karmakarışık bir koku karışımıydı ve her girişinde ona az önce onu becerdiğini söylüyordu.

Kokusu onu çıldırtıyordu. Kanıtlarıyla, vücudunun ve boşalmasının kokusuyla işaretlenmişti ve *daha fazlasını* istiyordu.

Orpheus, kalçaları kontrolsüzce ileri doğru hareket ettiğinde, siki sıcaklığın ve onu koruyan iç duvarların rahatlığını ararken nefesini tısladı.

Kolunu onun üstünden kaldırdı ve yakaladı. *Dışarı çıktım.* Uykusunda, farklı hislerin bombardımanı altında, aleti onu tutmayan dokunaçlarının ötesine kadar uzanmıştı.

Hiçbir insanın anlayamayacağı bir şekilde ağrıyordu. Dokunaçlarının aletini geride tutmasının bir nedeni vardı. Uzun süre açıkta kalmaktan hoşlanmıyordu ve onların ıslak sıcaklığına ya da kendi yarığına ya da onun yarığına gömülmeye ihtiyaç duyuyordu ve kayganlaştırıcısının dışarı sızmasını sağlayacak bir uyarı olmadan bu kadar uzun süre korunmasız kalmak canını yakıyordu. Ne kadar zamandır bu kadar dolgun ve özgür olduğunu ancak hayal edebiliyordu.

Reia'yı nihayet hissetmiş olmaktan, ona bağlanmaktan ve bedenlerini paylaşmak istemesinden dolayı vücudu heyecanlanmıştı.

Ama kadın uyuyordu ve adam, kadının kendini savunmasız hissedebileceği bu derin tahrik durumuna gelmesine izin verdiği için utanıyordu.

Avucunun içini kullanarak kalçalarını kadından uzaklaştırdı ve aşağı doğru itmeye başladı. Yaptığı şeyden duyduğu tiksintiyle titremesini engellemeye çalışırken inlemelerini tuttu. Rahatsız edici bir acı kasıklarına yayıldı ve aleti itiraz etti.

Bunu yapamayacak kadar şişmişti, çok sertti ama yine de aşağı doğru itti. Dokunaçları etrafta

dönüyor, ona yardım etmeye çalışıyor ve kafasına kadar kuşatabilecekleri kadar aşağı itmesini bekliyorlardı.

Gerginlik kaslarını sertleştiriyor, kürkünü ve yüzgeçlerini kaldırıyor.

Etrafını tamamen sardıklarında rahat bir nefes almadı. Taban, dikişinin arkasındaki iç kısımlarına şiddetli bir baskı uyguladığında değil.

"Orpheus?" diye sorduğunu duydu onun uyku dolu ve halsiz sesinin.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, elini kalçasının tüylerine silerek kurumaktan normalden daha kalın olan kayganlaştırıcısını çıkardı ve böylece kolunu yatıştırıcı bir şekilde ovabildi. "Seni uyandırmak istememiştim. Uyumaya devam et."

Kollarımdan ayrılmasını istemiyorum. Ona sarılabilmek için burada kalmasını her şeyden çok istiyordu.

"Bir sorun mu var?" Sırt üstü dönerek hafifçe yuvarlandı.

Kalçalarını geriye doğru eğmek zorunda kaldı, böylece aletin hala kısmen dışarıda olduğunu ve onu geride tutmak için savaşılan dokunaçlarının uzunluğunu hissetmedi.

"Bir şey yok." Gözlerini açmaya cesaret edemeden başını öne eğerek onu kucakladı.

"O zaman neden titriyorsun?"

Çünkü kendi bedeniyle savaşıyordu.

Eli onu hissetmek için arkasına uzandı ve parmakları dokunaçlarının arkasına dokundu. Elinin geri çekilmesini bekliyordu ama onun yerine, hissettiği şeyin gerçekten orada olup olmadığını anlamaya çalışır gibi okşadı.

"Tahrik mi oldun?" Kadının sesindeki hırıltı, birkaç dakika önce uyuyor olduğunu hatırlattı ve suçluluk duygusu daha da şiddetlendi.

"Özür dilerim," diye tekrar özür diledi, koyu mor olan gözlerini açarak yanağını güvenle bulabildi ve burnunu yanağına dayadı. "Uyumaya devam et. Sana dokunmayacağım. Sen dinlenirken sana sarılmaya devam etmek istiyorum."

Mumlar yanmıyordu ve görebileceği tek şey kafatasını aydınlatan göz kürelerinin ışıltısıydı.

Elini burnuna götürmek için geri uzandı ve elini burnun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"İçimde olman hoşuma gitti," dedi ve dokunaçlar onunla savaşmak için çekilirken, penisi neredeyse ileri fırlayarak vücudunu sarsıntıya uğrattı. Başını çevirdi ve yüzünün diğer tarafını öptü. "Eğer istersen, yapabilirsin."

"Ama sen uyuyordun Reia," dedi şaşkınlıkla başını eğerek.

"Benim için fark etmez." Onu tekrar öptü, dudakları ağzının dişlerine karşı yumuşaktı. "Bana karşı bu kadar tereddütlü olmana gerek yok, Orpheus. Ne zaman beni istersen, al beni. Almanı istiyorum."

"Ne zaman istersen?" diye sordu, kendini yaklaştırırken kollarını ona doladı.

"Ne zaman istersen. Eğer istemezsem, sana söylerim."

Her zaman. Ne zaman istersem mi? Orpheus inleyerek öne doğru yuvarlandı ve yüzü karnına gelecek şekilde onun üstüne uzandı. Bacakları onunkilerin etrafındaydı ve düz bir şekilde kalçalarının arasında kenetlenmişti.

"Peki ya şimdi?"

Dilini kızın omuzlarının arasından geçirip boynuna ve çenesinin köşesine kadar götürdü.

Kalçalarını onunkilerin izin verdiği kadar açtı ve kendini sunabileceği en küçük boşluğu bıraktı. Sonra kalçalarını geriye doğru yuvarladı ve yanaklarının yarığıyla dokunaçlarının arkasını okşadı.

"Evet."

İçeri. İçeriye ihtiyacım var. Vadinin aşağısına bakarken görebilmek için vücudunu yeterince kaldırdı

vücutlarının. *Onun amını etrafımda istiyorum.* Aminin ılık, ıslak, dalgalanan kuyusuna. Onu rahatlatmak, ağrıyan sikini emzirmek için buna ihtiyacı vardı.

Dokunaçlarının uçları arkadan girişine gelene kadar kalçalarını indirdi. Çeneleri titreyen bir nefesle ayrılırken, aleti yavaşça uzamaya başlayabilecek kadar gevşedi - doğrudan vücudunun içine.

Kanalı dar, sıkı ve şişmişti ama adam santim santim gerilip onu doldururken küçük bir ihtiyaç çılgılığı attı.

"Reia," diye inledi tamamen uzandığında ve tamamen içine girebilmek için kalçalarını ileri itmesi gerekti.

Sonuna kadar oturduğunda kadın inlediğinde ürperdi. Vücudunu alçalttı, böylece kollarını onun altından geçirerek onu kendisine doğru tutabildi.

Biri onun yanından ve göğüslerinin arasından kayarak boğazını ve çenesini hafifçe kavradı ve bu pozisyonda başını desteklemeye çalıştı. Diğeri ise diğer taraftaki kalçasını kavradı.

Vücudunun her santimini kaplamak, onu tamamen gücüyle sarmak ve buna karşılık nazik olmak istiyordu. Onu dış dünyadan koruyan bir kalkan gibi altında tutmak istiyordu.

O çok değerli. Kalbi, zihni, bedeni, *ruhu* ve hepsine dokunmak istiyordu. Bunu yapabilmesinin tek yolunun onun içinde böyle olmak olduğunu hissediyordu. İkisi de birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmiyordu.

Kalçalarına dolanmış dokunaçlarının izin verdiği kadar geri çekilmeye başladığında zihni bulanıktı. Yine de bu sefer onunla çılgınca sevişmek istemiyordu, daha önceki gibi bir çılgınlık içinde ona vurmak istemiyordu.

Yavaş olmak, ona derin itişler vermek istiyordu, böylece onun her şeyini, her kalın santimini, her fırfırını, duvarları boyunca kayan mantar başını hissedebilecekti. Ve onun amını, ıslaklığını, asla bir diğeriyle aynı olmayacak dokusunun dalgalanmalarını, tümseklerini ve etrafında nasıl şiştiğini hissetmek istedi.

Kalp atışlarıyla birlikte nasıl da çırpınıyor ve sanki iç duvarları o geri çekildiğinde sikini tekrar içine almak istiyormuş gibi onu tekrar tekrar sıkıştırıyordu. Bu duygu yoğundu, sanki onu bırakmak istemiyordu, onu içinde istiyordu, sonsuza kadar orada kalmasını istiyordu.

Çılgıkları sessiz, yumuşak ve tizdi ama sesi kaybolmuş gibiydi.

Kadının bir şey yapmasına gerek yoktu, adam bundan çok etkilenmişti ve bunu yapmasını da istemiyordu. Sadece onu almasından zevk almasını, gevşek kalmasını istiyordu, böylece her şeyi hissederken onun içiyle oynayabilecekti.

Elleri altındaki kürkleri kavrayabilmek için hareket etti ve tutunacak bir şeye ihtiyacı olduğunu bildiği için ona izin verdi. Ama kız onu geri itmeye ve karşılığında dönmeye çalıştığında kalçalarını aşağıda tuttu.

Göğsü duygularla sıkışmış gibiydi.

Benim, diye kendi kendine homurdandı. Bunu sonsuza dek istiyordu. Onu sonsuza dek yanında tutmak, onu bu şekilde kucaklamak istiyordu. Ona dokunmak, onu kızdırmak, onunla ilgilenmek, onu inletmek ama aynı zamanda güldürmek ve gülümsetmek.

Onu sevmek istiyordu, bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. Onu severek nasıl olduğunu öğretmesini istiyordu.

Onun etrafında boşalmaya başladı ve bu duygu saf, mutlak bir mutluluktı. Amcığı onu inanılmaz bir baskıyla sıkarken, onu sağmaya çalışırken çılgınca spazm geçiriyordu.

Onu istiyorum. Sesini, kokusunu, tadını, güzelliğinin görüntüsünü. *Onun ruhuna ihtiyacım var.* Ona açlık duydu, onu arzuladı.

Biraz daha sert boşaldı, görüşünde yeşil bir titreşim vardı. *Buna ihtiyacım var.* Onun bedeni onun

bedeniydi.

sikiyle duvarlarını okşarken bunu biliyordu ama bundan daha fazlasını istiyordu.

Kalçasını kavrayan elini indirdi, böylece ittiği yeri kavrayıp kıvrımlarını ve amını avucunun içinde tutabildi. *Bu benim. Artık ona sadece ben sahip olabilirim.* Gözleri tekrar yeşile dönerken ve her hamle görüşüne bir savaş getirirken içinden bir titreme geçti.

Arzunun koyu moru ve sahip olmanın parlak yeşili.

Parmak uçlarını hem çenesinin hem de amının derisine batırdı, iri eli geriye kadar uzanabildiği için pençeleri dolgun arka tarafına saplandı.

Yeşil galip geldi ve her zamankinden daha sert ve daha derin bir şekilde boşalırken dilini yanağının üzerinden kaydırды, vücudunu ağır dalgalar halinde ezdi.

"Amin benim," diye homurdandı, sahiplenici ve saldırgan şehvet kontrolü ele geçirdikçe nefesleri daha da hızlanıyordu. "Ve onu her gün tohumlarımla dolduracağım."

"Ah, Orpheus," diye inledi, iç duvarları kasılırken başı geriye eğildi.

Dudaklarında iniltiyle birlikte söylediği adı onu neredeyse yere seriyordu.

"Bana yapabileceğimi söyle, Reia," diye talep etti, şimdi vücudu sarsıcı vuruşlarında daha fazla hareket ettiği için ona verdiği çanlar çalmaya başlamıştı. "Ona sahip olabileceğimi, onu becerebileceğimi, tutması için ona menimi verebileceğimi söyle. Seni boşaltmak ve benim için çılgılık atmanı sağlamak için kullanabilirim. Seni memnun etmek için benim olduğumu söyle."

Yatağın kürklerini yumruklarken parmak eklemleri beyaza döndü, vücudu titriyor ve tekrar boşalmaya başladığında kıvranıyor, hakkını talep eden vahşi kısıkaçlarla onu sağıyordu.

"Oh, Tanrım!" diye bağırdı.

"Peçe gibi kutsal olmayan bir yerde Tanrılar yoktur, Reia." Çenesinin etrafındaki eli yukarı doğru hareket etti, böylece iki pençesini ve parmak uçlarını ağzına sokabildi, daha yüksek sesle konuşabilmesi için ağzını açık tuttu. "Şimdi cevap ver bana."

Ona söylemesine ihtiyacı vardı. Ona ruhunu vermeyecek olsa bile onun olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Şimdilik ona ait bir şeye sahip olduğunu. *Şimdilik.*

"Evet, evet!" diye bağırdı parmaklarının etrafında. "O senin."

Ağzını bıraktı ve elini daha önce olduğu yere geri götürdü, garip bir şekilde arkaya eğilmemesi için başını onun için kucakladı.

Hareket etmeye devam etti, omurgası karıncalanana ve dokunaçları daha sıkı kenetlenene kadar ona doğru itmeye devam etti, buda onun istese bile geri çekilmesini imkansız hale getirdi.

Derinlere doğru itti, rahim ağzının halkasının sikiinin ucuna sıkıca bastırıldığını hissetti. Çıkıntıları sıkılaşıp içeri doğru çekilirken vücudu titredi ve sonra kanalına boşalmaya başladıklarında inledi.

Ezici bir zevk kasıklarını kavrarken kalçalarını hafifçe, yapabildiği kadar pompaladı. *Çok iyi, çok iyi hissettiriyor.* Her patlamada kalçaları seğiriyor, bacakları titriyor, kolları kadının etrafında titriyordu.

Kanalı doldu ve taşıtı. Ona eskisi kadar çok vermedi, ama daha önceki tohumu hala mevcuttu ve ona verdiği yeni yüklerle karıştı.

İşi bittiğinde yana düşerek, şehveti şefkate dönüşürken çaresizce ona sarılmak için onu da beraberinde sürükledi. Artçı şoklar onu kasıp kavururken gözlerini kapattı.

Onun için asırlarca bekledim.

Orpheus'un ne olduğunu, kim olduğunu gören ve onu hâlâ isteyen bu kadın için. Onu kabul eden ve yavaş yavaş ona gösterdiği gibi kendisi olmasına izin veren bu harika yaratık için. Geri püskürtülmektense karşılığında selamlanmak için.

Her sunu, ondan önceki her insan, sahip olabilmek için kaçınılmaz bir felaket adımıydı.

onun yerine.

Hissettiği tüm acıya, yalnızlığa, tüm kayıplara ve kedere rağmen, sırf küçük dişi geyiğini sakın, hoşnut ve gevşek bir şekilde kucağına alabilmek için her şeye değdiğini düşünmeye başlamıştı.

Reia yavaşça uykusundan uyandı, vücudunun farklı bölgeleri ona uyanması gerektiğini söylüyordu.

Hafifçe homurdanan midesi ona uzun zamandır bir şey yemediğini söylüyordu. Boğazı kurumuştu ve su içmeye ihtiyacı vardı. Rahatsız olmaya başlayan mesanesi. Normalde uyuduğundan çok daha geç uyuduğunu bilen zihni.

Tembelce gözlerini kırıştırarak açtığında odanın aydınlık olduğunu gördü. Gün geç olmuştu. O kadar geç olmuştu ki, güneşin bahçeden çoktan kaybolmuş olacağını biliyordu ve kahvaltı için bahçede oturma fırsatını kaçırmıştı.

Kahretsin, sanki onu hâlâ hissedebiliyorum. Girişinde, kanalının içinde bir baskı vardı ve hafifçe kıpırdandı.

O basınç *kıpırdandığında* durakladı.

Aşağı baktığında koyu mor ve siyah dokunaçların çıplak kalçalarına sıkıca sarılmış olduğunu gördü.

Hâlâ onun içindeydi! Sert hissetmiyordu, sanki orada öylece duruyordu.

Gözlerini kapatarak ellerini ağzına götürdü ve gözlerini kapattı. *Tanrım, onunla seks yaptım... İki kez! Her ikisinde de* bunu kendisinin istediğini çok iyi biliyordu ama ikincisinde yarı uykuluydu ve vücudu ilkinde hâlâ şarkı söylüyordu.

Ona ne zaman isterse beni alabileceğini söyledim.

Bundan pişmanlık duymayacağını umuyordu. Samimi olduktan sonra kollarında uyurken kendini ona oldukça yakın hissetmişti. Kendini sıcacık ve yumuşacık hissetmişti. Ve sırf onu kendisiyle, ihtiyaçlarıyla rahatsız etmek istemediği için mücadele ettiğini bilmek, kalbini neredeyse göğsünden dışarı çıkaracaktı.

Orpheus onu buraya getirdiğinden beri, serbest bırakılmaya ihtiyaç duyduğunda ne istediğiyle ilgiliydi. Kalbinin derinliklerinde, artık bunu istemediğini biliyordu. Bu adil değildi. Eğer istediği zaman ona sahip olabiliyorsa, o zaman onun da aynı şeyi yapabilmesi eşit değil miydi?

Her dokunuştan zevk alıyordu ve onunla seks yapmayı seviyordu. Kendisini ona, başka bir varlığa bu kadar bağlı hissettiren bir şey vardı. Sanki onun bir parçasıymış gibi hissetmişti.

Bir kez daha yere baktı. *Sanırım o hala benim bir parçam.*

İçini titreten başka bir his daha vardı, onu bu kucaklaşmadan asla ayrılmamaya ikna etmeye çalışan bir his. Adamın göğsünden sırtına doğru derin, neredeyse sessiz bir mırıltı yükseliyor ve bu samimi kucaklaşmaya onun da en az kendisi kadar bayıldığını söylüyordu.

Başı onunkinin üzerindeydi, kendi yastığı yerine onun yastığına yaslanmıştı ve başını yeterince çevirdiğinde gözlerinin mavi olduğunu görebiliyordu.

"Uyanık mısın?" diye sordu, yavaş ve sabit nefeslerinin göğsünü genişlettiğini ve ona baskı yaptığını hissederek, uyuduğunu düşünmesi için onu kandırdı.

Başını kaldırdı ve onun yanağını yaladı.

"Bir süredir öyleyim."

Yanakları ateşle alevlendi ve başını öne eğdi.

Bir süre benimle böyle mi kaldı? Dakikalarca mı? Saatlerce mi? Orpheus ne kadar zamandır uyanıktı, onun tadını böyle çıkarıyordu?

"Nasıl oluyor da hâlâ içindesin? Genelde içine geri dönmez mi?" Yüzünü sakladığı için kulağının arkasını yaladı.

"Sıcak ve ıslak bir şeyle korunduğu sürece, nerede olduğu önemli değil. Ne zaman istersem içinde olabileceğimi söylemiştin. Ben senin içinde yatarak dinlenmeyi seçtim."

Cinsel davranmıyordu, sert değildi. Garipti, ama bu şimdiye kadar duyduğu ya da deneyimlediği en tatlı şeylerden biriydi.

Birinin birinin kalbine girmesi mümkün müydü? Çünkü bunu yapmış gibi hissediyordu. İçinde her zamankinden daha güçlü duygular dönüyordu. Dün gecedен önce bu kadar yaygın olmayan duygular.

Kulağının arkasını tekrar yaladı ama arkasındaki derin yara izini takip etmek için başını çevirdi. Sonra diğer yara izinin olduğu yerden dizini kavradı.

"Neden bu yara izleri sende var?" Sesi merakla doluydu ve bir gün ona bunları soracağını biliyordu.

Sadece şimdi olacağını düşünmemişti.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı. "Neden?"

"Çünkü bu hoş değil ve bunu mahvetmek istemiyorum."

Sarılmalarından keyif alıyordu. Korkunç anıları canlandırmak istemiyordu.

Adamdan derin bir hırıltı yükselmeye başladı ve elini öne doğru kaydırarak kızın yastığa yaslanmış yanağını kavrayıp yüzünü kendisine doğru çevirdi. Onun üzerine eğilmişti, gözleri şimdiden hafif bir kırmızıyla parlamaya başlamıştı.

"Biri seni incitti mi, Reia?"

İç geçirdi, bundan kaçmanın bir yolunu göremiyordu.

"Köylülerin bana uğursuzluk habercisi dediğini söylemiştim. İçlerinden birkaçı bana büyük bir taş atmanın harika bir fikir olacağını düşündü. Kafama isabet etti. Bayıldım ve yere düştüğümde dizimi kestim."

"Kendi halkın sana zarar mı verdi?" diye hırladı, gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

"Sorun yok, Orpheus." Alnını ona yasladı. "Uzun zaman önceydi. O adamlar zaten şerefsizdi."

Bu onu yatıştırmadı, göğsünün o saldırgan sesle gürlemesini durdurmadı. Onun tuhaf mırıltısını şimdiden özlemişti.

"Sen çok değerlisin. Kimsenin sana zarar vermesine izin yok. İstersen onları senin için öldürebilirim."

Reia kıkırdadı ve uzanıp alttan çenesini okşadı. "Yapabilir misin? Bunu gerçekten çok isterim."

Kadının esprisi Reia'ya ulaşınca Reia sinirlenerek yüksek sesle ofladı.

"Eğer istersen, yaparım. Senin için her şeyi yaparım."

Oooo, siz çocuklar neyin geldiğini bilmiyorsunuz! Çünkü Reia bunu ciddi ciddi düşünüyordu. Bu üç adamın onu dehşete düşürdüğü ne ilk ne de son seferdi. Neredeyse kendisiyle aynı yaşta olan yetişkin adamlar ve Reia yaptıkları her şey için onlardan nefret ediyordu.

Yapmaları gerektiği gibi yemek vermek yerine ona yemek fırlatmışlardı. Üzerine su atmışlar. Karanlık ve dışarıda olmak güvensiz olduğunda içeri girmesin diye evini çivilemişler, hatta

köyde.

Ailesi öldüğü için onunla acımasızca alay etmişler ve ona zorbalık etmişlerdi. Onunla, ölümleriyle alay ediyor, içlerinden biri onları öldürüp yiyen İblis gibi davranırken sanki onlar onun ailesiymiş gibi davranıyorlardı. Ne zaman küçük kardeşinden bahsetseler, ağlıyormuş ve feryat ediyormuş gibi yapsalar, bu onu o kadar öfkeliendiriyordu ki onlarla savaşmaya çalışıyordu.

Tabii ki o zaman bağırdığı ve başkalarına dokunduğu için - misilleme olsa bile - azarlanacaktı.

Grubun elebaşının babası, ailesinin yenmesinden bir gün sonra ölen ve onunla birlikte geri dönen adamlardan biriydi. Bunun için onu suçladılar.

Köydeki hiç kimse onları durdurmak için bir şey yapmadı ve hatta bazıları bunu yaparken güldü. Bazıları onaylamıyordu ama bu daha çok onun olduğuna inandıkları şey yüzünden evreni huzursuz etmekten endişe ettikleri içindi.

Haberci olmanın gerçek olmadığına hâlâ inanamıyorum.

Midesi mümkün olduğunca gürültülü olmak için o anı seçti ve derin bir gök gürültüsü gibi homurdandı.

"Acıkmışsın," dedi ve dokunaçları ondan gevşemeye başladı, böylece geri çekilebilecekti.

Bekle, hayır. Reia o anda midesini umursamıyordu, ama onu durduramadan içinden çıkıp gitmişti. Hissettiği kayıp yüzünden kalbi parçalandı.

Ayağa kalkmaya başladığında oturdu ve yüzünü ona döndü. Gıcırdadı, ayak bileklerinin üzerine otururken bükülmüş bacaklarını birbirine sıkıştırmak için hızla dizlerinin üzerine çöktü. Kalçalarını tuttu ve hissettiği duyguyla irkildi.

"Reia?" diye hızla sordu, Reia'nın çıkardığı ses üzerine yatağın üzerine diz çöktü ve aniden böyle doğrulmasını sağladı. "Bir sorun mu var?"

Kahretsin. Adamın tohumunun içinden çıktığını hissettiğini nasıl açıklayacaktı? Vücudunun onu bırakmasına tepki verdiğini, şimdi ondan çıktığını ve şu anda uyluklarının arasında damlayan, gıdıklayan bir his gibi hissettiren bir karmaşa yarattığını.

"Ben iyiyim," diye güldü, adam yatakta diz çökmüşken kasıklarına baktı ve neredeyse kıkırdayarak bitiriyordu.

Hâlâ oldukça büyük olmasına rağmen penisi sarkıktı, dokunaçları da öyle. Çok *şirin*. Onu o kadar eriten canavara benzemiyordu ki, kendi derisinden havuza düşecekmiş gibi hissetti.

Dokunaçlar zaten onu korumak için etrafında hareket ediyordu ve sonunda onu saklayacaktı.

"O zaman sorun ne?" Yatağın öbür ucuna uzandı, başı yana doğru döndü ve pençeli işaret parmağıyla orta parmağını kızın endişe duyduğunu sandığı bir şekilde yanağına yerleştirdi. Sadece irkildi, gözlerini kapadı, çünkü bir topağın daha onu terk ettiğini hissediyordu ve utanç içinde ölmek istiyordu. "Seni incittim mi ya da üzdüm mü?"

Başını iki yana salladı.

"Gerçekten banyoya ihtiyacım var. Ortalığı batırdık."

Karışıklığı o yarattı. Şu anda bunun duygusal kabusunu yaşıyordu.

"Dağınıklığa aldırmayın," diye kıkırdadı. Çünkü bununla uğraşan o değildi! "Önce yemek yemelisin. O kadar açsın ki midenden sesler geliyor. Ayrıca, seni tohumlarımla kaplamak, seks kokumuyla işaretlemek hoşuma gidiyor."

Lütfen biri beni öldürsün. Yanakları o kadar sıcaktı ki, kulakları bile yanıyormuş gibi hissediyordu. "Neden bazen bu kadar yaramaz oluyorsun?" diye inledi.

Hissi nihayet sona erdiğinde, gözlerini açabilecek kadar rahatladı.

Gözbebekleri bembeyaz parladı ve biraz küçüldü.

"Beğenmedin mi?"

"Ben öyle bir şey demedim." Bir kahkaha atarak başını salladı. "Çok hoşuma gitti. Genelde böyle konuşmazsın ama konu sekse gelince çok yaramaz oluyorsun. Nedenini anlamıyorum."

Burnunu onun şakağına dayamak için öne doğru eğildi. "Bedenlerimizi paylaşıyoruz. Neden düşüncelerimi de paylaşmayayım? Sana olan arzumu kabul ediyorsun ve bunu bilmen için seni ne kadar istediğimi söylemek istiyorum."

Sadece duygularını mı paylaşıyor? Dudakları kıvrıldı, yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. "Ben de senin aynısını yapmanı istiyorum. Sıkımı istediğini söylemen hoşuma gitti."

"Üzgünüm ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Dün gece çok iyi hissettirdiği için zar zor düşünebilmişti ve kendisine dokunulmasını istemekte her zaman zorlanmıştı. Doğal gelmiyordu.

Reia sadece bunun olmasını istiyordu, bu yüzden ona istediği zaman kendisine dokunabileceğini söylemişti. Orpheus onun yanağını yalarken kıkırdadı.

"Eğer istiyorsan, benimle 'yaramazca' konuşmanı duymayı çok istediğimi bil."

Neredeyse onunla alay ediyormuş gibi hissetti!

"Tamam, anladım!" diye bağırarak adamın başını itti. "Yemek. İnsanın şimdi yemek istiyor!"

Arkasına yaslandı ve sanki bundan zevk alıyormuş gibi ona bir of çekti. "Sen kal ve dinlen o zaman. Ne yemek istersin?"

"Ahududu ve çilek? Biraz da su alabilir miyim?"

"Evet. İhtiyacın olan her şeyi aldığından emin olacağım." Sonra gözleri kırmızımsı bir pembeye dönüşmeye başladı. "Acımıyor ya da incinmiyorsun, değil mi? Bu kadar sert olmak istememiştim."

"Hayır, Orpheus. Ben iyiyim, söz veriyorum."

Biraz hassaslaşmıştı ama gerçekten şikâyet edebileceği bir şey değildi. Her şeyden çok, onun geniş belinin etrafında gerilmekten bacakları ağrıyordu. Her yönden ondan daha büyüktü ve vücutları tam olarak uyuşmuyordu, içine sığması için vücudunu değiştirmesi gerektiği gerçeğinin de kanıtladığı gibi!

Yatağın üzerinde diz çökmesine izin vererek geri çekildi ve pantolonunu almak için yatağın ayak ucuna doğru yürüdü.

Aman Tanrım! Reia ona doğru uzanırken emeklemeye başladı. *Bir kuyruğu varmış!* Yaklaşık bir ayak uzunluğundaydı ve bir geyiğinki gibi kıvrılmıştı.

Başını geriye çevirdi ve kızın eline vurarak uzaklaştırdı! "Dokunma," diye uyardı.

"Ama senin kuyruğun var!"

Ve çok yumuşak ve kabarık görünüyordu.

"Kuyruğum dışında istediğin yere dokunabilirsin." Kuyruğunu avuçlamak ve ondan saklamak için arkasına uzandı. Reia ona bakarken suratını astı.

"Hareket ediyor mu?"

Orpheus'un heyecanlandığında kuyruğunu salladığını hayal etmek çok sevimliydi.

"Sadece tahriş olduğunda ya da bedenim rahatsız olduğunda," diye cevap verdi karanlık bir şekilde. "Ve çok hassas. Omurgama kadar hissediyorum."

Titrediği zamanki gibi rahatsız olup olmadığını merak etti. *Boşaldığında kıpırdıyor muydu?* Ayağına bir şeyin çarptığını hissetmiş olabileceğini düşündü.

"Yani bu seni rahatsız mı ediyor? Banyoda ayaklarımı gıdıklaman ve senden durmanı istediğimde durmaman gibi mi?" "Bu seni güldürüyor ama" diye açıkça cevap verdi, bacağını pantolonunun içine sokarak

Diğerini. "Ve gülmen hoşuma gidiyor."

"Ama bu bir işkence gülüşü!"

Sıcak bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Biliyorum."

Piç kurusu. Suratını daha da astı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. İşte o zaman çıplak olduğunu hatırladı, göğüsleri kollarının arasından garip bir şekilde kayıyordu. Omuz silkti, onun önünde utanmadan.

"Dinlen, Reia. Geri döneceğim."

Adam gitti ve onu her şeyi düşünmesi için tek başına bıraktı.

Rahatsız mesanesini boşaltmak için kalkıp lazımlığa gitti. Kapağı tekrar üstüne yerleştirdi, ellerini yıkadı ve onun uyuduğu odaya dönüp yatağın kenarına otururken düşündü.

Benim için intikam almak isteyen büyük, korkutucu bir Duskwalker'ım, içimi mahvetmekten mutlu olan yaramaz bir adamım ve aslında çok tatlı olan garip bir yaratığım var. Memnun bir iç çekti. *Sıcak, rahat ve ihtiyaç duyabileceğim ya da isteyebileceğim her şeye sahip bir evim ve sadece benim için yiyeceklerle dolu güzel bir bahçem var.*

Daha ne isteyebilir ki? Özgürlük mü? *Burada teknik olarak özgür değil miyim?* Reia ne isterse yapabilir, buranın güvenli sınırları içinde olduğu sürece istediği yere gidebilirdi.

Beni İblis köyüne götürdü. Acaba Orpheus bir gün seyahat edebilmem için beni yüzeyin üstüne çıkarma konusunda rahat hissedecek miydi? Bu mümkündü.

Eğer kılıcını iyi kullanırsa, gerçekten iyi kullanırsa, onu ikna edebileceğini düşündü. *Eğer güçlü bir İblis'e karşı durabileceğimi kanıtlayabilirsem, eminim kendine güvenecektir.*

Onlardan korkmuyordu ve yanında onu koruyan Orpheus varken, gerçek bir tehlike altında olacağından şüpheliydi. *Belki de Cadı Baykuş bu yüzden bana o kitapları verdi.*

Belki de kahraman çocuk masallarından birini kullanarak ona içindeki kahramanlar kadar cesur ve güçlü olabileceğini kanıtlayabilirdi. Yaratıklarla ilgili bilgi kitabı, onun tehlikelerin farkında olduğunu bilmesini sağlayabilirdi.

Ve şu kılıç eğitim kitabı. Onları bana bu yüzden vermiş olmalı. Reia, Orpheus seyahat etmesine izin verirse onunla kalacaktı.

Belki çok uzak değil, ama dünyayı biraz görmesine yetecek kadar. *Ama ben zaten herhangi bir insanın görebileceğinden fazlasını gördüm.*

Buraya geri dönmek isterdi. Evlerini seviyordu. Ama burayı onunla *birlikte* terk edebilmek kulağa harika bir gelecek gibi geliyordu.

O... Ona ruhumu veririm yapabileceğini söyledi. Bunu yapabilir mi? *Sonsuza kadar yaşamak ister miyim bilmiyorum.* Kulağa çok uzun geliyordu ve şimdiye kadarki hayatını pek sevmemişti.

Yine de zihninin içinde, Orpheus'la sonsuza kadar yaşayabileceğini biliyordu. Eğer o böyleyse, şefkatli, düşünceli, yaramaz, o zaman ondan asla bıkabileceğini düşünmüyordu.

Artık gitmek istemiyorum. Ne dün geceden sonra, ne de bu kadar özel ve memnun hissettikten sonra.

Peki bu onu nereye götürüyordu? Reia yaşlanmaya ve grileşmeye başlarsa ne olacaktı? *Artık beni istemeyecek miydi?* Midesi bulandı. Belki de sadece genç ve genç görünümlü bir insan istiyor olabilirdi.

O zaman beni yer miydi? Beni terk eder miydi? Burada huzur içinde ölmesine izin verip yeni bir insan edineceği fikri midesini daha da bulandırdı. *Kahretsin... Orpheus'un bir başkasıyla birlikte olması fikri neden canını yakıyor?*

Orpheus elinde meyve dolu bir kâse ve bir bardak suyla döndü. Kalbinde acı bir sızı kalırken zayıf bir gülümsemeyle ondan aldı ve önce suyu içti.

Ona ruhumu vermek için ne yapmam gerektiğini, bana ne olacağını sormak istemiyorum.

Kendisi bundan çok korkarken onun umutlanmasını istemiyordu.

Diğer sorularının yanıtlarını da bilmek istemiyordu. Onlar çok uzak bir gelecekteydi. Şimdilik onlar üzerinde durmamalıydı.

"Siz yemeğinizi yerken ben de banyoyu yıkayıp yeniden dolduracağım."

Adam tekrar çıkarken bir kaşık ahududu ile durakladı. Ne kadar büyük olduğunu düşününce banyoyu kullanması gerektiğini biliyordu ama ne zaman kullandığını hiç bilmiyordu.

İşi bittiğinde, her şeyi kendisine en yakın yan masaya koydu ve ardından vücuduna baktı.

Gerçekten yapışkan ve sümüksü hissediyorum. Uyluklarının içi meni ile kaplanmıştı.

Tuvalate doğru yürümeye ve içeriye göz atmaya karar vermesi uzun sürmedi.

Loştı. Henüz mumlardan hiçbirini yakmamıştı ve kapıyı açtığı anda tek ışık koridordan geliyordu.

Onun parlayan gözlerini yakaladı ve zil sesini duydu, bu da ona dönük olduğu için başını eğdiğinin tek göstergesiydi.

"Bir sorun mu var?"

"Gerçekten banyo yapmak istiyorum. Sakıncası yoksa ben de seninle gelebilir miyim?"

Adamın gözbebekleri sarıya döndü ve kız bunun mutluluktan mı yoksa meraktan mı olduğunu merak etti. "Eğer istersen."

Hiç tereddüt etmedi. Kapıyı daha da açarak daha fazla ışığın içeri süzülmesini sağladı, böylece görebiliyordu.

Ona doğru yürüdü ve yüzleşmek için karşı tarafa geçti.

Bacaklarını yana çekerek onun bacaklarının arasına girmesine izin verdi ve kadın yerleşirken başını eğik tuttu.

Vücudu, nefis sıcaklıktan etinde yükselen tüylerle ürperdi.

Bu, ağrıyan kaslarını rahatlattı ve normalden çok daha yüksek olan suyun içinde eridi. Yaka kemiklerine kadar gelen su, normalde sadece göğüs hizasına kadar gelirken neredeyse onu tamamen suya batırıyordu.

"Neden karanlıktaydın?" "Çünkü görebiliyordum."

Oh, bu mantıklı. Saçlarını ıslatmak için başını arkaya yasladı.

"Eğer... Dün gece yaptığımız şeyi tekrar yapacaksak, belki de büyüünü sabahları yapmaya başlamalısın." Eğer geceleri pislik içinde kalma ihtimali varsa, biri gerçek temizlik diğeri de büyü için olmak üzere iki banyo yapmak istemiyordu. Bir taşla iki kuş.

"Bunu yapabiliriz ama şimdi yapamam," diye cevap verdi. "Yağ kürküne yapışıyor ve bundan hoşlanmıyorum."

Sudan çıktıktan sonra bunu yapacağım."

Başını salladı, bu cevaptan memnundu. Ayrıca, onunla birlikte suyun içindeyken onu yıkaması fikri çok fazla olabilirdi. O olmadığında zaten tahrik oluyordu ve eğer o olursa muhtemelen üzerine atlayacağını düşündü ve biraz yorgundu.

Reia ona baktı, önceki düşünceleri hâlâ kafasının içinde dönüp duruyordu. Hafif bir baş ağrısına neden oluyorlardı ve onun baldırlarından birini avuçladığını hissedene kadar alt dudaklarını endişelendirdi.

"Orpheus..." diye tereddütte başladı, sorusunu sorması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Ama bilmek istiyorum.

"Burada seninle kalan kadına ne oldu?" "O gitti. Önemli olan tek şey bu."

"Lütfen? Onun hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Buraya nasıl geldiğini. Bu evi onun için inşa ettiniz..." Etrafındaki duvarları işaret etti. "Neden gittiğini bilmek istiyorum."

Neden sana ruhunu vermedi?

Gerçekten bilmek istediği şey buydu.

Başını yana çevirip uzaklara baktı, sonra önce aşağıya, sonra bir kez daha ileri baktı.

"Neden gittiğini bilmiyorum," dedi. Gözleri maviye döndü, sonra kararmaya başladı. "Ve bu uzun zaman önceydi, Reia."

"Peki, onu buraya getirmeyi nasıl başardınız?"

"Onu bulduğumda bizimle birlikte İblis köyüne giden Mavka gibiydim. Neredeyse iki yüz yıl önceydi ve ben... özellikle insanları avlıyordum. Sizin türünüzü yiyerek insanlığı kazanabileceğimi fark ettim ve bundan daha fazlasını istedim. Reia, ben..."

Sustu, utancın kırmızımsı pembesi gözbebeklerinde parlayıp tekrar koyu maviye dönerken devam etmekte zorlandı. Bacağını kaldırıp onunkinin üzerine koydu ve dokunarak sorun olmadığını gösterdi.

"Devam et, Orpheus. Ne olursa olsun seni yargılamayacağım."

"Ben... Ben iyi değildim, Reia. Birçok insanı avladım. Çok sayıda insan olacağını bildiğim için evleri tek başlarına avladım ve içerideki herkesi yutmak için evlere girdim. Onun evine girdiğimde, onu yalnız buldum. Korku kokmuyordu ve yaklaştığını gördüğü için beni öldürmeye niyetli bir bıçak tutuyordu." Elini bacağına koydu, sanki onu değil de kendini yatıştırmaya çalışıyormuş gibi ovuşturdu. "Deneme şansını olmadı. Onu yemememin tek nedeni ona olan merakımdı. Daha önce hiç korkusuz bir insanla karşılaşmamıştım ve neden kokusunu alamadığımı anlamıyordum. Neden beni acıktırmıyordu."

Devam etmeden önce ağır, titrek bir nefes verdi.

"Onu yanımda evime götürmek istedim ve bana karşı koymadı. Daha sonra bunu ona sorduğumda, ölmek istemediği için böyle yaptığını söyledi." Espri içermeyen bir kahkaha attı. "Senin gibi kanaması yoktu. Nedenini bilmiyorum ama bu onu ayda bir kez yemek zorunda olmadığımı anlamına geliyordu. Onu çok merak ediyordum."

Kanaması yok muydu? Kısır olmalı.

Bir kez daha o kırmızımsı pembelik parladı ve parmakları Reia'nın bacağına batarken ondan uzaklaştı. Reia'ya batırdığını fark edince pençelerini kınına soktu.

"Onun için bir şeyler yaptığım sürece onunla ne istersem yapmama izin verirdi. Bana mağaramdan nefret ettiğini ve bir evde yaşamayı özlediğini söyledi, ben de onun için bir ev inşa ettim. İnsan yiyeceğine ihtiyacı vardı, ben de tohum bulmadan önce yiyecek aradım ve o da bahçeyi yetiştirdi. Koruma büyümü zaten üretebiliyordum ve şu anda bu evin içinde bulunduğu açıklığın büyüklüğündeydi. Ağaçları istemediğini, karanlıkta olmaktan nefret ettiğini söyledi, ben de güneşi görene ve hissedene kadar onları kestim. Korumaları hiç terk etmedi, kaçmaya çalışmadı. Kaldı ve ben de bunun benim ona bağlandığım kadar onun da beni sevmesinden kaynaklandığını düşündüm. O... Bana adımı veren oydu."

Adam sustu ve kadın onun vücudunun gerildiğini, kendi hikâyesinden tiksinerken ürperdiğini hissedebiliyordu.

Ona isim veren o muydu?

"Sorun yok," dedi ve elini yanında duran ayak bileğine koyarken ona küçük bir güven verici gülümseme verdi.

Bunun yerine mızımlandı ve kıpırdanmaya devam etti.

Dudaklarını ağzına götürdü ve ısırıldı. *Bu onu gerçekten incitiyor.* Onu devam etmeye zorlayamazdı, ne kadar acı çektiğini görebiliyordu.

"Sorun değil, artık bana söylemek zorunda değilsin."

"İstiyorum, Reia. Sadece... Onun ruhunu istedim ve o hayır dedi. Hazır olmadığını söyledi. Bunu

hak etmek için yeterince şey yapmadığımı söyledi. Onu İblis köyüne götürürsem düşünebileceğini söyledi. Oraya gitmiştim.

Birkaç kez malzeme almak için oraya gittim ve orada ne olduğunu anlattım. Siz insanların giydiği güzel şeyleri severdi ve ben de onlarla takas ederdim. İsteddiği her şeyi almasına izin verdim çünkü bu onu mutlu ediyordu ve onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. Bunu yapmamalıydım, onu oraya götürmemeliydim. O görüldü. Ve orada kimse onu benden almaya çalışmasa da, başka biri bu yüzden bir insanım olduğunu keşfetti."

"Kim?"

"Şeytan Kral," diye cevap verdi karanlık bir şekilde. "Mavka'dan hoşlanmıyor. Biz güçlüyüz ve öldürmemiz zor. Bizi kontrol edememesi hoşuna gitmiyor."

"Onu o mu öldürdü?"

Orpheus başını salladı ve kadın, Orpheus'un ellerinden birinin göğsünü kazmak için yukarı kalkışını, pençelerinin kalbinin olduğu yeri oyuşunu izledi.

"Hayır. Ona beni terk etmesi için bir yol önerdi ve o da onunla gitti. O... Benden nefret ettiğini, benimle geçirdiği her andan nefret ettiğini söyledi." Adam gözlerini daha da derine batırdı ve kadın suyun içinde mor kan damlalarının belirmeye başladığını fark etti. Adamın gözlerini daha önce hiç bu kadar karanlık görmemişti ve kalbi onun için acıyordu. "Benimle kaldığı beş yıl boyunca kaçabileceği bir yol bulmaya çalıştığını söyledi."

Reia öne doğru sürünerek kollarını adamın omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Özür dilerim," dedi yüzünü onun boynundaki tüylere gömerek. "Bu çok incitici olmalı."

Kollarını ona doladı ve çenesinin altını sırtına bastırdı. "Neyi yanlış yaptım, Reia? Neden benimle kalmak istemedi?"

Onun için gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Bilmiyorum. Buna senin adına cevap veremem." Ama verebilmeyi diledi.

Orpheus bu kadını mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı, Reia için yaptığından çok daha fazlasını yapmıştı ve onun neden kendisiyle birlikte olmak istemediğini anlayamıyordu. *İstiyorum... ve sadece bir buçuk aydır buradayım.* Belli ki bu kadın onunla beş yıl geçirmişti!

Sırtındaki uzun kürkü kavradı, gözyaşı dolu gözleri kinle ve belki biraz da kıskançlıkla kısıldı.

Bu kadın Orpheus'a dokunmanın ve seksin ne olduğunu gösteren kişiydi ve Orpheus onu biraz kıskanmıştı ama onu takdir etmiyor gibiydi. Bir geceden sonra kendini kaybetmişti.

Gittiğine sevindim o zaman. Gitti ve öldü. İki yüz yıl geçmişteydi ve nerede ölürse ölsün çürüyebilirdi ama bunun bir İblisin karnında olmasını umuyordu. *İblis Kral'la birlikte gidip 'kurtarılmak' yerine yenilirse bunu hak etmiş olurdu.*

"Yoksa..." diye başladı, parmak uçlarını kadının sırtının derisine geçirerek. "Sen de mi beni terk edeceksin?"

Kalbi neredeyse göğsünde milyonlarca parçaya ayrılıyordu.

"Hayır, Orpheus." Başını çevirdi ve dudaklarını adamın kemikli çenesinin yanına bastırdı. "Seninle kalmak istiyorum."

"Senden hoşlanıyorum, Reia. Buraya getirdiğim her insandan özel ve farklısın. Dokunuşumu istiyorsun, sana sarılmama izin veriyorsun çünkü bunu istiyorsun. Güzelsin, güçlüsün ve delirdiğimde bile benimle yüzleşecek kadar cesursun. Diğerleri yem olmama izin verirken sen beni korudun. Gitmeni istemiyorum. Eğer ortadan kaybolursan başka bir insan istemiyorum."

Başka bir insan istemiyor mu? Öyle mi? Bu, ben ölürsem ya da gidersem yerime başkasını koymayacağı anlamına mı geliyor? Gözyaşları sonunda yanaklarından aşağı süzüldü, bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştı.

Bana kızgın, diye düşündü Orpheus oturma alanında volta atarken, sandalyelerin arasında ve şöminenin önünde huzursuzca yürürken. Akılsız bir köpek gibi, sanki kuyruğunu kovalıyormuş gibi turlar atıyordu.

Göğsünden küçük bir inilti çıktı. *Neyi yanlış yaptım?*

Bedenlerini ilk kez paylaştıkları gecedan bu yana beş gün geçmişti ve ona yüzyıllar önceki kadından bahsetmişti.

Her gün farklı bir iş yapıyordu; bahçeyle ilgileniyor ya da kendine giysiler yapıyordu ve onu izlerken büyüleniyordu. Daha önce hiç görmediği bu tür giysiler çok hoşuna gitmişti ve kız bu giysilerin içinde çok güzel görünüyordu. Eskiden kullandığı gıda boyalarından çok daha etkili boyalar kullandığı için giysiler rengârenkti.

Ancak, parmağını dikiş iğnesine batırması hiç hoşuna gitmezdi. Acı dolu bir ses çıkarırdı ve canı yandığı için üzülmüştü, ancak o zaman aptalmış gibi gülerdi.

Ona asması için yeni süsler yaptı. Yüzyıllar önce onları isteyen kadın için astıklarının yerine yavaş yavaş yenilerini asıyordu. Bu görevde çok kararlı görünüyordu, onların gittiğinden emin olmak istiyordu. Reia onları parçalara ayırarak yok edecek, böylece yenileri için kullanabilecekti.

Ev, hamur işleri ve *kurabiyeler* gibi daha önce hiç koklamadığı garip yiyecekler kokuyordu. Onun için aldığı balı birçok farklı şekilde kullanıyordu. Çok tatlı olduğu ve midesini ağrıttığı için hiçbirini yememeyi öğrenmişti.

Ama Orpheus, kokuları ve tatları sevmese bile onun yaptığı her şeyi öğrenmek istiyordu ve o da öğretmekten ve bu zamanı onunla geçirmesine izin vermekten mutluydu.

Onun hiçbir şey yapmasına engel olmadı.

Bu yüzden Reia'yı üzmemek için ne yapmış olabileceğini düşünmeye çalıştı. O günden beri her geceyi onun yatağında geçirdiği halde kendi yatağında uyumaya gitmişti.

Bahçede son bir tur atıp tuz çemberinde çatlak olmadığından ve solan bibloların değiştirilmeden önce bir iki gün daha iyi durumda olduğundan emin olmak için gitmişti.

Dışarı çıkmadan önce ona kitap okuyordu, her gece Cadı Baykuş'un ona almasını söylediği kitaptaki masallardan birini anlatıyordu.

Her şeyin yolunda ve iyi olduğunu düşünmüştü - ancak içeri geri döndüğünde onun uyumaya gittiğini ve yatağında olmadığını fark etti.

Göğsünü kaşıyarak, neden ona sarılmak istemediğini anlamaya çalıştı. Anlayamadı. O

neyi yanlış yaptığını bilmiyordu.

Gece ilerledikçe ve Orpheus kendini uyumaya bile çalışamayacak kadar huzursuz hissettikçe, çömelip bir elini kendini sabitlemek için kullanarak gizlice onun odasına girdi.

Çenesinin alt kısmını şiltenin üzerine, göğsünün yanına yerleştirdi; omuzları yatağa yaslanmış, bacakları ise hafifçe dönmüştü. Ona doğru bakarak koluna hafifçe dokundu.

Gözlerini yavaşça açmadan önce kaşlarını çatarak kıpırdandı.

"Orpheus?" diye sordu, gözlerinden birini ovuştururken sesi boğuk ve uyku doluydu. "Neyi n var?"

Göğsünden hafif bir sızlanma daha geldi.

"Bana neden kızgınsın Reia?"

Kaşları birbirine yaklaşarak aralarında küçük bir kırıışıklık oluşturdu. "Sana kızgın değilim. Neden böyle düşünüyorsun?"

Kürklerin altında dinlenen kıza baktı.

"O zaman neden buradasın? Günlerdir bu odada uyumadın."

Reia inledi, kürkünü yüzünü örtmek için yukarı kaldırırken arkasına döndü. "Çünkü bu gece gerçekten çok yorgunum."

"Anlamıyorum."

Ona bakmak için gözlerini aşağı indirdi. "Eğer seninle uyursam, beni her zaman gecenin bir yarısı uyandırırıyorsun."

Başını eğdi, zilleri hafifçe şingırdadı. "Ama bunu yapabileceğimi söylemiştin."

"Biliyorum." Küçük ama garip bir kahkaha attı. "Hoşuma da gidiyor ama bugün yeterince yaptık ve bu gece gerçekten yorgunum. Burada uyursam daha kolay olur diye düşündüm."

Görüşü kırmızımsı pembeye döndü. *Çok mu dokunuyorum?*

Bunun yeterli olduğunu düşünmüyordu. Orpheus'un ona dokunmak için doymak bilmez bir açlığı vardı, onu sürekli yiyip bitiren yakıcı bir ihtiyaç. Ona alabileceğini söyledi ve o da günde birkaç kez aldı.

Yüzüstü yatarken en sevdiği yemek masasının üzerindeydi çünkü onu tohumuyla doldurduğunda bacakları kıvranıyor ve tekmeliyordu çünkü bunu yapmakta özgürlerdi. İçine boşalırken onun büküldüğünü, kıvrıldığını ve sikinin etrafında bu şekilde hareket ettiğini hissetmek garip bir duyuydu.

Onu olduğu yere götürmüştü ve bundan hoşlandığını düşünmüştü. Göğsünde suçluluk, utanç ya da pişmanlık gibi çirkin bir duygu kabardı. "İstemiyorsan bana söyleyeceğine söz vermiştin."

Burnunu şefkatle okşamak için aşağı uzandı.

"Ve bu gece burada uyuyacağım. İyi bir uyku çektikten sonra, gece bile benimle istediğin gibi yaramazlık yapabilirsin."

Bana böyle mi söylüyor?

Gözleri bir kez daha onun vücudunda gezindi. "Ama bu hoşuma gitmiyor. Uyurken sana sarılmak istiyorum."

Dudaklarını iki yana bukerken düşünceli bir ses çıkardı. "Şey, sanırım sadece bana sarılmak içinse, o zaman sorun yok."

Ayağa kalkmak için kürkleri hareket ettirmeye başladı ve Orpheus kendisi için çok küçük olan yatakta onunla birlikte olmak için ileri atıldı.

"Hareket etmene gerek yok. Zaten rahatsın." Onun etrafında kıvrıldı ve onu sıkıca kendine çekti.

"Uyu Reia. Seni koruyacağım ve uyanmadığından emin olacağım."

Ona döndü ve ona sarılırken yüzünü göğsüne gömdü. "Düşmesen iyi edersin

Üstümde uyu, Orpheus. Çok ağırsın."

Sonra uyudu ve Orpheus dünyanın bir kez daha doğru olduğunu hissetti.

Reia dengesinin bozulduğunu hissederek kılıcını havada salladı.

Üzerinde bir kitap bulunan bir kütüğün olduğu tarafa doğru ilerledi, hafif rüzgâr sayfaları değiştirmesin diye bir taş sayfaları açık tutuyordu.

Parmaklarını kitabın üzerine bastırdı, düzgün bir şekilde okuyabilmek için sayfanın uçmasını engelledi.

Oh, tamam. Yani, çok yükseğe sallanıyorum.

Kendine yer açmak için kılıç eğitim rehberinden uzaklaşarak tutuşunu hafifçe ayarladı. Sonra kılıcı yukarı kaldırıp başının üzerinde döndürerek savurdu ve omzunun üstünden değil de dışından çapraz bir vuruşla aşağıya doğru indirdi.

Hareket yumuşaktı, sırtında ya da kollarında herhangi bir sancıya neden olmadı ve dengesini bozmadı.

Bu değişiklikler nedeniyle de daha hızlı oldu.

"Evet!" Bir elini kabzayı tuttuğu yerden kurtardı ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Bu mükemmeldi!"

Orpheus'un da burada olup onu görmesini dileyerek sırtarak etrafına bakındı. Şu anda suyu azalmaya başladığı için ona su getirmek üzere dereye doğru gidiyordu.

Kitabı aldığından beri, kılıcı kullanmaya başladığı beş gün içinde bile kılıçla ilgili becerileri önemli ölçüde gelişmişti. Her gün saatlerce pratik yapıyordu. Yorulduğunda, tekrar pratik yapmadan önce dinlenirken başka şeyler yapıyordu.

Şu anda giydiği gibi kendi kıyafetlerini dikecekti. Onun için aldığı kumaştan soluk, bebek pembesi bir elbise giyiyordu.

Artık havalar ısındığı için uzun kollulara ihtiyacı yoktu. Pazılarının ortasına kadar geliyordu ve kollarını kaldırdığında omuzlarına doğru katlanacak kadar boldu. Dekolteydi ve göğüs dekoltesinin üst kısmını gösteriyordu. Aldığı kahverengi kumaşı kullanarak göğüslerinin altından geçen sahte bir korse bölümü dikti ve göbeğinin hemen üzerinden V şeklinde aşağı inerek belini sardı ama kalçalarını serbest bıraktı. Elbisesinin eteği dökümlüydü ve kalçalarının hemen altına kadar geliyordu ve eğer dönecek olursa, etrafında serbestçe dalgalanıyordu.

Şimdiye kadar giydiği her şeyden daha renkliydi ama köyüne geri döndüğünde böyle giyinirdi.

Bunu çok sevdi ve benzer tarzda ama farklı renklerde başka şeyler yapmak için sabırsızlandı.

Reia boş zamanlarında süs eşyaları da yapıyor, diğer kadının istediği ya da kendi yaptığı süslerden yavaş yavaş kurtuluyordu. Bazıları yeniydi, Orpheus'un evini, onu takip eden adaklar için daha hoş bir yer haline getirmek üzere dekore etmesinden kalmaydı. Onları sakladı.

Sadece gizemli kadınla ilgili bazı kanıtlardan kurtulmak istiyordu. Kadının hikâyesini dinledikten sonra Orpheus'u şimdi daha iyi anlıyordu.

Eve doğru baktığında, harcadığı onca çabaya rağmen, onun her zaman nazik olduğunu biliyordu.
Bu

başka ne yaptığının bir önemi yoktu. Uyumlu olmaya çalıştığını, rahatlık ve mutluluk getirmek istediğini ama karşılığında soğuk bir şekilde reddedildiğini görebiliyordu.

Merak etme, onun adına kabul edeceğim. O da iade edecek, üzerine eklemeler yapacak, bunu onun için bir anı olarak saklayacaktı. Onu önemseyen, onu isteyen, istediği için onunla kalacak olan biri.

Ama bazen bırakacağız. Bu konuda çok kararlıydı.

Dikkatini tekrar kılıcına yöneltti ve kılıcını görünmez bir düşmana vurmaya hazırlanır gibi havaya kaldırdı. *Kılıcımı iyi kullanacağım ve onun beni her yere götürebileceğini kanıtlayacağım.*

Dudakları mizahi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Belki onu tekrar korkutabilirim.

Orpheus genellikle onun eğitimine yardım eder, elinde tuttuğu kılıca saldırmasına izin verirdi, böylece gerçekten vurabileceği bir şey olurdu. Fazla bir şey yapmadı, sadece kılıcı büyük elleriyle nasıl tutacağını bilmediği için aşağı doğru doğrultarak orada durdu ve savunma yapan bir düşman gibi onun darbelerini savuşturdu.

Bir önceki gün, alıştırma yaptığı şeyi kullanıyordu ve neredeyse ona çarpıyordu! Kılıca değil ama ona... Adam tökezleyerek geri çekilmiş ve kılıç ona saplanmadan önce vücudunu zar zor geriye atabilmişti.

"Sanırım sana o tahta kılıcı yapmamın zamanı geldi, benim cesur insanım," diye kıkırdadı ona.

Onun üzgün olmasını bekliyordu ama gözleri sarıya dönmüştü, sanki onunla gurur duyuyordu. Gülümsemekten kendini alamadı.

İyi bir uyku çektikten sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum, diye düşündü ve daha önce yaptığı hareketi hafızasına mükemmel bir şekilde kazınana kadar tekrarladı.

Zamanının çoğunu alan pek çok şeyi yapmak arasında, kendini bir şeylere ve her şeye karşı bastırılmış buluyordu. Masaya, duvara, mutfak tezgâhına... Kendini onun sikiinin etrafında kaybederken onun tarafından ele geçiriliyordu.

Bunun bir kısmının serbest kalmak ve zevk almakla ilgili olduğunu biliyordu ama Orpheus'u artık ona yakın olmakla da ilgili olduğunu bilecek kadar iyi anlıyordu. Ona yakın olmaktan, cinsel olmasa bile ona şefkat göstermekten hoşlanıyordu.

Dün gece sırf sarılmak istediği için odama geldiğine hâlâ inanamıyorum. Alnındaki ter damlacıklarını silerek yüksek sesle güldü.

Reia onun yatağında, o yatakta -artık *benim yatağım mı? Artık onun odasında uyuyorum* - onu çok üzecekti.

"Her neyse. Artık biliyorum."

Yorgun olduğu için içeri girmek üzere kitabını almak için döndüğünde donup kaldı. Bu da *kim lan?!*

Kılıcını kaldırarak ucunu avlunun öbür ucundan, tuz çemberinin diğer tarafından kendisini izleyen kişiye doğrulttu.

Adam arkasındaydı, bu yüzden onu *görememişti* ama hem insana benziyordu hem de benzemiyordu. Erkek olduğunu gömleksiz olmasından ve giysi olarak dizlerinin etrafına sıkıştırılmış cin benzeri bordo bir pantolondan başka bir şey giymemesinden anladı.

"Kimsin sen?" diye sordu, bir yandan da *ne* olduğunu anlamak için ona bakıyordu.

Aralarındaki mesafeye rağmen adamın uzun boylu, insan olamayacak kadar uzun olduğunu söyleyebiliyordu. Yanlarındaki siyah çizgiler, omuzlarına, boynunun yanlarına ve saç çizgisinden yüzüne doğru uzanan kollarının dış eti, ona muhtemelen bir İblis olduğunu söylüyordu. Ama geri kalanı, yani büyük bir kısmı koyu bronz tenle kaplıydı.

Gözleri kırmızı değildi ama kitabında gördüğü Elf resimleri gibi sivri kulakları vardı.

Cadı Baykuş'tan. Ayrıca koyu renkli ve uzun mavimsi beyaz saçlarının üzerinden geriye doğru kıvrılan iki boynuzu vardı.

İri kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturup şişirirken, kaya gibi sert sekiz karın kası güneşten gölgeleniyordu.

Gömlek giymediği için boynundan halkalar halinde çok sayıda altın zincir sarkıyordu. Ayrıca sol kolunda çok daha fazla olmak üzere birden fazla kol bandı vardı ve sivri kulaklarından uzun küpeler sarkıyordu.

Dolgun dudaklarının ardındaki keskin dişleri parlayarak sırıttı.

"Beni fark etmenizin ne kadar süreceğini merak ediyordum," diye kıkırdadı derin bariton sesiyle. "Mavka gittiğinden beri burada duruyorum."

Reia'nın yüzü soldu. *Orpheus gideli bir saatten fazla olmuştu.* Onun orada durduğunu fark etmediğine inanamıyordu.

"Soruma hâlâ cevap vermedin."

"Bana Jabez diyebilirsin, sana zarar vermek istemem." Sırıltısı daha da büyüdü, uzaktan kahverengi ya da belki başka bir koyu renk görünen gözlerinin kenarları kırıştı.

Reia onun ne olduğunu hâlâ çözememişti, ama onu yakışıklı bulmaktan kendini alamıyordu. Fazla yakışıklı. Sanki normal ya da doğal değilmiş gibi. Tüm o kasları ve altın takılarıyla bir tür şehvet ve cinsellik tanrısına benziyordu. Dış görünüşüyle erotik ve baştan çıkarıcı olduğunu haykıran bir varlık.

"Bunu tuz çemberinin *diğer* tarafında duran kişi söylüyor," diye üst dudağını bükerek alay etti.

Sanki bir şeye şaşırması gibi kaşlarını kaldırıp ona baktı. Belki de kızın küstah ses tonundan ya da onu baştan çıkarmak için çok az şey yapan bu seksi görünümlü adama hemen yaltaklanmamasından kaynaklanıyordu.

"Ah?" Bir kolunu açarak işaret parmağıyla yeri gösterdi. "Bu tuz çemberini mi kastediyorsun?" Bacağını yavaşça kaldırdı ve içinden *geçerek* Reia'nın yanında durdu. "Gördün mü, hiç zararı yok, küçük insan."

Aralarında hâlâ metrelerce mesafe olmasına rağmen kılıcını daha yukarı kaldırdı. *Şu anda bana zarar vermek istemiyor olması, daha sonra da vermeyeceği anlamına gelmez.* Mavka, uçan İblis tarafından saldırıya uğradıktan sonra onun içinden geçmiş ve yine de onu yemeye çalışmıştı.

"Bilmeni isterim ki, aslında o kadar da küçük değilim," dedi ona. Orpheus'un ona böyle hitap etmesini sevimli buluyordu ama bunu ondan duymak tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu. "Bir insan için oldukça ortalamayım."

Yaklaşmaya başladı. "Senin türün benim için küçük."

"Geri çekilin!" diye uyardı, gözleri ön verandaya doğru kaydı.

Başarabilir miyim? O kadar uzak değildi.

Öne doğru baktığında, adam neredeyse önündeydi ve aralarına mesafe koymak için geri çekildi. *Birdenbire nasıl bu kadar yaklaşmıştı?*

Neredeyse kılıcının ucuna gelmişti. Kılıcı pençeli başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırır gibi tuttu ve incelemek için başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Şimdi adamın ona neden küçük dediğini anlıyordu.

Orpheus kadar uzun değildi ama yine de çok büyüktü. Belki sadece 5 santim kısaydı.

"Bu beni öldürmez," dedi sıkılmış bir ifadeyle inceleyerek. Sonra bakışlarını ona çevirdi ve keskin, beyaz kaşlarıyla hararetli görünen bir şeye dönüştü. "Ama canımı yakacak. Ve ben sana kurtuluş sunarken sen bana zarar vermek istemezsin."

Reia gözlerini ona dikti, dudakları sinirlenerek incelme ve kılıcını ondan çekip bir kez daha göğsüne doğrulttu. Bir rüzgâr dalgası vücutlarını sararak onu hafifçe ürpertti.

"Peki neyden kurtarılmam gerekiyor?"

"Sen bir Mavka'nın esirisin, değil mi?" Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kıza uzattı ve tutmasını teklif etti. "Sana özgürlüğünü vereceğim."

"Özgürlük istesem bile, hiçbir şeyin bedelsiz olmayacağını düşünecek kadar aptal değilim." Reia yavaş ama kararlı adımlarla geri geri giderek eve doğru ilerlemeye devam etti. "Benden bir şey istiyorsun. Nedir o?"

"Bu *benim* ne istediğimle değil, başkalarının ne talep ettiğiyle ilgili." Sırtışı yumuşadı, sanki daha misafirperver görünmek istiyordu ama bunu yaparken daha az güvenilir görünüyordu. "Sen bir piyondan başka bir şey değilsin ve ben de sana karşılığında güvenli bir şekilde halkına geri dönme şansını sunuyorum."

Reia bir kahkaha attı, dudakları bir sırıtışla kıvrılırken gözleri bir bakışla doldu.

"Teklifinizi çok iyi ifade ettiniz ama içinde gizlenen tehlikeyi görebiliyorum."

Kaşları tekrar çatıldı, dudakları gülümsemesi düşecekmiş gibi seğirdi. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bana bir *şans* veriyorsun, garanti değil." Kılıcını keskin ucu adamın burnuna gelecek şekilde yukarı kaldırdı. "Ve piyonlar genellikle bir satranç oyunundaki büyük planlar için önemsizdir. Umursamadan feda edilirler ve genellikle ilk ölenler olurlar."

Bir kez daha sırtırken dişlerini gösterdi.

"Ne olursa olsun, eğer ileri itilirlirse, hücum oyuncusunun tercihlerine yenik düşerler ve Mavka'nın ne yapacağını garanti edemem."

Sırtı sertleşti. *Orpheus'un peşinde*. Neden olduğu umurunda değildi. Ona karşı bir tehdit vardı ve bilmesi gereken tek şey buydu.

"Seninle gelmeye niyetim olmaması senin için çok kötü, o yüzden kibarca siktir olup gidebilirsin."

İleri doğru hamle yaparak adamın başını geriye eğmesini sağladı, böylece eve doğru kaçmak için aralarında yeterince boşluk bırakabildi.

Jabez, Reia basamaklara ulaşmadan hemen önce önünde *cisimlendi*. Reia onun göğsüne çarptı, vücudu sert bir duvar gibiydi ve Reia'nın nefesini kesti. İnleyerek geri çekildi, burnuna vurduğu için burnuna acı yayılıyordu.

"Çok yakındı. Bunu yapmanı beklemiyordum." Adam kızın kılıcı tutan kolunu tutarken, kolunu kızın gövdesine dolayarak onu tuzağa düşürdü. "Şimdi şunu üstünden çıkaralım. Cadı Baykuş nasıl olsa kaleme gizlice girip onu geri çalacak."

Başındaki tılsımı yakaladı, keskin bir nefesle tıslayarak başından kopardı. Yere atmadan önce saçından birkaç tutam kopardığında Reia haykırdı.

"Lanet olsun! O şeyden nefret ediyorum," diye ısırdı ve yanmış elini yatıştırmaya çalışır gibi göğsüne sildi. "Her zaman yanıyor."

Adamı itti ama onun elinden kurtulmayı başaramadı. Kılıcını işe yaramaz bir şekilde savurarak onu kesmeye çalıştı ama kılıç sadece arkasından sallanıyordu.

"Bırak beni!"

Kollarını kullanamadığı için botlarının topuklarıyla adamın inciklerine tekme atmaya başladı ve çıplak ayaklarına basarak ondan uzaklaşmak için her şeyi denedi.

"Sessiz ol," diye tersledi, sardığı kolunu kızın etrafında daha da kaydırarak büyük eliyle ağzını kapattı. "Eğer yakınlardaysa, senin çırpınışlarını duymasını istemiyorum. Kokumun burada olması benimle geldiğini anlaması için yeterli."

Adamın eli kızın 'hayır' çığlığını bastırırken, kız gözlerini kocaman açmış başını sallıyordu.

Hayır, gitmek istemiyorum! Reia daha fazla mücadele etti, varlığının her zerresiyle ondan uzaklaşmak için kıvranıyordu. *Kale dedi.*

O... Reia omzunun üzerinden bakmaya çalışırken çok uzak olmayan bir mesafeden bir kükreme duydu.

Orpheus yakındaydı ve yalnız olmadığını biliyordu. *O Şeytan Kral.*

"Orfes!" diye bağırmaya çalıştı onun avucuna karşı.

Onu görmeye bile fırsat bulamadan ortadan kayboldular.

Orpheus, evlerinin bulunduğu yönden gelen rüzgârda İblis Kral'ın kokusunu alınca kükredi. *Reia!* Su dolu kovayı yere bıraktı ve hemen koşmaya başladı.

Dakikalar sonra ağaçları yararak tuz çemberinin yanından geçerken avluyu boş buldu. Su getirmeye gittiği zamanki gibi kılıcıyla talim yapmıyordu.

Gözleri bembeyazdı, kalbi korkuyla çarpıyordu. *Lütfen içeride ol.* Eve doğru fırladı, kapıya odaklanırken botlarıyla çimleri ve toprağı yırttı.

Verandanın basamaklarındaki yıpranmış çimlerin üzerinde bir şey parıldıyordu, kir burada daha görünürdü. Onu gördüğünde yavaşladı ve sonra onu almak için durdu, kalbi göğsünde daraldı.

Tılsım. Sanki birkaç dakika önce takmış gibi sıcak hissettiriyordu. Ayrıca onun ve İblis Kral Jabez'in kokusunun burada taze olduğunu söyleyebilirdi.

Dizleri neredeyse
bükülüyordu. "Hayır."

Mavi gözyaşı damlası safirine ve ışıltılı beyaz kristal elmaslarla dolu gümüş halkaya bakarken başını salladı.

O gidemez.

"Reia!" diye bağırdı, evin kapısını açmak için verandanın merdivenlerinden yukarı çıktı, Reia'nın kendisine bağırdığını duymak istiyordu.

Kapıyı açtığında onu sessizlik karşıladı. Soğuk, önsezili bir sessizlik. İçeri girmedi. Onun orada olmadığını biliyordu.

"Reia," diye mız mızmızlandı, elini tılsımın etrafına kapatıp yumruk yaptı. Kapının eşiğinde dururken, bakışlarını ağır bir yürekle bahçede gezdirdi. "Reia... Onunla isteyerek mi gitti?"

Kılıcı vardı. Kalmak istiyorsa neden onunla dövüşmedi? Jabez'in kanının kokusunu alamıyordu ve kadının gitmek istediğini söylemek için evin önündeki muskayı çıkarıp çıkarmadığını merak etti.

Ama ben onu istiyorum. Kız onundu ve onu diğer tüm insanlardan daha çok istiyordu. *Neden?* Gerçekten de artık ona dokunmak, onunla birlikte olmak istemediği için mi kendi yatağında uyumuştı?

Elini açıp üzüntü ve kayıp içinde tılsıma baktı, gözleri maviye döndü. *Onsuz olmak istemiyorum.*

Tarih tekerrür mü ediyordu? İblis Kral ondan bir insan daha mı çalacaktı? *Ama o... Reia* yüzyıllar önceki *Katerina* gibi değil.

Sıcakkanlı ve zeki biriydi ve gerekmediği halde her zaman şefkatli elleriyle onun burnunu tutardı. Onu sevdi, ona kitap okudu, şöminenin yanında ona sokulmasına izin verdi. Katerina'nın

bunların hiçbirini yapmadım.

Katerina sadece kendisine istediği bir şey verildiğinde gülümserdi ve bunu sadece kendisine verilen şeye yöneltirdi. Gülümsemeleri hiçbir zaman Reia'nınki gibi ona doğru dönmemişti.

Karşılığında Orpheus'a dokunmayı hiç denememiş, sadece o istediğinde kabul etmişti. Onun yatağında hiç uyumamıştı, bu yüzden ikinci bir uyku odası vardı.

Beni hiç öpmedi.

Katerina'nın dudaklarını vücudunda hiç hissetmemişti ve yine de Reia, Orpheus'un dilini açıkça yaladı, sanki onu yapabileceği tek şekilde öpüyormuş gibi.

Katerina ile arasındaki bariyeri hiç fark etmemişti. Dar gözlerinin aslında dik dik baktığını, dokunuşlarının nefretle dolu olduğunu, ta ki ona acımasızca İblis Kral'la birlikte gideceğini söyleyene kadar.

Ve Orpheus'un buna şahit olmasını sağlamıştı. Jabez'in teklifini kabul etmişti ve Jabez avdan döndüğünde onu İblis Kral'ın kollarında bulmuştu. Ona peşinden gelmesini istemediğini, bu seçimi kendisinin yaptığını ve eğer onun mutluluğunu önemsiyorsa, onu rahat bırakmasını söylemişti.

Elbette Orpheus öfkeyle onun peşinden gitmek için ormana doğru koşmuştu ama bu uzun bir mesafeydi ve yol boyunca öfkesini kaybetmiş, sadece yalnız kalmamak için çaresizlikle dolmuştu.

Kaleye vardığında, Jabez ona gitmesini söylemişti ve o da bunu denemenin bir anlamı olmadığını anlamıştı. Jabez onun için savaşmaya yemin etmişti ve Orpheus bu savaşın ikisinin de kazanamayacağı bir savaş olacağını biliyordu.

Reia, Katerina değil.

Başını eğerek avucunun içine baktı ve koyu gri teninin aksine parlak ve ışıltılı sarı saç tellerini gördü. Başını çevirdiğinde boynuzlarına bağlı çanlar şingirdadı ve Reia'nın ona daha önce kimsenin vermediği bir hediye verdiğini hatırlattı.

Sabitleme klipsleriyle kendiliğinden çıkan bir ya da iki telden fazlası vardı. Sanki kafasından zorla çekilmiş gibi yığınlar vardı.

Orpheus homurdandı. Sadece inanmak istediklerine mi inanıyordu, ne anlama geldiği belli olmayan şeyler mi görüyordu bilmiyordu ama umurunda değildi.

Reia kendi isteğiyle Jabez'le gitse de gitmese de, bu sefer dışisini geri almaya gidecekti. Ona umut vermişti ve ona inanmak istiyordu. Tılsımı cebine koydu, onu gördüğünde vermeye hazırды.

O benim.

Gidip onu getirecekti. *Benimle kalmak istediğini söyledi.*

Avluya doğru döndüğünde, daha merdivenlerden inmeden şekil değiştirmeye başladı. *Ona Katerina'dan bahsettiğimde benim için ağladı. Bana sarıldı ve aynı şeyi yapmayacağını söyledi.*

Dört bacağı da yerde olan Orpheus hırladı ve başını çılgınca salladı, çanları bilerek takırdattı, böylece kendine onları, onu, onun kendisini kabul ettiğini hatırlattı.

Öne doğru sıçrayarak İblis Kral'ın kalesine doğru koşmaya başladı ve hızla ağaçların arasına daldı. Koşma hızından dolayı kasları gerilmişti, acelesinden ağaçlara çarpmasına ramak kalmıştı.

Beni terk etmedi. Buna inanmayı reddetti. Reia'nın onu istemediğine inanmayı reddetti. Gülümsemelerinin yalan olduğuna, kucaklamalarının sahteliklerle dolu olduğuna, sözlerinin aldatmacayla dolu olduğuna. *Beni terk etmedi.*

Toprağı oyarken pençelerinden toprak, sopalar ve yapraklar fırladı. Koşarak geçerken gördüğü ve duyduğu İblislere aldırıyor, sadece gittiği yöne odaklanıyordu.

Reia'nın bulunduğu yön.

İçini öfke doldurdu ama gözleri yine bembeyazdı. *O güçlü. Cesur.* Oraya vardığında, kurtulmaya çalışırken ölmüş olacağından korkuyordu. Eğer inanmak istediğı gibi gerçekten kaçırıldıysa, o zaman tehlikedeydi.

Nefesleri burun deliğinden homurdanıyordu, ıslaktı ve eforla ağırlaşmıştı. Görüşü sadece ormanın etrafında ne kadar hızlı hareket ettiğinden etkileniyordu, sis bu yoğun hızda görmeyi zorlaştırıyordu. Rüzgâr ıslık çalarak kulak deliklerinin yanından geçiyor ve sadece rüzgârın soğukluğu ya da dudaklarının yumuşak, sıcak baskısı gibi yoğun hisleri hissedebilen kemikli yüzüne değiyordu.

Koku bombardımanı altındaydı ama o sadece bir tanesini koklamakla ilgilendi - o da mürver ve kırmızı gül kokusuydu.

Benim küçük dişi geyiğim benden başka kimseye av olmayacak. O da avını yemek yerine korumak isteyen bir avcıydı. *Eğer onu kurtarmamı istiyorsa, beni öldürse bile onun için savaşıcağım.*

Kaleye dört günlük huzurlu bir yürüyüşle varılabilirdi ama *kararlı* bir Mavka dört ayak üzerinde bir günde varabilirdi.

Reia kendini bir anda taştan bir kalenin taht odasının dört duvarı arasında bulduğunda tüm gücüyle çığlık attı. Kendisini tutan adamın sert gövdesini itip kakıyor, bunun anlamsız olduğunu biliyor ama durmayı reddediyordu.

"Bu kadar zayıf bir şey için çok çabalıyorsun," diye güldü ve onu yana doğru iterek yere yığılmasına neden oldu.

Kılıcı taşa çarparak uzanamayacağı bir yere sıçradı ve vücudunun yere çarpmasının acı verici etkisiyle bıraktığında yere kaydı. Kendi kolu kaburgalarını ezdiğinde omzundan ve yan tarafından acı fişkırtdığında içinden bir çığlık koptu.

"Hey! Sana ona zarar verme demiştim," diye bağırdı kadınsı bir ses.

Reia tam zamanında başını kaldırdı ve büyük taş tahttan bir kadının, bir *insan kadının kalktığını* gördü.

Mavi gözlerini Jabez'e dikerek geniş odayı geçti ve az önce bıraktığı tekli sandalyeye giden basamaklardan aşağı inerek onların yanına geldi.

Saçları gece yarısı kadar siyahtı, teni Reia'nın solgun tenine kıyasla beyazın daha koyu bir tonuydu. Yüzünde vahşi çiller vardı ve vücudu doğru yerlerde güzelce kıvrılırken şehvetliydi.

Altın dikişli kadifeden uzun kırmızı bir elbise giymişti ve kalçalarının etrafında altından yapılmış gibi görünen bir ip, bacaklarının önünden aşağıya doğru dans ediyor, püsküllerle bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Siyah terlikleri sadeydi ama ayak bileklerinde ve bileklerinde altın bantlar ve içinde kırmızı bir yakut olan bir kolye vardı.

Kadın bir prenses gibi giyinmiş, güzel bir elbiseyle süslenmişti ve İblisler Dünya'yı kirletmeye

gelmeden önce Reia'nın sadece masallarda ve tarih kitaplarında okuduğu pek çok zenginliği üzerinde taşıyordu.

"Evet, ben de sana tahtıma oturmamanı söylemişim," diye içini çekti ve mücadele edercesine tek elini kaldırdı. "Ben Kralım. İstedığımı yaparım ve sen de sana söyleneni yapmalısın."

"Ben ne zaman bana söyleneni yaptım ki?" diye alay etti, sevimli burnunu ona doğru kıvrarak.

"Her zaman," diye göz kırptı, kırmızımsı mor dilini dudaklarında gezdirerek. "Özellikle de üstümdeyken."

Adamın geniş sırtışı karşısında kızgınlığı azaldı ve karşılığında gözlerini devirdi. Bu, aralarındaki ilişkiyi açıkça açıklıyordu.

Reia'nın burnu kırışıırken dudakları inceldi. *Onunla yattıyor muydu?* Evet, tuhaf bir şekilde güzeldi ama o bir *İblis*'ti. Kral ya da değil, insan görünümlü ya da değil, yine de o yaratıklardan biriydi.

Kitapçıdaki kedi *İblis*'le arkadaş olmuş olabilirdi ama onlar gibi bir şeyle ancak bu kadar yakınlaşabilirdi.

Yine de Orpheus da pek farklı değil ve ona değer veriyorum. Jabez'in de zeki olduğu belliydi. Evinin etrafında gizlenen vahşi hayvanlar gibi değildi.

"Kaba olamaz mısın?" Başını ona doğru sallarken yüksek sesle iç çekti. "Bir insan misafirimiz var ve eminim şu anda oldukça korkmuştur."

Sağlığını kontrol etmek için Reia'nın yanına diz çöktü ve saçlarını, üzerlerinden kırmızı yakutlar sarkan altın takılarla süslü kulağının arkasına sıkıştırdı.

Omzuna dokunmak için uzandığında Reia hemen kıcının üzerinde geriye doğru kaydı ve odadaki diğer iki kişiyle arasına mesafe koydu.

Jabez onu işaret ederken, "Korkmuyor," dedi. "Kokusunda hiç korku kokusu yok." Kadın başını kaldırıp ona baktı, sonra bakışlarını Reia'ya çevirdi. Parlak bir şekilde gülümsedi.

"O halde bu kadar uzun süre hayatta kalmaya şaşmamalı." "Sen bir insansın," diye soludu Reia.

Bir insanın İblis Kral'ın kalesinde ne işi var? Bu kadının Peçe'de ne işi vardı? "Lütfen şaşırmayın," dedi kadın, sıcak bakışları derinleşerek. "Tek kişi sen değilsin ve Peçe'nin içine saklandı."

Yüzünde sıcak bir ifade olmasına rağmen, sesinde *bir şeyler vardı*. Sanki Reia'nın özel olmadığını ve öyleymiş gibi davranmaması gerektiğini ima ediyor gibiydi.

"Adın ne senin?"

"Reia," diye cevap verdi hızla, gözlerinin şaşkınlıkla onu taramasına engel olamıyordu.

"Seninle tanışmak harika, Reia."

Elini, kollarını kavuşturmuş bir şekilde kenarda duran Jabez'e doğru uzattı, sanki boş durduğunda yaptığı şey buymuş gibi. Jabez onun avucuna baktı ve sonra kaşlarını çatı.

Sanki karşılığında kendini tanıtacakmış gibi görünüyordu ama bunun yerine, "Tanrı aşkına, kalkmama yardım et," diye ısırdı.

Beklentiyle parmaklarını Jabez'e doğru oynattı.

Bir kıkırdamayla, onu ayağa kaldırmak için elinden tuttu.

Reia kadının kendisine de kalkmasına yardım etmesi için uzattığı ele baktı. Gözlerini kırıştırarak buna ne anlam vereceğini bilemedi.

Bana iyi davranıyor. Reia kaçırıldığında, kalpsiz bir manyak tarafından terörize edilmeyi bekliyordu. Yenmekle tehdit edilmeyi ya da bunun gibi korkunç bir şeyi. Tehlike ve bela bekliyordu, insan bir kadının onu hoş bir şekilde karşılamasını değil.

Her ne kadar onu tokatlayıp uzaklaştırmak istese de yapamadı. Yine de kendi başına ayağa kalktı.

"Benden ne istiyorsun?"

Planları neydi ve Reia kendini artık bu planın bir parçası olmaktan nasıl kurtarabilirdi? *Tılsım bende değil.* Eğer Peçe'den geçip Orpheus'a geri dönmeye çalışsaydı, bunu güvenli bir şekilde yapamazdı. *Bu yüzden muhtemelen onu benden aldı.*

Kılıcı vardı ama aynı anda birden fazla İblisin saldırısından kurtulamazdı. Ve diyelim ki Peçe'den güvenli bir şekilde ayrılıp geçebildi - yine de onu yönlendirmenin bir yolu yoktu.

Orpheus benim için gelecek mi? Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Jabez belli ki ona zarar vermek istiyordu ve sırf burada onunla birlikte olduğu için bu kadına zaten güvenmiyordu.

"Beni yakaladın," diye güldü kadın, ellerini neşeyle birbirine vurarak. "Seni eve götürmek istiyorum, hepsi bu."

Kaşlarını şüpheyle kaldırdı, omuzları meydan okurcasına geriye düştü.

"Neden bana yardım etmek istiyorsun ki?" Sonra üst dudağı kalkmaya başladı ve giderek artan alay etme isteğine engel olmak zorunda kaldı. Reia duygularını yüzünden uzak tutamamasının başına dert açmamasını umuyordu. "Yardım istediğimi kim söyledi ki?"

"Ooo, senden hoşlandım. Tıpkı benim gibi sen de savaşıyorsun." Reia'nın yerdeki kılıcını işaret etti. "Görüyorum ki kılıç kullanmayı biliyorsun. Orpheus'u kendin öldürebilmek için mi öğreniyorsun?"

"Hayır," diye ısırdı, çenesini ona doğru çevirerek.

"Bu iyi o zaman. Zaten deneseydin muhtemelen ölürdün." Sonra gülümsemesi ve neşesi Reia'ya karanlık bir bakış atmak için kayboldu. "Ama sana yardım ettiğini gördük ve bunun oldukça tuhaf olduğunu düşündüm."

"Ne demek bizi gördünüz?"

"Seni izliyorduk," diye araya girdi Jabez, Reia'nın dikkatini çekerek.

Ellerini havada salladı ve sıvı gümüşten yapılmış gibi görünen bir top, onu yaratırken dönmeye başladı. Gövdesi büyüklüğüne ulaştığında, bir kürenin içinde dalgalar gibi yuvarlanırken, ellerini ileri doğru fırlattı ve bir diske dönüştü.

Üzerinde evlerinin bir görüntüsü belirdi. Küçük kulübeleri açıklık ve kasvetli bir ormanla çevriliydi - yukarıdan kuş bakışı gibi görünüyordu.

"Yeni bir teklif aldığında hep izleriz." Jabez dişlerini göstererek mizah dolu bir sırıtış attı. "Nasıl öleceğini görmek çok eğlenceli. Biri onun tarafından yenir. Bir diğeri koşan bir İblis tarafından yenir. Bazıları biraz fazla uzun süre hayatta kaldığında benim tarafımdan alınır."

Reia'nın çenesi düştü. "Onları sen mi alıyordun?"

Orpheus ona bazılarının kaçırıldığını söylemişti ama kim tarafından

kaçırıldığını hiç söylememişti. "Evet. Onun acı çekmesini izlemek eğlenceli.

Bazıları kulübeye bile ulaşamıyor."

"Söylediği şey," dedi kadın, Reia'nın elini zorla tutmak için öne doğru adım atarak. "Senin neler yaşadığını biliyoruz."

Onu çekip aldı, az önce öğrendiği şey yüzünden dokunuşu tüylerini diken diken etti. *Kahretsin... İzleniyor muyduk?*

Evin görüntüsüne bakarken elini çenesine götürdü, kadının kaşları Reia'nın ani ve sert hareketi karşısında çatıldı.

"Yine de evin içini göremiyorum. O sinir bozucu tılsımları her şeyi dışarıda tutuyor, benim sihrimi bile." Jabez elini salladı ve görüntü ormanda hızla ilerleyen karanlık bir şeye dönüştü. "Güzel. Görünüşe göre çoktan yola çıkmış. Yakaladığım diğerlerinden hiçbiri için gelmediği için gelip gelmeyeceğinden emin değildim."

Ellerini birbirine vurdu ve gümüş sıvı diski kayboldu. Sonra yakışıklı ama bir o kadar da uzaylıya benzeyen yüzünde donuk bir ifadeyle onlara döndü.

Reia onun boynuzlarını, uzun sivri kulaklarını ve üzerindeki çarpıcı siyah işaretleri görmekte zorlandı.

dış görünüşüne baktı. Üzerindeki kas miktarı tek bir gram bile yağ taşımadığını gösteriyordu ve o kadar güçlü görünüyordu ki, onu bir dal gibi kırabileceğinden emindi.

"Nesin sen?" Reia homurdandı.

Özgürce büyü kullanabiliyordu. Onu buraya ışınlamıştı! Başka ne yapabilirdi ki?

Gözleri mizahla kırıştı, sırtırken başını eğdi. "Biraz ondan, biraz bundan."

Kızın iki büklüm olmuş, burnu bir tarafa doğru kıvrılmış yüzüne bakarak başını geriye attı ve taştan oyuk odada yankılanan derin bir kahkaha attı.

Kadın içini çekti ve onun maskaralıklarından sıkılmış gibi sinirli bir ifade takındı. "Ona aldırmayın. İçindeki İblis onu bir pislik yapıyor."

"Evet, ama içimdeki Elf, kurnaz olduğumda istediğimi elde etmenin ne kadar kolay olduğunun farkında olmamı sağlıyor. Onunla oynamayı umuyordum. İnsanları kızdırmak eğlencelidir. Sen benim eğlencemi mahvediyorsun."

Bir elf mi? Ama gerçek olduklarını düşünmemiştim. Cadı Baykuş'un ona verdiği kitabı düşünmeye çalışırken Reia'nın kaşları dikkatle birbirine yaklaştı. Kitapta Elflerden söz ediliyordu, ama Reia bu konuda çok derin bir okuma yapmamıştı. Onu saçmalık olarak görüp önemsememişti.

İnsana benzeyen ama insan olmayan bir varlık. Sivri kulaklı, çoğunlukla beyaz saçlı koyu tenli ve büyü kullanabilen. Genellikle ince ve atletiktir.

Kadın ona elini salladı.

"Seni daha sonra istediğin kadar eğlendireceğim. İsteddiğimi aldıktan sonra."

"Her zaman istediğini elde ettikten sonra," diye homurdandı. "Bu sefer iyi olsa iyi olur. Mavka'yı tam da istediğin gibi sana teslim ediyorum."

Reia uyanık kalmaya ve konuşmalarını dinlemeye çalıştı ama Elfler gerçekse başka ne var diye düşünmeden edemedi. Ona dikkatle baktı. *Eğer o kulakları olmasaydı, muhtemelen ona inanmazdım. Bu, etrafta ucube gibi dolaşan yarı insanımsı atlar olduğu anlamına mı geliyor?*

"Her halükarda bundan zevk alıyorsun, Jabez." Ellerini kalçalarına koyarak başını öne eğdi ve kaşlarının arasından onaylamaz bir ifadeyle ona baktı. "Çekingen davranma."

Dudakları bilerek kıvrıldı.

Elini umursamaz bir şekilde onlara doğru salladı.

"Her neyse. Hizmetçilerime gidip bana yiyecek güzel bir şeyler getirip getirmediklerine bakacağım.

Beni bilirsiniz.

Elf büyülerimi kullanmak beni acıktırıyor." "Hizmetkârlar mı?" Reia ciyakladı.

"Evet. Kalem İblislerle dolu. Ama merak etmeyin, şatoma getirdiğim hiçbir insana zarar vermeyeceklerini bilirler. Eğer seni yiyeceklerse, bu sadece benim tarafımdan olacak." Elini önündeki kadına doğru salladı. "O da bana senin benim yemeğim olmayacağını söyledi."

Adam gitmek üzere uzaklaşırken ona el salladı, sonra da adam giderken olduğu yerde donup kalan Reia'ya döndü.

Buradan çıkmam gerek. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Savaşarak çıkabileceğinden şüpheliyim. İsteyebilir ama ölüm arzusu da yoktu. Pervasız olabilirim ama aptal değilim.

Yapabileceklerinin sadece yüzeyini çizdiğini bildiği büyüsünü göstermese bile, Reia onun dişlerini ve pençelerini görmüştü. Uzun boyluydu ve kitapta Elflerin doğuştan hızlı oldukları yazıyordu. *Benden daha büyük, daha güçlü ve daha hızlı biriyle dövüşmem.*

Orpheus'la dövüşmek gibi olacaktı ve pençelerinin bir vuruşuyla onu öldüreceğini biliyordu.

Onu istiyorlar. Peki o gelene kadar planladıkları her neyse ona uymak daha mı iyi?

Onun kendisini koruyacağını biliyordu, korkutucu bir kalkan, ama o zamana kadar o... bir genç kızdı. Lanet bir genç kız.

ve bu acınası rolü oynamaya hevesli değildi. *Ben yemim.*

Ama ne için yem? Planlarını bilmiyordu. Her iki durumda da gidemezdi ve o gelene kadar yem olması gerektiğini biliyordu, böylece birlikte kaçabileceklerdi.

Sadece aptalı oyna, Reia. Bu da karşılık vermek için içgüdülerine karşı çıkması gerektiği anlamına geliyordu. Dilini ısırmayı çok çabuk öğrenmesi gerekecekti. *O daha buraya gelmeden kendini öldürtme ya da yaralama.*

"Kendine göre güzel olduğunu anlıyorum," dedi kadın ses tonunda bir ısırıkla. "Ama kendini ona sunmayı aklından bile geçirme."

Reia, adamın yan kapıdan geçip gittiği yere baktığı için başını öne çevirdi. Daralmış bakışları Reia'nın üzerindeyken, kadının onun kendisine özlemle baktığını düşündüğünü biliyordu.

"O benim ve başka bir insanın onun cariyesi olarak yerimi almasına izin vermeyeceğim." Reia bir adım öne çıkıp saçlarının ucundan tutarak onu inceliyormuş gibi kaldırdığında kaskatı kesildi. "Eğer sana söyleneni yaparsan, evine gittiğinden emin olacağım."

"Merak etme," dedi Reia güven veren bir ses tonuyla hızla.

"İlgilenmiyorum." Azıcık bile değil. Hem de hiç.

"Bir buçuk aydan fazla bir süredir Orpheus'la birliktesin. Böyle korkunç bir şey yaşadktan sonra, en azından hayatını elinden geldiğince iyi yaşamayı hak ediyorsun."

Öne doğru bir adım attı ve kolunu zorla Reia'nın koluna geçirdi. Reia hemen geri çekilmek isteyerek kaskatı kesildi, ama diğer taraftaki büyük kahverengi kapıdan geçerek onu taht odasından uzaklaştırmasına izin verdi.

En azından güzel kokuyor. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama kadın ağır bir şekilde tatlı bir parfüm kokuyordu. Tüm kalenin de kendine has tatlı bir kokusu vardı.

Reia tepki gösterme dürtüsüne direnerek, "Tek yaptığım o evde yaşamak," diye karşılık verdi.

Bana dokunduğu için onu tokatlarsam ne olur? Nedenini anlayamıyordu ama görünüşe göre ona özgürlüğünü sunmasına rağmen bu kişiden gerçekten hoşlanmamıştı.

Onu çalmışlardı ve şimdi ona, yardımları için kendilerine yaltaklanması gereken zavallı, çaresiz, savunmasız bir kadın gibi davranıyorlardı.

"Utancını saklamak zorunda değilsin. Eğer bu kadar uzun süre hayatta kaldıysan, bunun tek bir nedeni olabilir."

Utanmak mı? Utanmam gereken ne var ki?

Reia hiçbir şey söylemedi. Sessiz kalması gerekiyordu.

Kışkırtılsa bile ağzını kapalı tutması gerektiğini kendine hatırlatmak için dilinin kenarlarını ısırıldı.

Aşağıya götürüldüğü uzun, geniş koridoru inceledi. Yerde kıpkırmızı halılar vardı, duvarlarda ise çıplak taşı gizleyen dekoratif perdeler asılıydı. Reia burayı uzaktan gördüğünde birçok bölümü ve kulesi olduğunu anlamıştı. Kutuya benzeyen şeklini çevreleyen birden fazla kule vardı ve bu kadının onu hangi yöne götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Burası büyük bir kale olmasına rağmen, aynı zamanda etkileyici olmayan ve çorak bir yerdi. Her şey soğuktu. Halı kaplı döşemeler, hatta duvarlar bile sanki kendileri bir soğukluk yayıyordu. Havanın kendisi soğuktu, sanki burada yaşayan canlılar olmasına rağmen içinde hiçbir şey yaşamıyordu.

Birinin burayı dekore etmeye çalıştığı belliydi ama çok seyrekti. Duvarlara asılı bronz mumluklar yanıyordu ama sadece ışık veriyorlardı, iç açıcı, ısıtıcı bir parıltı değil.

"Burası İblis köyü gibi kokuyor," diye yorumladı Reia, o benzer tatlı aromayı koklayarak.

"Ah, evet," diye kıkırdadı kadın, ayak bileğindeki bilezikler her adım atışında birbirine çarpıyordu. "Orpheus'un seni oraya götürdüğünü gördük. Jabez oradaki gizlenme büyüünün

aynısını burada da kullandı. Seni orada tutmaya yardımcı oluyor.

İçlerinde akli başında olanlar. Birçoğundan daha üstün İblisler olabilirler ama yine de kan ya da korku kokusu aldıklarında kendilerini çok az kontrol edebilirler."

Taht odasına tek başına geri dönmesi gerekirse diye gözlerini koridorlardan ve koridorların aldığı farklı dönüşlerden ayırmadı. Daha çok, Orpheus'un geldiğini fark ederse geri koşabilmek ve onu buradan çıkarabilmek için.

Evimi özledim. Bu soğuk, çorak kale onun küçük ama rahat kulübesiyle asla kıyaslanamaz. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Banyoya. Eminim sana yaptığı büyüden ve diğer her şeyden arınmak istiyorsundur."

Neden onun hakkında bu kadar çok şey biliyor? Koku gizleme büyüsünü bile biliyordu. Diğer her şeyle neyi kastettiğini bilmiyordu.

Tam kim olduğunu soracakken, büyük bir uyku odasına götürüldü. Neredeyse kamarasındaki oturma ve mutfak alanı kadar genişti ve içinde çerçeveli bir yatak, birden fazla şifonyer, bir sehpanın önünde oturan iki sandalye ve minderli bir taburesi olan aynalı bir makyaj masası vardı.

Her şey uyumsuzdu, sanki hepsi bulunmuş ya da çalınmış ve yaşanmış gibi görünmesi için bu odaya tıkılmıştı. Yüzeylerin çoğunda küçük bir toz tabakası vardı, bu da ona çoğunlukla kullanılmadığını söylüyordu.

Onu arka tarafta, içinde beyaz seramikten bir küvet bulunan bir odaya götürdü. Odada tek bir şişe sıvı sabundan başka hiçbir şey yoktu, bir havlu bile.

"Jabez'in seni sağ salım yakaladığını öğrendiğimde bunu senin için hazırlamıştım." Suyu işaret etti. "Hâlâ sıcak olmalı. Sana bir havlu bulacağım."

Gitmek için döndü ve Reia onu izledi. Sonra içinde su buharı tüten küvete baktı.

Neden bana bu kadar nazik davranıyor? Banyo, gerçekten mi? *Kokuyor falan mıyım?* Derisini koklamak için kolunu kaldırdı. Yine de Reia gelmeden önce hazırlamıştı. *Sanki Orpheus'un izlerini temizlememi istiyordu.*

Gözlerini dehşet içinde kırıştırdı. *İstemiyorum.*

Reia endişesine rağmen elbisesinin arkasındaki bağları çözdü ve vücudundan aşağı kaydırıldı. *Sadece sana söyleneni yap.* Sonra ayakkabılarını tekmeledi ve suya girmeden önce iç çamaşırının kenarlarını çözdü.

Oda aydınlıktı çünkü içinde birçok mum bulunan kristal bir avize ile aydınlatılmıştı. Bu kadar çok ışığın olduğu bir küvette çıplak oturmak doğal gelmiyordu, gözleri alışkın olduğu loşluğu istiyordu.

Kadın birkaç dakika sonra elinde bir havluyla göründü ve havluyu küvetin yanında yere koydu. "İşte, senin için bundan kurtulacağım."

Reia'nın elbisesini iğrenç bir şeymiş gibi çimdikleyerek almak için eğildi ve Reia elini kenardan uzatırken öne doğru fırladı.

"Hey!" diye bağırdı. "Bunu alamazsın."

"Merak etme," diye içtenlikle güldü, dudakları espriyle bükülmüştü. "Sana giymen için daha güzel bir şey getireceğim."

"Hayır," diye karşı çıktı. "Giymeyi tercih ederim."

Gülümsemesi aniden kayboldu ve kollarındaki bohçayı açarak elbisesini kısa kollarından tutup havaya kaldırdı. Dudakları tiksintiyle bükülürken burnunu kırıştırdı.

"Ama neden? Giyebileceğiniz en iyi kadife, ipek ya da pamuktan yapılmış bir sürü elbisem var. Birçoğu yüzeydeki kale kalıntılarından çalındı ya da ben en iyi İblis'i aldım."

Onları yapacak terziler bulmak da kolay değildi, çünkü çoğu insani bir şey yaratma konusunda berbattı."

Reia'nın elmacık kemikleri ısındı. "Çünkü ben başardım."

Çünkü Orpheus ona bunu yapması için gerekli malzemeleri vermişti. Neredeyse aynısı olan açık mavi bir tane daha yapmıştı ama bunu sevmişti.

"Neden birdenbire beyaz elbiseleri ya da yiyeceklerle boyamaya çalıştığın elbiseleri giymediğini merak ediyordum." Elbiseye bir kez daha baktı, yüzündeki ilgisizlik hâlâ devam ediyordu. "Madem bu kadar çok giymek istiyorsun, yatağın üzerine sereyim de kirlenmesin."

Doğru, içeriyi göremediklerini söylediler. Bu da aslında neyin peşinde olduklarını bilmedikleri anlamına geliyordu. Orpheus'la birlikte oldukları özel ve mahrem anları göremedikleri için şükrederek rahatladı.

Bu onlarındı ve hiç kimse, özellikle de bu insanlar onları görmeyi hak etmiyordu.

Reia banyosunun uzun sürmesine dikkat etti, bu tuhaf kadından mümkün olduğunca uzak kalmak istiyordu. Onunla ne kadar az zaman geçirirse, Reia'nın kaçmayı planladığını keşfetme olasılıkları da o kadar azalacaktı.

Soruları vardı ama çok hevesli olursa Orpheus'a değer verdiğinin ortaya çıkmasından endişe ediyordu.

Planlarını neden öğrenmek istediğimi sorgulayacaklar mı?

Ellerini başının iki yanına koyarak parmak uçlarını içeri soktu. *Bu neden oluyor ki?*

Madem Orpheus'a zarar vermek istiyorlardı, neden bunu kulübede yapmadılar? İblis Kral'ın gücü olduğu açıktı, bu yüzden neden Reia'yı götürme zahmetine girdiklerini anlamıyordu. Kadın ona yardım etmek için olduğunu söylemişti ama neden ona yardım ediyorlardı ki?

Diğer insanları ondan aldığını söylemişti. Ama onları kurtardıklarını mı yoksa kendilerinin mi öldürdüklerini hiç söylemediler.

Orpheus'a neden zarar versinler ki? Ona zarar vermek istemedikleri ve sadece ondan bir şey almak istedikleri sürece. *Onlardan bir şey mi çaldı?* Onun böyle bir şey yaptığını düşünemiyordu.

Belli ki ona işkence etmekten hoşlanıyorlar. Acısına, yalnızlığına, Reia'yla olduğu gibi muhtemelen arkadaş olmak için çok uğraştığı teklifleri kaybetmekten duyduğu kedere gülüyorlar.

Orpheus bana Şeytan Kral'ın Mavka'yı sevmediğini çünkü onları kontrol edemediğini söyledi. Bu kadar basit miydi? Bir zorbanın bir yarattığı kendi iradesine boyun eğdirememesi yüzünden mi? *Ama onu isteyen kadın.*

Sikeyim. Parmaklarını daha sert soktu. *Bu çok berbat.*

Bir süre geçtikten sonra Reia su soğumuş olduğu için sudan çıktı. Havluyu aldı ve kendi etrafına sarmadan önce vücudunu kuruladı.

Belki kaleden gizlice çıkıp Orpheus'u dışarıda bekleyebilirim. O zaman onlarla yüzleşmesine gerek kalmaz.

Odayı boş bulmayı umarak tuvaletten çıktı, ancak makyaj masasında oturan kadının aynada kendine baktığını gördü. Zaten taranmış saçlarını fırçalarken bir yandan da kendine gülümsüyordu.

"Sonunda," diye iç geçirdi, fırçayı masaya koyarken fırça masaya çarptı. "Orada boğulduğumu düşünmeye başlamıştım."

"Özür dilerim, düşünüyordum."

"Anlıyorum. Eminim sindirmeniz gereken çok şey vardır." Oturmaya devam ederken yüzünü ona döndü. "Artık her şeyin yolunda olduğunu bil yeter."

Reia elbisesine doğru yürürken, "Teşekkürler," diye cevap verdi.

Gerçekten beni onun önünde değiştirecek mi?

Orada öylece oturuyor, Reia'yı hiç yalnız bırakmıyordu.

Kadın beklentiyle başını eğdi ve Reia inleme isteğini bastırdı. Bir Duskwalker'ın önünde çıplak dolaşmaktan rahatsız değildi ama bir insan *kadının* önünde çıplak olma fikri onu tedirgin ediyordu.

"Dediğim gibi, utanmana gerek yok."

Bir kez daha o *utanç* sözcüğü gündeme geliyordu. Bu Reia'yı daha da güvensiz yaptı.

Kadın kıvrımlıydı, iri göğüsleri ve çok güzel bir yüzü vardı. Reia kendini onunla kıyaslamıyordu, ama bu kadının tam da bunu yaptığını ve belli ki kendini üstün hissettiğini düşünmeden edemiyordu.

Omuzları yenilgiyle çökmüş bir halde havluyu indirdi. Elinden geldiğince göğüslerini saklamaya ve kalçalarını sıkmaya çalışarak elbisesine uzandı.

Reia kadının üst dudağındaki tiksinti dolu seğirmeyi kaçırmadı, gözleri çirkin bir duyguyla kararmıştı. "Biliyordum."

Reia elini uzatmayı bırakıp kadının yüzüne çıplak bir şekilde baktı ve en ufak bir utangaçlık belirtisi göstermeyi reddetti. Vücudunda hiçbir sorun yoktu ve bu kadının ona varmış gibi hissettirmesine izin vermeyecekti. Orpheus onun güzel olduğunu düşünüyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

"Neyi biliyordun?" Reia ona ters ters baktı. "Orpheus ile seks yaptın."

Kendine güveninin sarsıldığını hissetti ve karnına bakmak için başını aşağı çevirdi.

Kahretsin, ne demek istediklerini anlayacağını sanmıyordum.

Hızla elbisesini kapıp vücudunun üzerine geçirdi.

Kadın Reia'nın beden dilini karnındaki yaraları gizlemek istediği şekilde algıladı, çünkü ayağa kalktı.

"Dediğim gibi, utanmana gerek yok." Elbisesini kaldırmaya başladı, bağlı iç çamaşırını ve göbeğini ortaya çıkardı. Reia'nın gözleri gördükleri karşısında irkildi. "Ben de senin yerindeydim."

Karnında beş tane yarım ay şeklinde yara izi vardı. Kendi karnının alt kısmındaki yeni iyileşmiş yaraları yansıtan izler.

"Sen..." Reia'nın dizleri şok, devrim ve tiksintiyle neredeyse parçalanıyordu. "Senin..."

Orpheus ile seks yaptı. O...

Elbisesini indirdi. "Benim adım Katerina."

O lanet kadın!

Buna inanamıyordu.

"Bana senden bahsetti," diye ağzından kaçırdı.

Evet, Reia'ya hikâyelerini anlatmıştı ama ne adını ne de hâlâ hayatta olduğunu söylemişti! Dudakları acımasız bir somurtmaya dönüştü, gözleri mizahla kırıştı.

"Tabii ki söyledi."

"Bu neredeyse iki yüzyıl önceydi!" Birkaç adım geriye sendeledi. "Nasıl oluyor da hâlâ hayattasın? Ölmüş olmalıydın."

Eliyle kalenin geri kalanını işaret ederek, "Jabez büyüleriyle beni hayatta tutuyor. Ona ihtiyacım olduğunda çok işe yarıyor. Ben de ondan hoşlanıyorum. Pisliğin teki ama yanında olmak da oldukça keyifli." Sonra omuz silkti ve elbisesinin önünü sıvazlayıp okşayarak vücudunun üzerinde düzeltmeye ve yerine yerleştirmeye başladı. "Ve insan erkeklerle seks yapmam mümkün değil. Beni tatmin etmeyi deneyebilecek tek kişi o ve bu bile bazen garanti olmuyor."

Sorular. Kafasında bir sürü soru dönüp duruyordu. Orpheus ona Katerina'dan bahsettiği andan

itibaren onunla konuşmak istemişti. Yaptığı şeyi neden yaptığını sormak için.

Orpheus onun sevgisini kazanamamıştı. Neden Reia onun yerine kulübesine gelmişti, yavaş yavaş ama emin adımlarla ona değer vermeye başlamıştı da bu kadın bunu yapamamıştı.

"Beş yıl boyunca Orpheus ile yaşadın. Madem sonsuz yaşam istiyordun, neden onunla kalmadın?" "Orpheus'la kalmak mı?" diye alay etti, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Çünkü o bir Duskwalker.

Beni evimden çaldı, bir mağarada yaşamaya zorladı."

Onu savunmak için atılmaktan kendini alamayan Reia, "Ama sana bir ev inşa etti," diye karşılık verdi. "Çünkü beni itaatkâr tutmak istedi!" Ayağını yere vurdu, kollarını daha sıkı kavuşturdu.

iri göğsü. Bağırması Reia'nın geri çekilmesine neden oldu. Reia'ya değil, Orpheus'a kızgın görünüyordu ve öfkesini dışa vuruyordu. "Bana ne istersem verdi çünkü bu kendi kazancı anlamına geliyordu. Zar zor nefes alabileceğim kadar küçük lanet bir evde kapana kısılmıştım ve bir aptal gibi kaçmak için Peçe'ye doğru koşmayacaktım. O canavarla beş yılımı bir çıkış yolu bulmayı umarak geçirdim."

Ama o bir canavar değil. İlk başta o da öyle düşünmüştü ama sonra ona ne kadar tatlı olduğunu göstermişti. *Sahibine yavru bir köpek gibi sokulmak istiyordu.* Onunla uzun bir süre geçirdikten sonra Orpheus'un bir canavar olduğunu nasıl düşünebilirdi ki?

"Nasıl bir his olduğunu biliyorsun," dedi yalvarırcasına. "Bedenlerimizi kendisi için değiştirdi! Sırf bizimle seks yapabilirsin diye ve biz de bunu ona vermek zorundaydık, aksi takdirde."

Sanki... Orpheus onu zorlamış gibi konuşuyordu, ama Orpheus bunu Reia'ya hiç yapmamıştı.

Ve bunu bana yapmasını ben istedim. Elbette, onun ne yapacağını bilmiyordu, ama onun her şeyini istemişti ve o da bunu ona vermişti.

Bundan hiç utanmamıştı. Asla pişmanlık duymamıştı. Ve bir parçası, karnındaki pençe izlerini, bu sayede tutku dolu anlar paylaşabildiklerinin kanıtını görmekten hoşlanıyordu.

"Ona hayır dedin mi?"

Reia'nın tek yapması gereken çok yorgun olduğunu söylemekti ve arzusu ilgiye dönüşmüştü.

Bunun yerine, uyumak için ona sarıldı ve gece boyunca kucağında huzur içinde dinlenmesine izin verdi.

Sabah uyandıktan sonra banyo sırasında ona yakından dokunmaya bile çalışmamıştı. Karnını doyurmuş, su içtiğinden emin olmuş, iyi olup olmadığını sormuş ve hatta çok fazla olduğu için özür dilemişti.

"Ona hayır mı diyeyim?" Reia'nın sorduğu şey saçmaymış gibi gülerken ellerini öne doğru uzattı.

"Söyledin mi? Ölmek falan istemedim. Tek istediğim yaşamaktı. Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki? İstedğim son şey lanet olası azgın bir Duskwalker tarafından yenmekti."

Reia'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Demek öyle. Orpheus bir canavar olduğu için değildi. Onu başka bir şey olarak görmek için ne olduğunun ötesini göremediği içindi.*

Bu kadın, Katerina, isteklerini hiçbir zaman dile getirmemiş, Orpheus'u hiçbir zaman reddetmemişti, çünkü basitçe hayır dese Orpheus'un dokunmayı bırakacağını göremeyecek kadar kördü.

Orpheus erkek tekliflerini kabul etmişti çünkü yalnız kalmak istemiyordu. Sadece bir arkadaş bile olsa bir yoldaş istiyordu. Reia'yı arzulamış olabilirdi, ama dokunmayı başlatan oydu.

Sadece onu mutlu etmeye çalışıyordu çünkü ona değer veriyordu ve onun tek gördüğü bir Duskwalker'dı. Yalnız kalmak istemeyen o nazik, tatlı, erkek yaratık değil. Duygularla dolu olan ve herhangi bir şekilde yakınlaşmanın kendini paylaşmak olduğunu düşünen.

Ona bağlı olmaktan hoşlandığını, çünkü bunun birbirlerine daha yakın olduklarını hissettirdiğini söylemişti.

Katerina, Orpheus'un sadece onu uysallaştırmaya çalıştığını, sırf cinsel rahatlama elde edebilmek için ona her istediğini verdiğini düşünmüştü, oysa gerçekte bunu yapıyordu çünkü onu elinden gelen her şekilde tatmin etmek istiyordu.

Kendi kabusunu yarattı.

Reia biraz aptal olan Mavka'yla tanışmıştı ve Orpheus'un da Katerina'ya karşı böyle davrandığını görebiliyordu. Açıkça merak edip onu araştırıyor, onu itici görünebilecek bir şekilde keşfediyor, ama aslında meraklı davranıyordu.

Bunu zihninin gözünde görebiliyordu. Bu kadın orada öylece oturmuş ve Orpheus'un meraklı kişiliğine izin vermişti. Daha önce hiç am görmemiş ya da seks yapmamıştı. Eğer Reia'nın şaşırın Mavka'ya yaptığı gibi elini tokatlayıp ona hayır deseydi, Orfeus da Mavka gibi geri adım atacaktı.

Birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de yalnızdı, ikisi de kendi tarzlarında şefkatliydi. Mavka, İblis köyünden geçerken Reia'yı tıpkı Orpheus gibi korumak istemişti.

Bazı açılardan Katerina'yı yaptığı şey için suçlayamazdı. Hayatta kaldığını sanıyordu ama Orpheus'u gerçekte olduğu gibi görmesine asla izin vermemişti. Akılsız bir canavar görmek istemişti ve bir canavar yaratmıştı.

"Yani, onun yerine bir İblisle mi kaçtın?" Reia neden onun için farklı olduklarından emin olamayarak sordu.

O da en az Orpheus kadar canavardı. İkisi de insan değildi ve ikisi de onları göz açıp kapayıncaya kadar yiyebilirdi.

"Bir İblis *Kral*," diye ekledi. "Ormanda bir kulübede değil, bir kalede yaşayan biri." "Ama o da insan yiyor."

Katerina kaşlarını çattı, Reia'nın ne dediğini anlamamış gibiydi.

"Evet, ama en azından bir yüzü var." İcini bir tiksinti ürpertisi kaplamış gibi ürperdi. "Ve çirkin kürkü ve iğrenç balık yüzgeçleri yok. En azından aleti normal sayılır. Sadece bir buçuk ay boyunca bir kafatasına bakmak zorunda kaldın ama beş yıl boyunca ona bakmak Azrail'le yüzleşmek gibiydi. Onun yüzü sadece ölüm demek."

Yine de Reia'ya dipsiz bir zevk vermişti. Dili yaramaz, hınzır bir günahtı ve kurt gibi yüzünde uhrevi bir güzellik vardı. Ona bakarken sık sık kayboluyordu.

Onun görünüşüne bayılıyordu. Kürkü inanılmaz derecede yumuşaktı, vücudu o kadar sıcaktı ki kaslarını gevşemeye zorluyordu. Yüzgeçleri saldırganlaştığında yükseliyordu, evet, ama aynı zamanda bunu harcamak üzere olduğu anlarda da yapıyor, ona ne kadar derinden tepki verdiğini gösteriyordu. Hatta hafifçe titriyorlardı.

"Bedenlerimizi *mahvetti*." Katerina'nın omuzları çöktü. "Jabez büyük ama onunla yapmak bile çok zor. İnsanlarla yaşamaya geri döndüğünde ve seks yapmak istediğin birini bulduğunda anlayacaksın. Senden neler aldığını keşfettiğinde Orpheus'tan daha da nefret edeceksin."

"Evet," diye güldü Reia. "Artık bir erkeğin aletinin benim için anlamsız olacağını düşünmüştüm."

Katerina başını kaldırıp tavana bakarak güldü. "O beş yılı katlanılabilir kılan tek şey en azından iyi *hissettirmesi*ydi. Bundan nefret ediyordum ama ben istemesem de o beni hep boşaltıyordu."

Reia onun bunu yaptığından emindi, çünkü Reia'nın orgazm olmasını sağlamak için her zaman ekstra dikkat gösteriyordu. Bazen bunun için neredeyse çıldırmış gibi görünüyordu, sanki kendi boşalmasından çok onun boşalmasına ihtiyacı varmış gibi.

"Anlıyorum," dedi Reia.

Orpheus'a akılsız bir hayvandan başka bir şey değilmiş gibi davranan kindar bir kaltak olduğunu anlıyorum. Aptallığı ve önyargıları yüzünden onu incitti. Ve senden nefret ediyorum. Onu bu kadar incittiğin için senden nefret ediyorum.

"Tabii ki var," dedi, bakışlarını tavandan ayırıp ona gülümserken sert omuzları gevşedi. "Sana biraz yiyecek getirdim." Odadaki sehpayı işaret etti. "Bu iyi. Buradaki hizmetkârların benim için nasıl lezzetli yemekler yapılacağını öğrendiklerinden emin oldum. Daha iyi olacak

onun yüzünden yemek zorunda kaldığınız sıkıcı sebze yemeklerinden daha iyi. Benim yerimde acı çekmiş olmanız büyük talihsizlik."

Reia gümüş tepsideki yemeğe doğru yürüdü ve kaşlarını kaldırdı. Sağlıklı bir biftek porsiyonuydu, üzerine bir çeşit dut sosu gezdirilmişti, patates püresi, soğan ve mantar vardı.

Bunu sadece geyik etiyle yapmıştım. Belki tereyağı hariç, onun da tadı ağzını sulandırdı.

"Bunca yıldan sonra hâlâ benim yerime geçmeye çalıştığına inanamıyorum," diye güldü Katerina, yavaşça adımlamaya başlayan Reia'nın dikkatini çekerek. "Acınası bir durum. Beni özlemiş ve boşluğu doldurmak için başka insanlar bulmaya çalışıyor, böylece onlarla zina yapabilecek." Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "Aslında bu biraz iğrenç. Hangi insanları becerip sonra da yediğini hep merak etmişimdir."

"Hiç," diye yanıtladı Reia soğuk bir sesle. "Ben ilktim."

"Gerçekten mi?" dedi ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. "Bu harika. Demek bunca yıldır gerçekten acı çekiyormuş."

Kalbi göğsünde çarpıyordu. *Ondan o kadar nefret ediyordu ki acı çekmesini istiyordu.* Onun için çok kötü hissediyordu. İnkâr edilemeyecek kadar zalim birine değer vermişti.

"Bu kadar uzun süre hayatta kaldığında seni götürüyor olması gerektiğini biliyordum. Benim yaşadıklarımı senin de yaşadığını bildiğim için izleyemedim."

"Teşekkürler," dedi Reia, kelimenin tadı ağzında ekşiyerek.

"Tabii ki. Şimdi, yemeğini yedikten sonra biraz uyumalısın. Eminim yorgunsunuzdur ve uzun zamandır ilk kez doğru dürüst dinlenmek istiyorsunuzdur."

Reia'nın gözleri son derece soğuk ve yalnız görünen yatağa takıldı.

Dumanlı maun ve çam kokmazdı. Sıcak olmayacaktı. Daha da güçlü bir kalp atışının sesleriyle yankılanan güçlü nefeslerden ona doğru titreşen sert ve büyük bir göğsün rahatlatıcı ritmine sahip olmayacaktı.

"Biraz yalnız kalmak güzel olurdu," diye yanıtladı Reia, sahte ve küçümseme dolu görünmeyen minnettar bir gülümseme oluşturmaya çalışarak.

"Tabii ki yaparsın. Seni kayıp bir köpek gibi takip ediyor. Kendine biraz zaman ayırmak istemenin nasıl bir duygu olduğunu bilirim." Katerina, Reia'nın birçok kibirli kadında gördüğü gibi uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden atıp çıkışa doğru yöneldi. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, iki hizmetçi kapının diğer tarafında bekliyor olacak. Gerçi içeri girmeyecekler, o yüzden endişelenmene gerek yok."

Lanet olsun. Gizlice dışarı çıkma planları suya düştü.

Reia uzun bir ziyafet masasına oturdu, en az yirmi koltuk olduğu ve bunlardan sadece üçü dolu olduğu için kendini gülünç hissediyordu. Sandalyeler büyüktü ve sandalyesine otururken ayak parmakları yeri zar zor sıyrıyordu.

Duvarlar taştandı, kırmızı perdeler ve baş koltuğun arkasındaki duvara yaslanmış bir goblen vardı. Masanın üzerinde iki büyük şamdan dururken, üzerlerinde iki kristal avize yanmıyordu. Masa, doğal kıvrımlı desenlere sahip parlak cilalı meşeden yapılmıştı ve sandalyeler de buna uygundu.

Başını eğmiş, kirpiklerinin arasından karşısında oturan Katerina'ya bakıyordu. Jabez baş köşeye oturmuş, çizmelerini masanın üzerine koymuş ve arkasına yaslanmıştı.

Gecenin büyük bir bölümünde uyku onu ele geçirmişti. Dönüp dururken düşünmeden edemiyordu. Orpheus'u özlüyordu ve onun için duyduğu endişe doğru düzgün dinlenmesine izin vermiyordu. Onun üzgün olması gerektiğini biliyordu, endişeleneceğini de biliyordu.

Neredeyse onun buraya koşarken sızlandığını hayal edebiliyordu ve bu kalbini çok acıtıyordu.

Onlarla birlikte otururken yorgundu, bir yandan tabağındaki yiyecekleri iterken bir yandan da yemeye çalışıyordu. Yumurta ve pastırmadan oluşan güzel bir kahvaltıydı.

Daha çok geç bir brunch gibiydi. Güneş gökyüzünde, pencerelerin önünde parlıyordu ama pencereler bir tür girdap büyüyle kararmış, kalenin içindeki İblislerin onun ışığıyla yanmasını engellemişti.

Yemek yemek istedi. Orpheus'la yaşamaya başladığından beri böyle normal bir kızarmış kahvaltı yapmamıştı ama midesi bunu kaldıramadı.

Katerina ve Jabez kendi aralarında konuşuyorlardı, Reia orada oturuyor olmasına rağmen Jabez bunu açıkça talep ettiği için aşırı şakacı davranıyordu. Onun gözlerini üzerinde gezdirmesinden hoşlanmamıştı.

"Elflerin gerçek olduğunu sanmıyordum," dedi Reia, konuşmalarını başka yöne çekmeye çalışarak.

"Bu dünyada değil," diye cevap verdi, kollarını başının arkasında kavuşturup yarı çıplak vücudunu gererek kaslarının parlamasına neden oldu. "Ben başka bir dünyadan geliyorum, tıpkı tüm İblisler gibi."

"Buraya gelmek için bir portal kullanarak mı?" Orpheus bir geçitten söz etmişti.

"Bu doğru. Buraya benzeyen ama Elfler ve İblislerle dolu bir diyardan geliyoruz. Elfler bizim yiyeceğimizdir ama çok hızlıdır, güçlüdürler ve büyü yapabilirler. Ben bir İblis ve Elf

çiftleşmesinin ürünüyüm."

"Eğer yemek için avlanıyorlarsa, bir Elf neden bir İblisle seks yapsın ki?"

"Bunun rızaya dayalı olduğunu kim söyledi?" diye hırladı.

Bu durumdan, doğumunun böylesine şiddetli bir eylemin ürünü olmasından memnun değilmiş gibi görünüyordu.

"İnsanları yediklerinde olduğu gibi, İblisler de değişir. Daha zeki, daha güçlü olurlar ve insanlara ve Elflere benzemek ve onları taklit etmek gibi garip arzular edinirler. Bildiğim kadarıyla tek melez benim." Elini kaldırdı ve sivri kulaklarını oynattı. "Elfler için iğrenç bir şey olduğum için avlandım. Bu yüzden doğuştan sahip olduğum büyüyle kaçtım ve bir geçit yaratana kadar onları yiyerek daha fazlasını kazandım."

"Ve o geçit buraya açılıyordu," diye tamamladı Reia onun yerine, parmaklarını düşünceli düşünceli ağzına götürerek. "Kesinlikle." Elini tekrar başının arkasına koydu. "Ve sonra İblisleri buraya getirdim, böylece yiyebiliriz ve bir gün geri dönüp Elfleri yok edebiliriz."

"Onları buraya ordu kurmak için mi getirdiniz? Savaş için mi?"

Başını salladı, dudakları incelmışti. Koyu kahverengi gözleri dalgın dalgın bakıyordu.

"İblisler kral olmama izin verdi çünkü onlar için bir şeyler yapabiliyorum, hayatlarını kolaylaştırıyorum, onlara özgürce avlanabilecekleri bir yer veriyorum. Bir gün geri dönüp Elfleri öldürebilmemiz için giderek daha zeki ve daha güçlü oluyorlar." Sesi nefretle doluydu ve İblis dişlerini alaycı bir tavırla gösteriyordu. Onu avladıkları için Elfleri hor gördüğünü anladı. "Avlanarak yok edilmekten yavaş yavaş ölüyorlardı, ben büyümelerine izin verdim."

"Elfler burada mıydı o zaman?" Omuz silktili.

"Eğer sizin türünüz onları biliyorsa, büyük ihtimalle, ama bu muhtemelen ben geçidi yaratmadan ve Peçenin gölgesini yapmadan önceydi."

Yani neredeyse üç yüz yıldır korku içinde yaşamamız onun suçu. Adam onun ters ters baktığını görmeden önce bakışlarını yemeğine indirdi.

"Peçeyi sen mi yaptın?"

"Ağaçları yetiştirmek uzun yıllarımı aldı, kolay bir iş değildi ama güneş ışığı onları hep yaktı. İblislerin yaşamak için güvenli bir yere ihtiyaçları vardı. Bu dünyanın dörtte birini kaplayan bu kanyon, geçidimin ortaya çıkması için mükemmel bir yerdi. Yine de biraz daha büyük yaptım."

Katerina sessiz kaldı, Reia'nın bunu neden merak ettiğini anlamış gibiydi.

Buradan çıktığımda, türüme geri dönüp tüm bunları onlara anlatmalı mıyım? Belki o ve Orpheus dünyaya gerçeği anlatabilir, böylece İblisleri kendi dünyalarına geri sürmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Sonra Elfler onlarla bir kez daha başa çıkabilirdi.

"Sık sık geri dönüyorum, böylece daha fazla Elf tüketerek büyümü geliştirebiliyorum. Sayıları benim için hâlâ çok güçlü."

Bir şey tüm vücudunun seğirmesine neden oldu ve ellerini döndürebilmek için indirdi.

"Bir sorun mu var?" Katerina yemek kaplarını indirirken ona sordu.

Sonunda bir gün öncesine göre daha küçük bir sıvı gümüş topu oluşmaya başladı. Onu havaya fırlattı ve yüzünün önünde düzleşti. Topun arkası kendi yüzünü bir ayna gibi yansıttığı için Reia hiçbir şey göremiyordu.

"Mavka benim bölgeme girdi. Kısa süre içinde burada olacak."

Katerina'nın yüzündeki karanlık sırtış anlıktı ve Reia'nın tüylerini diken diken etti. Derin bir gerginlik nefesi bıraktı onu, ağır ağır iç çekti. *Neredeyse geldi.*

"Yani... benim bir piyon olduğumu söylediniz," diye başladı, ikisine de ihtiyatla bakarak. Reia'nın cevaplara ihtiyacı vardı, Orpheus geldiğinde ne yapacağını planlaması gerekiyordu. "Benden

ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey." Katerina elini aşağı yukarı sallayarak onu küçümsedi. "Gerisini kendim halledebilirim. Sadece seni buraya getirmem gerekiyordu ki takip etsin. Muhtemelen seni geri götürebileceğini düşünüyor, ama sakın

Endişilenme, ona izin vermeyeceğiz. Tamamen güvendesiniz."

İkisi de hareket etmek istercesine ayağa kalkınca Reia kaşlarını çatarak kendi kaplarını indirdi. Bu rahatsız edici yemek sona erdiği için minnettardı.

"O zaman ona ne yapacaksın?" diye sordu, devasa ama çoğunlukla çorak yemek odasından çıkmaya başladıklarında.

"Onu öldüreceğim," dedi Katerina neşeyle, girdikleri koridorda neredeyse sekerek ilerliyordu.

Bir korku dalgası tüm vücuduna soğuk bir telaş yayarken yüzü soldu. Hatta o kadar soğuktu ki, tüyleri diken diken oldu. Bu onu olduğu yerde dondurdu.

"Ne?" diye neredeyse ciyak ciyak bağıracaktı ki boğazını temizledi. "Onu öldürmeyi mi planlıyorsun?" Jabez onu sırtından iterek yürümeye devam etmesi için öne doğru itti.

"Onu nasıl  ld receğimizi bulmak uzun zamanımızı aldı," dedi Jabez onları taht odasına götürürken. "Mavka'yı öldürmek son derece zordur. Bu arada sana yalan söylüyordu. Sizi kurtarmasının tek nedeni, onları nasıl  ld receğimizi daha yeni öğrenmiş olmamız. Herhangi bir insan senin yerinde olabilirdi." Sanki bu alçakça suçu işlemeyi planladıkları yer burasıymış gibi, taht odasının ortasında durduklarında kulaklarının arkasına hafifçe vurdu. "Kalemdeki her şeyi dinlemeyi severim, ben orada olmasam bile."

Katerina'nın dudakları sinirlenerek inceldi ve ellerini kalçalarına koyarak ona ters ters baktı. Bunu inkar etmedi.

"Onları bıaklayamazsın, bu sadece onları  fkelerendirir," diye devam etti ve kolunu Katerina'nın omuzlarına dolamak için öne ıktı. Sivri kulakları, saçlarının birkaç teli gıdıklandığında kızgınlıkla titredi. "Onları kalplerinden bıçaklamak işe yaramaz ve dış göğüs kafeslerini kırmak neredeyse imk nsızdır. Kafalarını kesmek de işe yaramaz. Beyinlerini bile ıkaramazsınız. Bir gün içinde, yara ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, kafatası gövdesiz olsa bile, tekrar büyürler."

Katerina onun kolunun altında ürperdi.

"Hiç doğal değil. En azından kafanı kessem ölürsün."

" nce ona ulaşmalısın," diye kıkırdadı ve elinin tamamını sanki onu sevmeye çalışıyormuş gibi yüzünde gezdirdi. "Geçenlerde yakaladığım ko boynuzlu Mavka için çok uğraştım. Ne yaparsam yapayım bir türlü  lm yordu."

Koç boynuzlu Duskwalker'ı tanımıyorum. Ama önemli değildi, birine işkence etmişlerdi. Duyguları ve düşünceleri olan bir yaratığa. Hem Orpheus hem de Mavka Reia'ya acıdan hoşlanmadıklarını çoktan göstermişlerdi ama yine de sırf onları nasıl öldüreceklerini keşfetmek için bir tanesine zarar verme yoluna gitmişlerdi.

"O zaman nasıl?" Reia odaya belirsizlikle bakarak sordu. Onu nasıl öldürmeyi planlıyorlardı?

Kılıcının hâlâ yerde yattığını görünce kaşlarını çattı. Evet, bu onun için işe yarayacağını düşündüğü bir çaba *değildi*. Boynuna bir sopa bağlanmış ve diğer ucundan et parçası sarkan bir köpek gibi, ne kadar uğraşırsa uğraşsın ona asla ulaşamayacağını biliyordu.

Eğildi ve parmak eklemlerini başının tepesine vurdu.

"Cadı Baykuş onu benden çaldığı için deneme şansım olmadı - sinir bozucu küçük bir şey, her zaman yoluma çıkıyor. Ama kafatasını kırmaktan bahsettiğimde gözleri ilk kez bembeyaz oldu. İşte o zaman anladım ki, eğer bir şeyi kesersem, kafatasının hala sağlam olmasının bir önemi yok."

Kafanı kıracağım. Orpheus Mavka'yı bu sözlerle tehdit etmişti. *Onu paramparça edeceğim.* Onu öldürmekle tehdit etmişti ve adamın gözleri korkudan bembeyaz olmuştu.

Söyledikleri doğruyd  ve şimdi ne yapmayı planladıklarını biliyordu.

Bakışları, ne kadar büyük olduğunu göstermek için dişlerini göstererek sırtan yüzünde entrikacı bir ifade olan Katerina'ya döndü.

Orpheus'tan o kadar nefret ediyordu ki onu öldürmek istiyordu ve İblis Kral ona yardım ederken, Reia onun nasıl hayatta kalacağını göremiyordu.

Kahretsin, Orpheus. Geri dön.

Onun buraya gelmesini ve kendisini eve getirmesini istemişti ama şimdi onu öldürmeyi planladıklarını, bunu nasıl yapacaklarını bildiklerini öğrendiğinde, dehşet ağır bir top gibi içine yerleşti. Kalbi damarlarında hızla atmaya başladı, bundan nasıl kurtulacaklarını merak ediyordu.

Jabez'le dövüşmem, beni bir saniye içinde öldürür.

Eğer o da ölmek istemiyorsa Reia'nın yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Jabez gözlerini kıstı ve Katerina'dan uzaklaştı. Ona doğru adım attığında başı yana eğildi.

"Seni buraya getirdiğim andan beri korku kokmuyorsun," dedi, geri geri gitmeye başlayan Reia'yı incelerken başını diğer tarafa çevirerek. "Neden onun ölümünden söz edilince birdenbire kokmaya başladın?"

Oh, kahretsin. Reia durdu ve çenesini yukarı kaldırarak ona baktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Numara yapabilirsin insan, ama bunu benden saklayamazsın." Dudaklarını şapırdatmaya başladı ve ıslak bir dille dudaklarını yaladı. "İblisler kokusunu alamayacak ama aroma büyüsünü yapan benim ve güçlü olmasa bile şu anda senden yayılan korku kokusunu gizleyemez."

Hiçbir şey söylemedi, elleri yavaşça kenetlenmiş bir halde ona bakıyordu.

Duygularını ne kadar bastırmaya çalışsa da, Orpheus için duyduğu endişe çok güçlüydü. Kendisi için korkmamıştı ama onun için korkuyordu.

O bunu hak etmiyor.

"Reia?" Katerina usulca sordu, kara kaşları çatılmıştı.

Reia bakışlarını ona çevirdi, dişleri öylesine sıkılmıştı ki çene kaslarının düğümlendiğini anladı. Göğsü ağır ama istikrarlı bir şekilde inip kalkıyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Reia sesinde alaycı bir tonla. "Orpheus öldüğü için korkmuyorum. Neden umursayayım ki? Onun ne yaptığını biliyorsun."

Katerina'nın dudakları incelirken gözleri karardı.

"O zaman neden birdenbire korktun?" Sesi derindi, nasıl cevap verdiğine dikkat etmesi için bir uyarı gibiydi.

Birdenbire burada olmaktan korktuğunu söyleyemezdi, bu çok açık olurdu. "Bu süreçte zarar göreceğimden endişeleniyorum."

Katerina'nın yüz hatları anlayışla yumuşadı ama Jabez başını bir kez daha çevirdi.

"Yalan söylüyor. Kalp atışları hızlanıyor."

Kulakları Reia'yı ve derisinin altında olup bitenleri dikkatle dinliyormuş gibi titriyordu.

Katerina'nın yüzü bir kez daha sertleşti.

"Onu umursamıyorsun, değil mi?"

Reia onun gözlerinin içine bakarak hızla, "Hayır," diye cevap verdi.

"Bu iyi olurdu," diye güldü Katerina, göz kapakları kırışarak. "Eğer doğruysa. Ona değer veriyorsun. O, bir Duskwalker." Dudakları korkunç bir şekilde bükülmeye başladı, güzel yüzünü gerçekten korkunç bir şeye bulaştırdı, mavi gözleri buz gibi oldu. "Onunla gerçekten seks yapmak istemedin, değil mi?"

Welp! Kedi çantadan çıktı, sanırım. Artık rol yapmanın bir anlamı yoktu.

Reia'nın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Elbette, yaptım." Sonra elini çenesine dayayıp işaret parmağıyla çenesine vurdu. "Aslında ilk

seferinde onun siki için *yalvardığımdan* neredeyse eminim, dokunaçlar ve her şey."

İğrenme yüzünü gölgeledi ve Reia kıkırdadı.

Kendini göstermek için kollarını yana doğru kaldırdı. "Peki, şimdi bana ne olacak?"

"Öleceksin," dedi Jabez, sağ elinin pençelerini kaldırarak ona doğru adım atarken.

Kadın hemen başını ona doğru çevirip ters ters baktı.

"Hayır," diye araya girdi Katerina onu kolundan tutarken. "Önce onun ölümünü izlerse daha eğlenceli olur. Eğer ondan bu kadar hoşlanıyorsan, bana yalan söylediği için, nasıl hissettiğimi anladığını düşünmeme izin verdiği için onu öldürdüğümü görebilirsin. Seni *kurtarmaya* çalıştım."

"Sadece götürülmek isteyen birini kurtarmak için." Başını Jabez'e doğru salladı. "Ve beni buraya sadece Orpheus'u buraya getirmek için kullandığını söyledi. Bencil bir sürtükten başka bir şey değilsin."

Geri adım atmadan orada duran Reia'ya doğru yöneldi. Katerina ona bir tokat atarak başını yana çevirmesini sağladı.

Nefes nefese tısladı. *Bu çok acıtmıştı.* Yüzünün sol tarafının tamamı acıyordu.

Katerina daha sonra uzanıp Reia'nın çenesini kavradı ve neredeyse burun buruna gelene kadar yüzünü yaklaştıırken parmaklarıyla yanaklarını sıkıştırdı.

"Ondan hoşlandığın için özel olduğunu düşünme. Sen benim zavallı yedeğimden başka bir şey değilsin. O her zaman beni arzuladı, beni istedi. O benim, her zaman benim oldu."

Dişlerini sıkarak, Katerina'nın kendisini bu şekilde kavramasına izin verirken dudakları kaşlarını çatarak büküldü. Karşılığında yapabileceği bir şey yoktu ve eğer denerse muhtemelen onları daha da kızdıracaktı. Hâlâ hayatta olduğu sürece, ne kadar zayıf olursa olsun kaçma şansları vardı.

Öfke yükseldi, ama yoğun kıskançlık da yükseldi. Reia onu kabul etmişti, o artık *onun* olmuştu.

Katerina Orpheus'la seks yapmıştı, Orpheus'un dokunduğu ilk kadındı ve daha önce hiç bilmediği bir kıskançlık karnında bir orman yangını gibi alevlendi. Bu kadın bunu takdir etmemişti ama Reia etmişti, ederdi ve Katerina'nın ona dokunmuş olmasından nefret ediyordu.

Onu ilk kez okşayıp serbest bıraktıktan sonra başka bir kadınla birlikte olduğunu söylediği gün kıskançlık hissetmişti. O zaman çok üzülmüştü ve o kadının dış görünüşü güzel ama içi son derece *çirkin* bir sürtük olduğunu bile bilmiyordu.

Katerina ona bir isim vermişti ve Reia onun yerine kendisinin olmasını diledi. Bunu değiştirmeyecekti ama keşke bunu yapan o olsaydı, bulduğu ilk insan o olsaydı. İğrenç bir inek yüzünden bunca acı ve ıstırap çekmek zorunda kalmamış olmayı.

Nazikmiş gibi davranabilirdi ama Orpheus'a korkunç davranmıştı. Reia bunu affedilemez buluyordu.

"Bu iyi olurdu," dedi Reia, onun sözlerine karşılık vererek. "Eğer gerçek olsaydı. Orpheus *Benim*. Buraya *benim* için geliyor."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye güldü ve başını geriye atarak onu bıraktı. "Muhtemelen buraya benim gibi isteyerek geldiğini düşünüyor. Sence seçme şansı olsaydı, benim yerime seni mi seçerdi?"

Reia en ufak bir şüphe duymadan, "Evet," dedi.

"O zaman pis bir Duskwalker'dan başka bir şey tarafından kalbin kırılmayacak." Kollarını kavuşturup burnunu ona doğru kaldırırken gülümsemesi acımasızdı. "Sana sadece onu öldürüşümü izletmekle kalmayacağım, aynı zamanda yanıldığını da anlayacaksın."

"O zaman haklı olduğumu anladığında yüzündeki yenilgi ifadesi daha da komik olacak," diye karşılık verdi Reia. Jabez bir kez daha seğirdi.

"Kale arazisine girdi, Katerina." Sırtışından, önünde dövüşen kadınları izlerken gerçekten eğlendiği anlaşılıyordu. Sonra ona vermek için bir hançer yarattı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

onunla?"

Katerina onlardan uzaklaşarak taht merdivenlerinden aşağı indi ve ortada durdu. Diğer taraftaki kapalı, kahverengi, ahşap çift kapıya bakarak durdu, o kadar uzundu ki 12ft'lik bir trol sığabilirdi.

"Kendinizi gizleyin ve ona göz kulak olun."

Başını sallayarak, geri çekilen Reia'ya uzandı. Reia parmağıyla onu işaret etti.

"Dokunma bana ucube."

Kaşlarını çattı, sırtışı büyüdü. Sonra ortadan kayboldu ama bir saniye sonra kızın arkasında belirdi. Onu yakaladı ve pençeli elini çenesine ve boynuna yerleştirirken kollarını yanlarına sıkıştırmak için bir kolunu gövdesine doladı.

Onu kenara sürüklerken sis benzeri bir parlaklık etraflarını bir balon gibi

sardı. "Tüm bunlardan sonra benimle birlikte çok heyecanlanacak."

"Ondan çok hoşlanıyor gibisin," diye alay etti Reia, adamın pençesinde kıvranıyor ama kurtulamıyordu. "O işe yarar. İnsanlar seks konusunda İblislerden daha iyidir."

Oh, hadi ama. Ew! Bu bir noktada İblislerle yattığı anlamına geliyordu. Sonra tekrar, o onlardan melez oldu. O kadar şaşırmamalıydı.

"Neden ona yardım ediyorsun ki?" Reia hançeri saklamak için elbisesinin koluna sokan Katerina'ya bakarak sordu, sonra ellerini kalçalarının önünde kavuşturup beklemeye başladı.

"Çünkü onu aldığım andan beri bunu talep ediyor." Elini yukarı doğru kaydırarak çenesini kapatmaya zorladı. "Ve Mavka'yı sevmiyorum çünkü bana katılmayacaklar. İnanılmaz derecede güçlüler. İblislerden daha güçlüler ama yine de bana yardım etmiyorlar. Beni kendi bölgelerinde bulduklarında benimle savaşmaya bile çalışıyorlar, oysa gizlendikleri evi ben yarattım. Halkımı öldürüyorlar, İblisleri, büyütmeyle çalıştığım orduyu yiyorlar. Onların kökü kazınmalı ve Mavka ilk olacak."

Kıkırdayarak burnunu kızın yanağına bastırdı.

"Bu olacak, insan. Onun için çığlık atıp ağlayabilirsin ama pelerininin altında seni duyamayacak, kokunu alamayacak ya da göremeyecek. Sonra, onu öldürdükten sonra seni yiyeceğim ve o da bunu yaparken beni izlemekten zevk alacak."

Dudakları küçümsemeyele seğirdi, büzüldükçe sıkılaştı. "Ama söylenecekleri açıklıkla duymak istiyorum, bu yüzden sessiz kalın."

Sonra ağzını kapattı, neredeyse burnunu da tıkayarak büyük elinin altında nefes almasını zorlaştırdı.

Orpheus, İblis Kralı'nın topraklarında dört ayak üzerinde koşturuyor, hiç budanmamış gibi görünen birçok bakımsız çitin yanından hızla geçiyordu. Orpheus'un bile en alt dalına atlayamayacağı kadar uzun ağaçlar, dikenli, siyah renkli gül çalılarının yanı sıra kale arazisinin taş çit duvarlarının içinde yer alıyordu. Koşmaktan kaslarının yandığını hissederek tüm bu aşırı büyümüş bitki örtüsünden kaçtı.

Nefesleri, burun deliğinden üflenemeyecek kadar güçlü ve keskin bir şekilde ağzından yüksek sesle homurdanarak çıkarken, dili her nefes verişte yardımcı olmak için sürekli ileri atılıyordu.

Buraya gelirken hiç dinlenmemiş, bir saniye bile durmamış ya da yavaşlamamıştı. Kemikleri ve eklemleri ağrıyordu, gövdesi eforla gerilmişti ama kararlılık ona güç veriyordu.

Reia'yı tekrar kollarına almak için savaşılabildi, savaşırdı.

Başı, onu ve kızarmış parlayan kürelerini görünce büzüşen tüm İblislere doğru döndü.

Toprak yolu takip ederek kalenin büyük merdivenlerine geldi ve koşarak merdivenleri çıktı. Nöbet tutan iki İblis, ondan kaçmak için merdivenlerin kenarlarından fırlamadan önce tısladı ve çığlık attı.

Büyük kemerli ahşap kapıların önüne gelir gelmez, ağır kapıları iterek açarken pençelerini kapılara sapladı. Kapılar daha yarıya kadar açılmadan vücudunu iterek giriş salonuna girdi.

Soğuk taş zeminin üzerine serilmiş geniş halı şeridinde kayarak ilerlerken durdu. Loş ışıklı salonda onu kimse karşılamamıştı. Az önce girdiği kapının yanındaki, üzerinde yanan mumlar bulunan iki uzun çekmeceli dolap dışında hiçbir eşya yoktu. Yavaş adımlarla bir daire çizerek burnunu havaya kaldırdı ve Reia'nın kokusundan bir iz bulup bulamayacağını anlamak için koklamaya başladı.

Güçlü ve tatlı kokulu aroma duyularını ihlal ediyor, buraya kızın çoktan ölmüş olduğunu görmeye gelip gelmediğini anlamasına izin vermiyordu. Bu düşünceyle içinden bir sızlanma geçti.

Başını yana, koridorun sonundaki kapıya çevirdi; koridorun, arkasındaki taht odasına dönmeden önce büyük salona çıktığını biliyordu. Kokusu belli belirsizdi ama o yönden geliyordu.

Gözleri beyazlaştı. O tarafa gitmekten korkuyordu.

İçinde oturuyor olması muhtemel İblis Kral yüzünden değil, o odaya en son iki yüzyıl önce girdiğinde Katerina'yla karşılaşmış olduğu için.

İki yüz yıl önce tam da o odaya girdiğinde onu kucağında oturmuş, Orpheus'a gitmesini ve ondan nefret ettiğini söylerken bulmuştu. Onun yanında olmak istemediğini.

Aynı manzarayla karşılaşacağından korkuyordu.

Reia, Katerina değil.

Yavaşça, temkinli bir şekilde, tereddütle, dört ayak üzerinde, dönüşmüş haliyle giriş odasına doğru ilerledi.

Bir elini kaldırdı ve çift kapıyı açtı.

Reia'nın kokusu buradaydı, sanki birkaç dakika önce içerideymiş gibi, ama ilk bakışta onun orada olmadığını anladı. İblis Kral da yoktu.

Onun yerine bakışları, taht kürsüsünün basamaklarının tepesinde tek başına duran Katerina'ya takıldı.

Çömelmiş pozisyonda, bir elini yere bastırarak geri çekilme dürtüsü onu geri itmiş gibi geriye doğru adım attı. Saçları hatırladığı kadar siyahtı, teni hâlâ güneşin kararttığı gibi hafif bir parıltıyla parlıyordu. Her zaman buz gibi görünen mavi gözleri hâlâ her zamanki gibi soğuktu.

Yine de ona gülümsedi, geniş, kabarık dudakları kıvrıldı.

Orpheus başını eğdi. Daha önce *ona* gülümseyip gülümsemediğini hatırlamıyordu. Kendini bir adım öne çıkmaya zorlarken etrafına bakındı.

Reia'nın hayatta olduğunu, güvende olduğunu bilmeye ve onu eve götürebilmek için nerede olduğunu öğrenmeye ihtiyacı vardı. Onun bir kez daha tuz çemberinin, ıvır zıvırlarının, kürklerin üstünde yatarken bedeninin güvenliğinde korunmasına ihtiyacı vardı çünkü Reia ona sarıldıklarında kürklerin altında olmanın onu çok sıcak yaptığını söylemişti.

"Orpheus," diye neredeyse sıcak bir şekilde selamladı.

Gülümsemesi, göz kapaklarının köşesini kırıştıracak kadar derinleşti.

Onun yumuşak sesinin gücü altında küçülürken başı öne eğildi. Ona yaklaşıyordu ama yaklaşması gerekip gerekmediğini bilmiyordu. *Nerede olduğunu bilecektir.* İblis Kral'ın onu nereye götürdüğünü bilmeliydi.

Orpheus'un yaklaştığını ve şu anda kalenin içinde olduğunu bilmeleri gerekirken burada onunla birlikte olmaması onu endişelendiriyordu.

Jabez nerede? diye düşündü, kendini alçakta tutarak Katerina'nın önünde durmak için merdivenleri sürünerek çıktı.

Sürdüğü parfümün kokusu, tarçın baharatı ve adaçayı kokusunu ve üzerine yerleştirilen metalin kokusunu ondan saklamak için çok az şey yaptı. İnsanların giydiği güzel şeyleri her zaman sevmişti. Onunla birlikte olduğunda ve onu köye götürdüğünde bunlardan çok istemişti.

Onu rahatlatan tek şey Reia'nın yakın zamanda burada olduğunun kokusunu alabilmesiydi, bu da hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Buraya gelmesi neredeyse tam bir gece ve gündüz sürmüştü ve kasları hâlâ gergin ve çok ağrıyor olsa da, onun güvende olabileceğini bildiği için biraz rahatlamıştı.

"Reia nerede?" diye yavaşça sordu ona.

Katerina'nın gülümsemesi anında kayboldu ve dudakları gerilirken gözleri kısıldı. Kızgın görüldüğünde hep endişelenirdi.

"O gitti, Orpheus."

Ellerinin yumruk yapmak ister gibi kıvrıldığını fark etti ama kendini durdurdu. "Ama az önce burada olduğunun kokusunu alabiliyorum."

Elini diğerinin önüne geçirdi, yana ve Reia'nın kokusunun en taze geldiği yöne doğru adım attı. Onu takip etmek istiyordu, izlerin sonunda küçük dışisinin olacağını biliyordu.

"Şeytan Kral'la birlikte."

Onun adımlarını takip etti ve sanki ilerlemesini engellemek istercesine önünde durdu. Kadının sözleri üzerine adamın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı, kürkü kabardı ve yüzgeçleri havalandı.

"Ona zarar veriyor mu?"

Katerina'nın burnundan derin bir nefes aldığını ve bir an için gözlerini kapattığını, sonra bırakıp tekrar açtığını fark etti. Yüzü yumuşamış, belli belirsiz bir gülümseme belirmişti.

"O benim yerimi aldı."

Elini onun burnunu kavrayacakmış gibi kaldırdı.

Geri çekildi, daha önce hiç yapmadığı halde neden ona uzandığından emin değildi. O... farklı davranıyordu.

"Yerini mi aldın?"

Görüşü gitmek istediği yöne doğru kayarak tekrar onun etrafından dolaşmaya çalıştı - bunu yaptığını fark edebileceğinden değil.

"Kandırıldım, Orpheus." Ona acı dolu bir yüz ifadesi verdi, dudakları aralanırken göz kapaklarının kenarları kırıştı. "Özür dilerim, seni terk etmek istememiştim. Artık sana geri dönebilirim."

Gözleri meraktan koyu sarıya döndü. *Beni terk etmek istememiş miydi?*

"Ama bana yanımda olmak istemediğini söylemiştin, Katerina."

Boşluğun ruhu ona yardım etti, asırlardır onun adını söylememişti. Reia'ya söylemeye bile cesaret edememişti.

"Mecburdum," dedi çabucak, tekrar uzandı ve burnunu tutmayı başardı, inkar edilemez bir özenle tuttu. "Beni buna zorladı, buna mecbur olduğumu söyledi. Onunla birlikte olmam ve seni terk etmem için beni kandırdı, yoksa öleceğim."

Kalbi sızladı. Orpheus hep bunu istemiş, hep bunun *özlemini çekmişti*. Katerina'nın ona geri dönmesini, onu her zaman istediği gibi istemesini. Onun için inşa ettiği, onun için dekore ettiği, içinde rahat ve mutlu olacağı bir yer yaratmak için zamanını harcadığı evde onun kucağında olmak.

Yaptığı her şeyi *onun* için yapmıştı.

"Ama neden şimdi?" Sonunda kendisiyle birlikte olmak isteyen bir insan bulmuşken, bu neden şimdi oluyordu?

Kendini geçmiş ve bugünü arasında sıkışmış hissediyordu. Katerina Reia değildi, Reia da Katerina değildi.

Farklıydılar ama onun için önemliydiler.

Beş yıldır onunla birlikteydi ve Orpheus ona çok değer veriyordu. Bu birkaç kısa yıl boyunca Katerina onun her şeyiydi. Arkadaşı, sevgilisi, sıcaklığı, ışığı, yalnızlığına karşı savaştan ve kendisini inkar edilemez bir şekilde bütün hissetmesini sağlayan kişi.

Ona ruhunu vermemiş olsa da, onun gelini olmuştu.

Onun kendisinden bir şeyler istemesine ve almasına aldırmamıştı, çünkü Orpheus vermek istemişti. Gülümsemeleri, hiçbir zaman ona yönelik olmasa da, onun amacı olmuştu ve bedenine değil, ruhuna, kalbine dokunan bir şekilde ona zevk verdiler.

Yine de onun dokunuşu şimdi ona yabancı geliyordu. Elleri Reia'ninkiler kadar yumuşak ve sıcaktı, kafatasının kemiklerine aynı hissi veriyordu ama kokusu burun deliklerini zorluyordu.

Baharatlı kokusu mürver ve kırmızı güllerinki gibi yumuşak değildi.

"Reia benim yerime geçmeyi teklif etti, böylece artık onunla birlikte olmak zorunda kalmayacağım. O çok iyi biri." Katerina ona bir kez daha gülümsedi. "Eğer seninle birlikte olmayı bu kadar çok istiyorsam, kendisinin Jabez'le birlikte olacağını söyledi."

Orpheus kalbinin o kadar derine battığını hissetti ki sanki göğsünden geçip acı içinde midesine oturuyordu.

Kendini Jabez'e mi sunmuştu? İhanetin tanıdık ürpertisini etinin altında hissetti ama bu Katerina'nın ona yaptığından çok daha kötüydü.

Buna, Reia'nın onu terk edeceğine inanmak istemiyordu. *Benimle kalmak istediğini söyledi.*

Sessiz bir inilti ciğerlerini parçaladı.

"Reia nerede, Katerina?" diye sordu, onunla konuşmak, onun kendisine anlatmasını istiyordu, böylece bu gerçeği Katerina'yla olduğu kadar acı verici bir şekilde hatırlayabilecekti.

Geri dönmesine yardım ederdi. Gitmesine yardım ederdi.

Dudakları sıkıca incelirken gözleri aniden daraldı.

"Boş ver onu," dedi, onu aramaya çalıştığı belli olduğunda başını öne doğru çekerek. "O seninle gelmiyor." Sonra boynuzlarından birine uzanıp sarkan bir çanı yakaladı. "Bunu senin için mi yaptı? Ne kadar adi."

Katerina onu çekip boynuzundan kopardı, böylece avucunun içinde ona bakabildi.

"Sana bir kedi gibi çan takmış."

Orpheus'un gözleri kıpkırmızı oldu ve göğsünden hafif bir hırıltı çıkarken ondan sertçe geri çekildi. *Hediyemi kırdı!* Reia ona hediyelerini kaybederse ya da kırarsa üzüleceğini söylemişti!

Bu, eski Katerina'nın yapacağı bir şeydi, bu kadar dikkatsiz ve benmerkezci bir şey. Orpheus çanlarını seviyordu, onları takmak istiyordu. Yine de, eğer bir şeyi beğenmezse, onun bunu bildiğinden emin olurdu.

Ama onlara dokunurken, onları çınlatırken, Orpheus'a onları Reia'nın yarattığını hatırlattı. Katerina ona bedeninden başka hiçbir şey vermemişti ve İblis Kral'la birlikte gittiğinde ondan ve onunla geçirdiği her andan nefret ettiğini söylemişti.

Yüzü bir bakışla dolmuştu, onunla sık sık birlikte olurken takındığı aynı bakışla. Orpheus artık ona güvenmiyordu.

Katerina, istemeyerek de olsa onu onarılamaz bir şekilde incitmişti. Reia'ya güvenmiş, paylaştıkları onca şeyden sonra onun İblis Kral'la birlikte olacağına inanmayı reddetmişti.

Bedenini Orpheus'a vermeye ihtiyacı yoktu ama *bunu* istemişti. Onunla kucaklaşmak, ona kitap okumak, hediyeler vermek ve kafatasına tatlı öpücükler kondurmak istemişti.

"Nerede o?" Orpheus hırladı.

"Sana seninle gitmek istediğimi söylüyorum," dedi Katerina, kaşları o kadar derin çatılmıştı ki alnı kırılmaya başlamıştı. "Sana onun nerede olduğunu söyledim. İblis Kral'ın yanında. Ben varken neden onu sorup duruyorsun?"

"Çünkü seni istemiyorum." En tatlı bahçe gibi kokan kadının peşinden gitmek için ondan uzaklaştı. "Reia'yı bulmak istiyorum."

"Buna pişman olacaksın Orpheus," dedi karanlık bir tonla.

Umurunda bile değildi. Dönüp ona bakma zahmetine bile girmede, hele de cesur küçük insanı şu anda bu kalenin içinde bir yerlerdeyken ve muhtemelen tehlikedeysen.

Reia birdenbire ortaya çıktı.

Onu görünce kalbi ısındı. Ona doğru koşuyordu. Aslında koşuyordu ve *kızgın* görünüyordu.

Aslında o kadar kızgın görünüyordu ki, gözleri ona doğru nefret ve kinle doluydu, hissettiği sıcaklık aniden onu terk etti. Yanılmış mıydı? Katerina ona doğruyu söylüyordu ve o yanlışlıkla yanlış yolu mu seçmişti?

Ama artık Katerina'yı istemiyordu.

Yalnız kalacağı anlamına gelse bile, bunca yıldır kendisini boşlukta hissettiren kadını istemiyordu. Kendisini bir başkası için terk ettiğine dair sözleri duyduktan sonra anılarına dönüp baktığında, ona hiç hoş bakmamış olan kişiyi.

Gözlerindeki kinle korkusuzca onunla dövüşecekmiş gibi ona doğru koşan bu kadını istiyordu.

Orpheus bir adım geri çekildi ve endişeyle daha da alçaldı.

Ona teslim olduğunu, *boyun eğdiğini* gösterdi, gözleri bembeyaz olmuştu, onun yaklaşmasını izledi. *Belki de kaçırıldığı için bana kızgındır.* Onun sadece kendisini azarlayacağını ve kendisinden nefret ettiğini söylemek için burada olmadığını umuyordu.

Onun yanından koşarak geçti.

Tam zamanında döndü ve Reia'nın, o başka tarafa bakarken başının üzerinde bir hançer tutan Katerina'yı yakaladığını gördü. Hançer taş zeminde tıngırdayarak yankılı odada çınladı.

Şaşkınlıkla geri çekildi. *Bana saldıracak mıydı?*

Ve sanki doğrudan kafatasına nişan almış gibi görünüyordu - kafatasını delip çatlatmayı başarabilseydi onu öldürecek bir darbe.

Katerina şaşkınlık içinde çığlık attı ve Reia'nın üzerine düşmesiyle yere yığıldı; Reia kolunu geriye doğru uzattı ve beline binerken Katerina'nın suratına yumruk atmaya başladı.

"Ne oluyor, Jabez?" Katerina bağırarak Reia'nın kollarını tutmaya çalıştı. "Onu tutman gerekiyordu!"

Orpheus başını aniden odanın havasını delip geçen İblis Kral'ın kokusuna çevirdi. Kasıklarının tutuyordu, dişleri sanki tıslayarak nefes alıyormuş gibi açıktı.

"Elimi ısırıldı ve lanet olası dikiş yerime yumruk attı!"

Orpheus dikiş yerine vurulmanın ne kadar acı verdiğini biliyordu. Acı, sikine, dibindeki keseye ve kasıklarına kadar yayılmıştı. Reia'yı bırakmasına şaşmamalıydı. Orpheus bu kadar büyük bir acıya maruz kalırsa herhangi bir şeye tutunabileceğinden şüpheliydi.

Ama Reia tehlikedeydi, Katerina onun yerine üstünde durabilsin diye yuvarlanıyordu. Yardım etmek için onlara doğru döndü.

O beni korudu. İçinde umut yükseldi. Katerina yalan söylemişti, Reia burada olmak istemiyordu. Jabez, o bir adım bile atamadan önünde belirdi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun Mavka?"

Orpheus kükredi ve öne atılarak en büyük tehdidi yere serdi. *Onu çaldı.* İblis Kral dişisini ondan almıştı ve şu anda her ikisi için de bir tehlikeydi.

Yere çarptıklarında, Orpheus vurmak için kaldırdığı pençelerini indiremeden Jabez ortadan kayboldu. Onun yerine taşı kesti.

Arkasına, kokusunun yeniden ortaya çıktığı yere baktı ve o yöne doğru koştu. Jabez ona ulaşmadan gözden kayboldu.

Arkasında cisimlenerek kollarını Orpheus'un boynuna doladı ve bir boynuz yakalayarak başını yana doğru çekmeye başladı.

"Artık seni nasıl öldüreceğimi biliyorum," diye kıkırdadı ve daha sert çekerken başını çevirdi. "Kafatasın parçalara ayrıldığında çok güzel olacak."

Orpheus başını boynunun üzerinde döndürürken boynu büküldü, döndü, döndü ve arkasındaki Jabez'e bakana kadar döndü. Bir baykuş gibi başını neredeyse üç-altmış derece çevirebiliyordu. Bir hırıltıyla ileri fırlattı ve omzunu ısırıldı.

Kanındaki Elf yüzünden tatlı, ama aynı zamanda içindeki İblis yüzünden kokuşmuş, kırmızımsı mor kanı Orpheus'un ağzına aktı. Gözleri uzun zaman önce kıpkırmızı olmuştu ve öfke ile açlığın odak noktası haline gelmesiyle daha da derinleşti.

Jabez, Orpheus'un dişlerinden kaçmak için gözden kaybolmadan önce yüzünü buruşturdu. "Jabez!" Katerina elini yana doğru kaldırarak çığlık attı.

Reia kılıcını kapmıştı ve şimdi onu savurmak niyetiyle Katerina'ya doğru koşuyordu. Reia'nın

darbesini savuşturmak için tam zamanında elinde bir kılıç belirdi.

Orpheus, dikkati dağıldığı için elmacık kemiğine inen bir yumrukla odanın diğer ucuna fırladı. Acı içinde kıvrılırken, boynu darbenin etkisiyle yana doğru kırıldı ve derin bir gümbürtüyle yere çarptı.

Jabez'e doğru koşarken bir kez daha kükreyerek dört koluna dönerken onu tutabilecek hiçbir şey yoktu.

Tam pençeleriyle onu kesmeye çalışırken ortadan kayboldu. Orpheus, ona vurmak için havada süzülen yumruğu ıskalamak için yanında yeniden belirdiğinde yüzüstü yere uzandı.

Hâlâ alçakta dururken kendini ileri itti ve Jabez'in bileğini ısırıldı.

Geri çekildi ve Orpheus ayağa kalkarken ona çelme taktı. Başını sallayarak dişlerini daha derine saplamak için çenesini sıktı. Jabez acı içinde kükredi ve Orpheus'un şiddetli kafa sallamasıyla sırt üstü hafifçe bir o yana bir bu yana hareket etti.

Orpheus'un İblis Kral'dan daha hızlı ve güçlü olmasına rağmen dövüşleri eşit düzeydeydi. Yakalandığında bile istediği zaman ısınlanabilme yeteneği ona avantaj sağlıyordu.

İkisinin de kafası koparılabilirdi ama Orpheus kalbi ya da bedeni delinirse savaşımaya devam edebilirdi, oysa Jabez'in geri çekilmesi gerekirdi. Jabez'in kafası koparılsa ölürdü ama Orpheus'un ki tekrar büyüyebilirdi.

Ancak artık İblis Kral'ın Mavka'yı nasıl öldüreceğini öğrendiğini bildiğinden, bu kez kafatasını bedeninden çıkarırsa kıracağından emindi - çünkü Orpheus geçmişte onun tarafından kafası alınmış, ancak bir gün sonra bedenini kafatasının durduğu yerde yeniden oluşturmuştu.

İkisi de zayıflatıcı bir darbe indiremedi. Jabez'in pençeleri Orpheus'un göğsüne derin ve uzun bir darbe indirdi ama Orpheus da aynısını onun sırtına yaptı. Jabez pençelerini onun boynuna geçirdi ama Orpheus başını çevirdi ve boğazını parçalayamadan kolunu ısırıldı.

Arka planda kılıç sesleri çınılıyordu ve Reia ile Katerina'nın birbirleriyle dövüşüklerini görmüşü. Orpheus ve Jabez'le kıyaslandığında hareketleri yavaştı, saldırıları hızlı ve kısaydı, bir anda kaçıp kayboluyorlardı.

Orpheus onlara odaklanamazdı, kendi rakibiyle yüzleşmesi gerekiyordu ama Katerina'nın sürekli geri adım attığını görmüşü. Cadı Baykuş'un eğitim kitabı Reia'ya ona karşı kolaylıkla dövüşebilecek becerileri kazandırmıştı.

"Senin kafanı koparacağım Mavka," diye alay etti İblis Kral, giderek büyüyen bir sırıtışla dişlerini göstererek. "Sonra Katerina'nın hançerini saplamasına izin vereceğim ve boş gözlerin bizi izleyebilsin diye yatağımın üstündeki duvara monte edilmiş ölü kafatasıyla onu becereceğim."

Orpheus havaya sıçrayıp yere indiğinde vurmak için pençelerini harekete geçirerek onun üzerine inerken güldü. Orpheus ona ulaşmadan ortadan kayboldu ve sol tarafta belirdi.

Orpheus o tarafa doğru koştu, sürekli kaçan avının peşinden gitti.

"Ama önce küçük insanını bağlayacağım, böylece onu yerken ayak parmaklarından başlayabileceğim." Vücudu solmadan önce Jabez'e zamanında ulaşamadı. Arkasından bir ses duyuldu ve bir kez daha konuşmaya başladığında Jabez ona doğru döndü. "Her ısırtığı hissettiğinde çığlık atacak. Kan kaybından ölmeden önce vücudunun neresine ulaşabileceğimi merak ediyorum."

"Ona dokunmayacaksın!" Orpheus böğürdü, sonra aniden önüne çıkınca geri çekilmek zorunda kaldı. Jabez onu yakalamadan önce başını geriye eğdi ve ısırarak için ileri atıldı - sadece havayı çiğnemek için.

Orpheus'un arkasından kokusu gelince öne doğru eğildi, boynuzunun tutulmasını kaçırdı ama pençeler omzunun arkasına indi. Hırıltısını bastırdı ve arkasını döndüğünde onun gitmiş olduğunu gördü.

Jabez onu yakalayamıyordu çünkü sürekli kokusunu alıyordu ve Orpheus da kaybolmadan ona yeterince yaklaşamıyordu. Bu ikisi için de bir kovalamaca oyunuydu, ikisi de üstünlük sağlayamıyordu.

Aslında bu savaşı daha önce de defalarca oynamışlardı ve hiçbirisi yenilgi ya da başarıyla sonuçlanmamıştı.

Reia'ya bir şey olmadan önce onu alıp kaçması gerekiyordu. Ölümcül bir yaralanmadan onun gibi kurtulamazdı. *Onun hayatı değerliydi.* Teni çok güzeldi ve üzerinde zaten olmayan bir iz görmek istemiyordu.

"Katerina!" Jabez kükredi, Orpheus'un yanında belirdi ama onunla yüzleşmedi.

Gözlerini baktığı yere çevirdiğinde Reia'nın kılıcını Katerina'nın göğsüne saplamış olduğunu gördü. Bıçak sırtından dışarı çıkmış, kırmızı kan damlarken Katerina'yı boydan boya delip geçmişti.

Onun altındaydı ve ancak Katerina ağzından kan damlayarak dizlerinin üzerine çökmeye başladığında ayağa kalktı. Kılıcı çekerek yavaşça ondan ayırdı.

Orpheus, İblis Kral'ın bakışları üzerindeyken beklemedi.

Jabez bir şey yapamadan koşarak Reia'nın üzerine atladı ve onu vücuduyla siper etti. Kılıcı yan tarafını kesti ama Reia tehlikedeyken umurunda değildi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Reia'yı korumak yerine Katerina'nın ölmek üzere olan cesedinin üzerine düşmemek için koku gizleme büyüsünün yerinde olmasına şükretti.

Elleri ve pençeleriyle onun üzerinde durabilmek için onu bırakarak, yüzü yavaş yavaş öfkeye dönüşen Jabez'e baktı.

"Gidiyoruz," dedi Orpheus titreyen bedenine. "Savaşabiliriz ama ikimiz de kazanamayacağız. Bu hep böyle olmuştur."

Kollarını kadının gövdesine doladı ve onu yavaşça kaldırarak çıkışa doğru geri geri gitmeye başladı.

Ortadan kaybolduğunda onu bırakan Orpheus, tam olarak nerede ve ne yapacağını bilerek ellerini kaldırdı. Reia'yı yakalamaya çalıştı ama Reia onun yerine Reia'yı ellerinden yakaladı. Parmakları birbirine dolandı ve ikisi de birbirlerinin gücüne karşı koydu.

"Onu koruyacağım ve ona zarar verebilmen için beni öldürmene izin vermeyeceğim."

Kafasını öne doğru fırlattı ve kafatasının alnıyla Jabez'in burnuna vurdu. Bir çatırtı duyuldu ve Jabez geri çekildi. Adam gitmiş, aralarına mesafe koymak için yana doğru cisimlenmişti.

Orpheus bir kez daha Reia'yı bir koluyla göğsüne kaldırdı, Reia oradaki kürke yapıştı ve yavaşça geriye doğru yürürken onu önünde sürükledi.

"Benim için geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı ve kalbinin hassas bir duyguyla sıkışmasına neden oldu.

Benim de gelmemi istedi. Bu onun için, onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Jabez yerden bir şey almak için uzanırken, "Senin insanın benimkini öldürdü," dedi. Sırtı onlara dönük olduğu için ne aldığını görmek zordu. "Sana ulaşamasam bile, bunun nasıl bir his olduğunu anlayacaksın."

Jabez'in önlerine ışınlanmasını beklerken kasları gerildi. Reia'yı serbest bırakarak kendini hazırladı.

Jabez hızla döndü ve uzağa bir şey fırlattı. Islak bir *şangırtı* duyulur duyulmaz korkunç bir nefes verdi.

Parmakları kürkünü o kadar sıkı kavramıştı ki, lifler kalın etini çekerken canı acıyordu ve başını aşağı çevirdiğinde onun yukarı baktığını gördü. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Reia?" diye sordu, eli başının arkasını kavrayabilmek için yukarı kalktı.

Kadının sırtından çıkan bir şey onun hareketini tamamlamasına engel oldu ve geriye doğru eğildi

Böylece görebilecekti.

Katerina'nın kendisine saplamayı planladığı hançerin sapını gördüğünde, daha suya dalmadan vücudunu donduran soğuk bir akıntıya balıklama atladığı birçok seferki gibi hissetti.

Kürek kemiklerinin arasından geliyordu ve kalbi göğsünde acıyla sıkıştı.

Hayır.

Bunu fark edecek zamanı bile bulamadan, Jabez önlerindeydi ve Orpheus'un dikkatini dağıtarak saldırdı.

Diğer koluyla Reia'ya sarılırken yapmak üzere olduğu şeyi durdurmak için hiçbir şey yapmayacağını bildiği için elini işe yaramaz bir şekilde havaya kaldırdı. Onun titreyen bedenini bırakmak istemiyordu. Orpheus onunla uğraşmak istemiyordu, hele de Reia'nın kanının elinde biriktiğini hissederken.

Jabez sanki bir duvara çarpmaya çalışmış gibi geriye savruldu ve şok içinde tökezledi.

Orpheus havada sihirli bir sembol görebiliyordu; insan köyünü korumak için yarattığına benzeyen ama aynı olmayan bir sembol. Devasa boyutlardaydı ve tüm vücutlarını kaplayarak onları şeffaf bir kubbenin içinde koruyordu.

Bu da ne böyle? Daha önce hiç koruyucu bir kalkan yaratmamıştı. Ama tüm büyülerinde olduğu gibi, en çok ihtiyaç duyduğu anda kazara yeni bir şey keşfetti.

Ve şu anda, yaralı dişisiyle ilgilenebilmek için onları koruyabilmesi gerekiyordu.

Jabez yüzünü nefret dolu, dişlerini gösteren bir ifadeye büründürerek cama defalarca saldırdı ama hiçbir saldırısı cama zarar vermedi. Sanki kırılmayı reddeden bir cam pencereye vuruyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Bunu nasıl yapabildim? Bu kadar güçlü bir büyü yapabilmesi için genellikle bir şeylerin feda edilmesi gerekirdi, bir anlaşma, bir pazarlık. Gözlerinin önünde parlayıp kaybolan kıpkırmızı sıvıya bakmak için avucunu kaldırdı. Onun kanı mı?

"Ya da... pheus," diye homurdandı, titrerken dizlerinin üzerine çöktü. Cevap olarak mızımızlandı ve Jabez'i görmezden gelerek ona baktı.

"Özür dilerim," dedi gergin bir ses tonuyla, gözleri hem korku hem de üzüntüden soluk bir maviye dönüşmüştü, her iki duygu da diğerinin üstesinden gelemeyecek kadar güçlüydü. "Seni koruyamadım Reia."

Onu koruyamadım. Nabızı çılgınca atıyordu. Yaraları iyileştiremem. Kürek kemiklerinden çıkıyordu; böyle bir yaranın onu öldüreceğini biliyordu. O ölecek.

Endişe dolu hızlı nefesler göğsünü dövüyordu.

Ama onu kaybetmek istemiyorum.

Reia gevşemeye başladığında yüzünü buruşturdu ve Orpheus onu desteklemek için kollarını boynunun altına ve sırtının alt kısmına yerleştirdi. Kısmen havada yatıyordu ve tek hissedebildiği

sirtından yayılan acıydı.

Her nefes göğüs kafesini genişletiyor, hançerin etrafındaki bölgenin ağrmasına neden oluyordu.

Acıdı. Hem de çok. Sanki içinde bir ateş parçası varmış ve onu yakıyormuş gibi hissediyordu. Geçemediğini gören İblis Kral korkunç bir hırıltıyla geri çekildi, yüzündeki ifade daha az güzeldi.

Orpheus'un burnunu avuçlamak için uzandı, göğsünden sürekli kopan küçük iniltiye duydu. Ne söyleyeceğini, onu nasıl daha iyi hissettireceğini bilmiyordu. Bunu düzeltmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. "Peki, insanınızın ölümünü izleyin," diye alay etti Jabez onlara. Sonra sanki bir şey çağırıyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ama ben gizleme aromasını kaldıracam ve siz de bunun acısını çekeceksiniz, sonra da onu yediğiniz için duyacağınız suçluluk duygusuyla." Havadaki tatlı koku yavaş yavaş dağılmaya başladı. "Yaklaşık beş dakikan var Mavka. Umarım odadaki kan kokusuyla açlığa yenik düşüp onu canlı canlı yemeye başlamadan önce ölür." Sonra odayı işaret etti.

Yerde parçalanmış bir beden. "Ve Katerina da."

Parlayan gözbebeklerinde, donuk maviye dönmeye önce bundan duyduğu korkuyu gösteren beyaz parladı. Yüzünü okşadığında başını tekrar ona doğru çevirdi. "Sorun yok. Beni yiyebilirsin." Başka ne söyleyebilirdi ki? Yapabileceği tek şey, böyle bir şey olursa duyacağı suçluluk duygusunu hafifletmekti.

"Ama ben senin ölmeni istemiyorum." Onun sesindeki acı ve hüznü, hiç bitmeyen dipsiz bir kuyu gibi duyabiliyordu. Öne doğru eğildi ve yüzünün uzunluğunu Reia'nın yan tarafına bastırdı. "Benimle kalacağını söylemiştin, Reia." Ona karşı ürperdi, kolları onu daha yakın tutmak için etrafında hareket etti. "Beni terk etmeni istemiyorum."

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı ve bulanıklıktan zar zor görebildiği bir noktaya kadar birikti.

"Başka bir insan bulabilirsin," dedi ona, parmaklarını sırtına geçirebilmek için kollarını ona dolayarak.

"Ama ben başka birini istemiyorum," diye sızlandı başını ona doğru sallayarak. "Onlar sen olmayacaklar. Senin gibi cesur ve güçlü olmayacaklar. Saçlarında güneş, gözlerinde orman ya da tenlerinde kar olmayacak. Senin kokunu alamayacaklar ya da senin sesine sahip olamayacaklar."

Tanrım, ben öldüğümde ona ne olacak? Eğer başka bir insan istemiyorsa, bu Orpheus'un yalnız kalacağı ve onu özleyeceği anlamına mı geliyordu? O olamayacağı için kimseyi istemeyecek miydi?

Şu anda içinde bulunduğu acıdan hiç hoşlanmasa da Reia ölmekten korkmuyordu. "Sen benim için çok değerlisin."

Jabez merdivenlerden yukarı çıkıp tahtına oturarak onları izlerken yanağını yumruğuna dayadı ve "Oh, boo hoo," dedi. "Hadi Mavka. Senin türün ağlayabiliyor mu göster bana. Bu benim için çok eğlenceli."

Orpheus'un acısıyla alay edilmesi kalbini daha da acıttı.

"Katerina sana değersiz bir canavardan başka bir şey olmadığını söylediğinde bile bu kadar üzgün değildin."

Reia, sırtını gerip acısını daha da artırmasına rağmen parmaklarını ona daha sıkı geçirdi. *Onun yerine beni seçti. Reia hakkında yalanlar söylendiğinde ve Katerina'nın onu geri istediği söylendiğinde bile Orpheus onun yerine Reia'yı bulmayı seçmişti. Bana güvenmişti.*

"Sen bana kimsenin vermek istemediği bir şey verdin ve ben bunu senden başka kimseden istemiyorum."

"Peki bu ne?" diye hıçkırdı, kalbi onun için daha da kırılmıştı. Sonunda gözyaşları süzöldü, gözlerinin kenarlarından şakaklarına ve saçlarına doğru aktı.

"Benim yanımda olmak isteyen biri."

Neden bu kadar acıtmak zorunda? Onun sözleri, sırtındaki lanet hançerden daha acı vericiydi. Onun üzülmelerini ya da yalnız kalmasını istemiyorum. Başlangıçta bunu ondan zaten görmüştü ve

Onunla birlikte olduğu süre uzadıkça bu duygunun yavaş yavaş kayboluşunu izlemek çok güzeldi. Orpheus'un endişeli ve tereddütlü halinden sıcakkanlı ve sevecen bir hale dönüşmesini yavaş yavaş izlemek onu çok etkilemişti.

Yani o olmadan, görebilmesi için evinin mumlarını yakmasına ihtiyaç duyan biri olmadan, o kulübede karanlıkta tek başına mı oturacaktı? Ağlayarak, sızlanarak ve Reia'nın ona geri dönmesini özleyerek mi?

Biliyordu... Orpheus'un ona bağlı olduğunu bir süredir biliyordu. Ona su getirmek için birkaç saatliğine bile olsa ondan ayrı kalmaktan hoşlanmıyordu - ona güvenmediği için değil, ondan uzak kalmayı sevmediği için.

Sonsuza kadar yaşamak istiyor muyum bilmiyorum. Bu dünyaya bağlı değildi, bu dünyada kalmak için bir dürtüsü yoktu. *Ama onun sonsuza kadar üzülmelerini istemiyorum.*

Onun titrediğini hissedebiliyordu. Onun iyi olmadığını ve iyi olmayacağını biliyordu.

Ben... İçinde dönen duygular ona gerçeği, isteyip istemediğini bilmediği ama yine de hissettiği gerçeği söyledi. *Onunla kalmayı her şeyden çok istiyorum.*

Onun için. Çünkü ona ihtiyacı vardı, çünkü onsuz huzur içinde yaşayamazdı ve Reia da, eğer yaşıyorsa, onsuz yaşayamayacağını düşünüyordu.

"Orpheus," diye fısıldadı, vücudundaki gücün yavaşça onu terk ettiğini hissediyordu. "Hayır, Reia," diye inledi. "Başka bir insan bulmak istemiyorum."

Başını ona daha da yasladı. "Sana ruhumu nasıl verebilirim?"

Sonsuza kadar yaşayabilirim. Sadece Orpheus'la birlikte olacağı anlamına geliyorsa. *Eğer onunla geçirebilirsem, mutlu olurum.*

Onun evinde, onun yaptığı her şeyle çevrili, onun kokusunda, onun kucağında, onun için erimesini sağlayan tüm dokunuşlarla. Yemek pişirmek, süs eşyaları, koruyucu biblolar ve kıyafetler yapmak ve bahçeyle ilgilenmek. Güvende ve korunmuş olduğundan emin olmak için onu bahçede dolaşırken ya da rahat olup olmadığını veya bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorarken sıcak olduğundan emin olmak için şömineyi yakarken izlemek.

Şımartılmış, el üstünde tutulmuş, beğenilmiş ve güzel hissetmek. Sadece önemli olan tek insan gibi değil, dünyada önemli olan tek canlı gibi hissetmek.

Ruhani yüzünün gösteremeyeceği kadar derin duyguları yansıtan gözler yerine parlayan küreler tarafından bakılmak. Vücudunun tüm çıkıntılı kemiklerini okşarken yüzünü gıdıklayan kürkün ve parmaklarını üzerlerinde gezdirdiğinde havalanan balık yüzgeçlerinin içine gömülmekten memnun olurdu.

Reia kendisinden tamamen ve bambaşka olan bu tuhaf varlıkla birlikte olmak istiyordu, ama öyle şefkatli ve nazik bir kalbi vardı ki, herhangi bir çocuktan ya da masum bir hayvandan daha saftı.

İnsanları yemesi, başkalarının onun bir canavar olduğunu düşünmesi, parmağına dikiş iğnesi battığında üzülecek kadar onu önemsemesi önemli değildi.

Yine de, atışların hararetinde pençe uçlarıyla onu birkaç kez kesmişti, kaba ve yaramazdı. Her seferinde hayal kırıklığına uğramıştı ama Reia ona pençelere bayıldığını, onları hissetmekten hoşlandığını göstermek istiyordu.

Reia onundu. Bedenen ve kalben, geriye kalan tek şey onun ruhuydu. "Ruhun mu?" diye sordu, başını kaldırıp ona bakarak.

"Nasıl?"

Her geçen saniye kendini daha zayıf hissediyordu ve bu kararı vermek için çok uzun süre

beklediğinden endişeleniyordu.

Ona sarılmak için arkasına yaslandı.

"Sadece bana vermeyi istemelisin."

Ama ben biliyorum. Neden ben... Göğsünde sıcak bir his omurgasından geliyormuş gibi yükselmeye başladı.

Kollarını ondan ayırarak göğsüne, tam göğüslerinin arasına dokundu. Bu sıcaklık parmak uçlarına dokunduğunda, geri çekilmek için açık bir arzu hissetti.

Bir şey ondan uzaklaşmaya başladı. Avuçlarının altında parlak bir ışık parlamaya başladı ve vücudundan çıktığında ellerini onun etrafında birleştirdi. Orpheus ona yer açmak için bir kez daha arkasına yaslandı ve ikisi de onu izledi.

İlk bakışta turuncu-kırmızı bir alevden başka bir şey olmadığını düşündü ama daha yakından incelediğinde aslında bir kadın olduğunu gördü. Sıvı ateşten yapılmış, saçları suyun altında batıyormuş gibi kafasından yukarı doğru akan bir kadın.

Reia ile aynı vücut şekline sahipti ve gözleri küçük yeşil noktalarla parlıyordu.

Bu benim ruhum mu? Ruh dizlerinin üzerindeydi. Reia'ya baktı ve sonra bedenini Orpheus'a bakmak için döndürdü. Kollarını ona doğru uzattı.

"Hayır!" diye bağırdı Jabez tahtından kalkarken, ama ikisi de ona aldırış etmedi.

"Senin almanı istiyorum."

Ellerini kaldırıp ona ruhunu vermeye başladığında, ruh dizlerinin üzerinde süzölmeye başladı, hala onu almasını istemiş gibi ona uzanıyordu. Ruhu bile onunla gitmek istiyordu.

Gözbebekleri, ilk kez, ona bakarken yansıtıcı gibi görünüyordu, rengi ve şekli gözlerinde bir parıltı gibi yansiyordu. Koklamak için başını yaklaştırdı ve ruhu sanki ona sarılıyormuş gibi burnuna dokundu.

Çok tatlıydı, ta ki aniden ileri atılıp yiyene kadar!

Yutkunduğunda vücudu hışırdadı.

Tabii ki yedi. Reia bu kadar şaşırmamalıydı ve dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı.

Ancak, bunu yaparsa farklı hissedeceğini düşündü. Artık acı çekmeyeceğini ya da ölmeyeceğini düşünüyordu ama vücudundan hayatın çekildiğini hissediyordu.

Son gücüyle adamın çenesinin iki yanını kavradı.

Şimdi ne olacağını ya da bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Çok geç kalmış olabilirdi. Reia hâlâ ondan uzaklaşabilirdi. Ama her şeyin yoluna gireceğini umuyordu ve eğer girmezse, ona ne kadar değer verdiğini bilmesini istiyordu.

"Seni seviyorum, Orpheus," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, Orpheus bile bunu zorlukla duydu ama doğrudan ona baktığı için bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Gözbebekleri parlak pembeye döndü ve bir kez daha gözleri yaşardı. Daha düşüncesini tamamlayamadan, görüşü ağır bir şekilde bulanıklaşırken ve kolları gevşek bir şekilde düşerken sersemledi. *O...*

Bilincini kaybettiğinde üzerine siyahlık çöktü.

Bana ruhunu verdi.

Karnında ona ait olmayan bir sıcaklık vardı, ancak yaşayacak bir yer bulmak için yavaşça vücudunun etrafında çırpınmaya başladığında dikkat çekici hissediyordu.

Orpheus, Reia'nın gözlerinin doğal olmayan bir şekilde başının arkasına yuvarlanmasını ve göz kapaklarının aynı anda yavaşça kapanmaya başlamasını izledi. Elleri ondan ayrıldı, biri yana kayarak sallanırken diğeri karnının üzerine düştü.

Kalp atışlarının durduğunu duyduğunda, ciğerleri tamamen sessizleştğinde, kan akışı durduğunda görüşündeki pembe hızla beyaza döndü. Sıcak hissediyordu ama sıcaklığı azalıyordu.

Bu... Onu yememem mi gerekiyordu? Bu yanlış görünüyordu. Bir şeyler hissedeceğini düşünmüştü, onunla bir bağlantı, onun varlığını hissetme yeteneği gibi. Tek hissettiği, doyurucu bir yemek yiyen birinin hissedebileceğini düşündüğü çırpınan sıcaklıktı - böyle bir şeyi hiç yaşamamış olmasına rağmen.

O ölmüştü. Öldüğünü biliyordu, bunu görebiliyor, hissedebiliyor, duyabiliyordu ama bir şekilde bunun onu hayata döndüreceğini düşünüyordu. Sanki hançer kaybolacak ve kız ona sarılmak için uzanacaktı. Öldü mü?

O gidemez. Gitmesini istemedi. "Reia?"

Burnunu onun yanağına çarparken başını eğdi ve onu hayata döndürmeye çalıştı.

Derin mavi, daha önce hiç görmediği kadar derin, görüşünü doldurdu ve baktığı her şeyi hüznün yutan rengine dönüştürdü.

Sırtının alt kısmını destekleyen kolunu kaldırdı, böylece yüzünü örten saçlarının bir kısmını hareket ettirmek için bir pençe kullanabildi. Bir şey, herhangi bir şey, onun iyi olacağını gösteren bir işaret bekliyordu. Bununla birlikte, cansız dişisini tutarak burada çömelmek içi boş hissettiriyordu.

Saçlarını oynattığı anda, yanağındaki deri parçalanan bir kül parçası gibi pul pul döküldü. Elini uzaklaştırdı ama bir başkası alnının üstünde, sonra da çenesinin yanında belirdi.

Reia *parçalanmaya* başladığında keskin bir inilti ciğerlerini ürpertti. Kül gibi parçalanıyor, derisinin parçaları kıvrılıp ondan düşüyordu.

Rahat ağırlığı belirgin bir şekilde hafifleden önce daha hızlı ve daha hızlı parçalandı. Kollarının etrafını sararak ona tutunacak bir şey bırakmadı.

Küçük gri benekler sanki toza dönüşüyormuşçasına küçülürken, endişeyle külleri eşeliyor, pençeleri taşı kesiyordu.

Soğukluk kafatasının üzerinden süzülürken gözbebekleri ağırlık hissetti, ancak orada bile kazmayı

bırakmadı.

hiçbir şey
kalmamıştı.

"Reia? Reia!"

Nerede o? Nereye gitti?

"Bu garipti," diye kıkırdadı Jabez. "Ama görünüşe göre o gitmiş Mavka. Senin için küçük bir insan yok."

Orpheus paniğe kapılıp onu aramak için başını sağa sola çevirirken o alkışlamaya başladı, Orpheus'un ona yaptığı gösteriyi alkışlıyordu. *Gitmiş olamaz. Ölmüş olamaz.*

Ona ruhunu verdi. *Sonsuza dek benimle güvende olması gerekiyordu.* Cadı Baykuş'un ona söylediği buydu. Eğer bir insanla mutlu olmak istiyorsa, ona ruhunu vermesi gerektiğini ve onun da bunu saklamak, korumak ve elinde tutmak için alacağını söyledi.

Ona yemesini söylemedi, sadece gördüğünde onunla ne yapacağını bileceğini söyledi. Orpheus onu yemek, tüketmek, içinde tutmak için kontrol edilemez bir arzu duymuştu.

Reia'nın ruhu onundu.

Tatlı pelerin kokusu nihayet gitmişti, ama Katerina'nın cesedine ve ondan yayılan kan kokusuna karşı bir açlık dürtüsü hissetmiyordu. Bir Mavka'yı çılgına çevirmeye yetecek kadar çok kan vardı ama tek hissettiği, tek düşündüğü Reia'yı bulmaktı.

Ama kız ortadan kayboldu. Gözlerinin önünde kayboldu. Bir yere mi gitti?

Şeytan Kral onu yakaladı mı?

Orpheus bakışlarını ona doğru kaldırırken hırladı. O bir tehditti. Reia'ya zarar vermişti ve onu bir yerlerde barındırıyor olabileceği düşüncesi içini öfkeyle doldurdu.

Güçlü bir büyüyle doluydu, belki de onu parçalandığını düşünmesi için kandırarak bir kez daha çalmıştı.

Baloncuk kalkanının içinden koşarak geçti ve Jabez'in üzerine atladı. Jabez'in gözleri irileşti ve Orpheus onu yakalamaya çalışırken ortadan kaybolmadan önce pençelerini Jabez'in yüzüne geçirmeyi başardı.

O cisimlendiğinde, Orpheus çoktan harekete geçmişti. Çaresizliği, kararlılığı onu daha hızlı yapıyordu. Adrenalin damarlarında asit gibi dolaşıyor, kaslarını soğuk bir yakıcılıkla pompalıyordu.

"Onu bana ver!"

Orpheus onu yakaladığında Jabez ona tısladı ve çenesini kırarak kafasını parçaladı.

İblis Kral başını önce sola sonra sağa çevirmek zorunda kaldı, böylece solmadan önce ısırılmamış oldu. "O bende değil Mavka."

Orpheus dinlemiyordu.

Bu yaratık yüzyıllardır Orpheus'a acı çektirmek için her yolu kullanarak onunla alay ediyor ve ona eziyet ediyordu. Onunla savaşmak için, tılsımlar bozulduğunda evini yok etmeye çalışmak için, Katerina'yı ve daha sonra da adaklarının çoğunu çalmak için. Orpheus kaleye varamadan onları öldüreceğini biliyordu ve aynı şeyi Reia'ya yapmamış olmasını ummasının tek nedeni bu kez tılsımı geride bırakmış olmasıydı.

Orpheus, Jabez'in geri adım atmasına neden olacak bir hızla taht odasını koşarak geçerken kudurmuş, çılgın bir hayvan gibiydi. Orpheus'un sürekli saldırması - ve onu yaralaması - onu rahatsız ediyordu.

Orpheus'un arkasına ışınlanarak boynuzlarını yakaladı, böylece ona tutunabildi ve başını hızla boynunun etrafında döndürerek sırtının üzerinden ona baktı. Orpheus, Jabez'in eline ulaşmadan çenesini onun eline doladı ve ön kolundaki kasları, tendonları ve ardından kemikleri kemirmeye başladı.

Jabez bağırarak kendi kolunu koparmak için geri çekilirken, Orpheus'un vücudu yavaşça dönerek onu pençeleyebildi.

Kaçmak için tahtının yanına ışınılandı.

"Bu artık eğlenceli değil," diye ısırdı Jabez kolunun kütüğünü tutarken, kanamayı durdurmak için avucunu koluna dayadı. "Git Mavka. Senin insanın bende değil."

Orpheus başını salladı, hırlayıp sürünerek yaklaşıırken tekil bir zil sesi duydu.

"Onu benden çaldın."

Dişisi, insanı, o şekilde ölmeyi hak etmeyen küçük dişisi.

Onun zayıflayan kalp atışlarına, ciğerlerinin hırıltılı nefes alışlarına tanık olmak zorunda kalmamalıydı. Vücudunun cansızlıktan soğuduğunu hissetmek. Bu anıyı aklından asla çıkaramayacağını biliyordu.

Saniyeler içinde Jabez sırt üstü yatmış, kan kaybından ve acıdan yavaşlamıştı. Çıplak ayaklarını aralarına sokmayı başaramadan Orpheus göğsünü parçaladı.

"Kalemden defol git!" Jabez Orpheus'u üzerinden atarken kükredi. Orpheus odanın diğer ucuna uçtu ve küçük bir geçitten geçti.

Vücudunun rahatsızlığıyla havaya püsküren çamura çarparak yere düştü ve üzerinden geçerek kalın otların arasına yuvarlandı. Güneş soluyordu, Peçe'nin ormanı gecenin olması gerekenden çok önce çöktüğünü hissettiriyordu.

Jabez'le bir kez daha yüzleşebilmek için hızla geçide döndü, geçit gitmişti ve bakışlarını evlerinin önünde bulmak için etrafta gezdirdi.

Kısık bir inilti göğsünü sızlattı. *Reia?*

Eve doğru dört ayak üzerinde yürüdü ve canavar formundaki bedeni için çok dar olan kapı aralığından kendini iterek geçti.

Hava soğuktu, ev boştu ve mumlar henüz yanmamıştı. Oturma odasındaki sandalyeleri itti, kızın kendi sandalyesine kıvrılıp kıvrılmadığını görmeye çalıştı, ancak öyle olmadığını açıkça görebiliyordu.

Mutfağa girip etrafı kokladıktan sonra yemek masasında her zaman oturduğu sandalyeyi devirip altına baktı ama orada da yoktu.

Koridorda adım atarken, havadaki kokular ona eski olduklarını, kızın burada olmadığını söylüyordu ama bakmaktan, kontrol etmekten, belki de burnunun onu yanılttığını düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

Yatak odasının kapısını açtı ve çarşafı boş buldu. Altını kontrol etmek için yatağı kaldırdı. Odaya döndüğünde yan sehpa yan tarafına düştü, böylece onu bırakabildi.

Odasının kapısının altını koklayarak, onu yatağında bulmak için kapıyı tırmalayarak açtı ama hiçbir şey bulamadı. Sanki saklanıyor olabilirmiş gibi başını kapının altına soktu ama orada da bulamadı.

Ayrıca onu küvette de bulamadı, su içindeyken kokusunu almanın zor olduğu bir yerdi.

Bahçe mi? Günün bu saatinde genellikle bahçede olmazdı ama yine de oraya gitti ve onun yiyeceği bitkilere zarar vermemeye dikkat etti.

Orpheus, kızın ortaya çıkmasını umarak evlerinin etrafında dönüp durdu ama kız hiç ortaya çıkmadı. Nerede olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Oturdu, pençelerini sırtına ve göğsüne batırdı, içi kıpırdanıyormuş gibi hissediyordu. Kafatasındaki soğuk damlama hissi hiç kesilmedi ve vücudu *yanlış* hissetti. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Kalbi her pompalamada patlayacakmış gibi hissediyordu, o kadar kayıp ve acıyla doluydu ki. Çok derinden ağrıyordu. Her nefesi hırıltılı bir çığlıktı ve pençelerini kendi üzerine geçirdi.

Kaybolmuş hissetti.

Onu koruyamadım. Orpheus onu hayal kırıklığına uğrattı. *Benim yüzümden incinmişti.* Katerina

yüzünden ve Orpheus'un ondan bu kadar nefret etmesini sağlayacak her ne yaptıysa onun yüzünden.
Neyi yanlış yaptım? Neden Orpheus'un Reia'ya sahip olmasına, Katerina'nın zihninde yaşamasına izin verilmedi?

Onu, onun kendisini mutlu ettiği kadar mutlu etmek istemişti.

Reia nerede? Ayakları hareket etmeye başladı. Ormana doğru yöneldi, tuz çemberini geçerek çalıların ve ağaçların arkasına, büyük taşların altına saklanabilir mi diye baktı.

Orpheus kendini... kırılmış hissetti. Zihni sadece onun düşünceleriyle doluydu, bedeni ve kalbi kendini tamamen yalnız hissediyordu.

Boynuzunda asılı olan o tekil an şıngırdıyor ve her seferinde dikkatini çekiyordu. Bu onun için deliliğin çınlaması gibiydi. ifti olmayan tek bir an.

Bir. Yalnız. Uyumsuz. Tıpkı Reia'sız hali gibi.

Baktıkça vücudu daha hızlı hareket etmeye başladı. *Onu bulmak zorundayım.* Onu bulana kadar dünyanın öbür ucuna kadar arayacak, Peçe'yi geçecek, gerekirse yeryüzüne çıkacaktı. Arayan kayıp bir yaratık olacaktı, hiç durmadan. Sonsuza dek.

Uyumazdı, yemek yemezdi, durmazdı. Gerekirse öbür dünyanın boşluğuna kadar arayacaktı.

Mürver ve kırmızı gül kokusu almak için havayı koklayarak koşmaya başladı. *Reia...*

Yanından koşarak geçtiği İblislere aldırış etmedi.

"Orpheus." Onun sesini duydu, ama sanki anılarında çok uzaklardaymış gibi uzak geliyordu. Bir mırıltıyla başını salladı, duyduğu şıngırtı onu daha hızlı koşturdu. *Ona ihtiyacım var.*

Orpheus onu sadece istemiyordu, ona ihtiyacı vardı. Hayatını aydınlatarak her zaman hissettiği karanlığı kovması için ona ihtiyacı vardı.

Gözleri o kadar kararmıştı ki zar zor görebiliyordu ama kız tekrar yanında olana kadar bakmaya devam edecekti.

"Orpheus."

Kadının sesini bu kez daha yüksek duydu ama bu ona o kadar acı verdi ki, karşılık olarak ormana doğru bğrerek kükredi.

Acıtıyor.

Reia kendine gelir gelmez gözlerini açmaya başladı.

Karanlığa bakarken hiç acı hissetmedi, sanki yarası yok olmuştu. *Neredeyim ben?* Ölmüş olabileceğini düşündü ama baktığı şeyin boş bir karanlık değil, dallarının altından geçerken hızlıca hareket eden bir ağaç olduğunu fark etti.

Ormanda mıyım? Başını sağa çevirdiğinde koyu renkli ağaç gövdelerinin gölgelerinin görüş alanından geçtiğini gördü.

Sırt üstü uzanırken hareket ettiğini görünce rüzgârın ısırığını, belki de soğuşunu hissetmeyi bekledi. Ama hissedemedi. Aslında hiçbir şey hissetmedi.

Ne hava, ne kendi kalp atışları, hatta ne de kendi nefesleri.

Kollarını kaldırırken başını öne eğdi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. *Ben şeffafım.* Ellerinini şeklini beyaz bir parıltı gibi görebiliyordu ama onun içini, vücudunu ve arkasındaki ormanı da görebiliyordu.

Ben bir hayalet miyim? Hissetmek için yüzüne dokundu, basınç hissettiğini biliyordu ama ikisinin de gerçek dokunuşunu hissetmiyordu. Ne yüzü ellerine, ne de elleri yüzüne değiyordu.

Sanki vücudu havada süzülüyormuş gibi hissetti ve neyin üzerinde yattığını görmek için aşağıya baktı. Ama hiçbir şeyin üzerinde yatmıyor, onun üzerinde yüzüyordu.

"Orpheus?" diye sordu, onu altında görerek ve bir şekilde onu da sürükleyerek.

Onun tek cevabı bir sızlanmaydı ve kadın bu seste duyduğu acı karşısında kaşlarını çatı. Arkasını döndü ve ona dokunmaya çalıştı. Eli onun içinden geçti!

Geri tepti ve geri getirdi. *Ona dokunamam.*

Boynuzlarının arasında, mürekkepli, yapışkan, siyah bir iple boynuzlarına bağlanmış bir alev vardı. Dokunmaya çalıştığında sıcaklığını hissetti ama eli de içinden geçti. Yine de daha parlak titriyordu.

"Orpheus," diye bağırmaya çalıştı, neler olduğunu anlayabilmek için onun koşmayı bırakmasını istiyordu.

Yürek yakan kükremesi kadının büzüşmesine neden oldu.

Kahretsin, beni doğru düzgün duyamıyor.

Onunla birlikte yüzmeyi bırakmak ve burada olduğunu göstermek istedi. *Beni mi arıyor?*

Avuçlarına bakarken gözleri şaşkınlıkla kırıştı. Eğer bir hayalet olsaydı, sonsuza kadar onunla birlikte olabilirdi, ama bunun ne anlamı vardı? Ona dokunamazdı, o da ona sarılamazdı ve bu anlamsız olurdu.

İstediği bu değildi. *Vücudumu geri istiyorum!*

Bağırsaklarındaki ağır bir yük onu aşağıya doğru bastırıyormuş gibi içine çökmeye başladı.

Yere dokunduğunda ayrıldılar ve o da bunu *hissetti*. Soğukluğu, toprağı ve kıcına batan sert sopayı. Neyse ki ölmeden önce giydiğı elbise hâlâ üzerindeydi, yoksa gerçekten canı yanabilirdi.

Az önce ne olduğundan habersiz koşmaya devam ederken ayak seslerinin gümbürtüsü hafifledi. Bakışlarını bir kez daha ellerine çevirdiğinde ellerinin katı olduğunu gördü ve dokunmaya çalışırken neredeyse yüzüne bir tokat atacaktı.

Tekrar fiziksel mi oldum? Tek yaptığı vücudunu geri istemektir ve ona sahiptir.

Ağaçlardan birinden gelen hışırtı dikkatini şu anda fiziksel olarak ve tek *başına*, Peçe ormanında, karanlıkta, gecenin bir yarısı olması gereken bir yerde olduğu gerçeğine çekti.

Reia ayağı fırladı ve elini onun gittiğı yöne doğru uzattı. "Orph-" Bir İblis onu yere sermeden önce bağırışını tamamlayamadı.

Pençeler göğsünü yararken dişler boğazını ısırınca çığlığı kısa kesildi. Yakıcı acı duyularını istila etti ve Reia canlı canlı yenildiğini hissederken mücadele etti. Derisinin yırtılma sesi, kendi gargaraları, hırıltı ve dudak şapırtılarının yanında duyduğu son şeydi.

Kan kaybının ürpertici soğuşu onu yıkadı, dünyadan kaybolana kadar acısını uyuşturdu.

Gözlerini bir kez daha açtığında, kendini üzerinde hızla ilerleyen ağaç gölgesine bakarken buldu. Döndüğünde bir kez daha Orpheus'un üzerinde süzüldüğünü gördü.

Geri mi döndüm? O zaman gerçekten kalıcı olarak öleceğini düşünmüştü. *Lanet olsun, bunu bir daha asla hissetmek istemiyorum.* Yenilmek artık asla ölmek istemediğı şeyler listesinde daha da üst sıralardaydı - ve zaten en başından beri listesinde üst sıralardaydı.

Orpheus koşuyordu ve onu nasıl durduracağını bilmiyordu. Ona ne kadar seslenirse seslensin, durması için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, o ağlıyor ve başını sallıyordu. Çalan tekil zil sesi durumu daha da kötüleştiriyor gibiydi.

Vücudunu geri istiyordu. Onu görebilmeye, koklayabilmeye ihtiyacı vardı.

Ancak, bedenini istediğı anda, tekrar onun içine batmaya başladılar. Hayalet gibi kalmak isteyerek endişelenirdi ve tekrar süzölmeye başladılar.

Süzölürken ondan ayrılabilirdi ama onu durdurmak istiyorsa yanında kalması gerekiyordu. Önüne geçemeyeceğı kadar hızlı hareket ediyordu ve bir kez geçtiğinde de onu tamamen görmeden orta kısmından geçip gitmişti.

Ve onu durdurmak için yapmaya çalıştığı her şeye çıkardığı sesler, onun ona *musallat oldu*. Bunun Reia olduğunu fark etmemişti ve büyük olasılıkla zihninin bir oyunu olduğunu düşünüyordu.

Fizikselleşmeyi ve onun sırtının üstüne inmeyi diledi ama ne kadar denerse denesin, onun yerine içine batmaya devam etti.

Ne yapacağım? diye düşündü, yanağını katlanmış kollarının üzerine koymuş, yüzüstü yatıyordu.

Orada dururken yollarına büyük beyaz bir kuş çıktı, Orpheus'u korkmuş gibi tamamen durdurdu ve ayaklarını sürüyerek durmasını sağladı. Onlara döndü, gözleri onunkilerden çok Reia'ninkilerle buluşmuş gibi görünüyordu, sonra uçup gitti.

Cadı Baykuş mu? Bir zamanlar yağmur altında bahçelerinde dans ederek yürüyen insan boyundaki baykuşa benziyordu.

Orpheus yüksek sesle ofluyor, burun deliğinden ve dişlerinden buğulu nefesler çıkarıyordu. Kadın gittiğine göre yavaşça öne doğru adım attı.

Tekrar hareket ediyordu. *Bu benim şansım!*

O koşmaya başlayamadan Reia önünde süzöldü.

Tökezleyerek uzaklaşırken başı geriye düştü. Sonra başını, ayakları yerden bir santim kadar yukarıda süzülen hayalet formuna doğru çevirdi.

"Reia?" diye sordu umut dolu bir sesle, onu koklamak için eğilirken. Burnu Reia'nın içinden geçti ve mız mızlanarak başını sallayıp arkasını döndü.

"Orpheus," dedi hızla, bir kez daha onun önüne geçerek. "Buradayım, lütfen kaçma."

"Ama sen orada değilsin." Pençesini ileri uzatarak vücudunun içinden geçtiğini gösterdi. "Sen gerçek değilsin. Seni bulmalıyım."

Bakışları tamamen onun üzerinde gezindi ve ona çok acıdığını hissetti. *Ah, Orpheus...* Vücudu korkmuş, yaralı bir hayvan gibi titriyordu ama onun için üzülmesine neden olan şey parlayan gözbebekleriydi.

Sanki alt kısımları kırılmış, camdan yapılmış gibi görünüyordu ve içlerinden yavaşça parlayan bir sıvı damlıyordu. Kafatasının boş göz deliklerine damlıyor, sonra elmacık kemiklerinin yanlarından aşağı inerek havaya karışıyor ve kaybolmadan önce neredeyse süzölüyordu.

Sanki ağlıyormuş gibi görünüyordu.

"Ben buradayım." Ellerini onun burnunun etrafına koyarken bir yandan da içinden geçmemelerini sağlamaya çalıştı. "şu anda seninle olamam. Ormandasın, bu çok tehlikeli."

Ondan uzaklaştı ve şaşkınlıkla kendini yere bıraktı.

"Ama seni bu şekilde tutamam. Bedenin nerede? Sen bir hayaletsin, Reia. İstedğim bu değildi."

Onu takip ederek kaçmasına izin vermeyi reddetti.

"Beni eve götürebilir misin, Orpheus?"

Başını iki yana salladı. "Orayı zaten aradım."

"Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Sadece eve döndüğümüzde seninle birlikte olabilirim."

Yanıt olarak hafifçe inledi, başını çevirip aramaya devam etmek ister gibi gittiğı yöne baktı.

"Lütfen?" Adam yalvarışını duyunca başını bir kez daha ona çevirdi. "Beni güvende tutmak istemiyor musun?"

Aslında Reia şu anda Peçe'de olabileceğı kadar güvendeydi. Hiçbir şey ona bu şekilde zarar veremezdi.

"Ev mi?" diye sordu, tereddütte hafifçe öne doğru adım atarak. "Benimle evde mi olacaksın?" "Evet. Evde senin için fiziksel olarak dönüşeceğim."

Bunun üzerine başını eğdi ama yürümeye başladı. Kulübelerine geri dönerken, sanki onu görmek, ona bakmak, onun içinden bakmak istemiş gibi, önünde değilse durdu.

Yavaştı ve sanki emin değilmiş gibi alçakta duruyordu.

"Seni özlüyorum Reia," dedi usulca, ona tekrar dokunmak için uzandı ama dokunamayınca elini geri çekti. "Eğer bir hayaletsen nasıl benimle olabilirsin?"

Ben hayalet miyim? Hayaletler fiziksel olarak dönüşemezler.

İblisler tarafından yenildikten sonra yaşamak için o kadar çaresiz kalan insanlardı ki, öldüröldükleri yerlere musallat oluyorlardı. Evlerinin ya da ormanlarının sınırları içinde sıkışıp kalmışlar, sonsuza dek orada sıkışıp kalmışlardı.

Ama Reia ona dönmeye devam etti ve normale dönebildi.

O zaman neyim ben? Başka ne olabileceğini düşünmeye çalıştı.

Sonra Cadı Baykuş'un ona verdiğı kitaplardan birindeki bir bölüm aklına geldi.

yaratıklar - hem gerçek hem de efsanevi. Yakın zamanda Elflerin gerçek olduğunu ama başka bir dünyadan geldiklerini öğrenmişti ve *Hayaletler* hakkında da bir sayfa vardı.

Yaşam ve ölümün eşiğinde yaşayan yaratıklar; isterlerse insan bedenine sahip olan bir ruh varlığı. Genellikle bir şeye demir atarlardı ve bakışlarını adamın başının üzerinde, boynuzlarının arasında yüzen aleve çevirdi.

Ama alev değildi.

Bedeninden çıkardığı küçük ruhtu. Cenin pozisyonunda kıvrılmış, yüzü öne dönüktü. Ayak bileklerini kavuşturmuş, dizlerini göğsüne doğru çekmiş, yüzünü de dizlerinin arasına bastırmıştı. Alev saçları hâlâ uçuşuyordu.

Uzaktan bakıldığında yuvarlak bir alevden başka bir şeye benzemiyordu ama yakından bakıldığında onun ruhu olduğu kolayca anlaşıyordu.

Rahat görünüyordu, sanki bacaklarının, vücudunun ve hatta boğazının etrafına dolanan ve daha sonra boynuzlarına bağlanan siyah, yapışkan ipe sarılmışken sadece uyuyordu.

O benim çapam. Orpheus ruhunu ona bağlamıştı, kelimenin tam anlamıyla.

"Sanırım beni bir Fantom yaptın," dedi ona, arkasına bakmadan, onları geri götüreceğine güvenerek.

"Hayalet nedir?"

Bunun başıma geleceğini bilmiyor muydu? Tuz çemberinin üzerinden geçene kadar geçen süre boyunca neler düşündüğünü anlattı.

Onları içeri götürdü ve evin içini arayan adamın karmaşasıyla karşılaştı.

Yemek masası her zaman durduğu yerden eğilmiş, sandalyesi yan dönmüştü. Oturma odasındaki sandalyeler, aralarındaki küçük masa devrilmiş bir şekilde ayrılmıştı. Masaların üzerindeki eşyalar yere saçılmıştı, sanki saklayamayacağı yerlerin altını kontrol etmek için dayandıkları nesneyi kaldırmış gibiydi.

Ne kadar aptalca, diye düşündü hüzünlü bir gülümsemeyle.

Ona baktı ve önünde çömelmiş, gözlerini dikmiş beklediğini gördü. Adamın sonsuza kadar sabırla orada oturup onun için fiziksel bir dönüş yapıp yapmayacağını merak etti.

Tek yapması gereken, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi, bunu istemektir ve cisimsiz bedeni batmaya başladı. Topuklarına kadar batmadan önce ahşap zemine dokunduklarında ilk hisseden ayak parmakları oldu. Basınç bacaklarını, kalçalarını, göğsünü ve sonra da başını takip etti.

Ellerini öne doğru uzatıp avuçlarını burnunun çenesinin altında birleştirerek kemiğin sıcaklığına ve sertliğine dokunduğunda Orpheus'a sıcak bir gülümseme verdi.

"Reia" diye homurdanırken dişlerini ayırdı.

İleri atıldı, aralarındaki boşluğu hızla kapatarak onu tutabildi, ayağa kaldırmak için kaldırdığında kolları onu kendine doğru çekti.

Kollarını onun boynuna ve bacaklarını beline dolayarak, gergin kaslarının onun kucağında yumuşadığını hissetti.

Onun bu devasa haliyle ayaklarının üzerinde durabildiğini bilmiyordu ama hafifçe öne doğru kıvrılmış olsa da kendini rahat ve desteklenmiş hissetti.

Kafatasının arkasını okşayarak boynunun arkasındaki kürkün altından dışarı çıkmasını sağladı. "Merhaba, benim büyük Duskwalker'ım."

Onu daha sıkı tuttu, neredeyse ezecekti. Pençelerini vücudunda gezdirmeye, onu hissetmeye, ona dokunmaya, omzundan sırtına ve kalçasına kadar okşamaya başladı.

"Seni korumalıydım. Zarar görmene izin vermemeliydim." Sanki ayakta durmaya devam edemeyecekmiş gibi ellerini indirmeye başladı ve birbirlerine bakabilecekleri kadar geri

çekilmesine izin verdi

Kolunu hâlâ ona dolamışken. "Benim ellerimde öldün. Bana kızgın mısın?"

"Hiç de değil." Gözleri hâlâ aynı mavilikteydi, okyanusun en derin yeri gibiydi ve hâlâ damlıyordu. Onun suçluluk duygusunu hafifletmesi gerektiğinden endişeleniyordu. "Olanlar için suçlanacak kişi sen değilsin. Lütfen böyle hissetme."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onun yuvarlak burnunun ucuna bastırdı. Önce yan tarafa, sonra üst tarafa, sonra da diğer taraftaki dişlerinin üzerine yaptı. Her seferinde biraz daha yaklaşırken eli vücudunda yukarı doğru kaydı.

Yanağını öpmek istediğinde, onu sabit tutmak için büyük elini kafatasının dibine yerleştirdi ve dilini dudaklarının üzerinde hafifçe gezdirdi. İkinci kez, onun dilini kendi diliyle karşıladı.

Sonra durmadan yalamaya başladı ve her seferinde onu selamlamasını umdu.

Kollarını onun boynuna doladı, sonra birini yanağına götürüp ovdu, sonra da geri dönüp ona sarıldı.

"Reia, ben..." Parmakları Reia'nın saçlarına doğru kayarak pençelerinin lezzetli sıyrıklarıyla saçlarından geçirdi. "Sana ihtiyacım var. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Bakışları onunkilere kilitlendi, hala çok üzgün ve hüzünlü olduklarını gördü, sanki kendini kötü hissetmekten alıkoyamıyordu.

Ona ihtiyacı olan şeyi vermek, ona dokunmak istedi. Ama yapamazdı, bakması dayanılmaz derecede acı veren böyle bir ifadeyle olmazdı.

Merak etti. *O bana asla zarar vermez.*

"Seni peşimden koşturursam ne olur?"

Onu aldığı anda gözlerinin kırmızı olması, aç ya da kızgın olması umurunda değildi, acısını görmekten daha iyi olurdu. Geçen gün yeterince koştüğünü biliyordu ama onu bu durumdan kurtarması gerekiyordu.

"Seni kovalamak istemiyorum."

Reia onun kollarından kurtulmaya çalıştığında ve adam buna izin vermediğinde, Reia bedeninin cisimsizleşmesini irade etti. Kollarının arasından süzülerek geçti ve adam çömelmiş halde yavaşça onu takip etti.

"Ama benim için avlanmanı istiyorum, Orpheus."

"Ne olacağını bilmiyorum. Sana zarar verebilirim." Kafatası deliklerinin etrafında yüzen parlayan nokta daha ısrarcı hale geldikçe, bu damlalar biraz daha hızlı ilerliyor gibi görünüyordu. "Neden bunu yapmamı istiyorsun?"

"Yakalamak için seninim." Kadın gülümserken adam başını eğdi. Onu öpecekmiş gibi eğildi ama bunun yerine, "Ve öptüğünde, bana sahip olabilirsin," dedi.

Mor parladı ama anında o hüzne geri döndü. Sonra gitti, duvarın ötesinde kayboldu. "Gel beni al, Orpheus."

"Reia?" Sesi ne kadar paniklemiş gibi çıkınca kalbi sıkışmıştı.

Hemen fiziksel bedenine geri döndü, böylece en azından kokusunu alabilecek ve izini sürebilecekti. Kadın evin arka tarafındaydı ve adam saniyeler içinde ona doğru koşmaya başladı.

Gözleri hâlâ maviydi, hâlâ damlıyordu. Adam onu yakalamadan hemen önce, kadın tekrar hayalete dönüştü ve adam onun içinden geçti.

"Lütfen bunu yapma," diye inledi adam, kadın geriye doğru süzülürken. "Beni istemiyor musun?" diye alay ederek yana doğru ilerledi. "Avinı yakalamak istemiyor musun?"

Evin içinden geçti, sadece omuzlarının zemine kadar çıkmasını tuhaf buldu. Bahçeyi parçalama ihtimaline karşı bahçeden tamamen kaçınarak evin diğer tarafına geçti.

Somutlaşan Reia, adamın hangi yönden geldiğini duyana kadar bekledi.

ters yöne doğru koşmaya başladı. Evin önüne kadar koştu ve omzunun üzerinden bakarak adamın gözlerinin birkaç kez kırmızıya döndüğünü gördü.

Elbette ondan daha hızlıydı ve kadın bir kez daha hayalete dönüştüğünde ona doğru hamle yaptı. Ona doğru döndü, gözleri bu sefer biraz daha uzun süre kırmızıydı.

"Reia," diye uyardı, ilerlerken kendini alçalttı.

"Senin küçük dişi onu becermeni istiyor." Mor, o lanet mavi bir kez daha devreye girmeden önce kontrolü ele almaya çalıştı! Ama en azından damlama durulmaya başlamıştı. Artık neredeyse hiç yoktu. "Senin istemediğini düşünmeye başladı."

O daha cevap veremeden, kız bir kez daha evin içinde süzülüyordu. Diğer taraftan çıktığında, adamın çoktan kendisine doğru geldiğini görünce ciyakladı.

Gözlerinin kırmızı ve mavi arasında daha hızlı gidip geldiğini görünce kıkırdarak içeri girdi. Birkaç saniye bekledikten sonra kafasını az önce bulunduğu yerden dışarı çıkardı ve adamın gitmiş olduğunu gördü.

Fiziksel olarak döndü ve bahçeye doğru koşmaya başladı.

Onu çok geç duydu, ayaklarının arkasında gümbürdediğini duymayı bekliyordu. Reia'yı önden yere yatırdı, kolları onu sarıp vücudunun büyük bir kısmını korudu ve Reia adamın altına düştü.

"*Kal*," diye homurdandı, onu kendisine doğru tutmak için vücudunun etrafında kıvrıldı - sanki bu onu gerçekten yerinde tutmak için her şeyi yapacakmış gibi.

Orpheus çılgınca ofluyordu ve kalbinin de aynı şekilde çılgınca attığını hissedebiliyordu. Pençeleri giysilerinin arasından omzuna ve kalçasına batıyordu.

Sonunda istediğini elde etmişti; gözleri artık kırık ve sızıntı yapmıyormuş gibi kırmızı ve doluydu. Ancak bu yeterli değildi.

Tehlikeli bir oyun oynuyordu. Bunun farkındaydı ama bu onu dudaklarını adamın yanağına yerleştirip sırtıtmaktan alıkoymadı.

"Beni yakaladığında hemen amıma girmezsen, beni tutamazsın."

Kollarında cisimsizleşti, onun içinden yukarı doğru süzölmeye başladığında hafifçe endişelendi.

Orpheus pençelerini yere vurdu ve arkasında iz bıraktığı toprağı oydu.

Başını kaldırıp ona bakarken titreyen Orpheus, ıslak dişlerini göstererek hırladı ve gözbebekleri daha da kıpkırmızı oldu.

"*Seni koruyacağım.*"

Çenesinin hafifçe ayrılıp tüm dişlerini ve kıvrılan dilini göstermesinden adamın gerçekten öfkelenildiğini anladı.

"Ben zaten seninim."

Geriye doğru süzölerek, eve girmeden önce bir süre onu kovalamasına izin verdi. Reia onun dışarıda bir yerlerde olduğunu, kokladığını, aradığını, *avladığını* bilerek bekledi.

Kalbi heyecanla çarpıyordu, avlanmanın heyecanı bir afrodizyak gibiydi. Bunu onun için başlatmıştı ama şimdi alınmak, doyurulmak için sabırsızlanıyordu.

Cisimsiz bedeninde hiçbir şey hissedemiyordu ama fiziksel bedenindeyken vücudu başından ayak parmaklarına kadar karıncalanıyordu. Kaçmak istiyordu, yakalanmak istiyordu ama en çok Orpheus'un içinde olmasını istiyordu. Ve onun vahşi olmasını, sert olmasını, onunla vahşi olmasını istiyordu.

İç çamaşırı amının ıslaklığına yapışmış, sırılsıklam olmuş ve vücudu her ihtiyaçla titrediğinde daha fazla uyarılmayla damlıyordu. Reia kendini boş ve kof hissediyordu.

Neredeyse nefes nefese evin arka tarafına geldiğinde adamın orada olmadığını gördü.

Onu koklamış olmalıydı, çünkü *her yerden* geliyormuş gibi görünen bir hırıltı duydu. Tüyleri diken diken olurken tenini ürpertiyle dans ettirdi. Parmakları artan ateşiyle ısındı, uyarılma onu ısıttı.

Başı bir o yana bir bu yana savruluyor, evin önüne doğru ilerlerken ayakları neredeyse ürkekçe hareket ediyordu.

"Kaçma."

Yukarıdan gelen sesi duyduğunda neredeyse çığlık atacaktı! Arkasını döndüğünde, onun evin tepesinden sürünerek aşağı atlamadan önce kendisine doğru geldiğini gördü.

Elleri ve ayakları yere çarpıyor, başı doğal olmayan bir şekilde neredeyse ters dönecek kadar eğiliyordu. Kırmızı gözleriyle korkutucu ve ürkütücüydü ve bu kızın hoşuna gitmişti.

Karnının kasıldığını hissettiğinde yüzü burkuldu, iç duvarları bunun için, onun en canavarca haliyle böyle olması için titriyordu.

Kız geri çekilmeye başladığında, **"Kal,"** diye uyardı. Kaçmadan önce gülümsemesi onun cevabıydı.

Reia beş adım atabilmişti ki yüzüstü yere kapaklandı. Pençeler kazıyor, hırıltılar yükseliyor ve Reia, adamın kollarından sadece biri orta kısmını sardığı için sürünerek ilerlemeye çalışırken kıvranıyordu.

Bir nefeste eteğinin altına girmiş ve iç çamaşırını üzerinden çekip çıkarmıştı. Bir sonraki nefeste Orpheus kendini kadının dibine kadar içine soktu, dokunaçlar kadının kalçalarının etrafındaki yerlerini aldı.

Kadından keskin bir nefes koptu. Ayrı kaldıkları zamandan sonra vücudu onu hâlâ içine alabiliyordu, ama daha da sıkıydı. Kızın uyarılmışlığı ve adamın kayganlaştırıcısı girişi kolaylaştırmıştı ama Reia derin bir acı hissetmişti.

Yine de derin derin nefes aldı, adamın sikiinin çevresi, içini dolduran uzunluğu ve içini ısıtan sıcaklığı vücudunu titretti. Yüzünü çimlere bastırarak dizlerinin üzerinde eridi, onu daha da derinde hissetmek için kalçalarını ona doğru bastırırken göz kapakları coşkuyla titriyordu.

Çok sıcak. İçimde çok ateşli.

Orpheus çarpışmanın etkisiyle inlemişti ama şimdi titriyordu, pençeleri kadının belindeki çıplak ete saplanmıştı ve eli kadının sırtına doğru itilmiş olan elbisesinin eteğinin altındaydı. Diğer eli ise sanki sonunda kızın eldivenleri sayesinde kendini sabitlemeye ihtiyacı varmış gibi yere dayanmıştı.

Dokunaçları her zamankinden daha uzun, sanki canavar formundaki sikiyle aynı uzunluktaymış gibi hissettiriyordu. Sırtının, kalçalarının etrafında dönüyorlar ve belindeki eline kadar ulaşıyorlardı. İkisi kışının uyluklarıyla buluştuğu çukurda, biri kalçasının üzerindeydi ama sonuncusu doğrudan klitorisinin üzerinde, kıvrımlarının dudaklarının içinde oturuyordu.

Kendini ön koluna doğru alçalttı, vücudunu kendi vücuduyla kapladı ve burnunu kulağının yanına getirdi, böylece yüksek sesle ofladığını duyabildi.

Gözlerinde titreşen arzusun moruna rağmen, kırmızı varlığını sürdürüyordu.

"Yakaladım seni."

Adam geri çekilirken kadının vücudu adama yapıştı ve adam ileri atılmadan önce kadının inlemesine neden oldu.

Orpheus onu itmeye başladı ve içinden karıncalanmalar gönderdi. Adamın şeklini ve iç organlarını gıcıklayan fırırları hissettikçe her birinde hafifçe ağladı. Aleti ona ihtiyaç duyduğu her yere baskı yapıyor ve kazıyor gibi yüce hissettiriyordu.

İçinde sürekli hareket ediyor, derine doğru itiyor, dokunaçları klitorisinin çıkıntısına

sürtünüyordu ama... bu yeterli değildi.

İstediğinden daha yavaştı, olması gerekenden daha yumuşaktı ve istediği kadar derin değildi.

"Daha fazla," diye yalvardı, onun içinde dalgalanmaya çalışıyordu. "Bana daha fazlasını ver, Orpheus."

Onun daha sert olmasına ihtiyacım var. Kendisi için her zaman endişelenen nazik Duskwalker'ı değil, onu kovalayan hırlayan canavarı istiyordu.

Kalçaları yavaşlamadan önce birkaç kısa saniye boyunca güzelce hızlandı. Sonrasında titrek bir nefes aldı.

"Sessiz ol, Reia." Kendince bir yalvarıştı bu.

Onu zorlamaması için bir yalvarış, zaten kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğunu, kendini kaybedip ona vermesi durumunda Reia'nın daha fazlasını istemesine izin veremeyeceğini söyledi.

Dişlerini sıkarak parmak uçlarını çimenlere batırıp tutmaya çalıştı.

"Becer beni, Orpheus. Al beni." Onun kendisine çılgılık attırmasını, ağlatmasını, vücudunu parçalamasını istiyordu. "Daha sert. *Daha hızlı.* Daha derine."

Pençeleri kadının derisini keserken, aynı zamanda altlarındaki toprağı ve çimenleri de oydu. Ona istediğı şeyin sadece küçük bir tadını verirken vücudu titredi ve tekrar yerleşmeden önce neredeyse şaşı oldu.

Hayal kırıklığı içinde çiçek açtı.

"*Yapamam,*" diye sızlandı ve başını salladığını bilmesinin tek nedeni zil sesini duymuş olmasıydı. "*Sana zarar veririm.*"

Başını yere gömdü, adamın sikinin harika kayışını hissediyor ama vermek zorunda olduğu her şeyi istiyordu. Gerginlik artıyordu, bir çıkışa ihtiyacı vardı ve şu anda kalçalarının arasında sanki durmadan hareket ediyormuş gibi pompalanıyordu.

Ona ihtiyacım var. Buna çok ihtiyacım var. Orgazmı yavaşça bir yay gibi geriliyordu ama onu cam gibi paramparça etmesine ihtiyacı vardı. Onu gücünün altında ezmesi, kör etmesi, değiştirmesi için.

"Tereddüt etmeyi bırak, Orpheus!" diye bağırdı, nefes nefese konuşabilmek için başını kaldırdı. "Ben seninim. Uzaklara gitmeyeceğim. Ortadan kaybolmayacağım. Canımı yak, pençele beni, ısır beni. Senden istiyorum, bana her şeyi vermeni istiyorum. Sikinin içime girmesini istiyorum. Beni bırakman için daha ne yapmam gerekiyor?"

Gözyaşlarının tehdidi gözlerini yaktı. Bir çılgınlığa kapılmış gibi içine girmesini istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, sonunda onu ikiye bölmeye, parçalamaya, ölene kadar sikmesi umurunda bile değildi. Ona geri dönecek, onunla kalacaktı.

Yine de vermeyince, "Sana ruhumu verdim!" diye bağırdı.

Arkasından gürleyen bir kükreme duyuldu. Ona çarpmaya başladı, tüm vücudunu öne doğru iten derin ve sert darbeler.

Kalçaları hızlandıkça arkasına yaslanmaya başladı, eli beline dolanarak onu tamamen kavrarken, diğer eli yayvan parmaklarıyla kürek kemiklerine bastırdı. Keskin pençelerini kızın vücuduna geçirmiş, onu kendisiyle birlikte çekmekle tehdit eden dokunaçlarına karşı onu hareketsiz tutuyordu.

Daha önce hiç bu kadar derine indiğini hissetmemişti, o kadar sertti ki neredeyse canı yanacaktı, o kadar hızlıydı ki giriyor mu çıkıyor mu anlayamıyordu. Adamın nerede bittiğini ve kendisinin nerede başladığını anlayamıyordu ve içeri doğru her itiş ciğerlerindeki nefesi kesiyordu.

Dokunaçları klitorisinin üzerinde kayıyor, küçük nodülleriyle onu ovuyor ve okşuyordu, bu his neredeyse ağlamasına neden oluyordu.

"Evet," demeye çalıştı havasızlığıyla. "Aynen böyle. Durma."

Her nasılsa, daha hızlı gitti ve bacakları tekmeledi. Sanki ileri doğru sürünmeye, kaçıp kurtulmaya çalışıyor gibiydi, orgazmı onu dizginlerinden tutup boğuyordu.

Haykırarak, kendini ona kaptırırken ağır ıslak kasılmalarla adamın sikini sıktı. Onun hırıltıları, onun

Homurdanmalar, bu garip mırıltı sesiyle karışık, zihnini acıtıyordu.

Hem işkence hem de mutluluktı. Reia Peçe'de cenneti bulmuştu ve bu cenneti ona bir Duskwalker'ın siki vermişti.

Kız gelmeyi bıraktığında bile durmadı, vücudu o kadar gevşemişti ki kız bunu kabul etmekten başka bir şey yapamadı. Gözleri o kadar sersemlemişti ki, ağaç çizgisinin bulanıklığıyla hiçbir şeye bakamadığı için görüşü bulanıktı, ama onları kapatmak için yeterli gerginliğe sahip değildi. Gözyaşları burnundan ve yanaklarından aşağı süzölmek için gözlerinden düştü.

Orpheus onu kavrayışının altında eziyor, vücuduyla üzerine bastırıyordu ve buna bayılıyordu. Bu dünyaya bir çapa gibi, ona yaşadığını hissettiriyordu - her ne kadar Orpheus'un saldırısından bayılacakmış gibi hissetmesine ve her saniye daha da sersemlemesine rağmen.

Zihninde fısıldayan adından başka düşünceler onu terk etti. Konuşamıyordu. Sadece onun çılgınca hamlelerle içine girdiğini hissedebiliyordu. İç organları sürekli okşanırken hızla girip çıkan adamın darbeleri sesini çalıyordu. Çığlıkları onun seslerinin, nefesinin gürültüsüyle boğulurken sadece onu duyabiliyordu.

Çimen kokusu alıyordu, toprak kokusu alıyordu ve keşke onun kokusunu da alabilseydim diyordu.

Tekrar boşalmaya başladığında iç duvarları onu sıkıyor, açlıkla emiyordu. Çığlığı evlerinin güvenliğinin ötesindeki ormanda yankılanmış olmalıydı ama umurunda değildi.

Orpheus tarafından o kadar tüketilmişti ki, bir İblis'in dışarıda onları teftiş etmeye gelip gelmediğini bilmiyordu.

Vücudu zıplarken ve toprağa sürtünürken tam da istediği şeyi elde ediyordu. Orgazmı kalçalarından aşağı damlıyor, onu gıdıklıyor ve daha fazla kıvranmasına neden oluyordu. *Sadece av kıvranır* ve eğer bu onu arzularının çılgınlığına daha da fazla sürükleyecekse olabildiğince çok kıvranırdı.

İtişlerinin sesi daha ıslak geliyordu. Sanki siki amının içinde hareket ederken sürekli bir emme sesi çıkarıyor, onu ve orgazmlarını karıştırıyordu. Ezildiler.

Onu üzerine çekerken kendini derinlere itmeden önce ondan keskin bir sızlanma geldi, içine o kadar sert ve derin gömüldü ki, gücü altında sırtının aşağı doğru eğilmesine neden oldu. Acıyı ve kan akışını hissettiğinde pençeleriyle onu keseceğini biliyordu, ancak onu tamamen doldururken bunu zar zor hissetti, sanki onlar da içeri girmeye çalışıyormuş gibi girişinde gömülü kesesinin çıkıntılarını hissedebiliyordu.

Dili, nefes nefese kalmasına yardımcı olmak için ihtiyaç duyduğu gibi öne düştü, sıcak menisinin içine döküldüğünü hissettiğinde, horozu onlara uyacak şekilde tekrar tekrar şişti. Hızlı, ağır patlamalar her santimini hızla istila etti ve bacaklarının içine yayılma hissiyle titremesine neden oldu.

Orpheus o kadar yüksek sesle inledi ki neredeyse acı çekiyormuş gibi geldi. Arkasına dönüp bakmayı başardığında, Orpheus'un başının gökyüzüne dönük olduğunu ve çenesinin iyice açılmış olduğunu gördü.

Durmak istemiyormuş gibi hafifçe pompalamaya başladı ve bu, içindeki kalın sıvının dışarı sızmadan önce gıcırdamasına neden oldu. *Çok iyi hissettiriyor.*

İşi bittiğinde, onun yanına yığılırken içinden çıktı. Umutsuzca oflayıp puflarken, kürkü ve yüzgeçleri bir türlü yerleşemiyormuş gibi yükselip alçalırken vücudu seğirdi ve kasıldı.

Reia vücudundaki gücü uzun zaman önce kaybetmiş olduğu için öne doğru düştü ve onu ayakta tutan tek şey dokunaçlarıydı.

Kaybettiği nefesleri yakalamaya çalışıyormuş gibi kamburlaştığı, gözlerinin kapalıymışçasına karardığı birkaç dakikanın ardından uzandı ve onu daha yakına çekti. Elleri etini hafifçe

yoğururken, tüm uzuvlarıyla onun etrafında kıvrıldı.

Ona sokulmadı ama bu kadar enerjisi tükenmemiş olsaydı sokulacağını biliyordu.

Bir süre birbirlerine sıkıca sarılarak birlikte yattılar. Orpheus'u daha önce hiç bu kadar kendine getirmemişti.

Karnında, tamamen uzatılmış olmasına rağmen dokunaçlarının sikinin etrafını tamamen kapattığını ve yavaşça içine geri çekildiğini hissedebiliyordu. Bu sırada vücudu da değişmeye başlamış, sanki içinde bir yerlerde saklıymış gibi kıyafetleri yavaş yavaş geri gelen sakin Orpheus'a dönmüştü.

"Reia..." dedi usulca, soru sormaktan çekinir gibiydi. "Acaba... Bana yeni bir çan yapar mısın?"

Başını kaldırıp adamın çenesinin altına baktı. "Seni bu kadar rahatsız ediyor mu?"

"Evet. Kırdığı için üzgünüm."

"Üzülme, bu senin hatan değil." Elleriyle onun sırtını sıvazladı. "Onu öldürdüğüme gerçekten memnunum. Bunun için üzgün müsün?"

"Hayır. Önemli olan tek şey sensin."

Kendini yukarıya doğru sürükleyerek onunla yüz yüze geldi ve boynuzuyla oynamaya başladı. "Sana başka bir çan yapmaktan mutluluk duyarım. Şimdilik bunu kaldıracağım, böylece duymak zorunda kalmazsın."

Dilinin ucuyla yanağını yalamadan önce, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Reia, Orpheus'un kucağında çırlıçıplak otururken, onun yatağında oturuyorlardı - ki Reia da onun yatağı olduğunu düşünüyordu. Onun çıplak bedenine dokunabilmek, parmak uçlarını ve pençelerini onun üzerinde gezdirmek, sanki ona dokunmak, onu hissetmek, onun karşısında olduğunu görmek istiyordu.

O da aynısını yapabilsin diye kendi giysilerini çıkarmıştı ve kız onun kalçalarına sarılmayı tercih edince şaşmıştı. Dizleri onun altındaki yatağa değmiyordu.

Parlayan gözleri her zamanki açık maviydi ve onları görünce rahatladı.

"Beni yedin mi Orpheus?" Yerse hiç üzülmeceğini göstermek için ona sıcak bir gülümseme verdi.

"Hayır... Sen... kollarımda kül gibi dağıldın ama ben senden önce de aç değildim."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Ama bana her zaman aç olduğunu söylemiştin."

"Bana ruhunu verdin," diye yorumladı, elini kaldırıp onun ürpereceğini bile bile pençe uçlarıyla kafa derisini sıyırdı. "Çok güzeldi." Sanki kendisi taramak istiyormuş gibi saçlarını taradı. "Onu yediğimde tüm açlığım kayboldu."

"Yani, beni ya da Katerina'yı yemek için herhangi bir arzu duymadın mı?"

Başını iki yana salladı ve pençelerini kızın çıplak omzuna geçirerek tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Hayır. Daha önce seni kovalarken ya da kanının kokusunu aldığımda bile açlık hissetmedim." Yüzünü kaldırdığında onun kendisine baktığını biliyordu. "Seni incitmek istememişim."

Parmak uçları, boşalırken pençeleriyle kestiği, belinin etrafındaki beş küçük dilimin üzerinde hafifçe gezindi.

Biraz acıdılar ama çoğunlukla iyidiler.

"Hoşuma gitti. Böyle olman hoşuma gitti. Kendin olmanı istiyorum. Endişelenmeden beni istediğin gibi kullanmanı istiyorum."

"Çok mükemmelsin, gelinim." Öne doğru eğildi ve burnunun ucunu şefkatle onun yanağına çarptı.

Ona ilk kez gelinim demişti ve gülümsemesi daha da parlaklaştı. Onun dokunuşuna karşılık vermek için kemikli kafatasına doğru eğildi.

"Ve sen de harikasın, benim büyük, güzel Duskwalker'ım."

"Güzel mi?" Koyu sarı gözbebeklerine sızarken başını geriye doğru kaldırdı. Elini kaldırıp yüzündeki kurt kafatasına dokundu. "Çok güzelsin Reia. Ben bir canavara benziyorum."

Kaşları düğümlenirken gözleri onun kendisine böyle hitap ettiğini duyunca eğildi.

"Katılmıyorum. Bence çok hoş görünüyorsun. Başka dünyalara ait, ruhani bir güzelliğin var, Orpheus,

ve bunu görmeme izin verdiğim için çok mutluyum." Dudaklarını onun en büyük dişlerinden birine değdirebilmek için kendini yeterince kaldırdı. "Sen de çok tatlısın ve ben sana kim olduğun için aşık oldum."

Gözbebekleri utançtan kırmızımsı pembeye döndü ve kadın gülmekten kendini alamadı. *Çok tatlıydı.*

"İşte, sana göstereyim."

Reia elini göğsünden vücuduna doğru kaydırды.

Parmakları göbeğinin üzerinde gezindiğinde karnı çöktü. Sonra parmak uçlarını sikini saklayan dikişin üzerinde gezdirmeye başladı.

"Sen ne-" Reia parmaklarını onun *içine* sokmaya başlayınca sözleri kısa kesildi.

Başı geriye eğildi, vücudu gerildi, parmaklarını parmak uçlarına kadar batırdığında neredeyse sümüksü bir ıslaklık onu karşıladı. İçerisi kafa karıştırıcıydı. Yumuşak bir penise mi yoksa esnek bir dokunaca mı dokunduğunu bilmiyordu.

Aşağıya baktığında, adamın ellerinin yanlarındaki kürkleri yumrukladığını görerek konsantrasyon içinde kaşlarını çatı. Daha derine daldı ve adam inledi. Tam adamın sikinin ucundaki fırırları hissettiğini ve dikişinin arkasındaki sıcak ve yumuşak karmaşada bulabileceği kadar sertleştiğini düşündüğü anda, adamın ellerinden biri bileğini yakalamak için öne doğru fırladı.

Başını yukarı kaldırdı. Sırtını dikleştirmiş, hâlâ tavana bakıyordu.

"Canını yakıyor muyum?"

"Hayır. Garip hissettiriyor." Bir kez daha ürperdi ve kalçaları sanki parmaklarını daha derine sokmak istermiş gibi kalktı. "Ama gerçekten iyi."

"O zaman neden beni durduruyorsun?" "Bilmiyorum."

Reia yaklaştı ve dudaklarını adamın çenesinin altına, sonra boynunun üzerindeki kürke, sonra da göğsüne bastırdı.

"O zaman rahatla ve sana dokunmama izin ver."

Onu tuttuğu yerden itti. Daha sert hissettiğinde ve o fırırlar avucunu gıdıkladığında sikini bulduğunu anladı. Başını okşarken, etrafını saran dokunaçlarının koruması olmadan dışarı çıkmaya başladığında sanki onu dikişinden çeken kendisiydi. Yarı yarıya ereksiyon halindeyken kayarak dışarı çıktılar ve bir şeye tutunmak için uçlarını arayarak dikiş yerinden çıktılar. Kadın onlardan çok uzaktaydı ve havada kıpırdandılar.

Reia bir eliyle adamın aletini sıkarken diğer eliyle de uzun aletini okşadı.

Kaba, nasırlı avucu onun yan tarafına kaydı ve göğüslerine doğru bir yol açarken onu fırçaladı. Ancak eli dikiş yerinden ayrılıp tamamen sertleşmiş haldeyken onu okşamaya başladığında, onu koyu mor bir bakışla selamlamak için aşağıya baktı.

Başparmağıyla meme ucunu okşadı, içine bastırdı ve pedinin altında hareket etmesi için daire çizdi, tümsekte kıvılcımlar hissetti. Diğerini avuçladı, sanki göğsünün ağırlığını ve sıklığını hissetmek istiyormuş gibi tamamen örttü.

"Çok yumuşaksın. Vücudunun verdiği his hoşuma gidiyor."

Adamın dili dudaklarını yalamak için dışarı çıktı, Reia da onunkini okşadı ve aralarında gelişen tutkuya kendini kaptırdı.

Elini üzerinde ileri geri hareket ettirirken mantar şeklindeki geniş başıyla oynadı. Ancak bir an için şişip adamdan bir inilti yükseldiğinde Reia öne doğru eğildi ve bacaklarını adamın kalçalarına koyarak kendini kaldırabildi.

Dili daha hızlı hareket ettiğinde bile onu öpmeyi bırakmadı, sanki kendi dilini geçmek istiyormuş

ve sanki yolundaymış gibi ağzına giriyor.

Mor horozunun ucunu damlayan girişine doğru sıkıştırdığında durakladı. Sonra kız kendini şişmiş sikinin etrafına sokmaya başladığında derin bir nefes aldı, başını içeri sokmak için kendini sertçe bastırmak zorunda kaldı. Bu her zaman bir mücadeleyleydi, çünkü horoz kafasının kenarı kolaylıkla sığamayacak kadar büyüktü.

"İçine girmemi sağlıyorsun," diye neredeyse nefesi kesildi, sanki şaşırılmış gibiydi. "Kendini bastırıyorsun

"-ah!" Aradan fırladı ve kadın adamın yarısına kadar kaydı. Adam inledi, ellerinden biri kalçalarını kavramak için göğsünden ayrılırken başı bir kez daha tavana bakacak şekilde geriye eğildi. "*Reia*."

Adam aşağıya inmesine yardım ettiğinde inledi, kalçaları onu amının rahat duvarlarına sarmak için sabırsızlanıyormuş gibi yukarı doğru itti.

Her zaman olduğu gibi, ısı onu içten ısıttı ve vücudu, Orpheus'la dolu olduğunu söyleyen o harika, gergin duygudan hafifçe yandı. Vücudu bunun için şarkı söylüyordu.

Dokunaçları kadının arka tarafını ve kalçalarını çevrelerken seğirdi, ona kenetlendi ve onu daha da aşağı çekecekmiş gibi göründü.

"Hiç üstte bir kadınla seks yapmadın mı?"

Adam, kadının başka bir şey düşünemeyeceği kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Hayır." Sakinleştiğinde başını salladı, ilk şoku ve zevki yatışmıştı, böylece bir kez daha ona bakabildi. "Onun yerine beni becermek mi istiyorsun?"

"Mhm."

Başını salladı ve kalçalarını kaldırmaya çalışırken onu öpmek için öne eğildi. Adamın sikine bir santim bile yaklaşmadan geri çekildi. Tekrar denediğinde, dokunaçlarının hareket etmesini engellediğini görmek için aşağı baktı.

Orpheus onu genellikle ileri geri sürtünebilecek şekilde tutuyor, gücünü onu kendisine bağlayan kendi bedeniyle savaşmak için kullanıyordu.

"Dokunaçlarınızı bir süreliğine serbest bırakabilir misiniz?"

Adam kadının dediğini yaptı ve onlar da mutsuzmuş gibi kıvrandılar. Adam bu hareketten rahatsız olmuş gibi homurdandı.

Bunu nasıl yapacağını merak ederek vücudunun etrafına bakındı. Birkaç saniye düşündükten, sikinin kalp atışlarıyla birlikte çırpındığını hissettikten ve umutsuzca etrafında hareket etmek istedikten sonra, sonunda ayaklarını karıştırdı, böylece sırtının altında onun üstünde durdular.

Onu öne doğru itti ve karnı adamınkine bastırdı. Ellerini adamın sert, kaslı göğsünde sabitlemek zorunda kaldı ama dokunaçları onun yerine ayak bileklerine dolandı ve onları ilmekler halinde kavradı.

Dahiyane fikrinden dolayı sırtıttı ve kalçalarını kaldırırken işe yarayıp yaramadığını görmeden önce onunla yüzleşti. Özgürlük, ona vücudunun izin verdiği kadar yukarı çıkma yeteneği verdi, ki bu yolun sadece dörtte biri kadardı.

Orpheus buna aldırış etmemiş gibi görünüyordu çünkü kollarıyla onu tamamen sarmış, göğüslerinden birini eliyle tutarak onun etrafında dönüyordu. Zonklayan meme ucunu okşayıp koparıırken, boynunu, çenesini ve dudaklarını yalayarak üzerinde hareket etti.

Adamın sikinin kıvrımları G noktasının çıkıntıları üzerinde kayıyordu, bu bölge onun üzerinde daha hızlı, daha sert hareket etmeye çalışırken nefes nefese kalmasına neden oluyordu, vücudu muhtaç, aç ve bencil hale gelirken zihni sersemliyordu.

Dumanlı maun ve çam kokusu her çekişte ciğerlerine doluyor, boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu ama yine de daha fazlasını istiyordu.

Ona sürtündü, kalçalarını döndürerek her yerine dokunmasını sağladı. *Siktir, bu gerçekten iyi hissettiriyor.*
Bir Şekilde farklı.

Kontrol Reia'daydı, derinliği ve hızı belirleyen oydu ve daha hızlı olmasını istemesine rağmen, vücudunu yere çarpmaya çalıştıkça derinleşiyor ve sertleşiyordu.

"Bunu sevdim, Reia," dedi, her ikisi için de hareket etmeye odaklanırken ona izin verirken ulaşabileceği her yeri yaladı. "Seni görebiliyorum ve sikimi kullanırken yüzün çok güzel görünüyor."

Dilini onun ayrık dudaklarının arasından geçirerek ağzının içini yaladı. Kıvrıldı, döndü, dilinden, dişlerinden, yanaklarından ve hatta tüm tükürüğünü çalmak ister gibi ağzının çatısından her şeyin tadına baktı.

Kendini buna kaptırınca inledi. Vücudu spazmlar halinde onu sıkıştırmaya başladı, kendine verdiği yavaş salınımı arıyordu.

Vücudu ağırlaşa da daha hızlı hareket etmeye çalışırken geri çekildi ve başı geriye düştü.

"Henüz bana cevap vermedin."

Parmak uçlarını göğsündeki uzun kürke geçirerek kendini kaldırmaya çalıştı. "Ne dedi?"

Ona bakabilmek için başını öne eğdi ve onunkinin de eğik olduğunu gördü.

"Beni sevdiğini."

Adamın gözbebeklerinde korku ya da endişe gibi beyaz bir parıltı belirlediğinde kaşları çatıldı, sonra adamın aklı kızın amının etrafında kaymasıyla dağıldı ve mor renklerine geri döndüler.

"Hareket etmeyi bırakma," diye inledi, siki nabızı atıyormuş gibi şişmişti. Kadının ona bindiği yere baktı ve kanalının içinde kayboluşunu izlerken pençeleri biraz daha derine indi. "Amcığın üzerimde hareket ederken çok iyi hissediyor. Bunu bana yapmak istemen, kendini benim sikimle becermek istemen hoşuma gidiyor. Bunu yaparken etrafımda boşaldığını hissetmek istiyorum, sanki tohumum için beni kendin sağlamak istiyormuşsun gibi."

Bir ürperti bedenini sardı ve onun üzerinde daha fazla çalışmaya çalıştı. Kızın cevap çılgılığı, adamın daha derine inerek onu itmesini sağladı ve bu neredeyse kıza ne söylediğini unutturacaktı.

Hareket etmeye devam etmek, ona tam olarak istediğini söylediği şeyi vermek istiyordu. "Orpheus?" diye sordu nefes nefese.

Ona cevap vermediği için yavaşlamaya başladığını fark ettiğinde, sonunda, "Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç hissetmedim."

Katerina'yı hiç sevmemiş miydi? Şefkat göğsüne yayıldı ve midesinin ona duyduğu hayranlıkla çırpınmasına neden oldu.

Orpheus'un ilk insanı olabilirdi ama Reia onunla birlikte hiç yaşamadıkları o kadar çok şey yaşıyordu ki, o kadar mutluydu ki.

Kalçalarını bir kez daha hızlandırırken yüzünün hatlarını tatlı bir gülümseme doldurdu. Onun horozunu öğüttü, yukarı ve aşağı giderken kalçalarını ileri geri hareket ettirdi, onun için daha derin hissettirmeye çalıştı.

"Seni seviyorum, Orpheus." Çenesinin yanlarını kavradı ve dudaklarını burnuna, burnunun yanlarına, çevresine bastırdı. Kemikli kafatasının her yerine küçük küçük öpücükler kondurdu. "Yüzünü, vücudunu, aletini ve içimde hissettiklerini seviyorum. Kalbini ve bana karşı nazik olmak isteğini seviyorum ama bazen çok yaramaz olabiliyorsun. Kokunu ve sesini seviyorum. Seni seviyorum, tam olarak olduğun gibi."

Parlayan gözbebekleri onun sözleriyle ve bunları söyleme şekliyle parlak pembeye döndü. Adam rengi görünce kafası karışmış gibi elini bir gözünü kapatmak için kaldırdığında kıkırdadı.

"Ve sanırım sen de beni seviyorsun. Sanırım bu yüzden gözlerin pembeleşiyor." Emin değilmiş gibi başını ona doğru eğdi. "Bu renk olduklarında nasıl hissediyorsun?"

"İçim sıcacık ve kendimi bütün hissediyorum. Sana sarılmak ve olabildiğince yakın olmak

istiyorum.

Biz biriz. Dünyada senden başka istediğim kimse yok." Alnını onun burnuna sürttü.

"Ben de böyle hissediyorum. Ben böyle biliyorum."

Adamın elleri onu durdurmak için sıkıca kavradı ve kadın geri çekilerek ona baktı. Adam düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Evet," dedi usulca, burnunu kulağının hemen önündeki çenesine dayayarak. "Seni çok seviyorum, benim küçük dişi geyiğim. Sen benim için çok değerlisin."

Kız da ona sokuldu. "Ben de seni seviyorum."

Ve Reia bu gece ona kendisini ne kadar çok sevdiğini göstermeyi planlıyordu. Bununla birlikte, amını onun üzerinde çalıştırırken onu yukarı ve aşağı kaldırarak bu konuda ona yardım etmesini sağlayacaktı. Kalın ve uzundu ve tıpkı hayran olduğu gibi, o harika horozun içini okşadığını hissetmek istiyordu.

Reia öğleden sonra güneş batmak üzereyken uyandı. Peçe ormanının kasveti ve sisi grimsi bir maviye bürünmüş, karanlık yavaş yavaş onu sararken pencereden Orpheus'un bedenine baktı.

Midesinden yayılan bir ağrı, sanki karnına defalarca yumruk yemiş gibi hissetmesine neden oldu. *Bütün gece devam edecektik.* Ve belki de çok daha küçük ve zayıf vücudu tüm bunlara ayak uyduramıyordu.

O an için harikaydı ama şimdi rahatlamış ve dinlenmiş olduğu için sıkı bir egzersizden sonraki gün gibi hissediyordu.

Dışarıdaki kadar sert olmamıştı, sanki Orpheus vücuduyla çıldırmak istemiyordu, ama yine de çok fazlaydı.

Ağır göz kapaklarıyla dışarıya bakmaya devam etti ve tek başına uyandığında onun bedeninin sıcaklığının kendisini rahatlatmasına izin verdi. Onun genellikle kendisinden önce uyandığı düşünüldüğünde bu garipti ama dinlenmeden koştuğu son iki günden sonra yorgun düştüğünü düşündü.

Eğer ben onun geliniysem, o zaman bu onu ne yapar? Damadı mı, kocası mı? Bu kavram garip geliyordu, özellikle de geleneksel şekilde evlenmedikleri ve muhtemelen evlenmeyecekleri için.

Ama ne kadar uzun olursa olsun, hayatı boyunca onunla birlikteydi ve bunu biliyordu. Hâlâ bu konuda üzülmeyi ya da bir parça pişmanlık duymayı bekliyordu ama bu hiç gelmedi.

Yumuşak nefesleri ve uyku homurtuları onu bir kez daha altına çekmekle ne kadar tehdit etse de, gözleri dışarıdan pencere kenarında duran bir şeye takıldı.

Reia kaşlarını çattı ve görmek için kendini daha iyi kaldırdı.

Tüy mü? Tam olarak beyaz bir tane.

Genellikle hafif uyuyan arkadaşını rahatsız etmemek için yavaşça ve nazıkçe kollarını kendisinden kaldırdı ve bacaklarını çözdü. Neyse ki aleti ve tüm uzuvları vücudunun içine geri çekilmişti çünkü onu uyandırmadan bunları hareket ettirebileceğinden şüpheliydi.

Gardırobunun bulunduğu odasına gittikten sonra, Orpheus'un yanında çıplak uyumadan önce giydiği elbiseyi giydi. Diğer her şeyle kıyaslandığında giymesi kolaydı.

Reia dışarı çıktı, kendini bir anda hayalete dönüştürebilecekken tuz çemberinin kırılmasından korkmasına gerek yoktu. *Haklıydı, her zaman güvende olacağım.* Sayılır. Hızlı ve akıllı olduğu sürece.

Pencereye ulaştığında, incelemek için tüyü almak üzere uzandı. *Bu Cadı Baykuş'a aitti.* Bahçede ondan bir iz var mı diye etrafına bakındı.

Gözleri ormanın karanlığında beyazın parlaklığını yakaladı. Bir pelerinle kaplı bir insan

Reia'yı uzaktan izlerken beyaz tüyleri alçak bir dalda oturuyordu.

Bekliyordu.

Reia ona yaklaştı, insan vücudunun daha önce hiç net olarak görmediği ayrıntılarını inceledi.

Teni koyuydu. Kahverenginin derin bir tonuydu, pürüzsüz ve güzeldi. Kömür karası gözleri Reia'ninkileri delip geçiyor, teninden daha da koyu kirpiklerle süsleniyordu. Pelerin başlığının altında sık lüle bukleler gördüğünü sandı ama tam emin değildi.

Ayakkabı giymiyordu ve giydiği beyaz elbise tertemizdi. Elbise kalçalarının ortasına kadar geliyor ve göğsünden aşağıya doğru inerek cömert göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu. Kısa kollu olan elbisenin göğüs ve omuz kısımlarına tüyler iğnelenmişti. Tüylü pelerininin kapüşonunda, kulak gibi görünmesi için iki yerde birden tüyler çıkmıştı.

Reia yaklaşırken Cadı Baykuş çapraz ayak bileklerini ileri geri tekmelemeye başladı.

"Merhaba. Sonunda sizinle tanışmak bir zevk," dedi Reia pencere kenarındaki tüyünü kaldırırken. "Bana bunları bırakıp duruyorsun."

"Ve sen onları takip etmeye devam ediyorsun," diye cevap verdi, sesi derin ve yine de tamamen kadınsıydı. İçinde güç, güven ve duygusallık vardı. "Sana rehberlik etmeme izin vererek çok iyi bir insan oldun."

"Sahip olduğum için şanslısın." Onun mizahına çenesini yukarı kaldırarak karşılık verdi.

"Bahçenin büyümesini sağladığın ve Orpheus sana güvendiği için ipuçlarını takip ederek kitapçıya gidebildim." "Belki de bana güvenmesi içgüdüselidir." *Ah evet. Bilmecelerle konuşan bir insan, sadece benim*

En sevdiğim şey. Hayır. "Tuz çemberinden çıkmayacak mısın?"

Onları ayıran yeri işaret etti. Neden oradan ayrılmasını istediğini sorgulayacaktı ama buna gerek yoktu. Reia kendinden emin bir tavırla kaşlarını kaldırıp üzerinden geçerken hayalete dönüştü. Cadı Baykuş'un ya da ormanda gizlenen başka bir yaratığın ona yapabileceği hiçbir şey yoktu artık.

Dudaklarını gülümseme şeklinde kıvrırken şaşırılmış gibi görünmüyordu.

"İblis Kral tarafından kaçırılacağımı biliyor muydun? Bu yüzden mi tüm kitapları bana verdin?"

Cadı Baykuş başını yana eğdi, böylece kalın ve kıvrıkcık koyu kahverengi saçları o omzunun üzerine düştü. Reia'ya geniş bir diş sırtışı fırlattı.

"Hiç de değil, ama ne olacağını tahmin etmek zor değildi. Sen kılıç kullanmayı öğrenmek istedin, ben de öğretmek için bir yol gösterdim. Tarih tekerrür etmek istiyordu ama bir kızın kendi parlak zırlı şövalyesi olmasını beklemiyordu."

Reia'dan alaycı bir kahkaha patladı. "Bir hançer tarafından sırtımdan bıçaklandım ve öldüm, ne kahramandım ama."

Cadı Baykuş başını eve doğru çevirdi.

"Ama sen onundun. Onun geçmişini öldürdün ve ona her zaman aradığı geleceği verdin. Hayalet olmak nasıl bir duygu?"

"Sanki dünyadan kaçabilirmişim gibi." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve karşısında hâlâ ağaçta oturan ve bacaklarını tekmeleyen tuhaf insana kaşlarını kaldırdı. "Ona ruhumu verdiğimde bir ruh olacağımı biliyordun, peki neden ona söylemedin?"

"Bazen gizem bizi daha fazlasını ister halde bırakır."

"Peki ya çocuk kitabı? Tüyünü bıraktığın yer çok komikti." Kollarını sıkarken alay etti. "Güzel ve Çirkin, gerçekten mi?"

Cadı Baykuş başını diğer tarafa eğdi.

"Ona okumaktan hoşlanmadın mı? Sizin hikayeniz aynı değil ama yine de çoğunluğun iğrenç bulduğu birine aşık oldunuz."

Tüm bu farklı varlıkların onları izliyor olması can sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Ama canavar başlangıçta bir pislikti, Orpheus ise tüm zaman boyunca bana karşı nazikti."

"O da daha kötüydü. Birçok kez neredeyse seni yiyorlardı. Hayatta kalabileceğini sanmıyordum ama işte buradasın ve sanki yanlış bir şey yapmışım gibi benimle konuşuyorsun."

Reia burnundan derin bir nefes aldıktan sonra dışarıya doğru verdiği nefesin kaslarını yumuşatmasına izin verdi. Sebepsiz yere biraz saldırgan hissediyordu.

Bana yardım etti. Kaba olmak için bir nedenim yok.

"Tamam," diye iç geçirerek kabul etti. "Neden şimdi buradasın?"

"Neden olamayayım? Sen benim tasarımımanın bir ürünüsün. Burada olmanızın sebebi ben olduğum halde sizinle konuşamaz mıyım?"

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Bilmek istediğin bir şey var mı?"

Gerginlik bir kez daha kaslarını doldurdu. Reia'nın azıcık sabrı sadece Orpheus'un yanındayken rahattı.

Bu kadın insan gibi görünüyordu ama inkar edilemeyecek kadar tuhaftı.

"Seninle konuşmam için beni yönlendiren ve bunu yapmamı bekleyen sensin. Eğer bunun bir anlamı yoksa içeride Orpheus'la olmayı tercih ederim." Hiçbir şey söylemediğinde ya da tepki vermediğinde, aklına kaşlarını çatmasına neden olan tek bir soru geldi. "Neden ona yardım ediyorsun ki? Bunda senin çıkarın ne?"

Cadı Baykuş bacağını ağaç dalının üzerinden geçirdikten sonra diğer bacağını da geçirdi ve sonra geriye doğru düşerek dizlerinin arkasından baş aşağı sallanmaya başladı.

Saçları pelerininin kapüşonuna dolanmış bir şekilde asılı dururken başını yana eğdi.

"Bir anne çocuğuna bakamaz mı?"

Reia'nın dudakları şok, şaşkınlık ve inançsızlıkla aralandı.

"Anne mi? Bu nasıl mümkün olabilir? İnsana benziyorsun."

"Bir zamanlar öyleydim, ama şimdi senin gibiyim." Elini çenesini kavrayacak şekilde kaldırdı.

"Sonsuz yaşam ve büyü karşılığında ruhumu boşluğa verdim ve onunla çiftleşerek Orpheus'un türünü doğurdum."

"Boşluk da neyin nesi?"

Ve biri bununla nasıl seks yapabilir?!

"Karanlığın ruhu. Sis ve buluttan oluşan bir varlıkla çiftleşmek kolay değildir."

Reia şaşkınlık içinde alnını ovuşturan kendi elini gerçekten hissedebilmeyi diledi. Tek hissettiği hafif bir basınçtı.

"Bana Duskwalker'ların Hayalet ve Boşluk'tan geldiğini mi söylüyorsunuz? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Her şey nasıl mümkün olabilir? İnsanlar neden Dünya üzerinde yaşayabiliyor? Ağaçlar neden büyür? Yaratıklar büyü yapmayı nasıl öğrendi? İmkansız gibi görünen tüm bunlar mümkün."

"Kahretsin, sanırım bu doğru."

Reia Cadı Baykuş'a ihtiyatla baktı.

Şu anda bir Duskwalker'a aşıktı ve onunla mutlu bir şekilde seks yapıyordu. Karanlığın bir ruhuyla yatan bu kadın hakkında önyargıları olamazdı, olmamalıydı.

"Yani sadece çocuklarınıza yardım etmek için mi buradasınız? Peki ya diğerleri?"

"Boğa boynuzlu oğlum işkence gördü ama ben onu ölümden kurtardım. Koç boynuzlu oğlum seyahat ediyordu ve ben onun güvende olduğundan emin oldum. İmpala boynuzlu oğlum yalnızdı ve ben onun sevgiyi aramasına yardım ettim. Geyik boynuzlu oğlum hala öğreniyor, ama ben onu ona

öğretebilecek kardeşine yönlendirdim. Birbirlerine sahip oldukları için bana ihtiyaçları olmayan iki kişi daha var. Sonra birkaç kişi var ki

kafatasları henüz tam olarak oluşmadı." "Sadece erkek çocuk mu doğuruyorsunuz?"

Kömür gözleri mizahla kırıştı. "Hiçbir şey doğurmuyorum ve yedikleri ilk insan cinsiyetlerini belirliyor, tıpkı İblislerde olduğu gibi."

"Eğer onların annesiyseniz, o zaman neden onlara söylemiyorsunuz?"

"Yüzsüz olduklarında güvende olduğumu ve yardım edeceğimi biliyorlar. Hatırlamasalar bile biliyorlar. Bana güveniyorlar. Bunun ötesini neden umursayayım ki?"

Reia bu fikir karşısında solgunlaştığını hissetti. *Sanırım Orpheus nereden geldiğini bilmek isterdi.*

"Eğer ona yardım etmek istiyorsan, şimdi benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey, onun yerine sana yardım etmeye geldim. Seni uyarmaya geldiğim bir şey var." Cadı Baykuş Reia'nın karnını işaret etti. "Eğer karanlığı doğurmak istemiyorsan rahmine dikkat etmeni tavsiye ederim."

Reia bir adım geri çekildi ve kollarını saklamak istercesine karnının üzerinde kavuşturdu.

"Ne demek istiyorsun? Ben bir insanım ve o da bir Duskwalker. Birlikte çocuk sahibi olamayız." Sırtı baş aşağı olduğu için kafa karıştırıcıydı, aynı zamanda kaşlarını çatmış gibi görünüyordu. "Ama sen bir insan değilsin. Sen de benim gibi bir hayaletsin."

Reia'nın gözleri önünde cisimsizleşti, ağaç dalından kayarak yerin üstünde asılı kaldı. Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı ve sonra ileri doğru yürüdü.

Elini Reia'nın omzuna koydu ve Reia bunu *hissetti*, tıpkı onun kendi şeffaf etine dokunuşundaki baskıyı hissettiği gibi.

"O, ruh ve insandan oluşmuştur ve şimdi sizi de ruh ve insan yapmıştır. Ruhun ona bağlı ve şimdi yaşam ve ölümün eşiğinde yürüyorsun, asla gerçekten canlı değilsin, asla gerçekten ölü değilsin." Elini Reia'nın karnının üzerine koydu. "Karanlığın bir çocuğuyla çiftleşiyorsun ve dikkatli olmazsan daha fazlasını yapacaksın. Bu ilk kez olduğunda ben hazır değildim."

"O zaman..." Reia tedirginlikle sendeleyerek ondan uzaklaştı. "Nasıl dikkatli olabilirim ki? Çocuk sahibi olmamayı kendim *isteyemem* ki!"

Ve Orpheus'un onun içine girmesi, onu o kadar çok tohumla doldurması ve kelimenin tam anlamıyla ondan akması olasılığı, muhtemelen bir gün içinde hamile kalacağı anlamına geliyordu!

Oh lanet olsun. Dün gece üç kez seks yapmışlar! Şimdiden hamile kalmış olabilirim!

Cadı Baykuş haklıydı, Reia böyle bir şeye hazır *değildi*. Ona ruhunu vermeye daha yeni karar vermişti.

"Onun büyüsü var, öğrenebilir. Tek yapması gereken rahmini ondan mühürlemek için bir nedene sahip olmak ve rahmin korunacaktır. Büyü yapmayı bir şeyi isteyerek öğrenir, örneğin Peçe'ye getirdiği bir insanı korumayı istemek ya da insanların ve İblislerin onun yalnız seyahat ettiğini düşünmelerini engellemek için illüzyonlar yaratmak gibi."

"Bunu önlemek için böyle bir şey öğrenebilir mi?"

Omuzları gevşedi ama bu, çok geç olabileceği endişesini durdurmadı.

"Evet, herkes iyileştirmeyi ve korumayı öğrenebilse de, Orpheus koruma büyüsünde en iyisidir. Genellikle iyileştirmek için çok fazla açlıkla doludurlar, bu yüzden henüz öğrenmedi. Açlığını aldığınıza göre artık sizinle birlikte öğrenecektir."

"Bunu nasıl yaptım ki? O sadece benim ruhumu yedi." Reia için bir kez daha gülümsedi.

"Çünkü onlar da babaları gibi ruh yiyicilerdir. İçinde barındırdığı ruhu tüketme arzusuyla eti

tüketirler, ama bu şekilde yenemezler."

"Verilmesi gerekiyor," dedi Reia, ön parmak eklemine düşünceli bir şekilde dudaklarına götürüp hafifçe vurarak

onlarla birlikte.

"Bu bir yalan," dedi, yüzü ilk kez sertleşmişti. "Boşluk tüm ruhları yiyebilir ama ona çiftleşmesi için sadece bir ruh verilebilir. Çocuklarım sadece bir ruh yiyebilir ve sonra onlarla birlikte olmak isteseler de istemeseler de o insana saplanıp kalırlar. Kendisinden nefret eden bir insanı kendine bağlamaması için ona bir ruh verilmesi gerektiğini söyledim ama gerçekten isteseydi bu ruhu alabilirdi."

"Yapar mıydı?" Reia kaşlarını çatarak sordu.

"Bunun mümkün olduğunu düşünseydi, belki." Dudakları kızgınlıkla büzüldü. "Ve eğer bunu Katerina ile yapsaydı, perişan olurdu."

"Anlıyorum."

Tabii ki onunla tanıştıktan sonra anlamıştı. Orpheus onu memnun etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu asla kabul etmezdi.

Eğer yapabileceğini bilseydi, ben ölürken benimkini de alırdı. Orpheus onu seviyordu, ondan ayrı kalmasına izin vermezdi. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu çünkü seçiminin elinden alınmasını istemezdi.

"Bana söylemek istediklerinin hepsi bu mu?" Reia, öğrenebileceği başka ne gibi zarar verici şeyler olabileceğinden endişelenerek sordu.

"Evet, hepsi bu kadar. Ancak, bir insan bulduğunda tılsımı boynuz boynuzlu oğluma vermeni istiyorum. Eğer şimdi verirsen tılsımı kaybedecek." Cadı Baykuş fiziksel olarak döndü ve sanki içine saklanmak istiyormuş gibi pelerinini bedeninin üzerine daha fazla çekmeye başladı. "Ve Impala boynuzlu oğlumun ona yardım etmesini sağladığın için teşekkür ederim. Senin müdahalen olmasaydı onu köye götürecek kadar ileri gideceğini sanmıyorum."

"Sorun değil, sanırım. Şimdi mi gidiyorsun?"

Kıpırdanma şeklinden sanki gitmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Evet. Aynı anda gitmem gereken pek çok yer var ve her zaman zamanında varmak zor."

Pelerininin orta dikişlerini kapattı ve değişmeye başladı, beyaz bir baykuş şeklini alırken vücudundan tüyler çıkmaya başladı. Yüzü şekil değiştirmede ama kukuletası üzerine doğru çekildi ve gözleri belirmeye başlarken bir gaga çıkardı.

Reia'nın gözleri hayranlık uyandıran dönüşümü izlerken açıldı.

İşini bitirir bitirmez döndü ve hemen kanatlarını çırparak ağaçların arasından süzölmeye başladı. Saniyeler içinde gözden kayboldu.

Şaşkınlık, şok ve tamamen bunalmış bir halde uzun bir süre orada durduktan sonra sonunda iç çekti ve başını salladı. *Boş ver, acıktım ve çay istiyorum.* Saat çok geç olduğu için tüm bunları kendine yemek hazırlarken düşünecekti.

Eve doğru yürüdü, kapının açılması Orpheus'u uyandırmasın diye ancak içeri girdiğinde fiziksel dönüş yaptı. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Sessiz olmaya çalışıyordu ama yemek pişirmek her zaman gürültülüydü.

Yine de uyanmadı ve zencefil ve bal çayını yudumlarken sessizce yemeğini yedi.

Karnındaki o lanet olası ağrının dinmesini dileyerek düşünürken tam bir saat geçti. *Tamam, belki de kendini tutma konusunda haklıydı.*

Yemeğini bitirdikten sonra yemek masasına oturdu ve parmaklarını oynatmamak için kendini zor tuttu. O uyurken evde tek başına olmak alışılmadık bir durumdu. O her zaman yanındaydı ve o dışarıdayken istediği kadar gürültü yapabiliirdi.

Okuyabilirim. Bu fikir onu sıktı.

Başını mutfağın üstündeki dolaba çevirdi. *Benden yeni bir zil yapmamı istedi.*

Sessizce, onu uyandırmaktan ziyade iş üstünde yakalanmamak için sandalyesini mutfak tezgâhına taşıdı ve üzerinde durdu. Daha önce istediği her şeyi aldı

üzerinde çalışmaya başlayabilmek için masaya geri koydu.

O da aynısını yaptı ve tam bitirdiği sırada kısa koridorda ilerleyen ağır ayak seslerini duydu. "Reia?" diye sordu çakıllı bir sesle, sanki uyku sersemliği içindeymiş gibi, sadece pantolonunu giymiş ve çabucak bir şeyler giymiş gibi ortaya çıktı.

"Sorun nedir, Orpheus?"

Gözleri beyaz.

Tatmin olmuş ve hoşnut bir Duskwalker'dan başka bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordu. Bitmiş zili masanın üzerine koyarak ona yaklaştı.

"Kendine zarar verdin mi?"

Sanki onu kontrol etmek istiyormuş gibi kollarını kaldırmaya başladı. Kadın da onunla birlikte kendini kontrol etmeye başladı.

"Hiç sanmıyorum."

"O zaman neden kan kokuyorsun?"

Kaşlarını derin derin çatarken bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Seni uyandıran bu mu?"

"Evet."

O kadar gürültü yapıyordu ve adam sadece kan kokusu yüzünden uyandı. *Sesi hâlâ çok yorgun geliyordu.* En son yakınlaşmalarından sonra uykuya dalmıştı.

Saçlarını, boynunu, göğsünü koklamaya başladı, sanki kaynağı bulmaya çalışıyormuş gibi aşağılara doğru ilerledi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve onu hafifçe geri itti.

Tuvalete koştu.

Reia, karnındaki sinir bozucu, dırdırcı ağrının uylukları arasındaki kanamadan kaynaklandığını anladığında sevinçle ciyaktı.

"Evet!" Kolunu havaya kaldırdı. "Regl olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Hayatında bir Duskwalker ile hamilelik korkusu yaşayacağını hiç düşünmemişti! Koridorda zıplayarak ilerledi, artık kanının kokusunu alınca onu yemesinden endişe etmelerine gerek kalmadığı için şükrediyordu. Kafası tamamen karışmış gibi görünerek başını ona doğru çevirdi.

"Neden mutlu olduğumu anlamıyorum."

Bu genellikle size acı vermez mi?"

"Oh, kesinlikle acı çekiyorum, ama hamile kalmaktansa bunu tercih ederim!"

Gözleri meraktan koyu sarıya döndü. "Ama çocuk yapamayız. Neden bu konuda endişeleniyorsun?"

Yanakları hafifçe kızardı, sanki başı belaya girecekmiş gibi gergindi.

"Daha önce Cadı Baykuş'la bir konuşma yapmıştım."

Boğazından *hemen* hafif bir hırıltı çıktı. "Sana onunla konuşmamanı söylemiştim."

Ona ve onun kendisine söyleneni nadiren yaptığını hiç öğrenmemiş gibi görünmesine gözlerini devirdi.

Zaten konuşulacak daha önemli şeyler vardı.

"Nereden geldiğini ve aslında ne olduğunu biliyorum Orpheus. Sen yarı ruh, yarı insansın.

Ve sana ruhumu verdiğimde, beni bir Hayalet'e dönüştürdün - ki o da yarı ruh." "Daha önce endişelenmezken bunun seni neden endişelendirdiğini hala anlamıyorum."

Bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı ve Reia bunun önemli olduğunu düşünmediği için Orpheus'un içine boşalmasına izin vermişti. Orpheus'tan bir çocuk sahibi olmanın istediği bir şey olup

olmadığını bilmiyordu ama seçim yapabiliyor olmak onu rahatlatmıştı. Geleceği belirsizdi. Tek bildiği, içinde her zaman onun olacağıydı.

Güldü ve uzanıp burnunu kavradı ve kendi burnunu dayayabilmek için başını ona yaklaştırdı.

"Senden hoşlanmamı sağladın ve bu artık uyumlu olduğumuz anlamına geliyor." Kendini onun göz hizasına getirmek için çömeldi.

"Yani bu çocuk yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Evet." "Ama yine de şimdi istemiyorum" derken ona küçük bir gülümseme verdi.

Orpheus ondan uzaklaştı, gözleri koyu maviye döndü. "Bunu benimle yapmak istemiyor musun?" Söylediklerinden incinmiş gibi görüldüğünü fark ettiğinde alnı kırıştı.

"Henüz değil demek istedim. Böyle bir şey için hazır değilim."

Bu onu rahatlatmış gibi görünüyordu ve gözleri sarıya döndü. Sürünerek ilerledi ve karnının alt kısmına yapmadan önce düşünceli bir şekilde pençesiyle burnuna vurdu.

"Ama bunu yapmak istiyorum. Büyümen için tohumumu rahmine yerleştirebileceğimi bilmiyordum ama yavrumu doğurmanı istiyorum." Sanki sihirli bir şekilde bunu gerçekleştirecekmiş gibi karnına dokunmaya devam etti. "Onu koruyacağım."

"Eminim yaparsın," diye cevap verdi, sadece Orpheus'un takip etmesi için geri çekildi.

"Ama şimdi değil." "Neden şimdi değil, Reia?"

Tamam, belki de ona söylememeliydi çünkü artık bu fikre çok kararlıydı. Onun bir çocuk için bu kadar istekli olmasını beklemiyordu.

Neye benzeyecek ki?

Cadı Baykuş karanlığı doğurmak istemiyorsa dikkatli olması gerektiğini söylemişti, yani Orpheus gibi mi olacaktı? Bir Duskwalker? Kafatası olmayan bir çocukken onun neye benzeyeceğini hayal bile edemiyordu. Üzerindeki tüm kürkün, yüzgeçlerin ve etin yediklerinden geldiğini biliyordu.

Nasıl garip bir şey doğuracağından endişeleniyordu.

"Çünkü seninle yalnız kalmak istiyorum." Yüzünü ona doğru kaldırdı ve başını meraklı bir şekilde eğdi. "Bir çocuk dikkatimi senden uzaklaştırır."

"Çocuğun ilgisine ben de dahil olabilir miyim?"

Kahretsin. Bunun onu caydırmak için işe yarayacağını düşündü.

Ona sert bir ifade vermek için gözlerini kıstı.

"Orpheus, hayır diyorum."

"Hayır mı?"

Bir kez daha burnuna vurmaya başladı ve bu sadece çok derin düşüncelere daldığı zaman yaptığı bir şeydi.

"Ve sizden Cadı Baykuş'un bana söylediği, bunun olmasını engellemek için yapabileceğiniz büyüyü bulmanızı istiyorum."

"Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Dudaklarını büzdü.

Büyüyü öğrenmek istemesi için ona bir sebep vermemeliyim.

Kollarını göğsünde kavuşturarak çenesini kaldırdı ve başını yana çevirdi. "Bunu çözene kadar seninle seks yapmayacağım."

Çevresinde adamın gözlerinin bir kez daha beyaza döndüğünü gördü. Öne doğru geldi, elini yüzünün yan tarafına koyabilmek için uzandı.

"Ama böyle bir büyüyü nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye tekrarladı biraz daha aceleyle. "Ve sana yakın olmak istiyorum."

"O zaman bir yolunu bul."

Bir adım geri çekildi ve ona bir kez daha kısık ve dar bakışlarını yöneltti.

"Bunu öğrenene kadar içine girmeyeceğim," diye teklif etti, ses tonu bu olasılıktan rahatsız olmaya başladığını gösteriyordu.

O sıcak sıvıyla kaplanma fikri, vücudunda bir zevk ürpertisi yarattı.

Reia'nın aslında Orpheus'un sikini içine almaktan vazgeçmek istemediğini düşününce kimin bu duruma daha çok üzüleceğini merak etti. Birlikte geçirdikleri tutku dolu zamanlardan keyif alıyordu. Samimi olmanın onun için zevkten daha fazlası olduğunu bildiği için bocalamak istedi.

Onun yerine bir kahkaha attı.

"Bu işe yaramaz!" diye haykırdı. "Sen kanlı bir çeşme gibisin Orpheus ve senin ön boşalman bile beni hamile bırakabilir. Bunu öğrendikten sonra devam edeceğiz. O zamana kadar dokunabiliriz ama bu şekilde değil."

Sızlanan bir inilti çıkardı. "Sen mutlu olduğun sürece istediğini yapacağım." Reia yüz ifadesini yumuşattı ve yüzünü okşamak için uzanırken ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Sana yeni bir çan yaptım. Şimdi ikisini de sana takmamı ister misin?"

Gözleri pembeleşti ve başını sallayarak onun için yüreğinin kabarmasına neden oldu. *Aptal mankafa. Beni uzun zamandır seviyorsun.*

Orpheus insanların yaşadığı yüzeyde dolaşıyor, sebzeleriyle birlikte yemek için et isteyen dişisini avlıyordu.

Artık aç olmadığına göre, bu görevin çok daha kolay olacağını biliyordu, çünkü kendini bir çılgınlığa kaptırmayacaktı. Ne yazık ki, bir şey takip ettiği geyik sürüsünü alarına geçirmiş gibiydi ve onları ürkütmeden yaklaşıyordu.

Kovalamaca onu hâlâ heyecanlandırıyordu. Kısa süre önce yakalamayı başardığı bir tanesini acımasızca katlederek Peçe'den geçemeyecek hale getirmişti.

Bir tavşan yakalamaya çalışmıştı ama çok hızlıydı ve elini tavşanın üzerine çarpınca kazayla ezilmişti. Daha önce hiç tavşan yakalamaya çalışmamıştı ama Reia yahni için iyi bir et olduğunu söylemişti ve Reia'nın ona nasıl pişirileceğini öğretebileceğini merak ediyordu.

Onu iki haftadır ilk kez uzun bir süre için terk ediyordu ve ona geri dönmek için çok istekliydi. Bir gün geçmişti bile ve onu görmeyi, kucaklamayı, koklamayı ve son zamanlarda yapmaya başladığı gibi mırıldanmasını dinlemeyi çok istiyordu.

Bunun, kadının kendisinden memnun olmasından kaynaklandığını umuyordu.

Onun çocuğunu doğurmasını engelleyen büyüyü çözmesi sadece bir haftasını almıştı. Onunla bağ kuramamak hoşuna gitmemişti ve bunun için duyduğu aciliyet onu öğrenmeye itmişti. Ancak yeniden seks yaptıkları ilk seferden sonra kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Orpheus ayakları ve elleri üzerinde çömelerek yürüyor, çanlarını çok fazla sarsmamak için yavaş hareket ediyordu. Çıkardıkları küçük seslerin geyikleri ürküttüğünü düşünmeye başlamıştı ve şimdilik onları pantolonunun cebine koymayı düşündü.

İstemiyordu ve boynuzlarına bakmak için kafatasının arkasını göremediği için onları kıracağından endişeleniyordu.

Bir dahaki sefere ava çıkmadan önce çıkarmasını isteyeceğim. En azından artık biliyordu.

Sabah güneşi gözlerinde parlıyordu ama vücudunda sıcak bir his uyandırıyor, giysilerini ve altındaki teni ısıtıyordu. Bahar neredeyse bitmek üzereydi, artık birçok renk ve çiçek vardı.

Bir keresinde Katerina için çiçek toplamıştı. Onları güzel bulmuştu, tıpkı onun gibi ve onun da güzel bulacağını umarak ona vermek istemişti. Katerina çiçekleri beğenmemişti.

Reia çiçek sever miydi? Gülümsemesinin ona hissettirdiğine benzer bir şekilde kalbinin göğsünde eriyormuş gibi görüldüğü o ışıltılı parlak gülümsemeyi ona verebileceği fikri, denemesi için ona yalvardı. *Giderken biraz alacağım. Eğer beğenmezse, bir daha yapmayacağım.*

Ona kırmızı güller vermek istedi, çünkü gül kokuyordu. Neden ona kırmızı gül

Onun kokusuna bayılıyordu ve Peçe'nin uçuşum kenarında çok sayıda mürver çalısı olduğunu biliyordu. Her ikisini de koklaması için ona sunabilirdi, böylece onun varlığında yaşadıklarını paylaşabilirdi.

Tam geyik sürüsüne doğru yaklaşırken, onları ağaçların biraz ötesinde gördüğünde, mürver ve gül kokusu duyularına doldu.

Ona geri dönmeyi kokusunu hayal edecek kadar derinden mi istiyordu?

"Orpheus?" Arkasından gelen o güzel sesi duydu ve hızla arkasına döndü.

Orada, üzerinde sarı ot çiçeklerinin filizlendiği küçük bir çim alanda oturuyordu. Kalçasının üzerine oturmuş, bacaklarını yana doğru kıvrımış, bir eliyle de kendini desteklemek için yere dayanmıştı.

Başını o kadar keskin bir şekilde yana çevirdi ki neredeyse baş aşağı dönecekti. "Reia?" Ona doğru geldi. "Burada ne işin var?"

Beni takip mi etti? Ama neden takip etsin ki? Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Evlerinin güvenli koruması altında değildi ve küçük ayaklarını koruyacak ayakkabılar bile giymiyordu.

Onu öldüren hançerin arkasındaki kesik yüzünden tamir ettirmek zorunda kaldığı pembe elbisesine benzeyen soluk mavi elbisesini giymişti. Orpheus, kürek kemikleri arasında, onu hayal kırıklığına uğrattığını sürekli hatırlatan bir yara izi taşımasından da nefret ediyordu.

Görünüşe göre bir İblis tarafından yendiği zamanki korkuyu taşımıyordu, bunu keşfetmek onu üzmüştü. İkisi de belki de aldığı yeni yaraların bir dahaki sefere öldürüldüğünde kaybolacağını düşünmüştü - bunun gerçek cevabını öğrenmeye hevesli olduğundan değil.

Pençeleriyle onu kazara kestiği zamanlardan kalma küçük pençeleri vardı ve onları orada görmeyi, öldüğü kadar kötü yaralandığı için yok olduklarını bilmeye tercih ederdi.

Onun sorusu üzerine ellerini kaldırarak avuç içlerine baktı.

"Bilmiyorum. Bir dakika önce bahçede kahvaltımı yapıyordum." Adam elini saçlarının üzerine koyup onu okşadığında kız adamın bakışlarına karşılık verdi, ona dokunabilmek adamın içinde bir heyecan yarattı. "Sonra birden ortadan kayboldum ve arkanda yerde belirdim."

Bir gün geçti. Ava gitmek için evlerinden ayrıldığı gün aşağı yukarı bu saatlerdeydi.

Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun Mavka'nın yaralarının iyileşmeye başlaması bir gün sürüyordu. Bir uzvunu tamamen kaybettikten sonra bir saniye içinde yeniden oluşması bir gün sürdü. Bir gün boyunca sadece bir kafatası olarak karanlığa gömüldükten sonra vücudu fokurdayan, yapışkan, siyah bir sıvıya dönüştü, ardından katı bir form sertleşti.

O hep benimle olacak. Bir keresinde, bir insan ona ruhunu verirse ve onu terk edip kaçarsa ne olacağını merak etmişti. Ona ruhlarını verdikten sonra bile terk ederlerse nasıl her zaman onunla birlikte olabilirlerdi?

Bu soruya verdiği cevap bu muydu?

"Belki de sadece bir gün ayrı kalabiliriz."

Bir Mavka'nın yaralarının iyileşmesi gibi, bedeni de bir gün içinde onunla birlikte ortaya çıkacaktı.

"Bu gerçekten çok rahatsız edici," diye homurdanarak çimlerin üzerine uzandı. Şu anda onunla birlikte olmak istemediğini düşünerek kalbi biraz burkuldu, ta ki kadın "Kaybolmadan önce kahvaltımdan tek bir ısırık bile alamadım. Yakında gerçekten acıkacağım."

Orpheus ona kıkırdadı, mizahının derinliği karşısında çenesi yarıldı.

"Sana yiyecek bulacağım, küçük gelinim. Geyik avlıyordum ama sen buradayken bunu yapamayacağım."

Oturmak için yuvarlandı ve ona kaşlarını

kaldırdı. "Neden olmasın?"

Kıkırdaması derinleşti. "Çünkü sen gürültücü ve sakarsın, Reia. Onları korkutup kaçıracaksın."
Ayaklarını sürüyerek ellerini kalçalarına koydu ve ona gerçek bir öfke içermeyen bir bakış fırlattı.

"Bunu yaparsam olmaz."

Hayalete dönüştü, ayakları yerden kesildi ve neredeyse tamamen sustu. Kusursuz işitme duyusu olmasaydı, onun konuşmasını duymakta zorlanırdı.

"Bu doğru, ama en güvende olduğun yerde, evinde olmanı tercih ederim."

Bir kez daha fiziksel olarak döndükten sonra hışımla gözlerini devirdi. "Ben her zaman güvende olacağım, Orpheus. Lanet bir hayalete dönüşebilirim! Sen bile bana dokunamazsın."

Sinirle çenesini kırarak keskin bir çiğneme sesi çıkardı. Ona bu şekilde dokunamamaktan hoşlanmıyordu ve kız da sık sık onu kızdırmak için kollarında şeffaflaşarak onunla oynamayı seviyordu. "Peki," diye hafifçe ısırdı. "Avlanmam bitene kadar benimle kalabilirsin. Yine de şimdi sana yiyecek bir şeyler bulacağım, böylece aç kalmazsın." Ayaklarının üzerinde dururken elini ona uzattı ve

onu aldı. "Seni taşıyabilir miyim? Seni kolumda tutmayı seviyorum." "Elbette."

Onun eğilip kolunu arkasına uzatmasını bekledi ve dirseğinin kıvrımına oturdu. Adam onu kaldırdı, onunla birlikte yürümeye başlamadan önce kolunu ve elini beline sıkıca sardı.

"Biliyor musun," dedi yavaşça, Peçe'nin karanlığına hiç benzemeyen aydınlık ormana bakarak. "Bu bana beni en son yüzeyin üstüne taşıdığın zamanı hatırlatıyor."

"Gürültücü olmana ve soğuktan şikayet etmeyi bırakmamana rağmen her gün o yürüyüş için minnettarım."

"Her yerde kar vardı! Ne kadar üşüdüğümü anlamıyor musun? Yavaşlaman için sana yalvarmak zorunda kaldım ama sen yine de yavaşlamadın!"

Boynuzlarından birini yakaladı ve gülmeye başlarken kafasını her yere sallamaya başladı. *Onunla alay etmek hoşuma gidiyordu.* Kızın onu terk etmeyeceğini bildiği için bunu yapmakta kendini rahat hissettiğinden beri yeniydi.

"O zaman bile tuhaftın. İblis Avcılarının bana saldırdığı gün seni yemeliydim ama ağzımın içinde gülme sesin beni korkuttu."

"Bir delilik anıydı. Yapacağını biliyordum ve dişlerinin *yavaşça* kafamın etrafında kayması biraz ürkütücüydü."

Burnunun yan tarafını ona çarpabilmek için başını yukarı doğru eğdi. "O zaman bu delilik anın için sana minnettarım, çünkü artık burada benimle olduğun anlamına geliyor."

Reia onun çok tatlı olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ama Reia onun kendisine yemek tadında bir şey demesini hiç anlamamıştı. Bir şeyin çok tatlı olmasının kötü olduğunu düşünürdü, tıpkı bu nedenle baldan hoşlanmaması gibi.

Yine de bunun ondan gelen iyi bir şey, bir iltifat olduğunu biliyordu ve kabul etti.

"Bu arada bana bir söz verdin," dedi, kolunun altında sallanmak için bacaklarını tek tek ileri geri sallarken.

"Bir söz mü?" Yapacağını söylediği ama yerine getirmediği bir görev mi vardı? *Başım belada mı?*

Onun düşmesine izin vermeyeceğine güvenerek vücudunu öne doğru eğdi, böylece özgürce yapabildi. Ona bakarken saçları başının diğer tarafını örtüyor, bir yandan da kendisinden gelen uğursuz bir sırıtışla ona bakıyordu.

"Köyümden bana zarar verenleri öldüreceğinizi söylemiştiniz."

Orpheus hemen yolunu değiştirdi ve ormanı araştırmak için fark ettiğinde başını kaldırdı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Köyünüze," diye cevap verdi açıkça.

"Gerçekten mi?" neredeyse kıkırdayacak gibiydi. "Gerçekten beni köyüme geri götüreceksin ve böylece onları öldüreceksin öyle mi?"

Bakışlarını ona çevirdi, ses tonunu anlamamıştı.

"Yapmamı istemiyor musun?"

"Evet! Çok istiyorum, ama üçünün birden olması gerektiğini düşünmüyorum. Chad'e yardım edenler bunu sadece onu etkilemek istedikleri için yaptılar. Bana bir şeyler fırlatarak fiziksel olarak zarar verenler onlar değildi. Darren, size teklif edilen adam, ona yardım edenlerden biriydi."

"Eğer istediğin buysa, senin için hepsine son veririm Reia. Seni memnun edecek her neyse."

Aslında bunu gerçekten istiyordu. Küçük dişisine zarar vermişler, ona eziyet etmişlerdi ve bunu yaptıkları için onları sakatlamak istiyordu.

"Bunu yolda düşüneceğim. Chad'i şimdi yersen ne olur?"

"Bunun beni acıktıracağını ya da tatmin edeceğini sanmıyorum ama biraz daha insan olurum, biraz daha insanlık kazanırdım."

Değişmemi ister miydi? Orpheus, belki de Reia'nın onun daha az tüylü ya da canavar gibi olmasını isteyebileceğini düşünmemişti.

"Hmm," burnunu kıvrımadan önce düşünceli görünüyordu. "Şey, bundan hoşlanmadım. Onu Mavka'ya yem edebilir miyiz? O gerçekten aptal, daha fazla insanlığa ihtiyacı var."

Hafif bir onaylama kıkırdaması onu gıdıkladı. "O oldukça aptal. Bunu yapabiliriz."

Reia'nın boynuzlu Mavka'ya bu kadar değer vermesinden hoşlanmadığı için midesinde kıskançlık ve kızgınlık alevlendi ama belli etmemeye çalıştı. Orpheus sadece, Reia'nın deyimiyle, bencil ve sahiplenici davranıyordu.

Beni kabul etti. Onu olduğu gibi sevdi ve bu ona sevildiğini ve istendiğini hissettirdi.

"Güzel. Bunu yapmak istiyorum o zaman." Uzun bir süre düşünüyor gibi görünürken bacaklarını tekmelemeye devam etti. "Beni hemen eve götürmüyorsun. Bu, yüzeyde seninle birlikte olmam konusunda bana güvendiğin anlamına mı geliyor? Güvende olacağımı mı?"

"Evet," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Kadının artık bir Hayalet olduğu gerçeği onu rahatlattı. Kolayca öldürülemeyecekti ve öldürülse bile ona geri dönecekti. Ayrıca onu terk etmeye çalışmayacağına da güveniyordu. O onun kıızıydı ve öyle olmak istiyordu.

"Yani, bir gün dünyayı görebilmem için beni seyahate çıkaracak mısın?" "Eğer istediğin buysa."

Onunla birlikte olduğu sürece, onu gitmek istediği her yere götürecekti. "Eğer geri dönmezsek evimize ne olacak?"

"Korumalar ortadan kalktığında İblisler oraya yerleşmeye çalışacak. Eğer çok uzun süre ortalıkta olmazsak muhtemelen kısmen yok edeceklerdir."

Aslında onlar yokken evlerinin zarar görebileceği fikri onu biraz üzmüştü. Ama eğer bu Reia'nın istediği bir şeyse, bunu kabul edecek ve seyahate başladıklarında döndüklerinde onaracaktı - Reia ne zaman istediğine karar verirse.

"Beni götürdüğünüzde köyüm için yaptığınız koruma büyüsünün sadece on yıl sürdüğünü ve bu süre zarfında yeniden yapılamayacağını söylemişsiniz."

"Evet, bu doğru."

Eğer durum böyle olmasaydı, muhtemelen aldığı adak ölür ölmez yeni bir adak almaya çalışırdı.

Bunun yerine, on yılını tek başına geçirecek, bir kez daha kendisiyle kalabilecek bir hayat için pazarlık yapabilmek için solmasını bekleyecekti. Burnunu kaldırdı ve bulduğu ve çok mutlu olduğu hayvanın çenesini yaladı.

"Bu durumda, o zamana kadar bekleyeceğim, böylece biz yokken onu korumak için evimizin etrafına yerleştirebilirsin." *Ona sahip olduğumdan beri insanlar için bir başkasını yerleştirmeyeceğimi biliyordu.* "Birlikte sonsuza kadar yaşarsak on yıl o kadar da uzun değil."

Orpheus'un görüşü parlak bir sarıya döndü. Onun fikrini sevmiştir ve paylaştıkları evi korumak istemesi onu memnun etmiştir. Anılarını yaşadıkları evi, kendisi için dekore etmeye başlamıştır ve bunu yaptığını görmek ona büyük keyif veriyordu. Bunların hiçbirini kaybetmek istememiştir ve o da bunları korumak için istediği bir şeyi beklemeye hazırды.

O mükemmel, akli, kalbi, bedeni ve ruhuyla. Reia benim için mükemmel.

Ayrıca Opal Reyne tarafından

DUSKWALKER GELİNLERİ

Saklanacak Bir Ruh

İyileşecek Bir Ruh (*Ekim 2022'de çıkacak*)

Dokunulacak Bir Ruh (*Şubat 2023'te çıkacak*)

Rehberlik Edecek Bir Ruh (*TBA 2023*)

Canlandırılacak Bir Ruh (*TBA 2023*)

CADI BAĞI

The WitchSlayer (*Ağustos 2022'de*)

Gölge Avcısı (*TBA 2023*)

ADEUS KRONİKLERİ

Ejderhaların Kalbini

Bulmak Cehennem

Ateşiyle Oynamak

Yılanların Zehirli Öpücüğü

Soğukkanlı Prens (*TBA 2023*)

Tamamlanmış Seriler

BİR KORSAN ROMANTİZMİ İKİLEMESİ

Gül Denizi

Paine

Fırtınaları

Duskwalker Brides serisinin ilk kitabı **A Soul to Keep**'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz.

Bu kitabı yazmaya başladım çünkü birçok müstehcen okuyucu grubuna Orpheus gibi bir ana erkek karakter sordum ve tek bir kişi bile bana bir şey öneremedi. HAYIR. BİR TANE BİLE.

Bir canavar istiyordum ve görünüşe göre benim canavarım müstehcen paranormal dünyada yoktu.

Ben çok büyük bir anime ve manga aşığıyım ve aslında *The Ancient Magus's Bride* yüzünden böyle bir karaktere girdim. Elias çok tatlı ve onu çok sevdim. Yaşadıkları dünya *DemonSlayer*'dan esinlenildi ve muhtemelen çok çok farklı olmalarına rağmen benzerliklerini görebilirsiniz.

Bu hikâyeyi yazdığım için çok mutluyum. Alabileceğim olumsuz eleştiriler ne olursa olsun, bu kitabı kendim için yazdım. Karakterleri seviyorum, dünyayı seviyorum ve onların hikayesini seviyorum.

Bir sonraki kitap olan **İyileşecek Bir Ruh'ta** büyük beden bir karakter ve bu kitapta tanıştığımız isimsiz Duskwalker yer alacak. Öğrenmesi gereken çok şey var ve bunları öğrenmesi oldukça komik olacak. *"Bu şey de ne?" Bir amcık dostum ve ne kadar lezzetli olduğunu keşfedeceksin.*

Gelecekte yayınlayacağım tüm romanlardan haberdar olmak, özel eşantıyonlar almak ve ARC'lere ilk kez sahip olmak istiyorsanız, beni sosyal medya platformlarımdan takip edin.

Facebook Sayfası:

<https://www.facebook.com/OpalReyneAuthor>

Facebook Grubu:

<https://www.facebook.com/opalsnawtybookrealm>

Instagram:

<https://www.instagram.com/opalreyne>

TikTok:

@OpalReyneYazar